

Giới thiệu Độc Sủng Mỹ Hậu

Đến với truyện Độc Sủng Mỹ Hậu thuộc thể loại truyện xuyên không pha chút lãng mạn của ngôn tình, hứa hẹn là tựa truyện đầy thú vị cho độc giả. Cô là một nữ sinh viên ngành khảo cổ học nổi tiếng ở một trường đại học, luôn được các chàng thiếu gia săn đón ở mọi nơi.

Với tấm bằng tốt nghiệp xuất sắc cùng vẻ ngoài xinh đẹp dễ lấy lòng người khác, cô nhanh chóng có được một công việc ưng ý. Nhưng ngày đầu tiên làm việc lại bị tai nạn nghề nghiệp khiến cô xuyên không vào thời cổ đại một ngàn năm trước, cùng đó là cơ duyên gặp được hoàng đế tuần tú, văn võ song toàn nắm giữ quyền lực chí tôn vô thượng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hàm mộ cổ

“Nhược Đình, chuẩn bị xong chưa?” Giọng nói trong trẻo tinh nghịch, mang theo thân thiết vang lên.

“Được rồi được rồi, có phải đi du lịch đâu, chỉ cần mang một ít đồ thôi mà.” Cô gái nghe tiếng gọi vui vẻ đáp lại.

“Sửng thật đấy, sinh viên ưu tú lần này cả khoa được chọn có bốn người, lại còn đích thân chủ nhiệm khoa dẫn đi nữa.”

Ninh Nhược Đình không giấu được mong đợi, phấn khích nói:

”Nghe nói hàm mộ đó mới phát hiện, xác định là của Khang triều một ngàn năm trước, sắp tới mới tiến hành khai quật.” Cô vừa nói, vừa thay pin mới cho đèn pin, nhét vào ba lô.

Khánh Huyền ngồi phịch xuống đất bên cạnh Nhược Đình ” Bà cô của tôi ơi, cô định mãi làm bạn với cổ vật hay sao, tuổi xuân không kéo dài đâu! Người theo đuổi cô xếp hàng dài hết con đường tơ lụa đấy!”

“Mặc kệ họ.”

“Mày đúng là đầu đất.” Khánh Huyền đưa tay捏 đôi má mọng mọng của Nhược Đình.

“Đau tao!” Cô cau có xoa xoa đôi má đỏ hồng.

“Nói chuyện với mày phát bực, tao về đây.”

“Không tiễn!”

“Cái con này!”

Mẹ Lan tắt tá từ trong bếp chạy ra ” Huyền, con không ở lại ăn cơm à?”

“Mẹ Lan ạ, hôm nay nhà con có khách, con phải về thôi.”

“Được rồi, hôm nào rảnh phải ở lại ăn cơm.”

“Mẹ yên tâm, mẹ nấu ăn ngon như vậy, lần sau mẹ có đuổi con cũng ở đây ăn chực.” Khánh Huyền vui vẻ cười.

Ăn cơm xong, Ninh Nhược Đình ngồi ôm laptop lướt web, nhìn đồng hồ mười một giờ đêm mới đi ngủ.

Sáng hôm sau, năm giờ sáng đã lên đường, tám giờ tới nơi.

Một đoàn mười người- sáu giáo viên và bốn sinh viên, lần lượt đi vào hàm mộ.

Càng đi sâu càng tối, giờ bàn tay không thấy rõ năm ngón, họ đều phải dùng đèn pin xem xét xung quanh.

Lối đi chiều ngang khoảng bốn mét, mọi người không dám tùy tiện, đều đi sát vào nhau.

“Phù điêu trên tường thật tinh xảo!” Chủ nhiệm khoa thốt lên, mọi người đều gật gù công nhận.

Ninh Nhược Đình dừng lại trước hình phù điêu phượng hoàng sai cánh vô cùng tỉ mỉ đẹp đẽ, cô đưa tay nhẹ nhàng lần theo đường nét chạm khắc. Không hiểu sao cô cảm thấy nó rất quen thuộc, như thể đã từng gặp qua.

“Nhược Đình, đi mau lên, cẩn thận lạc mất!”

“Tôi biết rồi!”

Trong lòng bỗng nhiên truyền đến một cảm giác lạ thường, vừa hồi hộp, sợ hãi, lại là kích động.

Ngón tay cô lướt nhẹ đến viên ngọc trai đen làm mất phương, vô thức ấn xuống.

Rầm!

Trong nháy mắt, mặt đất nứt ra, Nhược Đình biến mất ngay trước mắt mọi người.

“A!”

“Nhược Đình!”

Mọi người vội vàng quay lại, nhìn xuống dưới tối om.

“Không ngờ mặt đất ở đây lại yếu như vậy, chúng ta nên dừng lại thi hơn!” Một người sợ hãi than.

Ninh Nhược Đình đưa tay ra tìm đèn pin, đập đập vào nó mấy cái.

“Ninh Nhược Đình!”

“Tôi nghe thấy mọi người rồi!” đèn đã sáng trở lại, nhìn thấy mấy người đang ở nắp hầm.

“Đưa tay đây, chúng tôi kéo cô lên.”

Ninh Nhược Đình cố đứng lên, nhưng sau cú ngã vừa rồi, chân cô không sao cử động được.

“Chết rồi, trật khớp rồi!” Nhược Đình nín thở, nắm chặt lấy cổ chân.

“Gọi cứu hộ đi!” Cả đoàn người phía trên rất lo lắng, gọi người tới giúp.

Cô cầm đèn pin soi xung quanh, nhận ra căn hầm này khá rộng, được bài trí giống như một tấm cung của một người có địa vị hết sức tôn quý.

Ồ, sau lưng có một bức họa!

Ninh Nhược Đình khó nhọc xoay hẳn người lại, cầm đèn soi vào bức họa.

Người trong tranh một thân cung trang hoa lệ, trên đầu đều là những trang sức lộng lẫy vô ngần.

Đợi đến khi cô nhận thức rõ ràng, tâm Ninh Nhược Đình như bị ai đó đánh mạnh vào.

Cả người cô bỗng chốc cứng đờ.

Dung mạo của người trong tranh... giống với cô như hai giọt nước!

Trong tâm trí bỗng dưng hỗn loạn, những hình ảnh kỳ lạ đua nhau hiện lên!

Đầu, đau quá!

Trên trán rịn ra mồ hôi, đau đớn khủng khiếp khiến cô không còn sức chống đỡ, Ninh Nhược Đình nằm rạp xuống mặt đất, hai bàn tay ôm chặt lấy đầu, toàn thân co quắp lại.

Trần đất phía trên từ từ xuất hiện một khe nứt.

Vết nứt ngày càng mở rộng thêm.

Ầm!

Một tảng đất lớn rơi xuống, ập vào người Ninh Nhược Đình.

“Nhược Đình!”

Cảm giác được một trận đau đớn tê dại nhưng ngắn ngủi, cô lập tức ngất đi, không còn biết gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: XUYÊN KHÔNG

Mẹ Lan gục đầu bên giường bệnh khóc nức nở.

Đường điện náo động lạnh lẽo vẫn đều đặn chạy trên màn hình.

Sao tai hoạ không ập xuống thân tôi đi, khổ thân con tôi...”

Khánh Huyền nghẹn ngào nâng bà dậy. “Nhược Đình sẽ không sao đâu, mẹ đừng khóc nữa, nó sẽ sớm tỉnh lại thôi.”

Một lão bà tóc trắng như tuyết, một thân bạch y bỗng dung xuất hiện.

“Doãn Kiều Ninh dung mạo giống người như hai giọt nước, năm Vĩnh Hi thứ nhất được triệu vào hậu cung, do bất mãn nên đã tự vẫn, còn người, gặp nạn không chết, sẽ mượn thân xác Doãn Kiều Ninh mà sống một ngàn ngày, rồi trở về thân xác mình.

Lão bà nói xong liền biến mất.

Chỉ là mơ thôi... Nàng mở mắt.

Đây... là đâu?

Rèm lụa, màn trướng màu tím nhạt, bình phong cảnh tứ bình, bàn trà gỗ trước mặt... và một cô gái gục bên cạnh khóc thút thít, trên người rõ ràng là trang phục cổ xưa.

Vậy là... nàng đã xuyên không ư?

Thật hoang đường!

Ninh Nhược Đình tự nhéo mình một cái thật mạnh. Không phải mơ!

Nàng nhớ đến lời lão bà nói... Vậy đây là thời đại Khang triều... Còn nàng- Ninh Nhược Đình đang ở trong thân xác người tên là Doãn Kiều Ninh.

Nàng khó nhọc ngồi dậy.

“Tiểu thư tỉnh rồi!”

Tì nữ bên cạnh mừng rỡ vô cùng ” Ông trời có mắt, đã nghe thấu lời cầu nguyện của Tiểu Thanh hai ngày nay!”

“Ừm... Tiểu Thanh... Có thể lấy cho ta chút nước không?” Nhược Đình uể oải nói, một ngàn ngày ở đây, nàng phải sống cho thật tốt mới được, mấy khi có người hầu kẻ hạ như vậy chứ?

“Vâng, nô tì làm ngay.”

“Mau đi báo cho lão gia, phu nhân, tiểu thư tỉnh rồi!”

Trong nháy mắt, một đôi lão ông lão bà bước vào, vô cùng vui sướng.

“Tiểu Đình, con tỉnh rồi.”

Lão bà bước tới ôm lấy nàng ” Con hãy nghe ta, đừng bướng bỉnh nữa, nếu con không chịu vào cung, cả gia đình ta sẽ phải chịu tội, cái chức thái thú Đồ Châu của cha con cũng không giữ nổi đâu!”

Hừm, vào cung thì vào, dù sao cũng chỉ một ngàn ngày, đây là cơ hội hiếm có để nghiên cứu lịch sử Khang triều nữa.

“Được, con sẽ tiến cung.”

Lão ông lão bà vẻ ngạc nhiên, tiểu nha đầu này cứng đầu đến mức nhảy xuống hồ sen, sao bây giờ lại thay đổi vậy?

“Tiểu Thanh, chuẩn bị đồ đạc cho tiểu thư, ngày mai theo tiểu thư lên đường!”

“Vâng, thưa lão gia!”

Sáng sớm hôm sau, nàng ngồi trong kiệu hai ngựa kéo, cùng với tì nữ Tiểu Thanh lên đường vào cung.

“Tiểu Thanh, đưa ta gương!”

Gương mặt này... vẫn giống hệt như cũ., đúng như lời thần tiên lão bà nói.

“Tiểu thư đẹp như vậy, nhất định sẽ được sủng ái.”

Cái gì mà sủng ái, nàng chỉ muốn yên thân mà qua ngàn ngày thôi! Mấy chuyện cung tranh cung đấu rất ghê sợ, nàng không muốn dấy vào nha Tiểu Thanh cảm thấy tiểu thư có gì đó lạ lùng, nhưng lại không nói rõ được.

Đi hết một ngày, ngủ lại một quán trọ, hôm sau lại tiếp tục đi.

Xế chiều ngày thứ hai, hoàng cung đã hiện ra trước mắt.

“Ê mông quá đi mất... xóc muốn chết...” Nhượng Đình đau khổ bước xuống xe.

“Hoàng cung lớn thật đó!” Tiểu Thanh reo lên.

Mấy người họ được một vị tiểu thái giám đưa tới điện Vạn Hoa, nơi các tú nữ dự tuyển ở.

Nàng vừa bước vào, ánh mắt tất cả lập tức bị cuốn theo.

Ninh Nhượng Đình một thân hồng y mềm mại duyên dáng, làn da trắng mịn màng ửng hồng sắc mơ màng, mắt phượng sâu như nước hồ thu, lông mày lá liễu dịu dàng, mũi cao thanh tú, đôi môi khê hé mở tựa cánh đào, mái tóc óng ả vấn cao, trâm ngọc cài đơn giản mà tao nhã.

Quả nhiên là quốc sắc thiên hương!

Trong lòng các tú nữ không khỏi ganh ghét.

“Triệu tỷ tỷ...” Mấy tú nữ nữa bước vào, giọng nói ngọt xớt vây quanh một nữ nhân gương mặt trang điểm cầu kì, vẻ vênh vào ngạo mạn.

“Cô ta cậy mình là thiên kim của tể tướng đại nhân, từ lúc tới đây lúc nào cũng hồng hách không coi ai ra gì!” Một tú nữ đứng gần Nhượng Đình nói khê.

“Nghe đồn thái hậu sẽ chọn cô ta làm hoàng hậu, cho nên cô ta mới dám kiêu căng như vậy!”

“Người như cô ta làm chủ hậu cung, sau này chúng ta khôn đốn rồi.” Một tiếng thở dài.

Vừa vào cung đã gặp ác nhân rồi... Haiz... sống yên thế nào đây... Ninh Nhượng Đình buồn bực vô cùng.

“Ngươi là ai thế? Mới đến sao?” Một giọng nói lạnh lạnh vang lên.

Bị ác nhân sờ gáy rồi...

Triệu Uyển Nhi hát hàm, ” Còn không mau nói?”

“Muội là Doãn Kiều Ninh, con gái thái thú Đồ Châu.”

Triệu Uyển Nhi nâng mặt nàng lên ” Được đó, cũng đẹp.”

Nàng ta nghĩ mình là ai chứ? Ninh Nhượng Đình khó chịu hất tay nàng ta ra ” Tỷ tỷ xin giữ lễ!”

“Ngươi!” Triệu Uyển Nhi chưa từng bị đối xử như vậy, tức giận giơ tay định tát Nhượng Đình.

“Tham kiến Vương tổng quản!”

Triệu Uyển Nhi đành hạ cánh tay xuống.

Nữ tì và thái giám trong cung đều cúi đầu, một vị công công mặc y phục xanh lá thẫm, tay cầm phát trần dáng vẻ nghiêm nghị bước vào.

Các tú nữ lập tức xếp thành hai hàng.

Vương công công từ tốn lên tiếng.

“Từ hôm nay, hai mươi tú nữ dự tuyển sẽ phải học tập cung nghi cung quy, luyện tập múa và làm món điểm tâm trong cung trong vòng một tháng. Sau đó thái hậu sẽ đích thân tuyển chọn những người ưu tú vào hậu cung. Còn lại sẽ được trở về tư gia.”

Vương tổng quản chỉ vào một phụ nữ đứng tuổi bên cạnh ”Đây là người sẽ dạy nghi lễ cho các người. Học tập cho nghiêm túc.”

“Vâng thưa tổng quản.” – các tú nữ đồng loạt đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thái hậu giá lâm!

“Từ hôm nay, các người sẽ chung sống ở điện Vạn Hoa. Ta sẽ là người quản giáo và dạy các người cung nghi cung quy.” Tô tổng quản là một phụ nữ mảnh khảnh, vẻ nghiêm nghị khiến cho các tú nữ đều nể sợ.

Điện Vạn Hoa quả thực rất sơ sài giản tiện, đồ đạc đã cũ, rèm trướng đều sờn rách, không khí đầy mùi ẩm mốc, mà các tú nữ đều xuất thân danh môn, tất cả mọi người, kể cả Ninh Nhượng Đình, đều miễn cưỡng mà chấp nhận.

“Đầu tiên là hành lễ với các quý nhân trong cung và các vị khanh thần... Các người nghe cho kĩ lời ta. Tay phải đặt lên tay trái, để sang phải, đặt lên hông bên phải... Sau đó, chân nhún xuống nhẹ nhàng.”

Nhượng Đình than thầm trong lòng, thực phức tạp a!

“Sao dáng vẻ của người cứng nhắc vậy?” Tô tổng quản chau mày, bất ngờ đập vào vai nàng một cái.

Nàng giật mình nhìn lại phía sau.

“Làm lại!” Tô tổng quản nghiêm khắc nói.

Sao lại phải làm lại? Nàng đã làm đúng theo lời bà ta rồi mà?

Nàng luống cuống chỉnh lại tư thế, phải làm sao cho đúng đây?

“Chưa được, làm lại!”

Thật ức chết đi được!

Mấy tú nữ xung quanh đắc ý được xem kịch vui, che miệng cười khúc khích.

Ừm, phải duyên dáng...òm...

“Được rồi.”

Phù! Nghe câu “được rồi” của Tô tổng quản thật nhẹ cả người.

Bên ngoài vang lên tiếng thông truyền

“Thái hậu giá lâm!”

“Nô tài tham kiến thái hậu.” Tất cả thái giám cung nữ đều kính cẩn hành lễ, các tú nữ cũng vội vàng làm theo.

“Miễn lễ.”

“Tạ ơn thái hậu.”

Nhượng Đình rụt rè ngược mắt nhìn lên.

Thái hậu là một phụ nữ đứng tuổi, nhưng gương mặt còn nhiều nét thanh tú tuổi thanh xuân, trên người y phục gấm đẹp đẽ, toàn thân toát ra khí chất cao quý khiến người khác không dám lại gần.

Thái hậu ánh mắt quét qua một lượt, liền dừng lại.

“Triệu Uyển Nhi, từ nay người chuyển đến Ninh Vân Các đi. Cung qui cung nghi ta miễn, từ hôm nay ta sẽ cho người dạy người học múa.”

Triệu Uyển Nhi vui mừng tạ ơn, không quên đưa ánh mắt đặc ý liếc nhìn các tú nữ khác, bộ dạng dương dương tự đắc đáng ghét vô cùng.

Hắn nào có tin đồn nàng ta được chọn làm hoàng hậu. Không phải nói một tháng sau mới tuyển hay sao? Tất cả tú nữ phải sống ở nơi tồi tàn này, còn riêng nàng ta được sung sướng sao? Thật quá bất công!

Thái hậu một cái liếc mắt nhìn đến tú nữ khác cũng không có, xoay mình rời đi.

“Cung tiền thái hậu!”

“Khoan đã!”

Tất cả ánh mắt về sững sờ đều hướng về Ninh Nhược Đình.

“Thái hậu nương nương, tại sao Triệu Uyển Nhi lại được thiên vị như vậy chứ? Triệu Uyển Nhi được miễn học cung qui cung nghi, lại được chuyển tới nơi tốt hơn, thật không công bằng!”

“Ngươi nói cái gì thế hả? Ngươi có biết ta là...” Triệu Uyển Nhi vừa nghe đến, liền hung hăng mà xông lên, chẳng thấy chút nào phong phạm của một tiểu thư danh môn khuê tú, e là một cung nữ bình thường cũng không bằng.

Thái hậu khoát tay ra hiệu cho Triệu Uyển Nhi, nàng ta lập tức im bật, ánh mắt vẫn như cũ hướng Ninh Nhược Đình đe dọa.

“Ngươi là đang chỉ giáo bản cung cách quản hậu cung sao?”

Nhược Đình không nhanh không chậm nói “Tiểu nữ quả thực không dám, nhưng...”

Thái hậu lập tức ngắt lời nàng, giọng nói có chút mất kiên nhẫn.

“Nếu ngươi đã thấy như vậy là bất công, được, vậy ta hạn cho ngươi ba ngày ở đây học xong cung qui cung nghi, nếu ngươi làm được, ta sẽ để ngươi chuyển tới Ninh Vân Các cùng Triệu Uyển Nhi học tập... Nếu ngươi không học được,...ta sẽ phạt ngươi hai mươi trượng và trả về tư gia. Rõ chưa?”

Đã dám lao phải theo lao thôi! Cung qui cung nghi trên phim cổ trang có thừa, nàng cũng xem rất nhiều, ba ngày thì ba ngày!

“Vâng, thưa thái hậu.”

“Hồi cung!”

“Cung tiền thái hậu.” Bên trong trăm miệng một lời.

Xa giá của thái hậu vừa rời khỏi, Tô tổng quản lập tức túm lấy Ninh Nhược Đình, vẻ mặt thật khẩn trương.

“Ngươi mất trí rồi sao?”

“Tô tổng quản, xin người trong vòng ba ngày hãy dạy cho tiểu nữ toàn bộ cung qui cung nghi.” Nàng biết Tô tổng quản coi chuyện này là không thể nào, nhưng vẫn kiên định phó thác cho bà.

“Ngươi có biết cung qui cung nghi rất phức tạp tí mi không? Để học xong phải mất ít nhất bảy ngày!”

“Tiểu nữ sẽ cố gắng hết mình!” Nhược Đình kiên quyết nói.

“Ngươi nghĩ chuyện gì chỉ cần hai chữ cố gắng là sẽ thành sao?”

“Xin tổng quản chiếu cố!” Nàng như cũ không thay đổi chủ kiến.

Bỗng nhiên Tô tổng quản có thiện cảm với tú nữ này. Một nữ nhi mà kiên định như vậy, thực hiếm có!

“Thôi được, ta sẽ giúp ngươi.”

“Đa tạ tổng quản.”

“Nhưng ngươi nên nhớ, nếu học không thành, ngươi sẽ phải chịu phạt hai mươi trượng!”

“Tiểu nữ đã ghi nhớ.”

Tô tổng quản đã nói liền làm, lập tức dẫn nàng đi bắt đầu học tập.

Chương 4: Đào hoa vũ khúc

Tô tổng quản lấy ra một loạt sách và tranh vẽ, bắt đầu chỉ dạy cho Ninh Nhượng Đình.

Ha ha, không uống phí bao nhiêu năm nghiền phim cổ trang nha!

“Ngươi học rất nhanh.” Tô tổng quản gật gù đầu.

Tập đi tập lại hết các nghi thức cho thật thành thạo, chân Nhượng Đình mỏi muốn nhũn ra.

Không tính thời gian học chung với các tú nữ khác, ngay cả lúc ăn cơm nàng cũng vội vàng vàng, ăn xong liền luyện tập.

Ngày thứ hai, nàng đã thành thục gần hết các cung nghi, cung quy cũng đã thuộc.

Ngày thứ ba, Tô tổng quản lấy ra hai tranh vẽ.

“Những vật dụng chạm hình kim long là của hoàng thượng, kim phượng là của thái hậu hoàng hậu, khi chạm đến phải hết sức lưu ý.”

Ninh Nhượng Đình chuyên chú nhìn hai hình vẽ, đến lúc thật ghi nhớ mới thôi.

“Trang phục trong cung, như ngươi đã gặp qua Vương tổng quản, trang phục của tổng quản các công công là màu xanh lá thẫm, của các công công là xanh lá nhạt; trang phục của ta ngươi đang thấy, là tím đậm, còn của các cô cô là tím nhạt...”

Ninh Nhượng Đình lẩm nhẩm đọc lại lời của Tô tổng quản.

Sau đó, Tô tổng quản còn dạy cho nàng trang phục của tất cả người trong cung, nàng đều chú tâm ghi nhớ.

“Cung nghi cung qui đều đã dạy cho ngươi, ta xác nhận một tiếng, ngươi liền có thể chuyển tới Ninh Vân Các, nhưng những chuyện sau đó tự ngươi biết chừng mực, đừng gây ra họa!”

“Tạ ơn tổng quản quan tâm”

Thái hậu nghe lời Tô tổng quản nói, có đôi phần ngạc nhiên, liền cho gọi nàng đến hỏi mấy câu, Ninh Nhượng Đình đều trả lời lưu loát.

Ngày hôm đó được chuyển đi Ninh Vân Các.

Thoả mãn trong lòng vì phải sống với ác nữ Triệu Uyển Nhi mà giảm đi tám phần!

Ngày hôm nay phải học múa a!

Ninh Nhượng Đình ngồi trên giường, co chân lên tháo giày ra xoa bóp bàn chân một chút.

Ngồi chưa ăm chỗ, đã nghe tiếng gọi.

Ninh Nhượng Đình vội xỏ giày, bước ra ngoài sân.

Bên ngoài đã có một phụ nữ mặc trang phục tím nhạt, hẳn là một cô cô rồi. Trên tay còn vắt hai dải lụa hồng đào mềm mại, nhẹ nhàng bay bay trong gió.

Triệu Uyển Nhi liếc xéo nàng một cái, nàng ta hôm nay mặc trang phục màu cam chói mắt, Nhượng Đình cười thâm trong lòng, nếu nàng nói “ngươi thật giống củ cà rốt nha!” nàng ta hẳn lại cho nàng một tát đi?

“Hôm nay ta sẽ dạy cho các ngươi “đào hoa vũ khúc”- điệu múa này giống như hoa đào uyển chuyển mềm mại, luyện không dễ mà thành, các ngươi phải thật chăm chỉ.”

Cô cô ra hiệu, nhạc réo rất vang lên, tự mình dùng một dải lụa khéo léo bên mình, nhịp nhàng di chuyển.

Dải lụa hồng đào bay phất phơ, thuận thế theo từng động tác của cô cô mà linh hoạt.

Ninh Nhượng Đình nhìn xem rất tập trung.

Cô cô thu dải lụa lại, bắt đầu làm mẫu cho hai người.

Hồi nhỏ Nhựt Đình có học múa, nhưng đến khi học cấp ba liền bỏ, thỉnh thoảng chỉ hoa tay múa chân một chút, cũng không luyện tập nghiêm túc.

Để xem bảy năm học múa có giúp nàng không!

Cô cô chỉ dẫn rất tỉ mỉ, mỗi bước chân đều bắt họ tập đi tập lại nhiều lần.

Nhựt Đình không hề lúng túng, chỉ có điều tự biết bản thân làm chưa được tốt.

Triệu Uyển Nhi rất ung dung, cũng phải, điệu múa này đối với người có thân phận như nàng ta mà nói, chỉ nhẹ tựa lông hồng mà thôi.

Cô cô rời đi rồi, Triệu Uyển Nhi khinh thường nhìn Ninh Nhựt Đình “Dáng điệu người thô kệch như vậy, còn nói là múa sao? Làm một con vịt sẽ hợp hơn!”

Nô tì theo sau nàng ta khúc khích cười.

Đúng là cáo mượn oai hùm mà!

Tiểu Thanh đứng phía sau nhỏ giọng “Tiểu thư, bọn họ quá mức khinh người!”

Ninh Nhựt Đình không giận mà cười, tiến lại gần, giọng nói có chút châm chọc.

“Tỷ tỷ, tỷ nói xem, nếu như nô tì dám vô lễ với tỷ, tỷ xử phạt thế nào?”

“Nhẹ phạt vả miệng, nặng phạt đánh trượng!”

“Tạ tỷ tỷ chỉ giáo.” Ninh Nhựt Đình nói dứt câu, lướt qua người Triệu Uyển Nhi.

Chát!

Tì nữ của Triệu Uyển Nhi hoảng sợ ngược mắt, trên má còn in hằn năm ngón tay của Nhựt Đình.

“Người...sao người dám?” Triệu Uyển Nhi mặt lúc đỏ lúc trắng, giận dữ chỉ vào Nhựt Đình.

“Muội chỉ là thay tỷ tỷ dạy dỗ nô tì một chút, tránh ra ngoài gây chuyện mang tiếng xấu cho tỷ.”

Triệu Uyển Nhi cứng họng không nói được lời nào, đành ngậm bồ hòn làm ngọt bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Gặp Được Mỹ Nam!

Sau ba ngày, Ninh Nhựt Đình đã nắm được cơ bản của điệu múa, nhưng trình độ so với Triệu Uyển Nhi mà nói, thì vẫn là kém xa.

Hôm nay Ninh Nhựt Đình hỏi thăm một chút, đã biết vườn Ngự uyển ở đâu.

Đến tối, chờ Triệu Uyển Nhi cùng tì nữ đã ngủ, nàng lén lút chạy ra ngoài.

Tiểu Thanh sợ hãi ngăn cản “Tiểu thư, không được đâu, nếu bị phát hiện sẽ bị phạt nặng!”

“Người sợ cái gì, người không nói ta không nói thì làm sao bị phát hiện? Ở lại đây đi, để một mình ta đi!”

Tiểu Thanh đành phải buông tay.

Thời hạn hai tuần này, không phải là dài, nàng muốn ngang được với củ cà rốt Triệu Uyển Nhi kia, xem chừng phải luyện tập gấp đôi.

Đêm hôm khuya khoắt, Ngự uyển không còn ai.

Nàng chỉnh sửa giày một chút, nhắm mắt lại hồi tưởng điệu nhạc, bắt đầu chuyển động thân thể.

Trong vườn Ngự uyển, một người nam tử thân hình cao lớn, tiêu sái bước đi, toàn thân toát lên khí chất cao quý tột bậc, đôi mắt sâu thẳm của hắn nheo

lại, bị thu hút bởi bóng dáng mềm mại trước mặt.

Ninh Nhực Đình không hề biết tới sự xuất hiện của hắn.

Chân bỗng trượt một cái, cổ chân rất đau, Ninh Nhực Đình hốt hoảng cúi xuống, bị trẹo chân mất rồi!

Đôi mắt vừa ngước lên, lập tức đụng phải hắn, nhất thời Nhực Đình không nói được câu nào.

Đại mỹ nam nha!

Lôi Thừa Vũ mày kiếm chau lại, vẫn là điệu Ninh Nhực Đình lên tiếng trước.

Ồ, trang phục màu nâu nhạt.

“Xin hỏi, ồ, vị huynh đệ đây là người của Ngự thiện phòng?”

“Phải.” Hắn lạnh nhạt trả lời, ra ngoài một mình, mặc long bào không được yên tĩnh.

Ninh Nhực Đình mím mím môi hồng, mồ hôi trên trán rịn ra “Huynh có thể hay không giúp ta... giúp ta trở về Ninh Vân các? Chân ta... bị trẹo chân rồi.”

Hắn không nói câu nào, lại gằn nằng, cúi xuống nhắc chân nằng lên xem xét.

“A!” Rất đau nha!

Lôi Thừa Vũ một tay nắm cổ chân nằng, tay kia nắm bàn chân.

Đôi mắt cương nghị sâu không thấy đáy, sống mũi cao thẳng, môi mỏng mím chặt, gương mặt tuyệt mỹ của hắn phóng đại trước mắt nằng.

Rắc!

“Aaaaa!” Chân nằng không phải gãy rồi đấy chứ?

“Bây giờ có thể tự đi rồi.” Hắn lạnh nhạt nói.

Nằng xoa xoa cổ chân mình một chút, thử cử động, không sao rồi!

Ninh Nhực Đình mắt phượng híp lại, cười tươi như hoa “Đa tạ huynh cứu giúp.”

Lôi Thừa Vũ thu hết nụ cười của nằng vào trong mắt, thoáng chốc thất thần, không nói câu nào phất tay áo rồi đi.

Dù cổ chân đã nắn lại, nhưng vẫn còn đau, Ninh Nhực Đình vất vả mới về đến Ninh Vân các, trèo được lên giường liền ngủ say quên trời đất.

Lôi Thừa Vũ đi một vòng, không hiểu sao bất giác trở về chỗ khi nãy.

Tầm mắt bỗng thấy được vật gì đó lấp lánh, hắn lại gằn, nhặt lên, là một hoa vàng cài tóc, hắn là của nữ nhân vừa rồi đi.

Hắn không nghĩ ngợi nhiều đem hoa vàng cất đi.

Sáng hôm sau.

Tiểu Thanh chải đầu, vấn tóc cho Ninh Nhực Đình, ngạc nhiên kêu lên “Tiểu thư, hoa vàng cài tóc của người đầu mất rồi?”

Hoa vàng cài tóc? Mất?

Đúng là trên đầu nằng thường cài một trâm vàng và một hoa cài đầu, chết thật, có lẽ đêm qua đã rơi mất ở Ngự uyển rồi!

“Đó là hoa vàng tiểu thư thích nhất, cũng là quà tặng của phu nhân tặng sinh thần thứ 16 của người. Tại sao lại biến mất chứ?”

“Tiểu Thanh lại đây.”

“Tiểu thư có gì phân phó?”

“Có lẽ là đêm qua, ta đã làm rơi trong lúc tập múa ở Ngự uyển rồi. Người tùy lúc, đến đó giúp ta tìm.”

“Vâng, thưa tiểu thư.”

Lôi Thừa Vũ ngồi sau án thư, bên cạnh là Vương tổng quản đứng hầu.

Hắn đột nhiên rút trong tay áo ra một chiếc hoa vàng tinh xảo.

Vương tổng quản nhìn đến, giật mình cùng ngỡ ngàng.

Vương tổng quản theo chăm sóc hắn từ lúc còn nhỏ đến giờ trở thành hoàng đế, cũng chưa bao giờ thấy hắn giấu bất kì nữ nhân nào, làm sao trong tay hắn lại có vật này?

“Vương Hàm!”

“Có nô tài!”

“Hiện giờ ở Ninh Vân các là ai?”

“Hồi hoàng thượng, hiện giờ ở đó là hai vị tú nữ, Triệu tiểu thư thiên kim của thừa tướng đại nhân và Doãn tiểu thư thiên kim của thái thú Đồ Châu.”

Lôi Thừa Vũ chỉ gật gật đầu, không nói gì thêm, ngón tay vô thức lướt theo đường nét chiếc hoa vàng trong tay.

Ninh Vân các.

“Bước chân của người sao vụng về vậy?”

Chân của Ninh Nhục Đình còn đau, đi chuyển không được tự nhiên, nhưng làm sao có thể nói, là do lén lút tập múa chứ?

“Xin tổng quản thứ lỗi!” Nàng nén đau tiếp tục bước.

Triệu Uyển Nhi đang múa bỗng dừng lại, nhếch môi “Vụng về như vậy, cần tỳ tỳ giúp đỡ một chút?”

Nàng chưa kịp lên tiếng từ chối, cô cô đã nói “Được, vậy hai người luyện tập đi, vừa hay ta cũng có chút việc phải tới điện Trường Thọ.

Lôi Thừa Vũ đứng trên lầu cao nhìn xuống Ninh Vân các, trong tay vẫn là hoa vàng kia.

Nữ tử đêm qua trong Ngự uyển, là Doãn Kiều Ninh.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Diệp đại nhân cầu kiến!”

“Mau mời vào!”

“Truyền Diệp đại nhân.”

Ngự sử đại phu Diệp Chính bước vào, dù đã nhiều tuổi nhưng bước chân nhanh nhẹn, đôi mắt tinh anh.

Đi theo ông là một ông lão râu tóc bạc trắng, vẻ quắc thước mình mẩy.

“Vi thần tham kiến hoàng thượng!”

“Thảo dân tham kiến hoàng thượng!”

“Diệp ái khanh bình thân.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Diệp Chính đứng dậy.

“Người này?” Lôi Thừa Vũ lạnh nhạt hỏi.

“Đây là Phương đạo sĩ, một bằng hữu của vi thần, hôm nay vi thần đưa ông ấy tới đây, cũng là có chuyện cần bẩm báo.”

“Phương đạo sĩ ở Y Vân sơn?”

“Vâng thưa hoàng thượng.”

Người này hắn biết, nổi danh khắp thiên hạ, kiến thức uyên bác sâu rộng, lại được ví như Quỷ Cốc.

Lôi Thừa Vũ quay sang “Miễn lễ.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Diệp Chính tiếp “Vi thần vốn không tin lắm những chuyện này, nhưng suy đi tính lại, vẫn là nên bẩm báo cho hoàng thượng... Phương lão, mau nói.”

Phương đạo sĩ lên tiếng từ tốn “Hồi hoàng thượng, thảo dân hai ngày trước thấy có một ngôi sao lạ trên bầu trời Khang quốc, đó là hiện thân của một linh hồn phúc tinh, mang đến cho Khanh quốc an khang thịnh vượng, theo vi thần xem xét thì... phúc tinh này đã ở ngay hoàng cung!”

Diệp Chính lại nói “Hồi hoàng thượng, gần đây mới vào hoàng cung, hẳn phúc tinh là một trong các tú nữ dự tuyển.”

Lôi Thừa Vũ nhàn nhạt lên tiếng “Vậy từ nay việc tìm ra phúc tinh, giao cho Diệp ái khanh.”

“Vi thần tuân chỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Hoàng Thượng

Dưới sân Ninh Vân các, Triệu Uyển Nhi bắt đầu “giúp” Ninh Nhượng Đình.

“Nào muội muội, lùi qua bên này chút.” Nàng ta nhếch môi, dùng khuỷu tay huych vào eo Ninh Nhượng Đình.

“Tỷ tỷ, muội có thể tự luyện múa.” Ninh Nhượng Đình nghiêng răng nói, hận không thể cho nàng ta một đạp.

“Sao thể được? Muội xem, bước chân cũng chưa đúng.” Nói rồi đạp mạnh vào cổ chân nàng.

“Tỷ!” Ninh Nhượng Đình muốn nhịn xuống cũng không được nữa, mắt phượng trừng lớn hướng Triệu Uyển Nhi.

“Người âm ức hay sao? Muốn đối đầu với ta, còn không biết lượng sức?”

“Đừng ý thể bức người quá đáng!”

“Người!”

“Thái hậu nương nương giá đáo!”

Đột nhiên Triệu Uyển Nhi ngã ngồi xuống đất, hai tay ôm mặt đầy vẻ uỷ khuất.

Ninh Nhượng Đình nhất thời không hiểu nàng ta đang làm gì, chỉ biết mở to hai mắt nhìn.

“Tham kiến thái hậu nương nương!”

“Triệu Uyển Nhi, người sao vậy?”

Nàng ta hai mắt đầy lệ, uất ức nói “Hồi nương nương, tiểu nữ thấy Doãn muội muội động tác sai sót, liền nói muốn giúp, ai ngờ muội ấy không nhận thành ý của tiểu nữ, còn ra tay đánh tiểu nữ...”

Hoá ra là đang diễn kịch!

Bây giờ nàng có một trăm cái miệng cũng không thanh minh nổi.

Ninh Nhượng Đình mím môi quỳ xuống, “Tiểu nữ suy nghĩ nông cạn, xin thái hậu nương nương thứ tội!”

“Hừ, người đầu, lời Doãn thị ra ngoài phạt quỳ cho ta, chưa hết ba tuần hương không được phép đứng lên.”

Thị nữ vừa chạm tới Ninh Nhượng Đình, liền bị nàng tránh. “Ta có thể tự đi.”

Triệu Uyển Nhi trong mắt lệ còn chưa tan, nở nụ cười chế giễu hướng Ninh Nhượng Đình.

Hai cánh môi hoa đào mím chặt, Triệu Uyển Nhi, ta chính là loại người bị người đánh một quỳ, ta liền đâm lại một dao. Uất ức ngày hôm nay, sẽ có ngày ta trả lại cho người gấp mười lần!

Ninh Nhượng Đình quỳ bên ngoài Ninh Vân các, giữa trời nắng chang chang.

Lôi Thừa Vũ vẫn đứng yên bất động trên Vọng Nguyệt lâu, ánh mắt nhìn đến bóng dáng nhỏ bé ngoài sân.

Mồ hôi trên trán nàng rịn ra, mấy sợi tóc mai bết vào trán, làn da trắng mịn màng đỏ ửng lên.

Đầu gối nàng không còn cảm giác gì nữa. Đầu cũng rất choáng váng muốn gục xuống.

Tuần hương thứ hai, mây đen ùn ùn kéo đến, không bao lâu trời đổ mưa lớn.

Từ đầu đến chân nàng ướt sũng.

Đầu đau nhức như búa bổ vậy, nàng sắp không trụ nổi nữa.

Đúng lúc nàng tưởng rằng mình sắp ngã xuống mặt đất lạnh lẽo, thì toàn thân bỗng nhiên được một vòng tay rắn chắc ôm lấy, hơi ấm bất chợt lan toả khắp người rất dễ chịu.

Ninh Nhược Đình cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, trong mắt thoáng thấy mỹ nam Ngự thiện phòng hôm qua, rồi nàng thiếp đi không còn biết gì nữa.

Lôi Thừa Vũ ôm Ninh Nhược Đình trong tay, mang nàng vào trong Ninh Vân các.

“Tham kiến hoàng thượng.”

Triệu Uyển Nhi nhìn đến bóng dáng trong vòng tay Lôi Thừa Vũ, lập tức hoa dung thất sắc.

“Hoàng nhi, con làm sao lại tới đây?”

Thấy sắc mặt hần lảnh khóc khác thường, thái hậu liền không hỏi nữa.

“Truyền thái y!”

Lôi Thừa Vũ đặt nàng xuống giường.

Tiểu Thanh vội vã lấy y phục, kéo rèm trướng lại thay cho nàng.

“Hoàng thượng...” Triệu Uyển Nhi ngọt ngào lên tiếng.

“Câm miệng!”

Triệu Uyển Nhi gương mặt tái mét, thức thối lui ra.

Thái hậu không vui nói “Nàng ta đánh người, bị ta phạt quỳ, chẳng qua chỉ là ngắt đi, cũng không phải lỗi của Triệu Uyển Nhi, con tức giận gì chứ?”

Lôi Thừa Vũ gần giọng “Người tự có miệng nói?”

Triệu Uyển Nhi uỷ khuất “Hoàng thượng, tiểu nữ thực không hiểu ý của người.”

“Không cần nhiều lời, lỗi nàng ta ra ngoài quỳ, khi nào tạnh mưa mới được tha!”

“Hoàng nhi, con đừng giận chó đánh mèo! Tại sao phạt Triệu Uyển Nhi quỳ chứ?”

Lôi Thừa Vũ không hề để tâm “Lập tức lui ra!”

“Hoàng thượng, tiểu nữ bị oan... thái hậu nương nương... thái hậu nương nương!”

Triệu Uyển Nhi bị kéo ra ngoài.

“Hoàng nhi, con làm như vậy có còn coi mẫu hậu ra gì không?” Thái hậu tức giận nói.

“Mẫu hậu, người có biết nàng ta giá hoạ cho Doãn Kiều Ninh hay không? Trẫm tận mắt thấy.”

Thái hậu chẳng còn lời gì để nói nữa.

Lúc Ninh Nhược Đình tỉnh lại, trời đã tối.

Ngoài trời mưa tầm tã.

Nàng đánh thức Tiểu Thanh bên cạnh.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi!”

Ninh Nhực Đình chưa kịp nói gì, Tiểu Thanh đã nói không ngừng “Tiểu thư có sự đại hỷ, người biết không, sáng nay người đang bị phạt quỳ, liền ngắt đi, hoàng thượng đã cứu người về đây, còn triệu thái y tới bắt mạch, còn vạch trần Triệu Uyển Nhi vu oan giá họa...”

“Cắt, ngắn gọn chậm rãi!” Ninh Nhực Đình không nghe nổi nữa, lập tức ngắt lời.

“Tiểu thư bị ngắt, hoàng thượng bế người về đây, hoàng thượng biết Triệu Uyển Nhi vu oan cho người liền phạt nàng quỳ bên ngoài, khi nào tạnh mưa mới thôi.”

“Hoàng thượng ư?” Không phải mỹ nam Ngự thiện phòng?

“Vâng, nhất định tiểu thư sẽ được ân sủng, chúng ta trong cung không còn sợ bị ức hiếp nữa!” Tiểu Thanh cực kỳ cao hứng.

“Bây giờ Triệu Uyển Nhi còn bị phạt quỳ không?”

“Tiểu thư, nàng ta vẫn ở ngoài kia.”

“Mấy khi có trò vui, mau ra xem”

Chà chà, nhìn nàng ta quỳ mọp bên ngoài, ướt sũng, bộ dạng vô cùng thảm hại, thực là hả dạ.

Nàng không hề nghĩ tới, quan tâm của hoàng đế chỉ tôn mà đến, sẽ kéo theo rất nhiều phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Biến Tấu Vũ Khúc

Tin hoàng thượng chiếu cố tú nữ Doãn Kiều Ninh nhanh chóng lan truyền khắp hoàng cung.

Hoàng thượng băng lãnh trước giờ chưa từng gần gũi nữ sắc, vậy mà đích thân ra mặt chống đối với thái hậu chỉ vì một tú nữ nhỏ nhoi.

Trong cung đều nói, nàng sẽ làm khuynh đảo hoàng cung.

May mắn, Ninh Nhực Đình ở Ninh Vân các chỉ có Triệu Uyển Nhi, tạm thời vì chuyện bị phạt quỳ mà biết giữ miệng. Nếu còn ở điện Vạn Hoa, chắc chắn sẽ bị điều tiếng dìm chết.

Cái gì khuynh đảo không khuynh đảo, hoàng thượng đó chỉ là tiện tay giúp nàng một lần, kiến nghĩa bất vi, như vậy thì đâu phải người quân tử?

“Tiểu Thanh, người hôm đó có nhìn thấy hoàng thượng không?” Nàng vu vơ hỏi.

“Lúc đó, nô tì đi tìm hoa vàng cho người, nhưng tìm không thấy, khi về tới đây thì hoàng thượng đã rời đi rồi.”

“Không thấy sao?” Ninh Nhực Đình căn bản không có chút luyện tiếu, vật đó dù sao cũng không có ý nghĩa gì với nàng.

Tiểu Thanh lúng túng một chút “Có lẽ ai đó nhặt được, nô tì sẽ hỏi xem sao?”

Ninh Nhực Đình nhàn nhạt ứng thanh một tiếng, cũng không nhớ đến chuyện đó nữa.

Ngày nào cũng luyện múa chăm chỉ ban ngày không kể, đến tối vẫn đều đều tới Ngự uyển.

Nàng không hề biết rằng, luôn có một người ở đó dõi theo nàng hàng đêm.

Ninh Nhực Đình đã tiến bộ rất nhiều, so với trình độ lúc đầu xa xa cách biệt.

Một thân y phục lụa trắng thêu hoa văn xanh tinh tế, cánh tay nhịp nhàng, tà váy phiêu phiêu dật dật bay trong gió.

Một cơn gió thổi qua, hoa đào nhẹ nhàng rơi xuống.

Chỉ thấy biết bao nhiêu sắc hồng lay động, vương vấn trên gò má trắng mịn, trên tóc mây mượt mà, hoa cùng người quán quít không rời, hương thơm ngan ngát lan tỏa.

Lôi Thừa Vũ thất thần, thu hết khung cảnh tuyệt đẹp vào trong mắt.

Hoa vàng trong tay định giao cho Vương tổng quản đưa tới, mấy lần đều lưỡng lự. Vì lý do gì lại không đem nó trả về cho nàng? Không đành lòng hay sao?

Lôi Thừa Vũ nhếch môi, bản thân mình cảm thấy ý nghĩ này thực nực cười.

Đã rất lâu rồi hắn không hề cười. Chỉ một chiếc hoa vàng nhỏ bé mà làm được chuyện lớn như vậy. Ý nghĩ kì lạ trong đầu khiến cho Lôi Thừa Vũ thoáng bối rối, có lẽ nàng là nữ tử đặc biệt nhất hắn từng gặp.

Hai ngày nữa, các tú nữ sẽ lần lượt múa đào hoa vũ khúc, ai cũng đều luyện tập hết sức, thái hậu sẽ đích thân tới.

Hai ngày sau.

Ninh Nhượng Đình được xếp múa cuối cùng.

Các tú nữ lần lượt bước ra, Triệu Uyển Nhi ngay trước Ninh Nhượng Đình, được tán thưởng nhất. Nàng ta vào trong, mười phần đắc ý hưởng Ninh Nhượng Đình.

Ninh Nhượng Đình hít một hơi thật sâu, tìm khăn lụa của mình, phát hiện khăn lụa bị cắt nát.

Ninh Nhượng Đình nghiêng răng, khốn kiếp, người lại dám dùng thủ đoạn đê tiện này?

Các tú nữ thấy người gặp họa, vui mừng ra mặt. Ninh Nhượng Đình không để ý đến vẻ đắc ý của họ, tập trung nghĩ cách.

Nàng suy nghĩ một giây, liền đem áo choàng lụa mỏng ra, hai dây cài áo buộc vào hai cổ tay. Liều ăn nhiều! Bây giờ nàng đã không còn đường lui nữa.

Nàng không do dự mà bước ra.

Thái hậu chau mày, nàng ta giờ trò quỷ gì vậy?

“Người làm gì thế hả? Khăn lụa đâu?”

Nàng không chút sợ hãi, điềm nhiên nói. “Hồi thái hậu nương nương, có người muốn hãm hại tiểu nữ, đã đem khăn lụa của tiểu nữ phá hủy!”

“Không cho phép người biện minh! Lui ra đi!”

“Hoàng thượng giá lâm!” Vương tổng quản một tay phát trần lớn tiếng hô.

Trong điện trên dưới đều ngạc nhiên, hoàng thượng từ bao giờ quan tâm chuyện nhỏ như vậy?

“Tham kiến hoàng thượng!”

Ninh Nhượng Đình đang ngây ngẩn bỗng bừng tỉnh, vội quỳ hành lễ.

“Bình thân!”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

Hắn tiêu sái bước lên, ngồi xuống bên cạnh thái hậu.

“Bắt đầu đi!” Hắn nhàn nhạt ra lệnh.

Thái hậu khó hiểu nhìn sang, lời sắp nói ra đành nuốt ngược trở lại.

Nhạc tấu lên.

Nàng bắt đầu múa.

Áo choàng thay cho khăn lụa phiêu dạt bay, bao bọc thân thể mềm mại của nàng.

Ánh mắt Lôi Thừa Vũ trước sau đều không rời nàng.

Dáng điệu uyển chuyển như hoa mai, động tác nhẹ nhàng thanh thoát như chim yến.

Nàng ngẩng đầu lên, vô tình bắt gặp ánh mắt hắn.

Không phải mỹ nam Ngự thiện phòng sao? Tại sao có thể?

Lôi Thừa Vũ không hề né tránh ánh mắt của nàng.

Suýt nữa nàng lỡ mất một nhịp.

Ninh Nhựt Đình lấy đà, xoay một vòng tròn.

Nàng chìm trong điệu nhạc đến xuất thần. Áo choàng theo đó bay lên, đem hương thơm trên người nàng đều lan toả. Từng cái giờ tay nhấc chân đều thanh thoát vô cùng, bàn chân nàng tưởng chừng không còn chạm đất nữa, mỗi bước đi như trên không trung.

Đến khi vũ khúc kết thúc, mọi người còn chưa hoàn hồn.

“Đào hoa vũ khúc này, Doãn Kiều Ninh đã thắng.” Một lời nói của hắn, lập tức đem cả điện Vạn Hoa ở trên mây kéo trở về.

Lôi Thừa Vũ đã nói như vậy, thái hậu có muốn ưu ái Triệu Uyển Nhi cũng không được nữa.

Lôi Thừa Vũ thần nhiên nhìn nàng, ánh mắt lướt qua một chút rồi rời đi ngay. Ánh mắt đó lẫn lẫn gọn sóng, ngay lập tức lắng xuống, đôi con ngươi thâm thúy khôi phục về lãnh tĩnh thường ngày.

Ninh Nhựt Đình bùng tình đại ngộ, hắn từ đầu không là mỹ nam Ngự thiện phòng gì hết, đó chỉ là cải trang!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bánh Nếp Quế Hoa Ta Làm Không Nổi

Chỉ còn cửa ải cuối cùng: Bánh nếp quế hoa!

Nhào nhào nhào!

Nhìn khối bột trắng mịn trước mặt cũng rất hài lòng.

Cho thêm đường với quế hoa khô.

Đem hấp lên.

Có thể ăn thử rồi.

Mùi vị thật kì quặc. Bột vốn cục, vị lơ lửng, mùi lại hắc.

Hic, ai nói mười tám năm qua không hề vào bếp.

Lại thêm ở đây, mười sáu năm trưởng rừ màn che, cũng không biết nấu nướng.

Đối với các tú nữ khác thì không, họ dường như đều được chuẩn bị trước, rất ung dung thành thạo.

Xem ra phải tiếp tục kế hoạch “hành động trong đêm” rồi!

Gian phòng phía sau Ngự thiện phòng được dành riêng cho các tú nữ, nửa đêm có bóng người lên vào.

Nàng chỉ dám thấp một ngọn nến nhỏ, không muốn người khác để ý.

Ninh Nhựt Đình xắn tay áo.

Lôi Thừa Vũ đi qua, bất chợt thấy ánh sáng nhàn nhạt liền bước tới.

Cạch!

Ninh Nhựt Đình đang nặn bánh, nghe tiếng cửa mở, sợ tới nỗi làm rơi bánh trong tay xuống đất.

“Ngươi làm gì thế?”

Nàng rụt rè quay đầu lại, là mỹ nam hoàng thượng!

Nhất thời cứng họng, hành lễ cũng quên!

“Không nghe trăm hỏi?”

“Hồi... hồi hoàng thượng, tiểu nữ..đang làm bánh quế hoa!

“Tiếp tục!”

“V... vâng”

Tên này âm mưu gì đây? Không trách phạt, lại còn ung dung kiểm ghế ngồi, chăm chú xem xét nàng loay hoay với đồng bột nhào.

Suốt thời gian hấp bánh, nàng chăm chăm nhìn cái nồi hấp, thân thể cứng nhắc không dám tùy hứng.

Bánh được chưa nhỉ?

Nàng mở nắp nồi ra.

Không cẩn thận, giọt nước đọng trên nắp nồi nóng bỏng rớt xuống tay.

“A!” Nàng hốt hoảng rút tay lại, làm rơi nắp nồi xuống đất.

Cánh tay bất chợt bị nắm chặt kéo đi.

Lôi Thừa Vũ kéo nàng đến bên cạnh chum nước, không nói lời nào, trực tiếp vén tay áo nàng lên, mức một gáo nước đầy dội lên cánh tay trắng nõn nà.

Vết bỏng đang rất dễ chịu hơn nhiều.

“Ngươi có phải nữ nhân không?”

Nàng không chú ý thân phận nam nhân trước mặt nữa, bữu môi đáp trả “ Làm sao tiểu nữ không phải chứ?”

“Vụng về!”

“ Tiểu nữ chỉ là sợ ý mà thôi.”

Nàng gấp gấp mấy cái bánh quế hoa ra đĩa, chưa kịp nếm thử, đĩa trong tay đã bị đoạt lấy.

Lôi Thừa Vũ gấp một chiếc, rất tự nhiên thổi, rồi cắn một miếng.

Hắn cau mày, tóm lấy cái bát bên cạnh nhỏ ra.

“Khó ăn đến vậy sao?” Nàng thiếu não nói.

“Cái này người ăn được hay sao?”

Hắn lấy đĩa, chỉ vào đĩa bánh.

Nàng thăm mắng trong lòng, mồm miệng độc địa.

“Ngươi định làm sao qua kiểm tra?”

“Tiểu nữ sẽ tiếp tục làm, tới khi nào được mới thôi”

“Tốt.” Hắn đột nhiên rút từ trong tay áo ra một vật, đặt lên bàn bếp.

“Của ngươi.”

Sao trong tay hắn có vật này? Hắn là nhặt được ở Ngự uyển đi!

Ninh Nhục Đình nâng chiếc hoa vàng tinh xảo lên, nói thật nhỏ “ Tạ ơn hoàng thượng.”

“Nếu bị phát hiện, sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, lập tức trở về Ninh Vân các đi.”

Hắn nói rồi, không đợi nàng phản ứng, liền rời đi.

“Cung tiễn hoàng thượng.”

Thực ra trong lòng gào thét “ Mau biến đi, biến đi!”

Nàng thu dọn gọn gàng, rồi trở về Ninh Vân các.

Sáng sớm trở dậy, thấy hai mắt thâm quầng.

Chắc chắc, gương mặt kém sắc một chút, không phải thật có lỗi với dung mạo đẹp đẽ này hay sao?

Nghĩ vậy, Ninh Nhượng Đình lấy phấn ra, dặm quanh mắt một chút, vừa đủ che bớt quầng thâm doạ người này.

Hôm nay làm bánh quế hoa xong, lại bị Uông cô cô Ngự thiện phòng ném đi.

Tiếng cười nhạo bao vây nàng.

Chết tiệt, bà đây làm tới làm lui, lần này bánh hương vị đã miễn cưỡng ổn, nhưng lại nhão như cháo!

Đêm nay lại mất ngủ đi!

Mẹ vẫn thường nói “ Việc gì thua kém người, phải cố gắng gấp đôi.” Ban ngày một ca ban đêm một ca, chính là gấp đôi đi!

Đến tối, đang xoay sở trong bếp, thấy một nam nhân một thân gấm trắng thêu rồng, trên đầu kim quan trâm vàng quý giá ghé tới, nàng thảm thán một câu không ổn rồi!

Hắn như cũ không làm phiền nàng, chỉ yên lặng ngồi xem.

Bánh hấp xong nhân lúc hắn chưa phát hiện nàng liền thử trước, lập tức bị bỏng lưỡi, Ninh Nhượng Đình liền trợn mắt há mồm thối phù phù.

Thấy bộ dạng ngốc nghếch này của nàng, hắn không kìm được mà nhếch môi, tạo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp.

Hắn lại gần, hướng nàng trầm giọng “ Tham ăn!”

Ninh Nhượng Đình bánh nóng trong miệng, nhất thời không thể đáp trả, chỉ có thể đứng đó trừng mắt nhìn.

Hắn tao nhã cầm lấy đôi đũa, gấp chiếc bánh cho vào miệng.

Ninh Nhượng Đình nuốt xuống miếng bánh gây hoạ kia, hỏi “ Hoàng thượng, mùi vị bánh đó như thế nào?”

“Không tệ.”

Nghe hai chữ này xúc động nha!

Cứ thế, nàng đêm ngày luyện tập, mấy đêm hôm sau hắn không tới, nàng lúc đầu mừng như điên, nhưng tới khi không có hắn cùng ném thử, lại cảm thấy thiếu thiếu.

Ninh Nhượng Đình rất tỉ mỉ trau chuốt, tính cách từ xưa tới nay, đã làm gì thì phải toàn thiện toàn mỹ, không muốn dừng lại ở “không tệ”

Một ngày trước ngày thi, Lôi Thừa Vũ đến.

Hắn vẫn in lặng như cũ, Ninh Nhượng Đình thấy hắn tới, quyết tâm dốc toàn lực này.

Bánh bê ra, hắn từ tốn cho vào miệng.

Nữ nhân nói khuynh quốc khuynh thành, nam nhân như Lôi Thừa Vũ nói hồng nhan hoạ thủy cũng không quá a!

Mỗi lần giơ tay nhắc chân, đều toát ra khí chất tôn quý bậc đế vương, khiến cho người ta ngạt thở.

Ninh Nhượng Đình đứng bên, hồi hộp đợi hắn nhận định.

“Hương thanh, vị ngọt, làm tốt lắm.”

“Tạ hoàng thượng khen ngợi.”

“Ngày mai thi phải làm được như vậy, hiểu không?”

“Tiểu nữ xin ghi nhớ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Không Phải Trầm, Ai Có Thể Ăn?

Cuộc thi làm bánh quế hoa bắt đầu từ sáng sớm. Thái hậu đã tới, Vương tổng quản cùng Tô tổng quản cũng có mặt.

Triệu Uyển Nhi cùng Ninh Nhược Đình đứng cạnh nhau, khí thế hùng hực.

“Bắt đầu!”

Người nào người nấy nhanh chóng nhào nhào trộn trộn.

Ninh Nhược Đình vừa quay đi, Triệu Uyển Nhi liền gạt lọ quế hoa khô của nàng xuống đất.

Choang!

Ninh Nhược Đình hoảng hốt quay lại, lọ quế hoa đã vỡ tan trên mặt đất.

Chết rồi!

Trong lúc nàng cúi xuống xem xét, lọ đường đã bị tráo với muối.

Một ít bột quế hoa còn trên miếng sứ chưa rơi xuống đất, nàng rón rén nhặt lên, trộn với bột.

Cho đường vào nhào.

Tiến độ đã chậm hơn so với người khác, nên nàng không nghi ngờ gì mà uối vào.

“Hoàng thượng giá lâm!”

“Tham kiến hoàng thượng!”

Mấy hôm nay hoàng thượng hành xử kỳ lạ, đến lúc này thì mọi người ngạc nhiên đã bớt vài phần.

Hắn bước lên trên ngai cùng thái hậu.

Ninh Nhược Đình vội vàng nặn rồi cho bánh vào nồi hấp.

Bánh vừa chín, nàng gấp ra, thổi rồi ném thử.

Mặn quá!

Mặt nàng lập tức biến sắc.

Một chút thay đổi trên mặt nàng không qua được mắt Lôi Thừa Vũ, hắn biết ngay đã xảy ra chuyện.

“Hết thời gian!”

Thái hậu, Vương tổng quản, Tô tổng quản xuống ném thử bánh.

Ba người họ chưa kịp xuống, một bóng dáng màu vàng đã lướt qua rất nhanh. Hắn tiến thẳng đến bàn đầu tiên, là bàn của Ninh Nhược Đình.

Hắn cầm đĩa lên, gấp một miếng.

Nhằm lẩn giữa đường với muối rồi.

Lôi Thừa Vũ ăn xong một miếng, liền thông thả ăn hết bốn chiếc còn lại trong lúc tất cả mọi người trợn mắt há mồm.

Ăn xong, hắn thở ra hai tiếng “Rất ngon!”

Ninh Nhược Đình há hốc miệng, ngon ư? Vị giác hắn không phải bị hỏng rồi đấy chứ?

Nàng khẽ thì thầm “Hoàng thượng, tiểu nữ nhầm đường với muối.”

“Trẫm biết!”

“Vậy tại sao hoàng thượng ăn hết chứ?”

“Không phải trẫm, ai có thể ăn? Nếu người khác nếm được, người chết chắc” Lôi Thừa Vũ thản nhiên nói.

Ninh Nhựt Đình hiểu ra, khe khẽ nói “Tạ ơn hoàng thượng.”

Thái hậu cùng hai vị tổng quản đành đi nếm thử bánh của những người khác.

Thái hậu lưỡng lự, nhìn xem sắc mặt Lôi Thừa Vũ, cuối cùng vẫn nhượng bộ.

Thái hậu tuyên bố “Người chiến thắng là Triệu Uyển Nhi... cùng Doãn Kiều Ninh!”

Các tú nữ khác nghe đến Doãn Kiều Ninh, vạn phần không phục, nhưng không biết làm thế nào.

Ninh Nhựt Đình đối với Lôi Thừa Vũ mà nói, vô cùng cảm kích, không ngờ hắn lại có lòng tốt như vậy.

Vương tổng quản đồng ý “Ngày mai, các tú nữ phải tới điện Trường Thọ, thái hậu sẽ đích thân tuyển chọn từ trong các tú nữ một quý phi, một chiêu nghi và ba tài nhân. Những người còn lại sẽ được thưởng lụa và ngân lượng, trở về tư gia.”

Khi hoàng thượng mười tám tuổi, cử hành đăng cơ đại lễ, lúc ấy, hoàng hậu chính là một trong những phi tần này.

Ninh Nhựt Đình chẳng muốn làm phi tử gì, chỉ muốn trở về nhà sống với cha mẹ thật bình yên qua một ngàn ngày ! Thế giới này vốn dĩ chỉ là nơi nàg ghé qua, không nên có liên quan phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Quý Phi Phúc Tinh Khang Quốc

Theo quy định trong cung nhà Khang, trong số các tú nữ, người được chọn làm quý phi được ban một trân ngọc, chiêu nghi được ban trân vàng, tài nhân được ban trân bạc.

Hơn nữa, tuyệt đối không thăng quan tiến chức cho gia quyến phi tử, đặc biệt là hoàng hậu, để tránh bành trướng thế lực ngoại thích.

Được chọn làm quý phi, tám chín phần được phong hậu.

Tất cả nữ nhân mấy người không khao khát được làm mẫu nghi thiên hạ, làm chủ lục cung?

Ninh Nhựt Đình chính là một trong số “mấy người” ấy.

Khỏi suy nghĩ nhiều một óc, quý phi chắc chắn là Triệu Uyển Nhi, trừ phi trời sập, mới không về tay nàng ta.

“Tiểu Thanh, giúp ta chuẩn bị một chút.”

Nàng mặc y phục gấm màu hồng nhạt, tóc vấn cao tao nhã, nhìn chiếc hoa vàng một chút, cài lên tóc.

Gương mặt không hề trang điểm, đã xinh đẹp động lòng người. Nàng lại thoa lên một lớp phấn mỏng, điểm qua chút son, vẽ kiêu điểm lại tăng thêm bộ phận.

Điện Trường Thọ son son thiếp vàng, lộng lẫy bậc nhất, hôm nay lại được chuẩn bị cang chu đao, rèm châu màn trướng quý giá đều được thay mới, treo ở gian chính.

Lớp rèm châu ngăn cách giữa nơi thái hậu ngồi cùng Tô tổng quản đứng hầu với các tú nữ quý bên ngoài.

“Trân bạc!” Thái hậu lên tiếng.

Tô tổng quản cầm một khay bạc lụa dâng lên, bên trong là ba trân cài tóc bằng bạc.

“Trao cho thiên kim Thái thú Kỳ Châu, Thứ sử Liêm Châu, Tuần phủ Liêm Châu.”

Ba nữ tử vui mừng nhận trăm bạc, dập đầu lạy tạ.

Đại diện Minh Tâm.

“Các vị ái khanh còn điều gì muốn bẩm báo hay tấu sớ dâng lên?”

Phía dưới yên lặng.

“Vương Hàm, bãi triều.”

“Nô tài tuân mệnh.” Vương tổng quản cúi đầu. “Bãi triều!”

Lôi Thừa Vũ lập tức tới Trường Thọ điện.

“Trăm vàng trao cho thiên kim Lễ bộ thượng thư. Từ nay người sẽ ở điện Gia Khánh.”

Một người con gái nhu hoà tiến lên, lạy tạ nhận lấy trăm vàng.

Ninh Nhựt Đình than thầm trong lòng, các vị tỷ muội à, sau này bị ác nữ Triệu Uyển Nhi đè đầu cưỡi cổ, cũng đừng than thân trách phận nha!

“Hoàng thượng giá lâm!”

Trong điện hết thảy giật mình.

“Tham kiến hoàng thượng.”

“Bình thân.”

Hắn rất mực oai phong, tiêu tiêu sái sái lên thềm cao, bước tới cầm lấy chiếc trăm ngọc.

“Hoàng nhi, con định làm gì? Để Tô tổng quản được rồi.”

Chuyện hoàng đế đích thân trao trăm quý chưa từng có tiền lệ.

“Mẫu hậu, trăm hỏi người, là trăm thành thân hay người thành thân?”

“Hoàng nhi sao lại nói lời như vậy? Dĩ nhiên là con thành thân!”

“Được một lời nói của người!”

Hắn nắm chặt trăm ngọc trong tay, bước xuống.

“Trăm ngọc trao cho thiên kim Thừa tướng.”

Hắn coi như không nghe thấy.

Từng bước một bước xuống

Ninh Nhựt Đình đang nghĩ trở về Thái thú phủ Đồ Châu nên ăn chơi thế nào cho thoải.

“Doãn Kiều Ninh!”

Nàng giật mình ngẩng đầu.

Trong tay bỗng cảm nhận được vật gì đó lạnh lạnh.

Trăm ngọc?!

“Hoàng thượng, người làm gì vậy? Tiểu nữ không xứng đâu!” Nàng hốt hoảng xua tay, trăm ngọc trong tay như hòn lửa nóng.

“Hoàng nhi, con làm gì thế?” Thái hậu thấy sự thế như vậy, không kìm nổi tức giận.

“Hoàng thượng, trăm ngọc này tiểu nữ không dám nhận.”

Lôi Thừa Vũ nghiêng răng “Im miệng, còn phản đối, ta lấy đầu người xuống!”

Ninh Nhực Đình ngoan ngoãn im bất.

“Hoàng nhi!” Thái hậu lớn tiếng.

“Doãn Kiều Ninh, trăm sắc phong người làm quý phi, ban cho người điện Vĩnh Thụy, từ hôm nay lập tức chuyển đến.”

Trong điện nhất thời im lặng như tờ.

“Hoàng nhi, con làm cái gì thế? Doãn thị bất luận xuất thân hay tư dung đều kém cỏi, tại sao có thể vào cung, lại còn đứng đầu phi tử? Con không coi lời của ta còn chút trọng lượng nào phải không?”

Nàng cũng biết thân biết phận, tuy cha nàng là thái thú, nhưng Đồ Châu chỉ là một nơi nhỏ bé xa xôi mà thôi.

“Chiếu chỉ trăm đã hạ, quyết không thay đổi. Người đâu, lập tức đưa Doãn quý phi đến điện Vĩnh Thụy.”

Phurong lão đã sớm tìm ra phúc tinh ở Ninh Vân các, chính là Doãn Kiều Ninh. Hắn đem nàng trở thành phúc tinh quý phi bên mình, như hổ thêm cánh.

Doãn Kiều Ninh được đưa đi rồi, Triệu Uyển Nhi khóc không ra nước mắt.

Thái hậu đại nộ, cuối cùng phá lệ, phong cho Triệu Uyển Nhi làm chiêu dung, phẩm cấp dưới chiêu nghi một bậc.

Doãn Kiều Ninh bị đem đến Vĩnh Thụy đầy ắp hoa thơm cỏ lạ, nhưng lựa quý giá, xa hoa đẹp đẽ, cũng không có tâm trạng thưởng thức, nhất thời chưa hoàn hồn.

Các thị nữ mới được Nội vụ phủ điều tới, nhất tề quỳ rạp. “Cung nghênh quý phi nương nương giá đáo Vĩnh Thụy điện!”

“Miễn lễ.”

Một hai... một mình nàng những mười tì nữ!

Đúng xã hội phong kiến áp bức bóc lột a!

Vương tổng quản bước vào “Tham kiến quý phi nương nương.”

“Miễn lễ”

“Hoàng thượng truyền chỉ, tối nay Vĩnh Thụy điện thấp đèn, hoàng thượng sẽ tới.”

Tiểu Thanh vui mừng nói “Chúc mừng tiểu thư... à không... nương nương.”

Chúc mừng? Người chúc mừng gì chứ?

Muốn ta trao thân cho nam nhân mới gặp vài lần ư? Siêu cấp hoang đường!

Muốn ăn ta? Nằm mơ!

Thế nhưng nàng vẫn cười nói “Chuyển lời của ta, tạ hoàng thượng ân điển.”

“Vâng thưa nương nương, nô tài cáo lui.”

Tối đến, nàng cho người đi nghe ngóng một chút, nghe tin hắn bắt đầu rồi Ngự thư phòng, liền nhảy lên giường, nằm lên chần cuộn tròn một vòng như cái kén, giả vờ ngủ.

Hắn nhìn thấy ta ngủ, lại cuộn chần như vậy, sẽ không muốn nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Ninh Nhực Đình, Đó Mới Là Tên Nàng!

Lôi Thừa Vũ bước vào trong điện, thấy nàng cuộn tròn trong chần, vẻ như đã ngủ.

Hắn sai người kê thư án ,thắp thêm một ngọn đèn, ngồi trầm lặng đọc sách.

Ninh Nhựt Đình nghe tiếng hắn vào, tìm đập thỉnh thịch, vô cùng căng thẳng.

Nghe ngóng một lúc, lại không thấy có động tĩnh gì.

Nàng nâng người lên một chút, he hé mắt nhìn.

Đúng lúc ấy bắt được ánh mắt của hắn đang nhìn nàng, Ninh Nhựt Đình hoảng hốt nằm xuống, nhắm mắt lại như cũ.

Hắn nhẹ nhàng cười, trầm giọng nói “ Không cần đóng kịch, trẫm biết nàng chưa ngủ.

Biết làm thế nào đây? Không thể giả vờ tiếp được.

Nàng mở mắt ra, vén chăn bước xuống giường, nhìn nhìn xuống y phục bên trong mỏng tanh, đem bao nhiêu đường cong mỹ miều đều phô bày, nàng kéo chăn choàng lên người.

“ Hoàng thượng..”

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, ý chờ nàng nói tiếp.

Ninh Nhựt Đình ngáp ngừng, giọng nói mềm nhẹ như nước “ Tại sao đêm đó hoàng thượng...người lại mặc trang phục Ngự thiện phòng?

Ý nàng muốn nói chuyện ở Ngự uyển.

“ Trẫm mặc hoàng bào, đi dạo trong cung tới đâu nghe tung hô hành lễ đến đó, còn có thể tự do tự tại hay sao?”

Nàng gật gật tỏ ý đã hiểu, lại hỏi “ Tại sao hoàng thượng lại để tiểu nữ làm quý phi?”

Hắn nheo mắt “ Biết rõ mình là quý phi của trẫm? Vậy phải xưng hô thế nào?”

Nàng ngơ ngẩn một chút, liền sửa miệng “ Tại sao hoàng thượng để... thần thiếp làm quý phi?” Ninh Nhựt Đình đối với cách xưng hô này ngượng ngùng, hai má trắng mịn phảng phất một tầng hồng ửng.

Hắn không trả lời ngay, gấp sách lại xếp vào góc bàn.

“ Nàng vốn không phải người ở đây, phải không?”

Ninh Nhựt Đình chợt dạ, hắn phát hiện ra nàng là xuyên không?

“ Thần thiếp không hiểu ý người? Hoàng thượng có lẽ cũng biết, thần thiếp người Đồ Châu.”

Lôi Thừa Vũ lạnh giọng “ Nàng hiểu rõ.”

Ninh Nhựt Đình vẫn im lặng, tìm trong lồng ngực đập mạnh muốn nhảy ra ngoài.

“ Một vị lão thuật sĩ cho ta biết, nàng từ thời đại khác xuyên không tới đây, nàng chính là phúc tinh giáng xuống Khang quốc!”

Ninh Nhựt Đình mở lớn hai mắt, cái gì phúc tinh nàng căn bản không hiểu rõ. Nàng chỉ là một nữ nhân nhỏ bé, làm được gì cho Khang quốc chứ?

“ Bởi vậy, trẫm đem nàng làm phi, cũng bởi muốn nàng giúp trẫm làm cho Khang quốc thịnh vượng hùng mạnh. Chỉ cần nàng thực sự làm được, cuộc đời sau này trẫm đảm bảo nàng có thể sống trong nhung lụa.”

Nghe hắn nói mình là phúc tinh, nàng hiểu ngay lí do hắn đem nàng lập quý phi, nhưng nghe hắn trực tiếp nói ra, nàng chỉ đơn thuần như một công cụ, trong lòng không tránh khỏi có chút chua xót.

“ Thần thiếp đã hiểu, xin tuân mệnh hoàng thượng giao phó.”

“ Tên của nàng không phải Doãn Kiều Ninh, phải không?”

Ninh Nhựt Đình có chút giật mình “ Tên của thần thiếp là, Ninh Nhựt Đình.”

“ Được, từ nay trẫm gọi nàng như vậy.”

Hắn lại đem tấu chương mở ra, tự mình mài mực. “ Nàng mau ngủ đi.”

“ Vâng.”

Ninh Nhực Đình cuộn chăn đứng lên.

Nàng nằm lên giường rồi, bản thân mệt mỏi nhưng không ngủ được.

Nàng nghĩ, vậy cũng thật tốt, thà hẳn coi nàng như là bình hoa trang trí như vậy, bằng cách nào đó giúp hẳn làm chủ Khang quốc, còn hơn đem nàng thành công cụ ám giương. Thà rằng mãi mãi không được sủng hạnh, còn hơn qua một đoạn ân sủng tình nồng ý đậm liền bị vứt bỏ, dù gì cũng chỉ có một ngàn ngày, tránh được cái gì phức tạp liền tránh xa.

Không kể, nàng thanh niên xã hội hiện đại nam nữ bình quyền, đối với chế độ ba ngàn hậu cung dĩ nhiên bài xích, không cần lại càng không muốn được sủng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thần Thiếp Không Để Ai Khi Dễ Mình!

Sáng sớm, Ninh Nhực Đình tới điện Trường Thọ thỉnh an thái hậu.

Đến nơi, thái hậu lại sai người ra nói, thân thể mệt mỏi, không tiếp.

“Nương nương, thái hậu rõ ràng không để nương nương vào mắt.”

“Mặc kệ, như vậy càng tốt, ta cũng không muốn gặp lão bà đó!”

“Nương nương, giờ hồi cung ạ?”

“Ta muốn tới Ngự uyển.”

Ninh Nhực Đình cùng Tiểu Thanh và hai tì nữ nữa, một đoàn vào Ngự uyển.

Bên cạnh hồ Yên Hoà có một lầu xây trên mặt nước, nàng vào trong đó nghỉ ngơi, lại sai tì nữ mang đến trà nóng cùng điểm tâm.

Nàng ngồi an an tĩnh tĩnh như vậy được một lúc, liền thấy ba tài nhân cùng chiêu nghi, cả Triệu Uyển Nhi đi tới.

Chỉ trừ Triệu Uyển Nhi, các phi tần đều nhún chân “Quý phi nương nương cát tường!”

Nàng không để tâm ột miếng bánh vào miệng. “Miễn lễ.”

“Quý phi nương nương, tỷ không tới thỉnh an thái hậu hay sao?” Triệu Uyển Nhi vẽ đắc ý hỏi.

Biết rõ còn cố hỏi.

Nàng biết lão bà này cố ý làm nàng mất mặt, nhưng không đến lượt đám oanh oanh yến yến này nói nhảm.

“Hôm qua đáng nhẽ cung Vĩnh Thụy đã thuộc về chiêu dung muội muội, cuối cùng thế nào lại về tay ta, trong lòng ta thực áy náy... không muốn đến đó gặp muội...”

Mặt Triệu Uyển Nhi chuyển từ xanh sang trắng, thẹn quá hoá giận “Đừng vội đắc ý!”

Nàng lơ đãng đến nhìn cũng không nhìn nàng ta một cái, quay sang Tiểu Thanh “Tiểu Thanh, người nói, bây giờ trong hậu cung phẩm cấp của ai lớn nhất?”

Tiểu Thanh không hiểu những lời này của nàng có ý gì “Dĩ nhiên là nương nương người!”

“Vậy người nói, Vừa rồi Triệu chiêu dung đã hành lễ chưa?”

“Hồi nương nương, không có ạ!”

“Chiếu theo cung qui, phạt thế nào?”

Tiểu Thanh cũng đã được học cung nghi cung qui, chuyện này dĩ nhiên biết rõ.

“Nương nương, tội vô lễ như vậy, nhẹ phạt vả miệng, nặng phạt đánh trượng!”

“Được, Triệu Uyển Nhi, phạt nguoi tự vả miệng mười cái.”

“Cái gì?”

“Bị điếc hả? Tự vả miệng mười cái!”

“Nguoi!”

“Nguoi? Nguoi cái gì? Còn không xem lại mình? Chỉ là một chiêu dung nhỏ bé còn dám lớn lối?”

Triệu Uyển Nhi, ta là người thù dai, chỉ trách nguoi kiêu chuyen trước.

“Nếu nguoi không tự vả miệng, ta liền giúp nguoi, thế nào?”

Triệu Uyển Nhi cắn răng, bắt đầu tự đánh vào mặt mình.

Doãn Kiều Ninh, nguoi nhớ đấy!

Ninh Nhực Đình điem nhiên thương trà, rõ ràng bày ra bộ mặt đang xem trò vui.

Đánh đến cái thứ năm, chiêu nghi đột nhiên lên tiếng “Quý phi nương nương, chiêu dung muội muội... muội ấy biết lỗi rồi... người hãy bỏ qua uội ấy...”

Thượng Quan chiêu nghi- Thượng Quan Yên này trong cung nổi tiếng nhu hoà lương thiện, nhưng đã vào hậu cung, chẳng dám tin ai thiện lương được nữa.

Ninh Nhực Đình lạnh giọng : “Tiếp tục.”

Không ai lên tiếng nữa.

Từ phía xa, Lôi Thừa Vũ một thân hoàng bào, ung dung tiêu sái bước đi, đem cảnh trong lầu thủy tạ chứng kiến từ đầu tới cuối.

Hắn nhếch khoé miệng, nhanh chóng bước lại gần.

Triệu Uyển Nhi tát tới cái thứ tám, hắn cũng tới nơi.

“Hoàng thượng vạn phúc kim an!”

Mọi người đều quỳ xuống.

“Bình thân.”

Triệu Uyển Nhi khóc lóc lớn tiếng.

“Hoàng thượng, người hãy làm chủ cho thiếp!”

Hắn ngồi xuống cạnh Ninh Nhực Đình, nàng tự nhiên có một cảm giác khó chịu vô cớ, không phải hắn tới đây vì thương hoa tiếc ngọc, muốn cứu Triệu Uyển Nhi đấy chứ?

Lôi Thừa Vũ quay sang nàng, tay chỉ chỉ Triệu Uyển Nhi đang quỳ dưới đất.

“Nàng ta đánh mấy cái rồi?”

Nàng đem lễ nghi vút hết : “Tám cái.”

“Sao ít thế?”

Tất cả mọi người, kể cả Ninh Nhực Đình, đều ngạc nhiên nhìn hắn.

Hắn lại tiếp: “Còn bao nhiêu?”

“Hai cái.”

Hắn hướng Triệu Uyển Nhi nhàn nhạt nói: “Tiếp tục đi!”

Triệu Uyển Nhi nuốt giận, tiếp tục đánh.

Hai cái tát này, so với tám cái trước, lại đau hơn nhiều, nàng ta thấy rõ cảm giác rát bỏng hai bên má.

Ninh Nhược Đình thờ phào.

Ở trong cung chán ngấy như vậy, hấn cứ tùy tiện vui thú với phi tần, vậy cũng phải để nàng bày vài trò tiêu khiển như thế chứ!

Hấn khe khẽ nói bên tai nàng : “ Đắc tội với nàng?”

“ Nàng ta coi thường thân thiếp. Thân thiếp sẽ không để ai khi dễ mình!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Giận Dối Bỏ Đi (thượng)

Sau vụ lộn xộn ở Ngự uyển, chuyện hoàng thượng đối quý phi yêu chiều hết mực lại được dịp lan truyền khắp trên dưới trong cung, dĩ nhiên càng ngày càng được thêm dệt thêm.

Trưa hôm ấy, Lôi Thừa Vũ cùng nàng dùng cơm.

Hấn ngồi đối diện với nàng chậm rãi ăn, Ninh Nhược Đình chăm chú nhìn người trước mặt, trong lòng không khỏi cảm thán, đại đại mỹ nam như vậy, ngay cả lúc ăn cũng khiến người ta không thể rời mắt.

Hấn ngẩng đầu, “ Sao không ăn?”

Nàng bưng tỉnh, xấu hổ cúi đầu, vội vàng cảm ơn.

Món ăn trên bàn toàn cao lương mỹ vị, Ninh Nhược Đình chắc lưỡi, nếu ở thời của nàng, sẽ chẳng bao giờ dám bỏ tiền triệu ra ăn một bữa thế này.

Nàng gấp miếng tôm, vừa cho vào miệng lưỡi liền bông rớt.

Mặt Ninh Nhược Đình đỏ bừng lên “ Tiểu Thanh, mau đem nước, đem nước cho ta, cay quá!”

Nước vừa được đem tới, nàng ngửa cổ một hơi uống cạn, chẳng còn chút đáng về thủy mị nào.

Lôi Thừa Vũ nhìn bộ dáng ngốc nghếch của nàng, khoe miệng từ từ nhếch lên, trở thành nụ cười hoàn mỹ.

Nàng giận dữ lườm hấn “ Hoàng thượng cười gì chứ?”

“ Đáng điệu vừa rồi của nàng thực ngốc nghếch.”

Nàng không đáp lại, cúi đầu tiếp tục ăn.

“ Do nàng tham ăn, cho cả miếng lớn vào miệng.”

Ninh Nhược Đình tức giận ngẩng đầu “ Thân thiếp không biết món đó rất cay!”

Hấn nheo nheo mắt “ Nàng lại dám cãi cò với trẫm?”

Nàng bĩu môi : “ Không phải nói thân thiếp là phúc tinh sao?”

“ Phải, nàng mới có thể tùy ý làm loạn.” Hấn đứng dậy, cười nhẹ “ Tới nay ta sẽ tới đây.”

Ninh Nhược Đình cúi đầu thở dài : “ Hoàng thượng thường xuyên tới cung Vĩnh Thụy, thân thiếp lại càng phải cẩn trọng, bị người ta hại chết lúc nào không biết.

Lôi Thừa Vũ như cười như không, bàn tay to lớn áp lên gò má hồng hào của nàng nói khẽ “ Chỉ có nàng dám nói chuyện với trẫm như vậy.”

Má nàng bỗng chốc đỏ lên, đứng trước mặt hấn ở khoảng cách gần như vậy, mùi hương trầm ổn trên người hấn lan vào cánh mũi, khiến cho nàng nhất

thời mê đắm, tim trong lồng ngực không nghe lời đập loạn.

Thị vệ thân cận nhất của hân- Lý Đăng, đứng lúc ấy tiến vào.

“Hoàng thượng vạn phúc kim an, quý phi nương nương cát tường.”

“Bình thân.”

“Hoàng thượng, Diệp đại nhân đang ở ngự thư phòng cầu kiến.”

Lôi Thừa Vũ không chậm trễ rời đi.

Ninh Nhượng Đình buồn chán đi ngủ, phân phó Tiểu Thanh trong lúc nàng ngủ ai cũng không tiếp.

Bây giờ là cuối thu, thời tiết mát lạnh dễ chịu, nàng liền ngủ một mạch tới xế chiều.

Trong lúc Ninh Nhượng Đình say giấc, Đặng tài nhân đến nhưng không thể gặp, liền ôm một bụng uất ức đem kể lể với thái hậu, dĩ nhiên thêm mắm dặm muối.

Thái hậu tức giận nói “Doãn thị này thật ngang ngược, cậy được sủng mà ngạo mạn không coi ai ra gì. Không dạy cho nàng ta một bài học, nhất định lại càng không đề cả bản cung vào mắt!”

Đặng tài nhân nghe vậy mở cò trong bụng, thái hậu trừng trị người rồi, xem người còn dám lớn lối!

Lôi Thừa Vũ cùng Diệp Chính nghị sự, sau đó bữa tối ăn qua loa, rồi lại chuyển chú vào văn kiện chồng chất trên thư án. Vương Hàm ở bên cạnh mài mực hầu trà, đối với hoàng thượng đã chăm sóc từ nhỏ hiểu rất rõ, luôn hầu hạ chu đáo làm hân hài lòng, cũng chỉ có Vương tổng quản.

Lý Đăng từ bên ngoài vào “Hồi hoàng thượng, Tô tổng quản tới chuyển lời thái hậu, khi nào hoàng thượng xong việc thì tới Ninh Vân các gặp người.”

“Ninh Vân các, thái hậu đang ở chỗ chiêu dung?”

“Vâng, thưa hoàng thượng.”

“Được, chuyển lời lại, ta sẽ tới.”

“Nô tài tuân mệnh.”

Triệu Uyển Nhi nghe tin vui sướng như điên, liên tục tạ ơn thái hậu.

Thái hậu nhìn nàng ta đang quỳ “Đứng lên đi, vận may này tận dụng cho tốt, không có lần thứ hai đâu!”

“Thần thiếp hiểu rõ, tạ ơn nương nương, thần thiếp lập tức đi chuẩn bị!”

Nàng ta sai người chuẩn bị nước nóng thả cánh hoa tắm rửa, trang son điểm phấn thật đẹp, lại mặc bộ trang phục lụa mỏng mềm mại, chỉ cần xoay mình một chút, đường cong bên trong liền ẩn hiện mà phô bày.

Triệu Uyển Nhi lấy trong hộp trang điểm ra một gói thuốc nhỏ, đổ vào bát sứ trắng muốt bên cạnh.

Thứ thuốc này không màu, hầu như không có mùi hoàng thượng tuyệt đối không thể nhận ra.

Đây chính là xuân dược mạnh do nàng ta sai người dùng giả ua được, chính là chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Nàng ta còn lấy ra một viên đan dược, thứ thuốc này giúp dễ dàng mang thai chỉ trong một lần được sủng hạnh, cho vào miệng nuốt xuống.

Cung Vĩnh Thụy

“Tiểu Thanh, hoàng thượng đang ở đâu?”

Tiểu Thanh khó xử một chút, mới ngập ngừng nói: “Hoàng thượng đã tới... Ninh Vân các thưa nương nương.”

“Triệu Uyển Nhi sống ở đó?”

“Vâng.”

“Hừ, vậy mà sáng nay còn đóng kịch, giúp ta trừng trị nàng ta, đêm tới lại tìm nàng ta làm ấm giường” nàng nộ khí bừng bừng, hận không thể chạy ngay tới trước mặt hân chất vấn. “Vậy mà còn nói đêm nay tới đây!”

“Nương nương người bớt giận, hoàng thượng đối nương nương ân sủng, Triệu Uyển Nhi chỉ là nhất thời hứng thú mà thôi.”

“Mặc kệ hứng thú của hần, bản cung cần gì quan tâm, lui ra đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Vâng, nô tì cáo lui.”

Ninh Vân các.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Triệu Uyển Nhi vội bước ra : “Hoàng thượng vạn phúc kim an!”

Hần hồ hững hờ lướt qua nàng ta, cũng không liếc một cái.

“Hoàng nhi, đến đây ngồi xuống.” Thái hậu nhẹ giọng. “Chiêu dung đứng dậy đi, tới đây.”

Nàng ta yếu điệu bước tới, lại sai người đem hai bát canh nhân sâm lên.

“Hoàng thượng, thái hậu nương nương, đây là canh thần thiếp tự mình nấu. Hoàng thượng vì quốc sự lao tâm khổ tứ như vậy, từ nay thần thiếp sẽ vì người chuẩn bị vài món bổ dưỡng giữ gìn long thể.”

Hần vẫn một câu không nói, cũng không hề có ý định đụng đến bát canh.

“Hoàng nhi, con xem, chiêu dung có lòng như vậy.” Thái hậu cầm thìa lên, “con cũng nếm thử đi.”

Hần chậm rãi cầm thìa, múc một chút canh nóng, đưa thìa canh tới bên miệng.

Triệu Uyển Nhi trong lòng đã loạn, bên ngoài vẫn cố giữ nét mặt thản nhiên.

Nước canh vào trong miệng, mùi nhân sâm thơm nhẹ lan toả, bỗng hần cảm nhận được một mùi hương rất kì lạ khó chịu.

Triệu Uyển Nhi trong lòng vui mừng hồi hộp.

Bỗng nhiên, hần đứng dậy, đem thìa ngọc cùng bát ném xuống đất vỡ tan.

Tất cả mọi người trong Ninh Vân các đều sợ hãi quỳ xuống.

“Ngươi cho thứ gì vào canh, hả?”

Triệu Uyển Nhi run rẩy, nước mắt đã chảy rơi “Hoàng thượng, thần thiếp chỉ hầm canh nhân sâm như ngự thiện phòng vẫn làm, tuyệt đối không...”

Hần rút cây kim bạc trong tay giờ lên, màu bạc đã ngả đậm.

“Còn dám bao biện?”

Thái hậu dĩ nhiên đã đoán ra nàng ta cho gì vào canh.

“Hoàng nhi, đây chắc chắn chỉ là hiểu lầm, Triệu chiêu dung tự mình nấu canh cho con, nhưng cũng không tự mình đem lên... vừa rồi ai mang canh lên?”

Một cung nữ hoảng sợ tiến lên” Hồi thái hậu, là tiểu nữ, nhưng tiểu nữ không... tiểu nữ...”

“Lôi ra ngoài chém cho ta!” Thái hậu quát lớn, cung nữ kia cứ thế bị kéo ra ngoài.

Đây rõ ràng chỉ là một màn quýt làm cam chịu, cung nữ kia chỉ là người thế mạng mà thôi.

Lôi Thừa Vũ trong lòng hiểu rõ, nhưng không có bằng chứng, cũng không thể làm gì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giận Dỗi Bỏ Đi (hạ)

”Tiểu Thanh, Tiểu Thanh!”

Tiểu Thanh vừa chớp mắt, lại nghe tiếng gọi, mắt nhắm mắt mở, thấy một thái giám đứng trước mặt, vội vàng ngồi thẳng dậy. “Ngươi... ngươi là...”

Ninh Nhựt Đình giờ ngọn đèn lên trước mặt “ Là ta!”

“Nương nương, sao người lại ăn mặc như vậy?”

“Đừng nhiều lời, thay đi , rồi theo ta!” Ninh Nhựt Đình đưa cho Tiểu Thanh một bộ đồ của thái giám.

Tiểu Thanh vội vàng thay xong, mới rụt rè hỏi “Nương nương, người muốn đi đâu?”

“Ra ngoài hoàng cung dạo chơi một chút!”

Tiểu Thanh kinh hoàng “Nương nương, không thể được, hoàng thượng phát hiện ra, sẽ bị trừng phạt nặng!”

“Làm sao hần phát hiện được? Giờ này còn đang vui thú ở Ninh Vân các không phải sao?”

“Không được đâu thưa nương nương!”

“Bây giờ trời tối không nhiều người để ý đâu, sáng mai chúng ta trở về trước lúc bãi triều là được!”

“Nhưng...”

“Ngươi không đi, vậy ta đi một mình!”

Tiểu Thanh hết cách, đành đi theo nàng.

Ra đến Tây Môn, lính canh nhìn thấy lệnh bài cung Vĩnh Thụy, lập tức cho qua.

Haha, hai bộ đồ thái giám, cùng đường ra Tây Môn nàng đã sớm chuẩn bị cho ngày này rồi!

Giờ này, cũng chỉ còn kỹ viện mở cửa.

Hai người đi một lúc, tìm thấy một kỹ viện, người đẹp bên trong nô nức, mềm mại thướt tha,Ninh Nhựt Đình không do dự kéo Tiểu Thanh vào trong.

Tiểu nhị nhanh chóng tiếp đón,“ Hai vị quan khách, mời, mời!”

Nàng chọn một góc khuất, ngồi xuống.

Nàng gọi ra một bàn sơn hào hải vị, lại gọi hai bình rượu ngon.

“Nương nương, người đừng uống rượu!” Tiểu Thanh nói khẽ.

“Đừng có coi thường ta, tửu lượng của ta rất tốt đó!”

“Nương nương...”

Cùng lúc ấy ở Vĩnh Thụy cung.

“Hoàng thượng giá lâm.”

“Đừng làm ồn, để quý phi ngủ.”

“Hồi hoàng thượng, nương nương không ở trong tẩm điện, người vào chỗ ở của cung nữ, đến giờ chưa thấy ra, một công công tiến lên nói.

Hần chau mày, tiến lại mấy gian phòng dành cho cung nữ, đêm hôm khuya khoắt nàng ấy tới đây làm gì chứ?

“Quý phi?”

Không có tiếng trả lời.

Hần kéo mạnh cửa phòng ra.

“Quý phi?”

Các cung nữ ngồi bật dậy, vội vàng quỳ hành lễ.

Đèn đều được tắt lên hết.

Chỉ thấy chỗ nằm của một người duy nhất- Tiểu Thanh trống không.

Hắn gầm lên “ Quý phi đâu?”

“ Hoàng thượng xin bớt giận.”

“ Cung nữ hầu hạ bên người quý phi đâu?”

Mấy cung nữ nhìn nhau “ Hồi bẩm hoàng thượng... Tiểu Thanh tỳ, tỳ ấy... không có ở đây ạ!”

“ Khốn kiếp!” Hắn gầm giọng, trong mắt loé lên tia nguy hiểm đáng sợ. “ Điều động toàn bộ cấm vệ quân, tìm bằng được quý phi cho trẫm!”

Qua một canh giờ, tìm kiếm trong cung không có kết quả, còn Ninh Nhượng Đình- kẻ gây hoạ vẫn ung dung ăn uống.

Vương tổng quản lật đật chạy tới “ Hồi hoàng thượng, cấm vệ Tây Môn nói, vừa rồi có hai thái giám của Vĩnh Thụy cung ra ngoài, nói là phụng mệnh nương nương!”

“ Thái giám?” Hắn quay lại “ Chết tiệt, là quý phi cùng cung nữ kia cải trang, mau, chuẩn bị ngựa, ta phải xuất cung tìm nàng ấy!”

“ Hoàng thượng, có thể cho người đi..”

“ Ta sẽ đích thân tìm nàng ấy, cho cấm vệ dừng lại đi, cứ nói ta đã tìm được nàng trong cung, chuyện ta xuất cung ai cũng không được nói!”

“ Nô tài tuân mệnh.”

Kỹ viện.

“ Bà chủ, cho cô nương xinh đẹp tới đây!” Ninh Nhượng Đình ngà ngà say, lớn tiếng nói.

Bà chủ kỹ viện mặt trát đầy son phấn, áo quần lòe loẹt tiến lại gần, nàng liền nhét vào tay bà ta một nén bạc.

“ Mau lên!”

“ Vâng vâng, quan khách xin chờ ột lát!” Bà ta nhìn bạc trong tay mắt sáng rực lên, vội vàng gọi mỹ nữ tới.

“ Nương nương, người làm gì vậy?” Tiểu Thanh lo lắng vô cùng, nương nương đúng là làm loạn quá rồi!

“ Sao hả? Hắn có thể tìm nữ nhân, tại sao ta không thể? Hả?” Nàng lè nhè nói.

Nhấp một ngụm rượu, lại hung hăng ột miếng thịt đầy ớt đỏ tươi, vị giác nhất thời tê liệt.

Nàng uống thêm rượu, vị cay càng thêm xé lưỡi, nước mắt cứ thế trào ra.

“ Nương nương..”

“ Bộ dạng của ta có phải rất ngốc nghếch không? Hắn nói ta ngốc, nói ta ngốc...”

“ Nương nương, người đừng vì chuyện hoàng thượng đêm nay không tới mà đau lòng nữa.” Tiểu Thanh ngăn lại bàn tay nàng sắp đưa ly rượu lên miệng.

“ Ai nói ta đau lòng? Ta làm sao lại vì hắn đau lòng?”

Lý Đăng theo Lôi Thừa Vũ ra ngoài, thắc mắc hỏi “ Hoàng thượng, kinh thành rộng lớn như vậy, phải tìm nương nương ở đâu?”

“ Giờ này cũng chỉ còn kỹ viện hoặc quán trọ. Nàng ấy chưa thể đi xa hoàng cung, tìm mấy nơi gần đây trước.”

Lôi Thừa Vũ cùng Lý Đăng tìm hết gần mười cái kỹ viện cùng quán trọ gần hoàng cung nhất, vẫn không tìm được nàng.

Mỹ nữ được đưa tới bàn Ninh Nhượng Đình.

Nàng hung hăng lấy tay chỉ vào mỹ nữ “ Nhan sắc như vậy mà gọi là mỹ nữ hả? Các ngươi có phải bị mù không?”

Tú bà thấy vậy, cười cười, liền nói “ Quan khách, đây chính là một trong những người xinh đẹp nhất của chúng tôi!”

Nàng ngẩng đầu lên, hai má đỏ bừng vì rượu, lè nhè nói “ Thế mà nói là xinh đẹp? Các ngươi đều mất mù.”

Tú bà nhếch mép cười : “ Nhị vị cô nương thật dung mạo hơn người, làm kỹ nữ ở đây chắc chắn nổi danh!”

Bị phát hiện rồi!

Tại sao nàng lại ngốc như vậy, một chút cải trang có thể qua mắt ai chứ? Hơn nữa, giọng nói lại là bằng chứng tố cáo rõ ràng nhất. Trong phim cổ trang nữ giả nam đều không bị phát hiện, đúng là nhầm nhứ!

Bà ta ngoắc tay, hai nam nhân vóc người to lớn tiến lên, vác nàng và Tiểu Thanh như hai cái bao tải lên vai.

Tiểu Thanh khóc lớn lên : “ Thả ta ra, thả ra mau!”

Ninh Nhược Đình đập mạnh tay lên lưng tên kia “ Đồ khốn, mau buông ta ra!”

“ Các người có biết chúng ta là ai không hả? Mau thả quý phi nương nương ra!”

Tú bà cười khẩy : Cái gì quý phi? Vậy ta đây chính là hoàng thái hậu đi!”

“ Hồn xược!”

Một giọng nói lãnh khốc băng giá vang lên.

Lôi Thừa Vũ, Lý Đằng cùng hai thị vệ tiến vào trong.

“ Còn không mau thả người?”

“ Người là ai? Người có quyền gì ra lệnh cho chúng ta?” Tú bà chỉ vào bọn họ, quát lớn.

“Còn không mau quỳ xuống?” Lý Đằng tiến lên, nhanh như chớp rút kiếm kề vào cổ tú bà.

Trong kỹ viện một phen náo loạn.

Hai tên đang giữ Ninh Nhược Đình và Tiểu Thanh thả hai người họ, Ninh Nhược Đình choáng váng, lao đảo suýt ngã, lại được một đôi tay mạnh mẽ kéo vào lòng.

“ Hoàng thượng, đám người này giải quyết ra sao?”

“ Đem kỹ viện này, phá bỏ.”

Hắn bế nàng trong lòng, leo lên ngựa.

Ninh Nhược Đình mềm yếu gục đầu vào lòng ngực ấm áp của hắn, cảm nhận được nhịp tim hắn đập.

Ở gần bên nhau như vậy.

“ Ninh Nhược Đình, nàng thật to gan!”

Bao nhiêu nóng giận của hắn, chỉ cần ôm nàng vào lòng, thấy nàng vẫn an toàn, đều tiêu tan hết. Lời nói dù trách cứ nhưng vẫn đầy sự yêu chiều.

Mùi thái giám của nàng đã rơi từ lúc ở kỹ viện, mái tóc búi cao trải qua một hồi vật lộn, xoã tung ra bay lượn.

“Nhược Đình...” Hắn thì thầm, cảm tì lên đỉnh đầu nàng

Gọi nàng thân mật như vậy? Ninh Nhược Đình ngạc nhiên, nàng và hắn, từ bao giờ trở nên thân thiết tới mức có thể gọi như vậy?

“Nhược Đình...” Lôi Thừa Vũ dịu dàng lặp lại, cánh tay siết chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn.

“ Hoàng thượng... tạ ơn người...” Nàng khẽ khàng nói, cánh tay vô thức vòng qua hông hắn.

Lôi Thừa Vũ hít một hơi thật sâu mùi hương trên tóc nàng “ Nàng là nữ nhân của ta, ai cũng không được làm hại!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Trừng Phạt

Về đến hoàng cung, Lôi Thừa Vũ tự mình bế nàng vào trong.

Ninh Nhựt Đình ngẩng đầu, gương mặt vì men rượu mà nhuộm một tầng phiếm hồng, đôi mắt mơ mơ màng màng, mùi hương thơm mát trên người cùng mùi rượu nồng hoà quyện lại mơn mĩn phần kiều mị.

Nàng không biết sợ đưa bàn tay nhỏ bé lên, áp vào má hấn.

“A, thật mịn màng nha!”

“...”

“Hoàng thượng, người thật đẹp trai, có thể làm mình tỉnh điện ảnh!”

Lôi Thừa Vũ căn bản không hiểu mình tỉnh là gì.

Hắn đặt nàng xuống giường.

Nàng vỗ vỗ vào má hấn vài cái.

Lôi Thừa Vũ bắt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, tay kia vòng ra sau giữ lấy gáy nàng, kéo gương mặt xinh đẹp tuyệt thế lại gần.

Môi mọng nhanh chóng áp xuống chiếm giữ đôi môi anh đào đỏ mọng, dịu dàng chậm rãi, men rượu ấm nồng quán quít giữa môi lưỡi làm say hồn người.

Ninh Nhựt Đình mắt hạnh nháu lại, lộ ra vẻ mê ly.

Đến khi hơi thở bị rút hết, Ninh Nhựt Đình đưa tay yếu ớt đập vào lồng ngực hấn, Lôi Thừa Vũ mới buông nàng ra.

Chút tỉnh táo cuối cùng của nàng bị đánh cho tan tác, Ninh Nhựt Đình nằm xuống giường, nhanh chóng thiếp đi.

Đến trưa hôm sau, nàng mới tỉnh dậy.

Đầu đau nhức như búa bổ, toàn thân mệt rũ rời.

Cung nữ hầu hạ nàng rửa mặt, thay y phục, dùng điểm tâm xong xuôi, đã thấy Vương tổng quản tới, truyền nàng đến tẩm cung.

Ninh Nhựt Đình hít một ngụm khí lạnh, tiêu rồi, tiêu thật rồi!

“Hoàng thượng, quý phi nương nương đã đến.”

Nàng nhún người xuống

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an.”

Lôi Thừa Vũ nghe tiếng, đặt lại cuốn sách lên thư án, xoay người lại.

“Các người lui ra hết đi!”

Ninh Nhựt Đình một mình đối mặt với hấn, tim đập loạn, hai tay không biết để ở đâu liền đan vào nhau.

Hấn cũng cứ thế giữ im lặng.

Nàng cắn cắn môi, rụt rè lên tiếng : “Hoàng thượng, người cho gọi thần thiếp?”

“Lau dọn hết tẩm cung cho ta!”

Ninh Nhựt Đình lập tức đưa mắt xem xét xung quanh, tẩm cung rộng như vậy, lại chỉ có một mình nàng dọn?

Haiz, so với tội của nàng, hấn thực đã hạ thủ lưu tình rồi!

Lôi Thừa Vũ lướt qua nàng, chuẩn bị bước ra ngoài.

Ninh Nhựt Đình bất chợt nắm lấy tay áo hấn, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu : “Hoàng thượng, người... người tới Ninh Vân các sao?”

Lôi Thừa Vũ giật mình, câu nói “Nàng quản được sao?” đến miệng lại nuốt ngược trở lại, hấn từ tốn nói “Đêm qua, ta chỉ tới đó gặp thái hậu, rồi lập tức rời đi.”

Hơi thở lạnh lạnh của hắn phả vào tai nàng, Ninh Nhược Đình cảm nhận được hai người rất gần, nhất thời nhớ đến một màn hôn môi đêm qua, má nóng bừng lên, vội vàng buông tay áo hắn.

Lôi Thừa Vũ như cười như không, tay giữ lấy cằm nàng, ép nàng xoay mặt về phía hắn.

Hắn đặt lên gò má non mịn một nụ hôn phớt nhẹ như cánh bướm, “Nếu lau dọn không xong, ta không cho nàng ăn cơm!”

Ninh Nhược Đình ngơ ngẩn, nhất thời không nhận ra, hắn vừa xưng “ta” - thân thiết cùng yêu chiều biết bao nhiêu.

Lôi Thừa Vũ ra ngoài, đóng cửa lại.

“Không có lệnh của ta, ai cũng không được phép mở cửa.”

Hắn không muốn cho ai biết, chuyện nàng tự ý xuất cung mà bị phạt. Đặc biệt nếu đến tai thái hậu, khẳng định người sẽ gây không ít khó dễ cho nàng.

Lôi Thừa Vũ đến Ngự thư phòng, chăm chú xem tấu chương.

“Hoàng thượng, Phong tướng quân cầu kiến.”

“Cho vào.”

“Vi thần tham kiến hoàng thượng.”

“Bình thân.”

Phong Trạch từ từ đứng thẳng dậy, ngũ quan hài hoà tuần tú, ung mầu hữu thần, toàn thân mặc áo giáp toát lên khí phách khó ai bì kịp.

Hắn chính là Đại tướng quân nắm giữ binh quyền của Khang quốc, được phong Vương gia, cũng là bằng hữu tốt nhất cùng lớn lên với Lôi Thừa Vũ.

“Trạch, bọn chúng lại gây hấn?”

“Hoàng thượng, Thăng Long quốc bọn chúng ở biên giới giữu võ dương oai, thậm chí dùng tên bắn chết hơn mười binh lính tuần tra của chúng ta.”

Lôi Thừa Vũ ánh mắt lạnh đi, “Tên cầu hoàng thượng bên đó cũng thật không biết điều, chỉ biết đắm chìm trong tử sắc còn muốn gây hấn với Khang quốc? Không phải tự tìm chết hay sao?”

“Dân chúng Thăng Long oán thán vô kể.”

Hai người bàn bạc trong thư phòng rất lâu, đến chiều Phong Trạch mới ra về.

Lôi Thừa Vũ trở về tẩm cung, thấy nàng nằm bò trên thư án mà ngủ, khoé miệng cong lên nụ cười.

Hắn bế nàng đặt lên giường, nàng vẫn ngủ say sưa, có lẽ chưa tỉnh hẳn rượu, lại bị hắn phạt lau dọn, cho nên mới thiếp đi.

Canh giải rượu được mang lên.

“Nhược Đình...”

“Nhược Đình, nàng dậy mau,“ hắn dùng sức, nhéo lên má nàng.

Ninh Nhược Đình ngồi bật dậy, gương mặt đẹp trai của hắn phóng đại trước mắt.

“Uống canh!”

Nàng đón lấy bát canh, ngửi thấy mùi thuốc bắc, lắc lắc đầu.

“Ta không uống.”

Càng ngày càng không biết sợ, còn dám xưng “ta”.

“Phải uống.”

Hắn trừng mắt, nàng rụt cổ, đón lấy bát canh lên miệng từ từ uống.

Nàng nhăn mặt, đẩy bát canh ra “Khó uống!”

“Ngoan, uống hết đi.” Hắn đỡ lấy bát canh, đưa tới bên miệng nàng.

“Hoàng thượng, Triệu chiêu dung cầu kiến.”

Ninh Nhực Đình nghe tới cái tên này, lập tức trở thành con mèo xù lông, “Nàng ta tới làm gì?”

Lôi Thừa Vũ phát tay “Đuổi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Người Không Chán Ghét Bộ Dạng Nàng Sao?

Cả một tuần, đêm nào Lôi Thừa Vũ cũng đến điện Vĩnh Thụy, nhưng chỉ qua nửa đêm là trở về tắm điện.

Trong cung đều nói quý phi đắc sủng, nhưng người ngoài cuộc thì biết cái gì?

Ninh Nhực Đình trong lòng hiểu rõ, hắn chỉ đơn thuần coi nàng là phúc tinh mà thôi, hậu cung đâu thiếu hoa thơm cỏ lạ sẵn sàng trèo lên giường hắn? Lôi Thừa Vũ bày trò che mắt thiên hạ, đó là con dao hai lưỡi, vừa bảo vệ nàng lại khiến nàng phải cảnh giác hơn, những nữ nhân trong cung này, ngoài mặt chỉ thấy sắc nước hương trời, tha thướt lộng lẫy, ai ngờ được trong bụng lại là bẻ máu tanh?

Hắn thậm chí còn chưa từng nằm cùng giường với nàng, nói gì đến sủng hạnh?

Ninh Nhực Đình nhìn ngắm mình trong gương, tặc lưỡi, cảm thấy bản thân thật quá thất bại, gương mặt này, dáng người này đều đẹp để yêu kiều, vậy mà nam nhân ở bên nàng ngày ngày lại không động lòng.

“Tiểu Thanh, mang nước rửa mặt cho ta!”

“Vâng!”

Nước rửa mặt còn ấm được mang vào.

Rửa mặt xong, nàng ngồi trước gương, để Tiểu Thanh vấn tóc ỉnh.

Ngày thường, có thể tùy tiện búi cao đơn giản phía sau, miễn sao thoải mái. Nhưng hôm nay muốn ra ngoài, trước bao nhiêu con mắt nhìn vào, nàng tuyệt đối phải là một quý phi cao sang lộng lẫy.

Tiểu Thanh vấn cho nàng một kiểu tóc không quá cầu kỳ, trang sức nàng có không nhiều, chọn vài món đeo lên.

Nàng mở hộp phấn má, thoa lên một lớp mỏng.

Vừa ra tới cửa, liền đụng ngay Đặng tài nhân.

Nàng ta hành lễ, nở nụ cười dịu dàng.

Ninh Nhực Đình cười nhạt, trong lòng thầm mắng, đừng tưởng ta không biết ngươi làm loạn ở chỗ ta, còn tới gặp thái hậu kẻ lè.

Ninh Nhực Đình mơ hồ cảm thấy ánh mắt nàng ta nhìn mình rất kỳ quái.

“Quý phi tỷ, tỷ cùng ta uống chút trà được không?”

Nàng cười nhẹ” Muội đã có lòng, sao ta có thể từ chối chứ?”

Hai người cùng uống trà trong Ngự uyển, trên nhà thủy tạ nhìn ra hồ Yên Hoà.

Gió rất lớn.

Trò chuyện giả tạo như thế này, dù biết rõ ngươi lừa ta gạt, nhưng ngoài mặt vẫn phải tươi cười, thật khiến nàng chán ghét tận cổ.

Bỗng nhiên da mặt có cảm giác rất khó chịu, ngứa ngáy râm ran, có chỗ còn bị rát.

Nàng hoảng hốt đưa tay lên sờ mặt mình, cảm nhận rõ trên má sần sùi. Ninh Nhực Đình lập tức trở về Vĩnh Thụy.

“Triệu thái y, mau lên!”

“Vâng, nương nương!”

“Hoàng thượng giá lâm!”

Ninh Nhực Đình nghe hẳn đến, lại nhìn bộ dạng mình trong gương, hai má nổi lên nhưng nốt màu đỏ li ti rất đáng sợ, nàng liền nhảy lên giường, trùm chăn kín mặt.

“Quý phi nương nương, người mau mau hành lễ!” Vương tổng quản lên tiếng, quý phi được yêu chiều, coi thường lễ nghi như vậy!

“Quý phi?” Lôi Thừa Vũ trầm giọng.

Nàng vẫn giả chết không chịu ra.

Tiểu Thanh vội quỳ xuống : “Hoàng thượng thứ tội, nương nương bị bệnh, nhất thời không thể tiếp đón người chu đáo!”

Lôi Thừa Vũ bước qua Tiểu Thanh, đến bên giường nàng, nắm lấy mép chăn kéo ra.

Ninh Nhực Đình liếc mắt giữ chặt chăn, bộ dạng này, người nàng không muốn gặp nhất chính là hắn.

“Nhực Đình!” Hắn gầm lên, cổ kim tiếng nói vừa đủ để mình nàng nghe thấy.

Nàng hé mắt ra ngoài, nước mắt đầy mặt, thút thít nói : “Ta không muốn gặp người!”

Lôi Thừa Vũ mất kiên nhẫn dùng sức, đem chăn giật mạnh ra.

Ninh Nhực Đình hốt hoảng lấy hai tay che mặt : “Không! Đừng nhìn! Đừng nhìn!”

Hắn mạnh mẽ gỡ hai tay nàng ra, giữ chặt lấy, ánh mắt vừa chạm đến những vết mẩn đỏ kia, lập tức lạnh đi.

Hắn thả tay nàng ra, Ninh Nhực Đình lại vội vàng kéo chăn lên, che kín mặt.

Thái y kịp lúc chạy tới, chặn trệ cho sủng phi của hoàng thượng không thể sơ suất, hoàng thượng lại còn đích thân tới đây, thái y sau lưng vã mồ hôi, gần vua như gần hổ, càng phải thận trọng.

Ninh Nhực Đình lại một hai không muốn bỏ chăn ra, Lôi Thừa Vũ đành cho người hầu lui ra hết, hắn ngồi lên giường, một tay ôm nàng, tay kia nắm lấy tay nàng, dỗ dành nàng như một đứa trẻ.

“Hoàng thượng, quý phi đã trúng phải một loại thảo dược gây ngứa ngáy nổi mẩn, nếu không cẩn thận để mưng mủ, sẽ bị hủy dung!”

Ninh Nhực Đình nghiêng rằng, nàng thường ngày ít khi ra ngoài, trong Ngự uyển không đời nào có loại thảo dược này, nên khả năng tự mình trúng phải là không thể, là ai đã ra tay với nàng?

“Đề trị khỏi, cần đắp thuốc và uống thuốc trong suốt một tuần liền, không được ra gió, vì thân có kê đơn thuốc ra đây, nương nương chỉ cần cho người tới thái y viện lấy.”

“Việc sắc thuốc cho quý phi, mang đến Vĩnh Thụy cung, người phải tự mình làm, quý phi khỏi bệnh, trăm trọng thưởng, nếu có sơ suất, trăm lấy mạng người!”

“Vi thần tuân chỉ!”

Ninh Nhực Đình cúi gầm mặt, hai tay áp lên má, không muốn hắn nhìn thấy bộ dạng thê thảm bây giờ.

“Nàng, bỏ tay xuống.” Ngừ khí của hắn không có chút nào nhượng bộ.”

Nàng miễn cưỡng bỏ tay xuống, hai tay vò vò chăn.

“Hoàng thượng, người không chán ghét bộ dạng này sao?”

“Ngoại trừ ta, ai có thể nhìn? Trông thật giống quý!”

“Vậy đừng nhìn!” Nàng co chân, úp mặt vào đầu gối, uỵch khuất vô cùng.

Hắn thế mà lại nói nàng giống quý!

“Nhực Đình.”

“...”

“Ninh Nhực Đình, đừng khóc, nàng biết rõ còn có hời, nếu ta thực cảm thấy chán ghét, bây giờ còn ngồi đây với nàng, nghe nàng khóc nháo hay sao? Ta không thể lúc nào cũng bảo vệ nàng, nàng cũng cần phải học cách cảnh giác thận trọng, có như vậy, mới có thể xứng đáng ở bên cạnh ta! Ngoại trừ ta, cũng không có ai nghe nàng khóc, những người ngoài kia, dù nàng có gào khóc thảm thiết đến rách cổ họng họ vẫn vô tình bỏ ngoài tai mà thôi.”

Phải, nàng khóc cũng chẳng giải quyết được gì, chỉ bằng dùng khí lực ấy tìm ra thủ phạm!

“Có nghi ngờ ai không?”

Nàng nín khóc, nói rành mạch” Đặng tài nhân.”

Hắn “ừm” một tiếng, lại tiếp “Ta giúp nàng trừng trị.”

“Nếu không có chứng cứ, lòng người không phục, e rằng người căm ghét ta còn nhiều thêm!”

“Vậy nàng muốn thế nào?”

“Hoàng thượng, người giúp ta điều tra rõ ràng chuyện này, tìm được bằng chứng rồi trị tội, cũng không muộn.”

“Suy tính cũng thấu đáo. Được, ta giúp nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Thị Uy

Lôi Thừa Vũ ngầm ngầm cho người điều tra phía Đặng tài nhân.

Ninh Nhực Đình cũng không phải nghi ngờ vô căn cứ, dựa vào nụ cười kỳ quái của nàng ta, độc tính phát tác mạnh khi ra gió, trời lạnh như vậy nàng ta lại muốn uống trà ở nơi gió lớn, chỉ kẻ ngốc mới không nghi ngờ.

Nàng cũng không ngồi yên, đem đồ trang điểm thường dùng tất cả kiểm tra, Tiểu Thanh hôm ấy mang nước rửa mặt cho nàng trước sau không hề qua tay ai, nàng lại đối với Tiểu Thanh cực kỳ tin tưởng, Tiểu Thanh không có lý do gì hại nàng cả.

Ngày nào hắn cũng đến, giúp nàng đắp thuốc, còn ép nàng uống thuốc. Cũng may thân thể nàng rất tốt, qua bốn ngày mẩn đỏ trên mặt đã tan đi, không còn ngứa nữa.

Nàng thỉnh cầu Lôi Thừa Vũ để Tiểu Thanh trở thành tổng quản bên cạnh giúp đỡ nàng, hắn dĩ nhiên chấp thuận.

Kiểm tra năm lần bảy lượt, cũng không phát hiện ra độc được trộn trong phấn của nàng, mùi hương của nó bị phần át đi mất, thực sự phải đem thử lên mặt của cung nữ, mới có thể phát hiện ra.

Ninh Nhực Đình cho gọi tất cả cung nữ thái giám tập trung lại.

Nàng xoay xoay hộp phấn trong tay, đưa mắt nhìn xuống dưới một lượt, vẫn không phát hiện ra nửa điểm khác lạ trong đám người.

“Từ trước tới giờ, bản cung đối với các người không tệ đi?”

Đám người nhìn nhau, rồi đồng loạt trả lời: “Ân điển của nương nương, chúng nô tài vô cùng cảm tạ.”

“Vậy sao...” Nàng kéo dài giọng nói mềm nhẹ như nước “Vậy mà có kẻ trong các người hãm hại bản cung!” Nàng đột nhiên quát lớn, khiến cho đám người bên dưới một phen kinh sợ.

Thanh tổng quản ở bên cạnh nghiêm giọng: “Kẻ nào khai thật sẽ được khoan hồng, kẻ nào dối trá, nghiêm trị.”

Lôi Thừa Vũ cũng đã sắp xếp người của Đại lý tự giúp nàng thẩm vấn.

Qua hai canh giờ, vẫn không tìm ra được.

“Nương nương, có khi nào là người ngoài cung?”

“Không thể nào, phần của ta để trong tấm điện, bình thường cũng chỉ có người trong cung được vào đó.”

Vẫn không ai chịu khai ra.

Ninh Nhựt Đình nhìn một lượt đám người trước mặt, tay kia cầm ngân châm bạc khuấy khuấy tách trà, thấy không có gì bất thường, mới đưa lên miệng nhấp một ngụm.

“Không ai chịu khai? Được, vừa lúc bản cung có một trò chơi rất hay...” Nàng cố ý kéo dài giọng, âm điệu mang theo mười phần nguy hiểm. “Dùng dao sắc, cứa lên mình các người những vết thương nhỏ... sau đó, dùng mật bôi vào... ném các người làm mồi cho kiến... Thế nào, thú vị chứ?”

Người hầu trong cung lạnh toát sống lưng, không ngờ nương nung ngày thường hiền lành, nay lại có một mặt ác độc đến vậy!

“Lôi tất cả ra ngoài, dùng hình tra khảo!”

Toàn bộ người bên dưới mặt đất không còn giọt máu, thậm chí kêu van.

“Nương nương, xin nương nương minh xét!”

“Nương nương người tha mạng!”

Ninh Nhựt Đình mặt vẫn không đổi sắc” Lôi hết ra!”

“Khoan đã, nương nương người tha mạng, là nô tì, nô tì...” Một cung nữ sợ hãi tiến lên, vừa khóc vừa nói.

Trò đùa dâm này thực sự hiệu quả!

“Các người lui đi.”

Trong điện chỉ còn nàng, Tiểu Thanh và cung nữ kia.

“Người cùng bản cung không thù không oán đi?”

“Nương nương, nô tì nào có dám tâm hại người... nô tì... nô tì là bị ép buộc!”

“Ai sai khiến người?”

“Hỏi nương nương, em gái nô tì mới tiến cung, Đặng tài nhân giữ nó làm điều kiện ép buộc nô tì, nếu nô tì... không nghe theo... tài nhân sẽ lấy mạng nó!”

Quả nhiên là ả ta!

“Được rồi, người lui đi!”

“Nương nương, nô tì sẽ bẩm báo với hoàng thượng ngay, trừng trị Đặng tài nhân thích đáng.”

“Như thế thật buồn chán, này, người còn giữ hộp phấn bị hạ được chứ?”

“Vâng, nô tì vẫn giữ, để sau này có thể làm bằng chứng.”

Ninh Nhựt Đình nở nụ cười mê hoặc “Tiểu Thanh, mời hoàng thượng và Đặng tài nhân tới, nói bản cung mời họ thưởng trà!”

Lôi Thừa Vũ đến trước, Vương Hàm theo sau mang vào một hộp mật trà

thượng hạng do sứ thần dâng tặng, cùng với một hộp điểm tâm.

Lôi Thừa Vũ nhìn vẻ mặt đắc ý của nàng, đoán chắc nàng đã tìm được thủ phạm, vậy mà còn ung dung tự tại mời hân đến uống trà, cũng không sốt sắng nói với hân chuyện này.

Hân thực không hiểu, Nhựt Đình, trong hồ lô của nàng bán thuốc gì?

Đặng tài nhân vừa bước vào, mười phần hân đã hiểu được tám.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Trâm Cài Hồng Ngọc

Đặng tài nhân uốn chuyển nhún mình.

“Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn phúc kim an, quý phi nương nương cát tường.”

Ninh Nhựt Đình phát phát tay, ra hiệu cho nàng ta ngồi xuống.

Tiểu Thanh nâng ấm trà, rót cho từng người một.

“Trà của Vĩnh Thụy cung thật là loại thượng hạng, từ lúc vào trong cung, đây là lần đầu muội được thưởng thức, nương nương cho hỏi, đây là trà gì vậy?” Nàng ta lên tiếng tán thưởng.

“À, đây là mật trà cho sứ thần dâng tặng, hoàng thượng ban cho ta, người thấp kém thường không được dùng.”

Đặng tài nhân nghe xong trong lòng chỉ hận không thể lao tới cầu xé gương mặt xinh đẹp của Ninh Nhựt Đình ra, lại dám mắng nàng ta thấp kém!

Lôi Thừa Vũ nắc toát lên ý cười, nàng bình thường không muốn gây sự với ai, nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, hoá ra còn có những lời cay nghiệt như vậy.

Đặng tài nhân nở nụ cười gượng gạo.

“Đúng là Vĩnh Thụy cung toàn những cực phẩm.”

“Ồ, nói đến cực phẩm, ta có một hộp phấn má rất đẹp muốn tặng cho Đặng tài nhân đây.” Nàng cười nhạt, khoát tay ra hiệu.” Tiểu Thanh, mang hộp phấn tới!”

Đặng tài nhân sắc mặt đại biến.

“Trao cho tài nhân!”

Lôi Thừa Vũ vẫn giữ nguyên vẻ vân đạm phong khinh, thoải mái dựa vào nệm.

Đặng tài nhân đưa hai tay đón lấy.

“Tạ ơn nương nương chiếu cố.”

“Không cần khách sáo, đều là tỷ muội mà, nào, thoa một chút lên cho ta xem.”

Chiều gậy ông đập lưng ông này, bản cung xem ngươi chạy đâu cho thoát!

Đặng tài nhân dĩ nhiên lưỡng lự, cũng không biết phải lấy lý do gì từ chối.

“Nào, mau lên, bản cung đã có lòng như vậy, ngươi còn không muốn nhận?”

Nàng ta nhìn sang Lôi Thừa Vũ, lại thấy hần rõ ràng bày ra bộ dạng chờ xem kịch vui, đành liều mạng mở hộp phấn thoa lên mặt.

“Rất đẹp đó, được được, hoàng thượng, người nói có đẹp hay không?”

“Rất đẹp.” Hần nhàn nhạt thở ra hai tiếng, môi mông lại kề sát vào tai Ninh Nhựt Đình “Xảo quyết!”

Ninh Nhựt Đình cười lạnh, nàng thực chất đã bỏ thêm thứ được thảo đó vào hộp phấn rồi.

Mấy ngày sau, dĩ nhiên không ai thấy bóng dáng Đặng tài nhân ra khỏi chỗ ở nửa bước.

Nàng sai Tiểu Thanh tìm ỉnh vài cuốn sách.

Bên trong là chữ viết của triều Khang, thật đọc không hiểu, mặc dù tương tự với chữ viết hiện tại, nhưng phải bỏ thời gian nghiên cứu mới hiểu được.

Hậu thế chỉ biết được rất ít tư liệu về Khang triều, phải nói đây là một triều đại bí ẩn, số cổ vật khai quật cũng như di tích tìm được chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Lôi Thừa Vũ bước vào trong, ra hiệu cho Tiểu Thanh im lặng, lặng lẽ bước đến đứng sau lưng nàng.

“Đọc có hiểu không?”

Nàng giật mình quay lại “Hoàng thượng?” Nàng cười trừ” Chữ viết này hoàn toàn xa lạ, ta đọc không hiểu!”

“Được, chữ viết không hiểu, có thể tìm ta.”

Nàng gấp sách lại “Không dám làm phiền người.”

“Nàng còn có gì không dám làm?” Hấn cười cười, từ trong tay nâng lên một hộp gỗ hình chữ nhật nhỏ xinh. “Tặng cho nàng!”

Ninh Nhựt Đình đón lấy, vui vẻ mở ra.

Là một trâm cài tóc bằng vàng chạm trổ hết sức cầu kì tinh xảo, đính một viên hồng ngọc lấp lánh.

“Rất đẹp!”

“Cài lên ta xem”

Nàng hớn hờ chạy lại trước gương, cài lên tóc, ngắm nghía mình.

“Lại đây, Nhựt Đình.”

“Có đẹp không?”

Hấn nắm lấy cằm nàng, nâng mặt nàng lên ngắm nghía.

“Đẹp, rất hợp với nàng”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Đây chỉ là một vật nhỏ bé mà thôi, thứ hấn thực sự muốn trao cho nàng, chính là trâm phượng cùng phụng bào, đại diện cho ngôi báu hoàng hậu.

Chỉ cần một năm nữa, khi hấn tròn mười tám tuổi, cử hành đại lễ đăng quang, nàng, sẽ trở thành mẫu nghi thiên hạ, trở thành nữ nhân tôn quý bậc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Trúng Tên Độc

”Nhựt Đình, bốn ngày nữa chúng ta sẽ tới núi Thanh Lâm làm lễ tưởng nhớ tiên đế, nàng nhớ chuẩn bị chu đáo, chúng ta sẽ ở đó ba ngày.”

“Vâng.”

“Đến đó không được tùy tiện như ở trong cung, phải thật lưu ý cẩn thận, không được đi lung tung”

“Ta sẽ không...Hoàng thượng, tiên đế... phụ hoàng của người sao?”

“Phải, phụ hoàng băng hà lúc ta mười lăm tuổi, rất nhanh đã hai năm trôi qua.”

Ninh Nhựt Đình im lặng, mười lăm tuổi, lúc ấy nàng còn là một học sinh trung học vô ưu vô lo, vậy mà hấn đã phải gánh vác cả giang sơn trên vai.

Hấn ngồi xuống, ra hiệu bảo nàng lại gần, kéo nàng ngồi vào lòng mình.

Mùi hương cùng hơi ấm của hấn bao vây Ninh Nhựt Đình, khiến nàng có một cảm giác an toàn vô cùng.

“Ta còn có một đại huynh hơn ta ba tuổi, đó là Thừa Vân Vương gia, ta không hề muốn tranh hoàng vị, thế nhưng mẫu thân huynh ấy năm lần bảy lượt bày mưu hãm hại mẫu tử ta. Ta cùng huynh ấy là huynh đệ tốt... huynh ấy cũng không muốn cùng ta tranh giành... cũng biết phụ hoàng sủng ái mẫu phi ta... Cho nên huynh ấy tự chọn đường lui, xin phụ hoàng tới biên cương trấn giữ trong ba năm, dọn cho ta một con đường đẹp đẽ. Huynh ấy cùng ta, đến lần tế lễ này, là lần đầu gặp lại sau hai năm nay.”

Ninh Nhựt Đình cảm nhận hơi thở nóng rực của hấn phả vào cổ, cũng cảm nhận nỗi khổ tâm của hấn.

Bốn ngày sau, trời mờ sáng, bá quan văn võ cùng các phi tử đã tề tựu đông đủ.

Đi hết nửa ngày đường, Ninh Nhựt Đình lại vén rèm nhìn ra bên ngoài.

Đi đầu là các hộ vệ của Lôi Thừa Vũ, họ đều cười ngựa, hấn đáng lý cũng muốn cười ngựa, dù sao cũng là một thanh niên phơi phới sung sức, nhưng như vậy quá nguy hiểm, ngồi kiệu, ít ra có thích khách cũng tránh được vài mũi tên.

“Tiểu Thanh, này, người có biết người mặc áo giáp đi bên kiệu của hoàng thượng là ai không?”

“Hồi nương nương, đó là Phong Trạch đại tướng quân.”

Nàng gật đầu, Tiểu Thanh là một cung nữ mà chuyện trong cung cũng biết tìm hiểu như vậy, rất tốt.

Đến xế chiều, mới tới núi Thanh Lâm.

Đi đường dài như vậy, Ninh Nhựt Đình lại không hề mệt mỏi, nàng bước ra ngoài, hít thở không khí trong lành.

Hít vào mấy ngụm khí lạnh, liền hắt hơi, chà, không khí trên núi đúng là lạnh hơn. Nàng đưa hai tay lên ôm vai, lại cảm thấy có một tầng ấm áp mềm mại phủ lên.

Lôi Thừa Vũ khoác áo choàng lên vai nàng, nhẹ giọng : “Nàng không biết giữ gìn!”

“Ta rất khỏe mà, không sao đâu. Hoàng thượng, ta muốn cười ngựa, người dạy ta đi!”

“Được, chỉ một chút thôi đấy!”

Hai con ngựa một nâu một đen được đem tới, hấn đỡ nàng trèo lên ngựa, rồi mới leo lên tuấn mã màu đen.

“Chân giẫm vào bàn đạp, tay nắm chắc dây cương.”

“A, đi rồi đi rồi!”

“Từ từ thôi!”

Hai người cứ thế song song cười ngựa vào rừng, theo sau là Lý Đăng và mấy người hộ vệ.

Xoẹt!

Một vật lướt nhanh như chớp trước mặt Ninh Nhựt Đình, xuyên qua tai ngựa, cắm vào thân cây bên cạnh.

Là một mũi tên!

“Có thích khách, hộ giá hoàng thượng!”

Con ngựa nàng cười lồng lên, điên cuồng lao về phía trước.

“A...a...a! Cứu ta với! Cứu ta!”

Ninh Nhựt Đình hoảng sợ nắm chặt dây cương, cả người gập xuống sát lưng ngựa.

Lôi Thừa Vũ không do dự thúc ngựa đuổi theo.

“Nhựt Đình, giữ chặt lấy!”

Hấn đuổi kịp nàng, liền nắm lấy dây cương con ngựa kia, vừa dùng sức kéo lại gần, xung quanh những mũi tên vẫn lao đến.

Hộ vệ cố gắng cản tên.

“Hoàng thượng, mau rời khỏi đây thôi!”

“Nào, Nhựt Đình, cố lên!”

Hấn vron người, giữ chặt eo nàng.

“Nhảy sang!”

Ninh Nhựt Đình cắn răng, liều mạng rướn người sang.

Ngồi được lên lưng ngựa, nàng chưa kịp thở phào thì...

Vút!

Phập!

“Uhm...”

Nàng nghe rõ tiếng rên của nam nhân đằng sau.

Trên bắp tay hần, một mũi tên đâm vào, máu từ từ rỉ ra thấm đỏ một mảng áo.

“Hoàng thượng? Hoàng thượng! Người... người... Hộ vệ! Hoàng thượng trúng tên rồi!”

Nàng bật khóc, đưa tay lên muốn chạm vào vết thương.

“Không được!” Hần đột nhiên lớn tiếng.

Nàng hoảng hốt buông tay.

“Không được chạm...có độc.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Ban Chết Cho Quý Phi

Lý Đăng vội vàng đỡ hần xuống ngựa.

“Phải kìm lại độc tính đã!”

Ninh Nhục Đình đỡ lấy hần trong lòng, để hần gói đầu lên tay mình.

“Mau lên!”

Lý Đăng xé vạt áo, buộc chặt lên phía trên vết thương, làm chậm độc tính chạy đến tim.

Lôi Thừa Vũ từ từ mất đi ý thức.

“Hoàng thượng, người mau tỉnh lại, không được ngủ, không được!”

Nàng vừa khóc, vừa lấy tay vỗ lên má hần, nước mắt nàng rơi lên mặt hần.

Lôi Thừa Vũ cố gắng giữ mình tỉnh táo.

Lý Đăng dùng dao găm, rạch tay áo hần ra, dùng miệng hút độc, nhỏ sang bên cạnh.

“Mau, đỡ hoàng thượng lên ngựa!”

Lôi Thừa Vũ được đưa về, gây nên một phen náo loạn.

Bá quan sốt ruột đi đi lại lại bên ngoài, ngày trường nhớ tiên đế, lại xảy ra họa lớn như vậy, kẻ nào gan to bằng trời?

Trong lều, các vị Ngự y không ngừng nghỉ tay chân, ngoài ra chỉ có Vương tổng quản và Lý Đăng.

Ninh Nhục Đình y phục xộc xệch, đầu tóc rối bời, hai mắt đỏ bừng, gương mặt tái nhợt vô hồn ngồi bên giường hần.

“Thái hậu nương nương giá đáo!”

Chát!

“Con tiện nhân!”

Ninh Nhục Đình lao đảo, ngã phịch xuống đất.

“Hoàng thượng vì à yêu phi người mới gặp họa!”

Nàng lờ nào cũng không nghe lọt, cứ thế đờ đẫn ngồi trên nền đất.

“Lôi à ra ngoài cho ta!”

Đến lúc hai cung nữ cúi xuống kéo cánh tay nàng, Ninh Nhựt Đình mới ý thức được, vùng ra “Buông ra, ta phải ở lại đây!”

“Người cầm miệng, mau biến đi!”

“Nương nương, xin đừng làm chúng nô tì khó xử!”

Nàng ngoái đầu lại nhìn hấn, giật tay ra “Ta tự đi được.”

Thái hậu hướng Lý Đăng phân phó : “Người báo Phong tướng quân, điều thêm quan binh tới, hộ tống hoàng thượng về cung!”

“Nô tì tuân mệnh.”

Về tới hoàng cung, Ninh Nhựt Đình bị giam lỏng trong Vĩnh Thụy cung, không được bước ra nửa bước.

Nàng trong lòng rối như tơ vò, hai ngày nay chỉ nghe được tin tức, hoàng thượng vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Nàng không thể ăn, cũng không thể ngủ, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt vô hồn nhìn vào một điểm vô định, cứ ngồi yên như tượng đá nửa ngày trời.

Họa là do nàng gây ra, nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn hấn nhận một mũi tên, trơ mắt nhìn độc tố xâm chiếm cơ thể hấn.

Cái tát của thái hậu, nàng cảm thấy đáng, rất đáng.

“Nương nương, Tô tổng quản đang tới.”

Nàng mơ hồ linh cảm không tốt.

Tô tổng quản bước vào trong.

“Quý phi quỳ xuống nghe chỉ!”

Tô tổng quản lạnh lùng lên tiếng.

“Thái hậu có chỉ, quý phi phạm phải tội đại nghịch bất đạo, đại tội bất dung, ban độc dược cho quý phi!”

Ninh Nhựt Đình nghe như có tiếng sấm nổ bên tai.

Nếu bây giờ nàng chết, thì sẽ làm một cô hồn vất vưởng, đợi hết một ngàn ngày mới có thể trở lại?

Nàng run run đưa tay nhận lấy bát độc dược.

Những người do thái hậu vẫn đứng trước mặt, chờ khi nàng uống độc dược rồi, chết đi, họ mới coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Ninh Nhựt Đình nâng bát lên, kề đến bên miệng.

“Nương nương...”

Cung nữ bên cạnh khóc lóc thảm thiết.

“Khoan đã!”

Vương tổng quản hốt hải chạy vào.

“Nương nương, hoàng thượng có chỉ, triệu kiến nương nương đến tẩm điện!”

“Hoàng thượng, hoàng thượng tỉnh rồi?”

“Vâng, nương nương xin hãy mau lên!”

Lôi Thừa Vũ, ngay cả lúc nằm trên giường bệnh, vẫn có thể cứu mạng nàng trong gang tấc.

Nàng trong lòng kinh hãi, hận không thể mọc cánh mà bay đến bên hấn.

“Hoàng thượng, nương nương đã tới.”

Nàng vội vàng tới bên giường hấn, nước mắt không kìm được rơi xuống.

Hấn đau lòng đưa tay lên, gạt đi nước mắt trên má nàng.

“Nhược Đình, đừng khóc, mọi chuyện đều qua rồi, đừng khóc!”

Nàng cầm lấy bàn tay hấn găt gao áp chặt lên má mình.

“Nhược Đình, có ta ở đây, ai cũng không thể làm hại nàng.”

“Hoàng thượng...người đã hoàn toàn khỏe lại?”

“Phải!”

“Thật tốt quá.”

Ngón tay thon dài của hấn đưa lên, mơn trớn gò má non mịn của nàng.

“Ta chậm trễ chút nữa, e là...”

“Đều do lỗi của ta.”

“Dù không có biến cố ở Thanh Lâm Sơn, thái hậu đối nàng không vừa mắt, sớm muộn cũng tìm cách hại nàng.”

Hấn rút trong người ra một vật.

“Nàng cầm lấy.”

“Đây là...” Trên tay nàng là một lệnh bài bằng vàng chạm khắc tinh xảo.

“Đây chính là kim bài miễn tử. Thấy nó cũng như thấy ta, ai có nó, đều được miễn tội chết.”

“Tạ hoàng thượng ân điển.”

Nàng ngấm nhìn kim bài một chút, rồi cất vào trong người.

Nàng biết, kim bài miễn tử chính là cực phẩm, ngay cả đại thần và hoàng thân không dễ gì có được, mà hấn, lại trao ột phi tử nhỏ bé như nàng.

Hấn là thực tâm yêu thích nàng, hay kim bài này là để bảo vệ phúc tinh?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Rơi Xuống Hồ Sen

Hoàng thượng tai qua nạn khỏi, các cung phi đều đến thăm hỏi, nhưng đến bước chân qua thềm còn không được, duy chỉ quý phi được phép vào trong.

Ninh Nhược Đình bưng bát thuốc lên, chu đôi môi hồng thối thối, rồi đưa cho hấn.

Lôi Thừa Vũ nhìn nhìn, “Ta khỏi hấn rồi, không cần uống thuốc nữa.”

“Uống thêm cho chắc. Cũng đâu mất gì!”

Hấn đành đón lấy bát thuốc, uống hết.

“Hôm nay đầu tháng, ta phải tới Ngự uyển cùng các phi tử, thỉnh an thái hậu.”

“Mẫu hậu vì chuyện vừa rồi có lẽ sẽ làm khó dễ nàng, những người thù ghét nàng có thể mượn cơ hội ném đá xuống giếng, nàng phải cẩn thận.”

Hắn không muốn bảo bọc nàng trong một cái kén, Nhược Đình của hắn tương lai sẽ làm chủ lục cung, nàng với những chuyện này cần biết ứng phó.

“Được, ta nhớ rồi.”

Nàng đến Ngự uyển, thấy các phi tần khác đã đông đủ.

Triệu chiêu dung yếu điệu tiến lên, “Quý phi nương nương sao lại đến muộn như vậy?”

Ninh Nhược Đình cười nhạt, “Các phi tử khác đều không được tiến vào, chăm sóc cho hoàng thượng chỉ có mình bản cung gánh vác, nên mới có sự chậm trễ này.”

Triệu chiêu dung gương mặt biến sắc, nàng ta đúng là tự lấy đá đập vào chân mình.

“Thái hậu nương nương giá đáo!”

“Thần thiếp tham kiến thái hậu nương nương, thái hậu nương nương cát tường.”

“Miễn lễ.”

Các phi tử đều đứng lên, ngồi vào chỗ của mình. Vị trí của Ninh Nhược Đình ngay bên tay phải thái hậu.

Nàng cảm nhận rõ ràng, ánh mắt nếu có thể giết người, e là thái hậu đã đem nàng băm vằm thành ngàn mảnh.

“Các người đã nghe tích Tô Đắc Kỳ, Bao Tự yêu phi hại nước?”

Tất cả đều nói đã nghe.

“Những yêu phi như vậy, tội lỗi lớn vô cùng, dù có đem giết trăm ngàn lần cũng không phi!”

Những lời này, rõ ràng là nói cho nàng nghe.

“Doãn phi!”

Ninh Nhược Đình giật nảy mình.

“Tội chết có thể tha, nhưng tội sống khó tha, người, từ ngày hôm nay hạn trong ba ngày, chép đủ năm mươi lần nữ tặc cho ta!”

Tiểu Thanh hít một hơi lạnh. Nữ tặc gần tám mươi trang, chép năm mươi lần trong ba ngày, dù chép đến gãy tay cũng không thể.

Đây rõ ràng là muốn dồn nương nương vào đường cùng mà!

Thế nhưng Ninh Nhược Đình lại bình thản : “Thần thiếp tuân chỉ.”

Muốn tránh cũng không tránh được, thì bình tĩnh mà đón nhận đi!

Thỉnh an xong, nàng liền bước tới hồ sen.

Trời lạnh, trên hồ chỉ còn trơ những cuống hoa héo tàn.

Nàng thở dài, số phận các phi tử trong cung đều như vậy, một thời xuân sắc tươi đẹp, như hoa đua nhau khoe hương sắc, đến lúc nhạt phách phai hương, chỉ có thể cam chịu cảnh chết dần chết mòn mà thôi.

Đằng sau lưng vang lên tiếng trò chuyện.

Ninh Nhược Đình nhìn thấy thái hậu cùng Triệu chiêu dung đi đến, liền nhún người hành lễ.

“Thái hậu nương nương, xin người thứ tội, thần thiếp có vài lời muốn nói với quý phi.”

“Được!”

Tô tổng quản liền dìu thái hậu rời đi.

“Quý phi, người còn mặt mũi tới gặp hoàng thượng sao? Hại hoàng thượng thành như vậy.”

Nàng lạnh lùng đáp “Không đến lượt người mở miệng!”

Trong mắt Triệu Uyển Nhi bỗng hiện một tia âm hiểm.

Nàng ta bỗng hét lên “ Cứu với!”

Cả người Triệu Uyển Nhi nghiêng đi.

Ninh Nhực Đình trong đầu lập tức hiểu nàng ta muốn làm cái gì, không do dự lập tức nắm lấy cánh tay nàng ta cùng ngã xuống hồ.

Chân tay Triệu Uyển Nhi vùng vẫy loạn xạ. Nàng ta không ngờ Ninh Nhực Đình lại nhảy xuống hồ, khiến cho khổ nhục kế của nàng ta sụp đổ.

Ninh Nhực Đình cảm thấy toàn bộ máu đường như đã đóng băng, nước trong hồ lạnh đến thấu xương.

Thái hậu nghe tiếng Triệu Uyển Nhi liền quay lại.

“ Mau, mau cứu người.”

Thái giám của thái hậu vội vàng nhảy xuống, kéo lấy Triệu Uyển Nhi.

Ninh Nhực Đình biết bơi, nhưng y phục vốn rườm rà thấm nước lại càng nặng, cộng thêm việc tứ chi dường như đã đông cứng, nàng chỉ còn cách chờ được cứu lên.

Ninh Nhực Đình sắc nước, cảm giác buốt tận óc.

Một bóng người cao lớn nhanh nhẹn lao xuống, giữ lấy nàng kéo lên bờ.

Ninh Nhực Đình qua được nguy hiểm, ngẩng đầu nhìn ân nhân cứu mạng

Là Phong tướng quân!

“ Làm sao ngươi lại ngã xuống hồ?” Thái hậu hỏi Triệu Uyển Nhi, ánh mắt lạnh lùng lại quét về phía Ninh Nhực Đình.

Nàng giọng gào nộ mỉa mai” Không phải thái hậu cho là thần thiếp làm đấy chứ?”

“ Ngươi có cái gì không dám làm?”

“ Thái hậu nương nương, mặt tướng và người đều thấy rõ, quý phi nương nương cũng rơi xuống hồ.” Phong Trạch thấy thái hậu rõ ràng gây khó dễ cho nàng, đành lên tiếng nói đỡ.

Thái hậu hừ lạnh một tiếng, cũng cảm thấy chẳng còn lời nào để nói, liền rời đi.

Phong Trạch lập tức phân phó “ Mau, đưa nương nương về cung, triệu thái y tới!”

Tiểu Thanh nãy giờ khóc lóc, rất nhanh nhẹn dìu nàng dậy, đưa về tẩm cung.

Tắm nước nóng, thay y phục xong, thái y liền kê cho nàng một ít thuốc xông, đề phòng nhiễm phong hàn.

Lôi Thừa Vũ vào trong, liền thấy nàng đắp chăn kín mít, co tròn người lại.

“ Nhực Đình...ngủ rồi?”

Nàng kéo chăn xuống, ngồi dậy: “ Hoàng thượng?”

“ Chiều dung muốn hãm hại nàng nên mới nhảy xuống hồ, phải không?”

“ Phải, vậy nên ta mới nhảy theo. Lúc ấy thái hậu cũng ở đó, nếu ta không nhảy, có một trăm cái miệng cũng không giải thích được.”

Hắn hài lòng gật đầu : “ Thông minh!”

“ Chết rồi, ta còn phải chép năm mươi lần nữ tắc!”

“ Không cần lo lắng, cứ thoải mái nghỉ ngơi đi, ta sắp xếp giúp nàng mười người chép thay rồi.”

Ninh Nhực Đình thật cảm động.

“ Tạ ơn hoàng thượng!”

Hắn bỗng nhiên tiến lại gần nàng hơn, đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy khoá chặt mắt hạnh của nàng.

Trong ánh mắt hắn giờ hoàn toàn là hình bóng nàng, dường như muốn đem nàng nhấn chìm trong đó.

“Nhược Đình, gọi ta là Thừa Vũ!”

“Hoàng thượng, làm sao có thể...”

“Gọi ta là gì?” Hấn nắm lấy bàn tay bé nhỏ của nàng.

“Thừa Vũ...”

Giọng nói mềm nhẹ ngọt ngào của nàng khiến cho tim hấn tan chảy. Lôi Thừa Vũ cúi xuống, đặt lên môi nàng nụ hôn lướt nhẹ như cánh bướm.

Ninh Nhược Đình hai má đỏ bừng.

“Hoàng... Thừa Vũ, người...”

“Cái gì Thừa Vũ cái gì người? Nàng không cảm thấy rất kỳ quặc sao?”

Hai má nàng càng hồng hơn “Ch... chàng chiếm tiện nghi của ta!”

Hấn nheo nheo mắt “Nàng là thê tử của ta, có gì không được? Cũng không phải lần đầu!”

Nàng mở lớn hai mắt “Còn có lần đầu?”

“Lúc nàng say rượu.”

Ninh Nhược Đình liền trùm chăn kín mặt, hai tay ôm đầu gối. Sao có thể quên được chứ?

Khoé môi hấn nhếch lên thành một đường cong tuyệt mỹ, hấn ôm một bọc cả người lẫn chăn vào lòng.

“Nghỉ ngơi thật tốt, ta đi đây.”

Lôi Thừa Vũ rời đi rồi, nàng mới dám lộ mặt ra, trong đầu vẫn ong ong bởi nụ hôn khi nãy.

Ngự thư phòng.

“Hoàng thượng, bọn chúng vẫn tiếp tục đẩy binh làm loạn! Lần này, chúng dẫn năm vạn quân, lại gửi cho chúng ta tấu hậu thư nói, muốn hoàng thượng đích thân ra mặt!” Phong Trạch bực bội nói, đám người Thăng Long quốc này bị đánh dẹp xong lại như nấm mọc sau mưa, hơn nữa vô cùng hống hách.

“Ta sẽ đích thân ra trận, cùng người dẫn quân đánh dẹp bọn chúng!”

“Hoàng thượng, rất nguy hiểm!”

“Trạch, chúng gây hấn như vậy là do muốn ta ra mặt, chúng ta liền đánh một trận quyết định, để cho chúng từ nay về sau không dám quấy nhiễu nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ninh Nhược Đình Chiếm Tiện Nghi

Nửa tháng tuần Lôi Thừa Vũ không tới gặp nàng, Ninh Nhược Đình mới phát hiện ra, nàng lại rất nhớ hấn.

Nửa tháng này Lôi Thừa Vũ ngoài lúc lên triều, đều tới doanh trại xem diễn tập.

Trong hậu cung cũng không xảy ra chuyện gì, Đặng tài nhân và Triệu chiêu dung có lẽ không dám hành động khinh suất nữa.

“Nương nương, nương nương!”

Tiểu Thanh hốt hải chạy vào, “Người biết tin chưa? Hai ngày nữa hoàng thượng sẽ lên đường tới biên ải phía Bắc, đánh dẹp quân Thăng Long quốc!”

Nàng giật mình hỏi tiếp “Đi bao lâu?”

“Nương nương, nhanh thì ba bốn tháng, chậm đến nửa năm. Từ kinh thành nếu đi ngựa suốt ngày chỉ đêm mới nghỉ, cũng phải mất ba tuần đường.”

“Ta phải tới gặp hoàng thượng!”

Điện Minh Tâm.

“Hoàng thượng, quý phi nương nương cầu kiến.”

“Cho vào.”

Người hầu thức thòi lui ra hết.

“Thừa Vũ, tại sao không nói sớm với ta chứ?”

“Ta sắp đi rồi, nàng còn muốn giận dỗi?”

“Chàng!”

Lôi Thừa Vũ cười nhẹ, xoay người, mài mực, đứng trước bàn tiếp tục viết hịch.

Ninh Nhược Đình do dự, cuối cùng thu hết can đảm nói “Hoàng thượng, để ta theo người đi!”

Thấy hấn vẫn không quay lại, nàng liền đánh liều lại gần, nắm lấy tay áo hấn kéo kéo “Thừa Vũ, ta muốn theo chàng!”

Nàng như vậy, là làm nũng sao?

Hấn vẫn không vì tuyệt chiêu này mà lay động “Không được!”

“Tại sao chứ?”

“Ta nói không được là không được!”

“Đợi đến lúc chàng trở về, có khi đám người kia đã cầu xé ta tận xương!”

“Nàng có kim bài miễn tử, ai dám đụng tới một sợi tóc của nàng chứ?”

“Hừ, những kẻ quang minh chính đại muốn giết ta có gì phải sợ? Đáng sợ là những kẻ, ta ở ngoài sáng chúng ở trong tối, kim bài chưa kịp lấy ra, đã bị chúng ở sau lưng đâm một nhát!”

Nghe đến đây, Lôi Thừa Vũ đã có nửa điểm do dự.

“Thôi được, nàng có thể theo ta, nhưng nhất nhất mọi việc phải làm theo lời ta.”

“Cảm ơn chàng.”

Ninh Nhược Đình phấn khích vòng tay ôm lấy hấn.

Lôi Thừa Vũ trong mắt ngỡ ngàng, lập tức không bỏ lỡ cơ hội ôm chặt nàng.

Đến lúc nàng ý thức được mình vừa làm cái gì, eo thon nhỏ đã bị gọng kim giữ chặt.

Nàng giờ bàn tay bé nhỏ trắng như phấn, đập nhẹ vào ngực hấn “Buông!”

“Không được, lần này là nàng chiếm tiện nghi của ta.”

Rất nhanh, đã đến lúc lên đường.

Ninh Nhược Đình mặc trang phục cười ngựa gọn gàng, tóc dài búi cao đơn giản.

Lôi Thừa Vũ vuốt ve con hắc mã yêu quý, nó cúi đầu, phe phẩy cái đuôi ra chiều thích thú.

Hấn mặc y phục gấm màu trắng, bên ngoài khoác áo giáp, trên đầu là kim quan bằng vàng, toàn thân toát lên khí phách oai phong bất phàm.

Binh sĩ triệu tập đông đủ, dàn hàng chữ nhất, vô cùng hoành tráng.

Lôi Thừa Vũ bước lên trên đài cao, theo sau là Phong tướng quân.

“Hỡi toàn quân, hãy nghe lời ta nói! Đám giặc loạn Thăng Long quốc gây với nước ta, bản triều đánh dẹp chúng, niệm tình không đuổi cùng giết tận, chúng lại không biết điều quay lại cướp bóc, chém giết dân ta! Trẫm thân làm hoàng đế, dân chúng như con, có bậc phụ mẫu nào thấy con mình bị chém giết mà đành lòng? Nay ta hiệu triệu toàn quân, một lòng dốc sức cùng ta đuổi giặc, các người có quyết tâm thắng giặc?”

Binh sĩ đều đồng thanh vang dội: “Quyết tâm! Quyết tâm! Quyết tâm!”

Ninh Nhựt Đình nhìn hấn thán phục, rất biết cách thu phục lòng người nha!

Quân sĩ xếp hàng chỉnh tề, từ Đại Môn xuất phát.

Lôi Thừa Vũ để nàng cười một con bạch mã tuyệt đẹp, đi song song với mình. Ninh Nhựt Đình được hấn hướng dẫn cẩn thận, dần dần cũng quen, tự mình cầm cương.

“Con ngựa này, có tên chưa?”

“Cả hai đều chưa.”

“Vậy đặt ta đặt tên cho chúng nó, để xem, đặt Tiểu Bạch và Tiểu Hắc đi, có được không?”

“Nhàm chán!”

“Nhàm chán?... A... có rồi có rồi, đặt Bạch Tuyết và Hắc Dạ, được không? Tuyết trắng với đêm đen, quá hay rồi!”

“Được!”

Lôi Thừa Vũ trên môi nở nụ cười, Nhựt Đình à Nhựt Đình, nàng có nhớ chúng ta đang ra chiến trường không? Tại sao ta cảm thấy nàng cứ như đang thưởng ngoạn vậy?

Đi hết nửa ngày đường, toàn quân được dừng nghỉ chân, được phát lương khô.

Ninh Nhựt Đình tuy là phận nữ nhi, nhưng trước đây cũng không phải tiểu thư đài các sống trong lầu son gác tía, chỉ quen nhung lụa, sơn hào hải vị. Là sinh viên kháo cổ, lúc đi thực địa ăn lương khô dựng trại ngủ qua đêm là chuyện thường, nên nàng cũng không cảm thấy khổ sở.

Đêm xuống, dừng lại dựng trại nghỉ ngơi, Ninh Nhựt Đình và Lôi Thừa Vũ dĩ nhiên chung một lều, nàng cũng chẳng bận tâm nữa, vừa đặt lưng xuống nệm là thiếp đi ngay.

Sáng hôm sau lại dậy sớm nhổ trại tiếp tục đi.

Vài ngày đầu nàng còn cầm cự được, đến sáng ngày thứ tư, Ninh Nhựt Đình đã tiều tụy trông thấy, mặt tái xanh, môi không còn huyết sắc, hai mắt thâm quầng như gấu trúc.

“Thừa Vũ, ta mệt quá, ta muốn ngủ!”

Hấn đau lòng áp hai tay lên má nàng.

“Do nàng cứ nằng nặc muốn đi theo, giờ có thể trách ai?”

“Không đi theo, ta không yên tâm.”

Trong lòng hấn một tảng âm áp dâng lên. Hấn ôm nàng vào lòng thật nhẹ nhàng, chỉ sợ mạnh tay chút thôi, thân thể mong manh trong tay sẽ tan vỡ.

Nàng thoải mái tì cằm lên vai hấn.

“Biết đâu không có ta, chàng đánh thắng giặc rồi lại mang theo vài cô gái ngoại quốc xinh đẹp làm chiến lợi phẩm!”

Hấn nhéo chóp mũi nàng, cười cười “Nàng ăn phải dấm chua hay sao?”

“Đâu có!”

Ninh Nhựt Đình chau đôi mày lá liễu, nàng đâu có ghen!

“Hoàng thượng, khởi hành được chưa ạ?” Bên ngoài là tiếng Phong Trạch.

“Được, bây giờ lập tức lên đường.”

Hấn để Bạch Tuyết cho người khác cưỡi, đỡ nàng leo lên mình Hắc Dạ, ngồi sau lưng nàng, để nàng tựa vào vòm ngực rộng lớn.

Ninh Nhựt Đình có đệm thịt phía sau, dựa vào rất thoải mái, nàng cứ thế ngủ gật, Lôi Thừa Vũ đành phải một tay cầm cương, một tay giữ lấy nàng.

Hai tuần đường cứ thế trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Biên Ải

”Nhược Đình, đây!”

Nàng mơ màng mở mắt ra : “ Ừm?”

“Tới nơi rồi!”

Hắn xuống ngựa, sau đó đỡ nàng xuống.

Viên tướng giữ ải cung kính cúi đầu : “ Mặt tướng tham kiến hoàng thượng, tham kiến nương nương, tham kiến Nhị Vương gia!”

“Miễn lễ! Đại vương gia đâu?”

“Hồi hoàng thượng, vương gia đang huấn luyện binh sĩ ở trong.”

Lôi Thừa Vũ cùng nàng và Phong Trạch bước vào trong.

Đứng trên đài cao là một nam nhân cao lớn một thân chiến bào oai phong凛冽, ánh mắt dõi theo những binh sĩ đang luyện tập bên dưới.

“Huynh!” Hắn và Phong Trạch đồng thanh.

Nam nhân đó xoay người lại,ôm quyền, cúi đầu “Hoàng thượng!”

Hắn thân mật vỗ vai Đại vương gia : “Huynh, ta đã nói nhiều lần, huynh không cần đa lễ!”

“Hoàng thượng, phép quân thân không thể bỏ qua!”

“Huynh là đại huynh của ta, sao lại không thể?”

Đại vương gia ngẩng đầu nhìn Ninh Nhược Đình : “Đây là...”

“Huynh, đây là quý phi của ta.”

“Tham kiến nương nương.”

Nàng dịu dàng đáp lễ “Vương gia không cần khách khí!”

“Nhược Đình, ta đã kể với nàng, Thừa Vân huynh là đại huynh của ta.”

“Ta còn nhớ. Hai người tình huynh đệ rất tốt.”

Phong Trạch và Lôi Thừa Vân chỉ cần qua việc hắn đưa nàng theo, đủ biết sủng ái tận trời, cũng không cảm thấy xung hô như thế có gì không được.

Ninh Nhược Đình lên nhìn Lôi Thừa Vân. Gương mặt rất tuấn tú nghiêm nghị, hắn cùng Lôi Thừa Vũ vẻ ngoài hao hao nhau.

Trong lúc ba người họ bàn bạc kế sách, Ninh Nhược Đình được đưa vào trong nghỉ ngơi.

Điều kiện ở đây không thể bằng trong cung, nhưng nàng cũng không bận tâm.

Ngồi trong phòng một lúc, Ninh Nhược Đình đã cảm thấy buồn chán, Tiểu Thanh lại không đủ sức khoẻ để theo ra trận lần này, cung nữ theo hầu nàng lại là người khác. nên Ninh Nhược Đình cũng không có ai trò chuyện.

Nàng lấy áo khoác lông choàng lên người, đi ra ngoài.

“Nương nương, bên ngoài rất lạnh, người hãy vào trong nghỉ ngơi ạ!”

Nàng hoàn toàn bỏ ngoài tai, cứ thế đi.

Cung nữ bắt đầu đi theo sau.

Ninh Nhực Đình lên phía trên đài quan sát, ở đó có vài người lính canh cầm giáo đứng gác.

Ở đây, chính là biên giới phía Bắc đất nước. Một bên là Xuyên Châu, bên kia chính là Thăng Long quốc.

Khí hậu ở đây lạnh hơn ở kinh thành nhiều, hơi thở vừa gặp không khí liền biến thành làn khói bay lên, nàng đưa tay giữ lấy áo lông.

Cảnh vật phía dưới hoang tàn, vắng lặng, Lôi Thừa Vũ nói, giữa biên giới hai nước là khoảng cách một dặm, người dân hai nước có thể tới khu vực trung gian này mua bán, trao đổi hàng hoá; nhưng từ khi Thăng Long quốc gây hấn, vùng trung gian này ngoại trừ binh lính đi tuần, thì không ai lui tới nữa.

“Sao lại đứng đây? Gió lớn như thế này, sẽ bị cảm lạnh.”

Lôi Thừa Vũ nhanh chân bước tới.

Hắn vòng tay ôm vai nàng “Đi, vào trong!”

“Thừa Vũ, khi nào chàng phải ra trận?”

“Đêm mai.”

Nàng rơi vào trầm mặc, đêm mai sẽ là một đêm rất dài. Dù nàng có lo lắng bao nhiêu, rốt cuộc cũng không giúp gì được cho hắn.

“Nhực Đình?”

Nàng ngược đầu nhìn hắn.

Lôi Thừa Vũ xoay người, hai tay đặt trên vai nàng : “Nàng chỉ cần giúp ta một việc, đó là giữ sức khoẻ thật tốt, đợi thắng trận cùng ta trở về, hiểu không?”

“Được, ta giúp chàng, đợi chàng thắng trận cùng trở về.” Nàng nở nụ cười dịu dàng, hàng lông mi dài cong vút khẽ chớp, khiến cho Lôi Thừa Vũ trong khoảnh khắc bị câu hồn đoạt phách.

Đêm hôm ấy, Ninh Nhực Đình vừa leo lên giường, liền thấy hắn cũng bước vào, mặc nguyên long bào trên người, cởi giày, leo lên giường nằm xuống.

Nàng mở lớn mắt, tay chọc chọc vào người hắn “Chàng sao lại nằm đây?”

Hắn nhắm mắt, đuôi mắt đào hoa lại càng kéo dài : “Ta không nằm bên thê tử của mình, còn có thể nằm đâu?”

Mặt nàng đỏ lên, đánh hắn một cái : “Không đứng đấy!”

“Ta có chỗ nào không đứng đấy?” Hắn hỏi ngược lại, còn chỉ chỉ xuống giường “Mau nằm xuống đi, để cho ta ngủ, mai ta phải ra trận, nhớ không?”

Nàng chưa kịp phản ứng, hắn đã ngồi bật dậy, ôm lấy nàng cùng nằm xuống.

“Chàng!”

Lôi Thừa Vũ khép mi mắt lại.

Ninh Nhực Đình nằm yên, ngắm nhìn gương mặt hắn. Ngủ quan tinh xảo như tượng tạc, hài hoà cân đối, ngày nào cũng được ngắm nhìn đại soái ca thế này, nàng cũng thật may mắn.

Nàng không ngủ được, nghĩ ngợi, không biết mẹ thế nào rồi? Nàng cứ hôn mê như vậy, chắc hẳn mẹ rất lo lắng buồn phiền, nhưng biết làm thế nào? Chỉ có thể chờ đợi thôi!

Hắn có lẽ đã ngủ rồi, nhưng cũng không yên giấc, hai đầu lông mày chau lại.

Nàng đưa ngón tay thon dài lên, vuốt đầu lông mày hắn giãn ra.

Pặc!

“A!”

Hắn đột nhiên mở mắt, siết chặt lấy cổ tay nàng, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Ninh Nhực Đình thấy bộ dạng này, không khỏi hoảng sợ.

Hắn nhận ra mình đã làm nàng đau, lập tức buông tay, ánh mắt trở nên hoà hoãn.

“Ta xin lỗi!”

Nàng hiểu, hẳn làm vậy là do cảnh giác.

“Chàng muốn bẻ gãy tay ta hả?” Nàng giận dữ nói, xoa xoa cổ tay vừa bị hắn nắm chặt.

“Mau ngủ đi!”

Nói xong liền nhắm mắt lại. Nàng trần trọc hồi lâu, cuối cùng mệt quá, liền thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Tốc Chiến Tốc Thắng

Sáng sớm hôm sau, Ninh Nhược Đình dậy trước, sai người chuẩn bị sẵn điểm tâm.

Trời còn chưa sáng hẳn, nhìn ra ngoài còn thấy lớp khói sương mờ mờ.

Cháo trắng và trứng muối được dọn lên.

“Nàng dậy lâu chưa?”

Ninh Nhược Đình quay người lại : “Dậy rồi sao?”

Vừa ăn sáng xong, Ninh Nhược Đình liền reo lên : “Thừa Vũ, nhìn kia, tuyết rơi rồi!”

Nàng buông thìa trong tay xuống, cũng không khoác thêm áo, cứ thế chạy ra ngoài.

Ninh Nhược Đình cười rạng rỡ, đôi mắt lấp lánh nhìn lên bầu trời, đưa hai bàn tay trắng muốt ra đón lấy những bông tuyết rơi.

Lôi Thừa Vũ choàng áo lông lên người nàng, trách: “Không phải đã nói với ta giữ gìn sức khỏe sao?”

“Không sao đâu!” Vừa dứt lời, liền ho mấy tiếng.

“Còn nói không sao!”

Hắn cương quyết bắt nàng vào trong, bản thân mình tiếp tục tới chỗ Lôi Thừa Vân và Phong Trạch, cùng xem binh sĩ luyện tập.

Tuyết chỉ rơi một lát, đến trưa, nắng ấm lên, tuyết cũng tan đi.

Ninh Nhược Đình đi tìm hắn.

Lôi Thừa Vũ cùng Lôi Thừa Vân và Phong Trạch đang ngồi trên đất, không khác gì những binh sĩ, cũng ăn trưa giống họ: lương khô và nước lã.

Ninh Nhược Đình trong lòng thán phục, họ lại cùng binh sĩ không hề phân biệt, chẳng trách lại có được lòng trung thành của cả vạn con người.

“Ăn cơm chưa?”

Ninh Nhược Đình kéo kéo y phục cho gọn lại, ngồi bệt xuống cạnh hắn.

“Đến đây ăn cùng chàng.”

Hắn cau mày” Sao không ở yên trong phòng?”

“Ta không muốn đến đây rồi, lại phiền mọi người đã bận rộn lại phải hầu hạ một người vô tích sự như ta. Hơn nữa, ta cũng không phải quen sống sung sướng, vất vả thế này, ta chịu được!”

Tuyết vừa mới tan bớt, trên nền đất vừa ướt vừa lạnh, Ninh Nhược Đình cũng không bận tâm, với lấy một miếng lương khô cho vào miệng.

“Cấp báo, cấp báo!” Một binh sĩ gấp gấp chạy vào.

“Nói!”

“Hoàng thượng, quân Thăng Long quốc đang trên đường tới, còn cách chúng ta nửa dặm!”

“Nàng vào trong đi!”

“Vâng!”

“Đại vương gia, Nhị vương gia lập tức dàn trận!”

“Tuân chỉ!”

“Thừa Vũ, nhất định phải cẩn thận!”

“Nàng yên tâm, ta sẽ không sao!”

Lôi Thừa Vũ mặc áo giáp, lập tức lên ngựa, tiến lên ngang hàng với Lôi Thừa Vân.

Binh sĩ nhanh chóng đứng vào hàng, gươm giáo chỉnh tề, dàn trận chữ nhất.

Quân của Thăng Long quốc xông lên như vũ bão.

Ba vạn binh lính tinh nhuệ của Khang quốc, cùng bốn vạn quân của Thăng Long như hai con bão cát cuốn cuộn lao vào nhau.

Hai bên giao tranh quyết liệt, tiếng khí giới va vào nhau chói tai, chém

giết một hồi, máu chảy lênh láng.

Ninh Nhựt Đình đứng trên đài quan sát, ánh mắt không lúc nào rời khỏi bóng dáng quen thuộc kia.

Mỗi lần gươm giáo vung lên, lao về phía chàng, là một lần Ninh Nhựt Đình cảm thấy tim mình như ngừng đập.

Lôi Thừa Vũ và Lôi Thừa Vân đều là mãnh tướng, bọn họ tả xung hữu đột, hạ được rất nhiều binh lính của Thăng Long quốc.

Viên tướng của Thăng Long quốc thúc ngựa tiến lên, trong tay cầm kích đâm tới sau lưng Lôi Thừa Vũ.

Ninh Nhựt Đình hai mắt mở lớn, bàn tay siết chặt lại, hét lên thất thanh “Thừa Vũ!”

Dĩ nhiên chàng không nghe thấy.

Kích nhọn đã sát ngay lưng hắn.

Lôi Thừa Vân ngay lúc ấy lao tới, bảo kiếm trong tay mạnh mẽ chém một nhát chí mạng, tên tướng giặc rú lên một tiếng đau đớn, cánh tay hắn chảy máu đầm đìa, Lôi Thừa Vân không do dự chém nhát thứ hai, hắn gục xuống, ngã khỏi lưng ngựa.

“Huỳnh!”

Lôi Thừa Vân gật đầu.

Lũ Thăng Long quốc thấy tướng quân đã tử trận, như rắn mất đầu, vội vã tháo chạy.

Lôi Thừa Vân lập tức hướng thuộc hạ phân phó.

“Mau, đốt pháo làm hiệu cho Nhị vương gia!”

“Tuân lệnh!”

Lôi Thừa Vũ và Lôi Thừa Vân thúc quân đuổi theo.

“Bắt hết, tuyệt đối không để sót tên nào cho trẫm!”

Tàn quân của Thăng Long vội vã tháo chạy, chưa được bao xa, liền bị hai ngàn quân của Phong Trạch phục kích sau núi đón đầu.

Tất cả đều bị bắt làm tù binh. Sở dĩ Lôi Thừa Vũ làm như vậy, vì tin do thám

cho biết, chúng để lại không ít quân lại doanh trại để phòng bị, hắn liền phân phó Phong Trạch dẫn quân ra sau núi, bắt hết tàn quân, không để lọt tên nào chạy về doanh trại báo tin.

Mặt khác, Lôi Thừa Vũ sai cấp tốc chuẩn bị hoả tiễn, giao cho Phong Trạch.

“Lý Đăng, người dẫn hai mươi người bí mật men theo đường rừng đến phía sau doanh trại của chúng, phóng hoả!”

“Vâng!”

“Trạch, người dẫn hai ngàn quân của người tới đó bao vây, đợi Lý Đăng phóng hoả, rồi xông lên ngay!”

“Vâng!”

Ninh Nhựt Đình lần đầu thấy hấn oai phong như vậy, đa mưu túc trí như vậy, trong lòng không khỏi cảm thán.

“Nàng về nghỉ ngơi trước đi, ta muốn gặp đại huynh một lát.”

“Vâng.”

Lý Đăng cùng một toán quân nhỏ âm thầm tiến vào rừng, áp sát doanh trại của Thăng Long.

“Bắn!”

Những mũi tên lửa lao đi vun vút.

“Rút mau!”

“Cháy, cháy rồi!”

Lều trại của quân Thăng Long bắt lửa cháy dữ dội. Chúng vội vã lao ra ngoài, thành một đám káo nháo lộn xộn.

“Tấn công!”

Quân của Phong Trạch nhanh chóng ập tới, đám người Thăng Long quốc không kịp trở tay, kẻ bị giết, kẻ bị bắt sống.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Phu Quân Cũng Tính Là Người Thân Đi?

Phong Trạch nhanh chóng áp giải tàn quân đến trước mặt Lôi Thừa Vũ.

Ninh Nhựt Đình đứng bên cạnh hấn, thoảng chau mày, nàng dù sao đối với cảnh tượng thê thảm thế này cũng không quen mắt.

Lôi Thừa Vũ khoát khoát tay, “Vài ngày nữa, đem chúng áp giải về tận Thăng Long quốc.”

Bỗng nhiên Lôi Thừa Vũ cảm thấy điều dị thường, vừa hay lúc ấy một vật thể nhanh như chớp lao tới, hấn nhanh nhẹn phát tay áo, ám khí kia bị đánh văng rơi xuống đất, là một cây kim, kim độc!

Mọi người chưa kịp định thần, Ninh Nhựt Đình đã lao đảo ngã xuống.

“Có thích khách! Mau hộ giá!”

Lý Đăng quát lên, một toán quân vội vàng tuốt kiếm, đứng xung quanh hấn.

Lôi Thừa Vũ kinh hoàng, vội vã đỡ lấy nàng.

Hấn ôm nàng trong lòng, liền thấy rõ, một cây kim trên cổ Ninh Nhựt Đình.

Hơi thở của nàng vô cùng yếu ớt, mặt dần mất đi huyết sắc, rất nhanh liền hôn mê.

Lôi Thừa Vũ ôm lấy nàng, vận khinh công lao đi thật nhanh.

Ngự y theo bên người hấn cũng đã đến, nhưng lại lắc đầu bó tay, không biết đó là loại độc gì.

Ninh Nhựt Đình nằm trên giường, tái nhợt như một xác chết, hơi thở yếu đến mức hầu như không nhận ra.

Lý Đăng thế nhưng lại đặc biệt am hiểu các loại độc dược. Hắn tiến lại gần” Hoàng thượng, thần mạn phép!”

Lôi Thừa Vũ gật một cái.

Lý Đăng bắt mạch cho nàng, lại xem xét vết thương, gương mặt nhanh chóng tối sầm lại.

“Hoàng thượng, là độc Thất Từ!”

Lôi Thừa Vũ sắc mặt ngưng trọng, loại độc này, khi bộc phát, người trúng sẽ chảy máu thất khiếu mà chết. Ra tay cũng đủ ngoan độc!

“Giải độc thế nào?”

“Có thể dùng ngân châm để giải, hơn nữa, phải đi độc trị độc, dùng nọc rắn bức độc ra ngoài!”

“Được, mau cứu quý phi!” Lôi Thừa Vũ thường ngày luôn lạnh nhạt, lúc này lại có bộ dáng mất bình tĩnh hiếm thấy.

Lý Đăng lấy ngân châm ra, mỗi ngân châm đều cho qua ngọn lửa.

Hắn nhanh chóng châm lên người Ninh Nhượng Đình, bắt đầu là huyết bách hội, rồi ấn đường, nhân trung đi xuống tới cổ.

Lý Đăng thở ra một hơi, “Hoàng thượng, hiện tại đã tạm thời kìm hãm được độc phát tán.

“Tốt!” Hắn này giờ ánh mắt không lúc nào rời khỏi nàng, nghe thấy câu nói của Lý Đăng, cũng yên tâm hơn phần nào.

Nọc rắn đã được đem tới.

“Nhưng...còn cần máu người thân của nương nương, để làm thuốc dẫn. Đồ Châu lại quá xa xôi, đợi lúc người thân của nương nương tới, e là..”

Lôi Thừa Vũ nghe thế, sững người trong một khắc, lại rút đoản đao ra.

Lúc này trong tâm hắn chỉ có một ý niệm, bằng mọi giá cứu nàng.

Chớp mắt, Lôi Thừa Vũ cùng Lý Đăng đã hiểu hắn muốn làm gì.

Xem ra hoàng thượng đối với quý phi không chỉ là yêu thích đơn thuần, mà chính là thương yêu cùng che chở.

Hắn không do dự hướng bàn tay mình cửa một đường, máu tươi chảy ra, hắn để máu nhỏ xuống bát sứ bên cạnh.

“Hoàng thượng! Người làm gì vậy?” Vị ngự y mồm miệng còn nhanh hơn đầu óc, thấy hắn tự làm bị thương bản thân mình thì vô cùng kinh hãi, tiến lên muốn giúp hắn xem xét vết thương.

Nhưng hai người kia cư nhiên biết rõ, ai cũng không cần được hắn.

“Phu quân, cũng tính là người thân đi?” Lúc nhắc đến hai chữ phu quân, giọng nói hiện lên một tia mềm nhẹ.

Hắn ra hiệu thái y dừng đi tới, bản thân mình siết chặt tay, máu theo đó chảy xuống nhanh hơn.

Hắn ngược mắt” Lý Đăng, người xem đủ chưa?”

“Hoàng thượng, người hãy để thái y xử lý vết thương.”

Lý Đăng cung kính cúi đầu, nâng bát máu lên, hoà nọc rắn cùng vài loại thảo dược vào đó, đưa tới bên miệng Ninh Nhượng Đình.

Lôi Thừa Vũ để mặc thái y xử lý vết thương, mắt vẫn không lúc nào rời khỏi nàng.

Trước mắt chưa có biến chuyển gì, vẫn phải chờ đợi.

Không lâu sau, Phong Trạch thu xếp ổn thoả chuyện tù binh Thăng Long quốc, cũng chạy đến xem tình hình.

Vừa hay, có chuyển biến tốt.

Từ khe miệng Ninh Nhượng Đình tràn ra máu đen, Lôi Thừa Vũ lập tức theo lời Lý Đăng, đỡ nàng ngồi dậy, vỗ vào lưng nàng một lúc lâu, máu đen cứ thế theo khe miệng chảy ra, đầy hai bát máu mới ngừng.

Lý Đăng lại bắt mạch, vui mừng nói” Đã qua nguy hiểm rồi, giờ nương nương chỉ cần nghỉ ngơi bồi bổ một thời gian, sẽ không sao.”

Tàng đá đè nặng trong lòng rơi xuống, Lôi Thừa Vũ không kìm được xúc động, vòng tay càng gắt gao ôm lấy nàng.

“Lần này người đã lập đại công, trở về ta sẽ ban thưởng!”

Lý Đăng khiêm cung cúi người “Hoàng thượng, đó là bổn phận của thần!”

Có câu mình thương dị hoá ám tiễn nan phòng*, hần tránh được một lần, lại không ngờ sát thủ hướng nàng hạ thủ, không có Lý Đăng, nàng ngày hôm nay đã nguy rồi.

Thực sự, khoảnh khắc nàng ngã xuống, trong lòng hần bỗng nhiên trống rỗng, thay vào đó là một loại sợ hãi đến ngạt thở siết chặt lấy tâm can hần.

Chỉ cần hần bắt được kẻ hạ thủ, nhất định sẽ đem thiên đao vạn quả!*

Lôi Thừa Vũ muốn để binh sĩ nghỉ ngơi, hơn nữa đợi nàng tỉnh lại mới có thể trở về, ở chỗ nàng cũng do chính Lý Đăng bảo vệ, trước mắt, Thăng Long quốc cũng không thể có binh lực mà khởi binh vãn tội ngay được.

Đến bữa có người mang cháo loãng đến, Lôi Thừa Vũ lại đỡ nàng dậy, tự mình đút cho nàng, ân cần như chăm sóc một đứa trẻ.

Trong ánh mắt nhìn nàng toàn là nhu tình sâu đậm, ai thấy một màn này mà không cảm động?

Đến sáng ngày thứ ba.

Cung nữ mang cháo lên.

Ninh Nhục Đình khó nhọc mở mắt, đầu óc vẫn chưa được thanh tỉnh, một lát mới nhận thức rõ xung quanh.

Đúng lúc ấy, Lôi Thừa Vũ chuẩn bị đút cháo cho nàng, lại bất gặp đôi mắt nàng đang nhìn mình.

“Nàng tỉnh rồi!”

Hần vui mừng vô cùng, ngồi xuống giường nàng.” Nào, còn thấy khó chịu ở đâu không?”

“Chỉ là hơi chóng mặt.” Ninh Nhục Đình chống tay xuống giường, muốn ngồi dậy, lại thấy toàn thân rã rời.

Lôi Thừa Vũ liền vòng tay ra sau lưng nàng, để nàng dựa vào trong lòng.

“Ta rốt cuộc bị làm sao vậy?” Nàng chỉ nhớ lúc đó cổ nhói lên, toàn thân truyền đến một trận đau đớn, sau đó không còn biết gì nữa.

“Có kẻ dùng ngân châm hạ độc nàng. May mắn, Lý Đăng là người tinh thông về độc dược.” Nói đến đây, ánh mắt của hần âm trầm xuống, lại lập tức bị dụ dàng thay thế.” Đói không, ăn cháo đi!”

Hần ra hiệu cho cung nữ đem cháo đưa đến tay mình, cung nữ liền thức thời lui ra.

Hần nhẹ giọng phân phó “Báo hai vị vương gia, quý phi đã tỉnh, sáng mai lập tức lên đường.”

“Nô tì tuân lệnh.”

Hần múc thìa cháo đưa đến bên môi nàng, Ninh Nhục Đình bất ngờ cũng ngượng ngùng, nhất thời chưa chịu mở miệng.

“Ngoan, há miệng!”

Nàng lúc này lại sinh ra cảm giác muốn dựa dẫm, ngoan ngoãn há miệng ra, để hần đút cháo.

Lôi Thừa Vũ từ bao giờ biết chăm sóc người khác? Cả thế gian được hưởng diễm phúc này, cũng chỉ có mình nàng mà thôi.

Ninh Nhục Đình nghĩ nghĩ, mới mở miệng” Ta nằm như vậy bao lâu rồi?”

“Hôm nay là ngày thứ ba, nàng trúng độc tối hôm kia.”

“Mỗi bữa ăn của ta...”

“Đều là ta bồi nàng dùng bữa, đút cho nàng như thế này.”

Nàng vốn đang cảm động, lại lập tức bị câu sau của hần đánh tan.

“Ai phi muốn báo đáp trẫm thế nào đây?”

Cách xưng hô và giọng nói đều rất trịnh trọng, không có vẻ gì giống như đang nói đùa.

Nàng nhất thời lúng túng, không biết đáp như thế nào.

“Chàng là thiên tử, cả thiên hạ này đều có, còn cái gì ta có thể cho chàng chứ?”

Lời vừa nói ra, Ninh Nhựt Đình liền muốn tự tát vào miệng mình mấy cái.

Hắn dĩ nhiên không bỏ qua, môi mọng gian xảo ghé vào tai nàng, hơi thở ái muội phả vào vành tai mềm mại: “Đúng là nàng chẳng có gì có thể cho ta...”
Hắn cố ý kéo dài giọng nói, tay trên vai nàng lại chuyển xuống eo nhỏ, tiếp lời “Vậy dùng thân báo đáp đi!”

Hai má nàng đỏ bừng, trong đầu lập tức nghĩ đến chuyện kia.

“Ái phi, không phải nàng đang nghĩ chuyện không trong sáng đấy chứ?” Lời Thừa Vũ bình thường chín chắn lạnh nhạt, không biết từ bao giờ lại có cái khẩu khí treu hoa ghẹo nguyệt này.

Má nàng lại càng đỏ hơn.

Hắn chỉ chỉ lên mặt “Hôn ta ba cái là được!”

Ninh Nhựt Đình thờ ắt ra, Thừa Vũ à Thừa Vũ, chàng nói “dùng thân báo đáp” mà không nghĩ đến chuyện kia, có quỷ mới tin!

Nàng nhồm dấy, lưỡng lự một chút, lại thấy bộ dáng rõ ràng là đang chờ hưởng thụ, không đời nào tha cho nàng, nàng liền hít một hơi thật sâu.

Môi anh đào mềm mại tiến sát lại mặt hắn, hôn lên má phải một cái, má trái một cái.

Ồ, nam nhân thế nhưng làn da rất mịn nha!

Nàng chuẩn bị hôn má phải một cái nữa cho đủ ba, khoé môi hắn liền kéo một nụ cười ranh mãnh, bất ngờ xoay mặt lại.

Môi nhỏ xinh liền dán trên môi mọng khiêu gợi của hắn.

Ninh Nhựt Đình mở to mắt, chưa kịp phản ứng, gáy đã bị bàn tay to lớn giữ chặt, hắn hôn xuống, ôn nhu hôn lên khoé môi nàng, chậm rãi gặm cắn, nàng bị đau, môi khẽ hé mở, Lôi Thừa Vũ nhanh chóng tiến vào, đầu lưỡi linh hoạt treu đùa, chiếm lấy từng tắc thom tho ngọt ngào.

Nàng vô lực vòng tay qua cổ hắn, rất tự nhiên đón nhận nụ hôn của hắn, khẽ khép mi lại.

Lôi Thừa Vũ trong lòng âm thầm vui sướng, nụ hôn cứ thế triển miên quán quít, đến khi hơi thở nàng bị rút sạch, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hắn mới huyền tiếu buông nàng ra.

* ngọn thương ngoài sáng dễ tránh, nhưng mũi tên trong tối khó đề phòng.

* bầm thành trăm mảnh, chết không toàn thây.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: lôi Ngọc Âm

Sáng hôm sau, quân lính hàng ngũ chỉnh tề, chuẩn bị lên đường.

Ninh Nhựt Đình cũng không nghĩ có thể trở về sớm như vậy, xem ra Tiểu Thanh đánh giá thấp năng lực của hắn rồi, còn nói nhanh ba tháng, chậm nửa năm chứ. Họ về đến kinh thành là hai tuần nữa, tổng cộng lần đi dẹp loạn này mất một tháng.

Lôi Thừa Vũ lúc mặc áo giáp, chỉ có thể hình dung bằng câu ngọc thụ lâm phong.

Hắn thực đa mưu túc trí, có thể chiến thắng nhanh chóng, lại không có nhiều thương vong.

Hắn cứ ôm nàng trên ngựa như vậy, một đoàn người vừa đi vừa nghỉ. Hai tuần sau, về tới kinh thành.

Cổng thành mở ra.

Nàng mở to mắt, ngồi thẳng dậy, cảnh tượng cũng thật hoành tráng.

Người dân trong thành rất đông tụ tập hai bên đường, thấy hấn đi đến, liền quỳ xuống hô lớn:

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Bình thân!”

Giọng nói của hấn tuy nhẹ nhàng, nhưng lại tản ra uy nghiêm tột bậc.

Người dân mừng rỡ đứng dậy.

“Hoàng thượng thật oai phong dũng mãnh! Dân chúng chúng ta cũng nhờ người mà được bình an!”

“Ồ, người ngồi cùng hoàng thượng là ai vậy?”

“Người không biết sao? Là quý phi nương nương đó! Thật xinh đẹp như thiên tiên!”

“Đúng vậy đúng vậy, nhìn nương nương còn nhu thuận hoà ái, chẳng trách được ân sủng như vậy.”

Khoé môi Lôi Thừa Vũ giật giật, hấn có võ công, dĩ nhiên thánh lực rất tốt, những lời kia đều nghe thấy.

Nói nàng đẹp như thiên tiên, không sai, chỉ có điều, Nhược Đình mà nhu thuận hoà ái, người trong thiên hạ đều là hiền nhân sao?

Có ai biết nàng ấy giao hoạt không?

Vào trong cung, bá quan đều tới đại môn đón tiếp hấn, thái hậu và các phi tần cũng vậy.

Ninh Nhược Đình thực sự mất kiên nhẫn, lúc này chỉ muốn nghỉ ngơi, nàng thực sự mệt lắm rồi, đến chớp mắt một cái cũng lười.

“Nhược Đình!”

“Hử?”

“Tôi nay ở Ngự uyển thiết yến, nàng về thì nghỉ ngơi, đến tối ta cùng nàng đến đó.”

“Ừm, ta biết rồi!”

Đám người trong cung thật rối việc, mệt mỏi muốn chết không để người ta nghỉ ngơi, còn bày đặt yến tiệc.

Tiểu Thanh thấy nàng trở về rất vui mừng, vội vàng sẵn sóc” Nương nương, Tiểu Thanh đã chuẩn bị nước nóng rồi, nương nương vào tắm rồi nghỉ ngơi đi ạ.”

Nàng đặc biệt hài lòng, nha đầu này, lúc nào cũng làm đúng ý nàng.

Ninh Nhược Đình tắm xong, ngủ một mạch đến xế chiều.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Nghe ồn ào, nàng bật dậy.

“Nhược Đình, nàng...”

Lôi Thừa Vũ muốn bảo nàng chuẩn bị rồi đi cùng hấn, nhưng nhìn bộ dáng phờ phạc kia, lại cảm thấy đau lòng.

“Thôi, nàng mệt thì nghỉ ngơi đi, không cần tới yến tiệc.”

“Ta không mệt!”

Hấn quan tâm đến nàng như vậy, làm sao nàng có thể làm hấn khó xử được?

Ninh Nhược Đình thay y phục chỉnh tề, chỉnh trang đầu tóc, còn cẩn thận cài trâm hấn tặng lên đầu.

Lôi Thừa Vũ nhìn thấy nàng, không khỏi cảm thán, dù đã ngắm nhìn nàng bao lâu vẫn không khỏi cảm thấy say mê.

Hấn ôm nàng vào trong lòng đình, lúc này mọi người đều đông đủ.

Ninh Nhực Đình cảm nhận rõ ràng, nếu ánh mắt thực sự có thể phát hoả, e rằng nàng đã biến thành tro.

Chỗ ngồi của nàng, là ở bên trái hắn, bên phải dĩ nhiên là thái hậu.

Mọi người vừa an toạ, yến tiệc sắp bắt đầu thì...

“ Công chúa giá đáo!”

Ninh Nhực Đình nghi hoặc, tại sao từ trước tới nay nàng không biết còn có một công chúa?

Một nữ tử một thân hồng y, gương mặt khá ái buớc vào trong.

Các vị quan viên vừa ngồi xuống, lại phải đứng lên hành lễ.

Đôi mắt lạnh lợi của công chúa sáng rực, nàng đi nhanh đến chỗ Lôi Thừa Vũ và thái hậu, nhanh nhẹn ôm lấy thái hậu.

“ Mẫu hậu, hoàng huynh, Âm Nhi rất nhớ hai người!”

Thái hậu mỉm cười ôn nhu” Nha đầu này, sắp về nhà chồng rồi vẫn như tiểu nhi nữ!”

Lôi Ngọc Âm cong môi hờn dỗi “ Con không xuất giá, con muốn ở lại bên mẫu hậu!”

“ Âm Nhi, đừng nháo nữa, muội ngồi xuống đi!” Lôi Thừa Vũ nhẹ giọng nói.

Phía dưới, hai bên tả hữu chính là Lôi Thừa Vân và Phong Trạch, vị trí của Lôi Ngọc Âm ngay dưới Phong Trạch

Ninh Nhực Đình vẫn nhìn theo Lôi Ngọc Âm.

Lôi Thừa Vũ hiểu được ý nàng, liền ghé tai nàng giải thích “ Lôi Ngọc Âm muội ấy là nhi nữ của thái hậu, muội muội cùng cha khác mẹ với ta, ta vốn chỉ là con thừa tự của thái hậu, mẫu phi ta bệnh mất khi ta còn nhỏ. Trước đây muội ấy đến sống ở hành cung, cho nên nàng chưa gặp.”

Nhắc đến mẫu phi, giọng nói bình ổn của hắn có chút run lên.

“ A, đây hắn là hoàng tẩu?”

Ninh Nhực Đình giật mình, Lôi Ngọc Âm là đang nói với nàng?

Lôi Thừa Vũ trong mắt toát lên ý cười thoả mãn, hai tiếng hoàng tẩu này, nghe thật êm tai!

Hoàng tẩu? Công chúa cũng thật thoải mái đi. Không sao, như vậy thật tốt!

“ Âm Nhi, không được thất lễ!” Thái hậu lạnh giọng nhắc nhở, bà còn chưa chấp nhận nàng ta, sao Âm Nhi có thể gọi một tiếng hoàng tẩu?

“ Tẩu thật đẹp nha, làm Âm Nhi cảm thấy mình thật thua kém.” Lôi Ngọc Âm hoà nhã nói, hoàn toàn là hăm mộ mà không có một tia đồ kỵ.

“ Công chúa quá lời rồi.”

“ Nào, ta kính tẩu một ly!”

Nói rồi, công chúa tự rót ỉnh một ly rượu, đưa về phía nàng.

Ninh Nhực Đình cũng rót một chén, liếc qua, liền thấy ánh mắt Phong Trạch nhìn Lôi Ngọc Âm khác thường.

Ánh mắt ấy, rõ ràng là quan tâm cùng lo lắng.

Haha, giữa hai người này không đơn giản đi!

“ Được, công chúa, thỉnh!”

Hai người đều uống cạn ly rượu.

Nàng cảm thấy rất thích vị công chúa này.

“ Hoàng tẩu, ta rất thích tẩu đó!”

“ Được công chúa quý mến, ta thật may mắn rồi!” Nàng nở cù cười sáng lạn, vui vẻ đáp lại.

“ Tẩu tên gì vậy?”

“Tên của ta là Doãn Kiều Ninh.”

“Ồ, từ nay tâu có thể gọi ta Âm Nhi!”

“Được!” Nàng thoải mái đáp lại, trong hoàng cung có người bầu bạn, không tệ.

Tối đến, Lôi Thừa Vũ cùng nàng trở về cung Vĩnh Thụy.

Hai người vào đến tẩm điện, cung nữ liền lui ra, đóng cửa lại.

Lôi Thừa Vũ chuếnh choáng men say, nàng để hắn ngồi trên giường, muốn gọi cung nữ nấu canh giải rượu.

Đang định ra ngoài phân phó, bàn tay lại bị hắn kéo lại.

“Nhược Đình...”

Hắn giữ nàng ngồi trong lòng.

“Thừa Vũ, để ta giúp chàng chuẩn bị canh giải rượu.”

“Không cần...” Hơi thở của hắn nóng rực phả vào cổ nàng, hắn nhanh nhẹn xoay người, đem nàng đè xuống giường.

Ninh Nhược Đình hoảng hốt “Chàng...”

Lời chưa kịp nói ra, đã bị hắn nuốt xuống.

Hắn hôn nàng, không còn ôn nhu dịu dàng nữa, mà nụ hôn cuồng dã tấn công, khiến nàng không thở nổi.

Nụ hôn của hắn trượt xuống cần cổ trắng ngần, gặm cắn từng chút một.

Bàn tay hắn đưa lên, muốn cởi lớp áo ngoài của nàng xuống.

Ninh Nhược Đình hoảng hốt giữ lấy tay hắn, kêu lên “Thừa Vũ, dừng lại!”

Hắn coi như không nghe thấy.

“Thừa Vũ, mau dừng lại đi!” Giọng nói nàng càng khẩn trương.

Hắn vẫn không mảy may nghe lọt.

“Hoàng thượng, người chỉ coi thần thiếp là phúc tinh, chúng ta không phải phu thê thực sự!”

Thân mình Lôi Thừa Vũ bỗng cứng đờ, động tác cũng dừng lại.

Hắn ngẩng lên, đối diện với nàng, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Lôi Thừa Vũ đứng dậy, chỉnh trang y phục, không nói lời nào rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Khắc Khẩu Động Phòng Hoa Chúc

Sáng hôm sau, tan triều từ rất lâu, nàng vẫn không thấy Lôi Thừa Vũ tới.

Ninh Nhược Đình biết hắn giận nàng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nàng vẫn không thấy mình làm gì sai.

Nàng buồn bực tới Ngự uyển, lại thấy hắn ngồi trong một tiểu đình không xa, ung dung thưởng trà.

Lôi Thừa Vũ ngẩng lên, tầm mắt rơi đúng vào bóng dáng quen thuộc.

Hắn chỉ liếc qua, lại vờ như không thấy nàng.

Trong lòng Ninh Nhựt Đình chùng xuống.

Hắn thế mà lại coi nàng như không khí!

Nàng bức bối vô cùng, chuyện tối qua người nên tức giận là nàng mới đúng, sao hắn lại ở đây nổi nóng cái gì?

“Hoàng thượng!”

Ninh Nhựt Đình nhún người xuống một chút.

Hắn vẫn như cũ lơ nàng đi. Nam nhân này, có lúc cư xử như trẻ con!

“Hoàng thượng, người giận ta sao?”

Hắn miễn cưỡng mở miệng: “Sao ta có thể giận phúc tinh được?”

Còn ngoan cố nói không.

“Nếu không, tại sao người lại lạnh nhạt với ta, vờ như không thấy ta?” Giọng nói nàng đã trở thành cao giọng chất vấn hắn.

Tiểu Thanh và Lý Đăng đứng bên ngoài trong tíc tắc trao đổi ánh mắt, không xong rồi!

Lôi Thừa Vũ cũng vì lời này mà mặt bình tĩnh. Không phải quý phi nói chúng ta không phải phu thê hay sao? Vậy tại sao ta phải quan tâm nàng?”

“Hoàng thượng cũng đã nói ta là phúc tinh! Từ bao giờ thực sự trở thành thê tử của người?” Nàng cũng không chịu thua, lớn tiếng lại với hắn.

“Ta đối với nàng như vậy, nàng còn không hiểu...” Mấy lời sau định nói lại nuốt vào trong, còn ở đây đôi co với nàng, Lôi Thừa Vũ sợ mình sẽ bóp chết nữ nhân trước mặt.

Ninh Nhựt Đình không ngờ hắn tức giận như vậy, nhất thời ngầy ngốc không biết nói gì.

Hắn bức tức bỏ đi, không thèm nhìn nàng một cái.

Nàng ảo não vô cùng, liền gọi Tiểu Thanh cùng nhau trở về cung.

Vừa vào trong, Tiểu Thanh đã phân phó các cung nữ ra ngoài hết, chỉ còn nàng và Ninh Nhựt Đình.

Tiểu Thanh mở lời “Nương nương!”

Nàng thật không hiểu, bình thường chủ tử thông minh như vậy, tại sao trên phương diện tình cảm lại quá chậm chạp.

“Nương nương, lúc nương nương trúng độc ở biên ải, Lý thị vệ đã chữa trị cho người phải không ạ?”

“Phải, việc này ta cũng chưa nói, làm sao mà người biết?”

“Lý thị vệ đã nói cho nô tì, muốn nô tì cho nương nương biết.” Lúc nàng mới nghe xong, cũng không ngờ hoàng thượng yêu thương chủ tử đến vậy.” Lúc ấy, để trị độc cho người, Lý thị vệ phải dùng ngân châm. Sau đó phải dùng nọc rắn để bức độc ra ngoài, cần đến... máu người thân của nương nương làm thuốc dẫn. Lúc ấy, hoàng thượng nói... phu quân cũng là người thân... hoàng thượng không do dự dùng đao cắt tay, lấy máu mình cứu nương nương!”

Ninh Nhựt Đình nghe xong, nhất thời dờ dẩn.

“Thật... thật sao?” Nàng kích động hỏi lại.

“Vâng.” Chủ tử à, Lý Đăng dù sao cũng là Nhất đẳng Ngự tiền thị vệ, có thể bịa chuyện sao?

Nàng lúc này đã hiểu tâm ý của hắn.

Thật ra, máu người thân có lẽ chỉ là quan niệm mà thôi. Dùng máu chính là để giảm bớt độc tố của nọc rắn để không gây nguy hiểm.

Nhưng một câu “phu quân cũng là người thân” thực khiến cho nàng cảm động.

“Mau, cùng ta tới chỗ hoàng thượng.”

Vương tổng quản vào trong Ngự thư phòng “Hoàng thượng, quý phi nương nương cầu kiến.”

“Bảo nàng ấy về đi.”

Vương Hàm bắt đắc dĩ ra ngoài, lại lập tức trở vào.

“Hoàng thượng, quý phi nói sẽ đợi bên ngoài.”

“Vậy cứ để nàng ấy đợi.”

Ninh Nhưộc Đình biết hấn tức giận, cũng biết mình sai, cho nên đối với thái độ của hấn không có gì bất mãn, vẫn kiên quyết chờ đợi.

Lý Đăng đứng ngoài cảm thấy ái ngại, hoàng thượng cùng quý phi định giằng co như vậy đến khi nào?

Chưa đầy canh giờ trôi qua, Lôi Thừa Vũ ngược mắt nhìn về phía cửa.

Hấn dù đã cố không quan tâm tới nữ nhân vô tâm vô phế như nàng, nhưng lại không đành lòng nhìn nàng chịu khổ.

Vương tổng quản lập tức hiểu ý “Quý phi nương nương vẫn ở bên ngoài ạ!”

Hấn không nói gì, lại cúi xuống phê duyệt tấu chương, thực ra trong lòng đã loạn.

Bây giờ cũng tới giờ ăn trưa rồi, nàng vẫn không trở về, ngoài trời lại lạnh, sức khoẻ thì kém như vậy.

Nàng, có lẽ đã hiểu được, nên mới tới đây?

Hấn rốt cuộc không đành lòng.

Ninh Nhưộc Đình ở ngoài đang chuyên chú đếm gạch dưới chân, đột nhiên nghe tiếng cửa mở ra.

Nhìn thấy hấn, khoé môi nàng vô thức kéo lên nụ cười.

Lôi Thừa Vũ không nói không rằng, nụ cười của nàng lại vụt tắt. Không phải hấn hạ quyết tâm không bao giờ tha thứ cho nàng đấy chứ?

Hấn bước xuống thêm, trực tiếp kéo tay nàng đi.

“Hoàng thượng, người muốn đi đâu?”

Nàng đã đứng một lúc lâu ngoài trời lạnh, bị kéo đi bất ngờ, vất vả mới theo kịp hấn.

“Gọi ta là gì?” Hấn đột ngột dừng bước, khiến nàng suýt nữa đâm sầm vào người hấn.

Ninh Nhưộc Đình mừng rỡ, xem ra hấn đã tha thứ rồi!

“Thừa Vũ...”

“Đừng nghĩ ta đã hoàn toàn tha thứ cho nàng!” Lôi Thừa Vũ dường như đọc được suy nghĩ của nàng. “Còn phải xem biểu hiện của nàng đã.”

Nói rồi lại ôm nàng kéo đi.

“Thừa Vũ, đi đâu vậy?”

“Ăn cơm, nàng không thấy giữa trưa rồi sao?”

Tiểu Thanh trong lòng vui mừng, hoàng thượng và nương nương rất nhanh đã hoà giải rồi.

Lý Đăng lại không ngờ, chủ nhân vốn âm trầm lãnh khốc, trong một thời gian ngắn lại thay đổi nhiều như vậy.

Hấn cùng nàng về điện Minh Tâm, Ninh Nhưộc Đình đã thấy rất nhiều món ăn bày trên bàn, mới nhận ra bây giờ mình đói tới mức ngực sắp dán vào lưng.

Trước tiên thái giám tiến lên thử độc, sau đó hai người mới dùng cơm.

Ninh Nhưộc Đình chuẩn bị gấp, lại thấy hấn đưa tay lên, nhắc hai cái đĩa lên.

Nàng mờ mịt nhìn hấn “Chàng làm gì thế?”

“Hai món này rất cay, nàng không ăn được đâu.” Hấn đặt hai cái đĩa toàn màu đỏ về phía mình, đẩy hai đĩa thức ăn khác về phía nàng. “Ăn cái này đi.”

Lý Đăng ngạc nhiên tới mức không khép miệng lại được. Thế này... chủ nhân thật đem quý phi cùng chiều tới tận trời.

Vương Hàm cũng ngạc nhiên không kém, hoàng thượng giữ ngôi chí tôn, người người phải cúi đầu, từ bao giờ chăm sóc quan tâm người khác đến vậy?

Ninh Nhựt Đình lại quen với cung chiều của hắn, vui vẻ ăn cơm.

“Nhựt Đình.”

“Hửm?”

“Lần trước tới núi Thanh Lâm xảy ra chuyện, ngày mai ta phải tới đó tế lễ.”

“Vậy ta...” mấy chữ “đi cùng chàng” chưa kịp thốt ra, hắn đã lập tức chặn lại.

“Nàng ở lại!”

Ninh Nhựt Đình ảo não, hắn đi guốc trong bụng nàng hay sao?

“Ta sẽ mau chóng trở về thôi.”

“Lần trước... là ai làm vậy? Chàng nhất định phải cẩn thận!”

“Ta biết rồi. Ta sẽ để Lý Đăng ở lại bảo vệ nàng.”

Lý Đăng không nhịn được lên tiếng” Nhưng bên ngoài rất nguy hiểm...”

“Đã có Đại vương gia và Nhị vương gia đi cùng ta rồi. Ngươi nhớ bảo hộ quý phi thật tốt!”

“Tuân lệnh.”

Buổi chiều Ninh Nhựt Đình buồn chán không có việc gì làm, chờ Tiểu Thanh sắc thuốc bổ mang lên.

“Nương nương, người uống thuốc đi ạ!”

“Ừm!”

“Vừa nãy... nô tì tới thái y viện bốc thuốc, gặp người của Đặng tài nhân ở đó.”

“Ừ, nàng ta bị bệnh hả?”

“Chắc vậy ạ.”

Ninh Nhựt Đình cũng không quan tâm tới nữa.

Vương tổng quản vừa lúc bước vào.

“Nương nương, hoàng thượng truyền khẩu dụ, tối nay Vĩnh Thụy điện thấp đèn.”

“Được rồi.”

Tim nàng không nghe lời mà đập loạn.

Nghĩ nghĩ một lúc, cũng thông suốt. Dù sao nàng đã chấp nhận tiến cung, cũng phải sẵn sàng cho chuyện này. Nàng còn được hoàng thượng yêu thương hết mực, còn mong muốn gì hơn nữa?

“Tiểu Thanh!”

“Nương nương có gì phân phó?”

“Tối nay hoàng thượng tới, chuẩn bị tươm tất cho ta một chút.”

“Vâng!”

Nàng rất hài lòng, có một nô tì như vậy, thông minh hoạt bát, hiểu ý chủ tử.

Lôi Thừa Vũ đến, ra hiệu cho Vương Hàm dừng thông truyền.

“Nhựt Đình!”

Nàng đang ngồi trước bàn trang điểm, lại giật mình quay lại.

“Thừa Vũ!”

Hắn nhất thời ngây ngốc.

Hai má nàng một tầng phỉm hồng thẹn thùng, suối tóc dài tùy ý xoã phía sau, vấy lụa mỏng tôn lên dáng người yêu kiều.

Hắn cảm thấy cổ họng khô khốc.

“A!”

Nàng bị hắn bế thốc lên.

Hai tay hắn chống xuống giường, bao vây nàng trong lòng.

Ninh Nhược Đình cố hít một hơi thật sâu, giữ cho bản thân mình bình tĩnh.

Hắn lại vẫn thấy được vẻ hoảng loạn trong mắt nàng.

Trong lòng hắn bỗng chốc chùng xuống.

Hắn ngồi dậy “Ta sẽ đợi tới khi nàng sẵn sàng.”

Lôi Thừa Vũ hắn muốn nữ nhân nào chẳng có? Nhưng nàng lại là người duy nhất khiến hắn động tâm, hắn không muốn bức nàng.

Lúc hắn sắp rời giường, bàn tay nhỏ bé của nàng lại nắm lấy tay áo hắn, giọng nói mềm nhẹ run rẩy “Ta... ta đã... sẵn sàng rồi.”

Ánh mắt hắn trong nháy mắt thay đổi, Lôi Thừa Vũ xoay người, một lần nữa đem nàng áp dưới thân.

Qua một hồi triền miên, Ninh Nhược Đình mệt lã, ngay lập tức thiếp đi.

Lôi Thừa Vũ trong mắt toát lên ý thoả mãn, ôm nàng thật chặt vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Lãnh Cung(Thượng)

Đến gần trưa hôm sau, nàng mới tỉnh dậy.

Hậu quả của một câu “sẵn sàng”, đó là toàn thân nàng vô cùng đau nhức, cảm giác toàn thân vô lực, xương cốt như bị rút sạch.

Nhìn đến mảng đỏ thẫm trên giường, mặt nàng lại nóng ran.

Đêm đầu tiên hắn ở lại đây, sáng hôm sau liền phân phó Vương tổng quản đem trái giường đi đốt, nên không ai biết chuyện nàng sau đêm đó vẫn là xử nữ.

“Nương nương tỉnh rồi sao? Để nô tì đỡ người ra ghế, hoàng thượng phân phó nô tì mang trái giường đi đốt ngay!”

Ồ, vẫn cách giải quyết cũ.

“Được rồi, đỡ ta!”

Người nàng mềm nhũn không có sức lực, Tiểu Thanh vắt và mới đỡ nàng ra ghế được.

Tiểu Thanh mau chóng thay trái giường mới, đỡ nàng lên giường nghỉ ngơi.

Thừa Vũ, chàng đem ta giày vò tới nửa đêm, đúng là vô nhân tính mà!

Bên ngoài bỗng dung truyền đến tiếng nói chuyện.

“ Thanh tổng quản, người thông báo cho quý phi nương nương biết.”

Tiểu Thanh vẫn nhẹ nhàng mà kiên quyết” Xin chiều dung thứ lỗi, nương nương đã phân phó sáng nay thân thể mỗi một, không gặp ai hết. Phiên chiều dung chiều nay lại tới.”

“ Thôi được!”

Triệu Uyển Nhi bực bội bỏ đi.

Tiểu Thanh vào trong, không quên đóng cửa lại.

“ Nương nương, tha tội cho nô tì tự mình quyết định, hôm nay hoàng thượng không có trong cung, nếu không để nàng ta gặp...”

“ Được, người làm rất tốt. Phải rồi, Lý Đăng đâu?”

Trên gương mặt thanh tú của Tiểu Thanh thoáng mất tự nhiên.

“ Hồi nương nương, từ sáng tới giờ nô tì Lý thị vệ vẫn ở đây, nhưng lại vừa đi xử lý chút chuyện ạ.”

“Ừ. Chiều nay Triệu Uyển Nhi qua, giúp ta chuẩn bị trà và điểm tâm”

“Vâng”

Tiểu Thanh vừa tới Ngự thiện phòng trở về, lại thấy một bình hoa lớn hoa văn tinh xảo đặt trước thềm Vĩnh Thụy điện.

Cung nữ nhanh nhẹn lên tiếng “ Tổng quản, đây là hoàng thượng ban cho nương nương, chúng nô tì không dám vào, đợi tổng quản trở về sắp xếp ạ.”

“Ừ.”

Tiểu Thanh cúi xuống định nhắc bình hoa lên.

“ Đề ta.”

Lý Đăng lướt đến nhanh chóng, nâng bình hoa lên nhẹ nhàng như không.

“ Đặt ở đâu?”

Tiểu Thanh mở cửa bước vào trong.” Nương nương, đặt ở đâu ạ?”

“ Ở đâu ra thế?”

“ Hoàng thượng tặng cho người ạ!”

“ Ừm, đặt trên cái kệ cạnh bàn trang điểm ấy.”

Lý Đăng đặt bình hoa xuống.

“ Đa tạ Lý thị vệ!”

Lý Đăng bối rối “ Ừm...không có gì!”

Hai người này, có gian tình!

Ninh Nhựt Đình trong lòng nghĩ ngay tới việc tác thành cho hai người này.

Buổi chiều, Triệu chiều dung y hẹn tới.

Nàng ta nhìn thấy Lý Đăng, có chút kinh ngạc, đây không phải thị vệ bên người hoàng thượng sao? Tại sao giờ lại ở cung Vĩnh Thụy?

Hai người Ninh Nhựt Đình và Triệu Uyển Nhi ngồi uống trà dùng điểm tâm, nói mấy câu khách sáo.

Ninh Nhựt Đình chán ghét đến cực điểm, nhưng vẫn cực lực nhẫn nhịn, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Triệu Uyển Nhi nắm chặt khăn lụa trong tay, hạ quyết tâm.

“ Công chúa điện hạ giá đáo!”

Lôi Ngọc Âm vui vẻ bước vào, nhìn thấy Ninh Nhựt Đình liền vui vẻ, nhưng khi ánh mắt rơi xuống Triệu Uyển Nhi, lại chuyển thành chán ghét.

Nàng ta nở nụ cười gương gạo, đứng dậy hơi hơi cúi đầu “Tham kiến công chúa!”

Lôi Ngọc Âm lại lờ nàng ta đi, tươi cười quay sang” Hoàng tâu!”

Ninh Nhựt Đình gương mặt trở nên hoà hoãn, đặt tách trà xuống.

“Âm Nhi, ngồi xuống đi.”

Triệu Uyển Nhi tức tối trong lòng, nàng ta thì có cái gì tốt, tại sao lại được lòng cả huynh muội hoàng thượng chứ?

Không sao, bất quá, hôm nay công chúa cũng trở thành nhân chứng đưa Doãn Kiều Ninh vào chỗ chết.

Nàng ta cảm khăn lụa trong tay, nâng tách trà lên nhấp một ngụm.

Triệu Uyển Nhi đột nhiên gương mặt tái mét, nàng ta đau đớn ôm lấy cổ, không nói được câu nào ngã gục xuống.

Lúc ngất đi, ý cười vừa kịp tan đi trên môi.

Cung nữ bên người nàng ta hét lên” Chiêu dung! Chiêu dung! Người mau tỉnh lại đi! Người đâu, truyền thái y, truyền thái y!”

Thái hậu biết tin cũng mau chóng chạy đến.

“Các người nói cho ta biết, Triệu chiêu dung bị làm sao vậy?”

“Hồi thái hậu nương nương, chiêu dung trúng độc ạ. May mắn, không nguy hiểm đến tính mạng, hiện giờ chỉ uống thêm thuốc giải độc và nghỉ ngơi ạ!”

“Người đâu, đưa chiêu dung về Ninh Vân các đi.”

“Vâng!”

Lôi Ngọc Âm nhất thời chưa hiểu rõ, nàng tin hoàng tâu không phải là người hạ độc.

Còn Ninh Nhựt Đình, trong lòng đã biết chắc, Triệu Uyển Nhi tự hạ độc mình, hòng gấp lửa bỏ tay người.

“Doãn phi, là người đã hạ độc phải không?” Thái hậu tức giận chỉ vào Ninh Nhựt Đình, trong mắt lộ rõ vẻ ngoan tuyệt. “Người đúng là đồ tiện nhân độc ác.”

Hạ nhân trong cung sớm bị thái hậu dọa sợ chết khiếp.

Nàng biết thái hậu chính là thuận nước giong thuyền.

Ninh Nhựt Đình vẫn vân đạm phong khinh” Thái hậu, nếu thần thiếp thực sự hạ độc, cũng không ngu ngốc tới mức hạ độc trong tâm cung của mình!”

“Đến nước này, người còn muốn chối tội?” Thái hậu giận dữ quát lên.

“Mẫu hậu, hoàng tâu nói có lý!”

“Con còn dám bênh ả? Đưa công chúa về tâm cung cho ta!”

Hai cung nữ tiến lên “Công chúa, xin người đừng làm khó chúng nô tì!”

“Bản công chúa tự đi được!” Lôi Ngọc Âm đành quay lại nhìn Ninh Nhựt Đình, trong mắt là tín nhiệm tin tưởng.

Ninh Nhựt Đình khẽ gật đầu một cái.

Tiểu Thanh gấp giọng.

“Thái hậu minh xét!”

Lý Đăng cũng tiến lên.

“Xin thái hậu nương nương minh xét!”

“Các người câm miệng cho bản cung, Người đâu, giải quý phi vào thiên lao, chờ ngày xử tội!”

Lý Đăng và Tiểu Thanh nhất thời gương mặt thất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: lãnh Cung(Hạ)

Ngự lâm quân nhanh chóng tiến vào.

“Bắt tất cả người trong cung Vĩnh Thụy về Đại lý tự điều tra!”

Ninh Nhược Đình trong lòng cười lạnh, thái hậu cũng thật chu đáo, ngay cả Ngự lâm quân cũng đã điều động tới, sẵn sàng bắt người.

“Khoan đã!”

Lý Đăng chặn trước mặt Ninh Nhược Đình, thấy vậy, Ngự lâm quân nhất thời không dám tiến lên. Lý Đăng chính là người đứng đầu Ngự lâm quân, thường ngày toàn bộ người trong Ngự lâm quân đều không dám trái lời.

Thái hậu gần giọng “Ngươi lại dám chống lại bản cung? Mau tránh ra!”

Ninh Nhược Đình nhẹ giọng “Ngươi lui xuống đi!”

Lý Đăng lưỡng lự một chút, liền như cũ đứng bên cạnh nàng.

“Mau bắt hết bọn chúng lại!” Thái hậu lớn giọng quát, Ngự lâm quân liền xông lên.

Ninh Nhược Đình cười lạnh, nhẹ nhàng động tay áo.

“Có kim bài miễn tử ở đây, còn không mau quỳ xuống?”

Ngự lâm quân nhìn đến trên tay nàng, kim bài khắc hai chữ “hoàng lệnh”, liền vội vàng quỳ xuống.

Thấy kim bài này chính là thấy hoàng thượng, Lý Đăng và Tiểu Thanh cũng vội vàng hành đại lễ.

Lý Đăng trong lòng kinh hoàng, hoàng thượng yêu chiều quý phi, chỉ có thể hình dung bằng câu vô pháp vô thiên!

Ninh Nhược Đình ánh mắt đầy vẻ quyết tuyệt, toàn thân tản ra khí thế bức người. Muốn chơi ư? Vậy ta phạt bọn họ các người chơi đến cùng!

Cục diện trong chớp mắt thay đổi đến chóng mặt.

Thái hậu nhất thời không thể tin nổi, chỉ biết đứng yên như tượng đá.

“Các ngươi ra khỏi đây cho bản cung!”

Ngự lâm quân liền mau chóng rút lui.

“Ngươi... làm sao mà có được?” Thái hậu kích động chất vấn.

“Hoàng thượng đã ban nó cho thần thiếp, đề phòng việc... thần thiếp không minh bạch mà chết đi.”

“Ngươi... ngươi...”

“Cung tiễn thái hậu!”

Ý đuổi khách rất rõ ràng, không cho đối phương nửa điểm phản bác.

Thái hậu đành ôm hận bỏ đi, không quên ném lại cái nhìn sắc như dao.

Ninh Nhược Đình nắm chặt lệnh bài trong tay, nhờ có nó mà nàng chuyển nguy thành an.

Nhưng đây cũng chỉ là biện pháp tạm thời, nàng nhất định rửa oan ình, khiến bọn họ tâm phục khẩu phục.

Trong đầu nàng loé lên một ý nghĩ.

“Lý Đăng!”

“Nương nương có gì phân phó?”

“Ngươi hãy lục soát tất cả các cung, lấy danh nghĩa điều tra việc chiêu dung bị hạ độc, nhưng trước tiên là Ninh Vân các, mau lên, ta nghĩ chiêu dung chưa kịp phi tang độc được đâu!”

“Vâng thưa nương nương!”

Có câu tiên hạ thủ vi cường*, thay vì ngồi đây chờ chết, nàng phải ra tay sớm một chút, khiến cho Triệu Uyển Nhi không kịp trở tay.

Người trong cung nghe tin lục soát cũng chẳng lấy làm lạ, nhưng khi Ninh Vân các bị lục soát trước tiên, ai nấy đều bất ngờ.

Chẳng lẽ có chuyện hoang đường đến nỗi, Triệu chiêu dung lại đi tự hạ độc mình?

Lục soát một hồi, quả nhiên tìm được độc dược ở chỗ nàng ta.

Người ở Ninh Vân các ai nấy vô cùng ngạc nhiên, trăm miệng như một nói mình không hề biết. Nhưng chỉ thế này thì chưa đủ, cần tìm thêm chứng cứ.

Chuyện này dĩ nhiên chỉ có Triệu chiêu dung biết, cùng lắm thì có thêm thân tín của nàng ta, cho nên bao nhiêu người kêu oan là đương nhiên.

Trong đầu nàng bỗng loé lên một tia manh mối, nàng ta sai người đi thái y viện làm gì?

“Lý Đăng, phiền ngươi thêm một việc!”

“Xin nương nương đừng nói vậy, đó là việc vi thần nên làm!”

“Ngươi hãy tới thái y viện, điều tra cho ta xem, ngày hôm qua người của Triệu chiêu dung tới đó lấy thuốc từ vị thái y nào, đem ông ta tới đây.

Lý Đăng rất nhanh đã tra ra, trở về báo với nàng, đem cả người theo.

“Vi thần tham kiến quý phi nương nương, nương nương vạn phúc kim an.”

Ông ta sớm bị Lý Đăng dọa sợ.

Lý Đăng lạnh giọng “Mau khai ra, ngươi đưa thuốc gì cho Triệu chiêu dung?”

Hồ thái y lập tức trả lời “Chỉ là một ít thuốc bổ thôi ạ, chiêu dung nói dạo này thân thể không được tốt.”

Nàng lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng nhưng mang theo rét lạnh đáng sợ “Thật chỉ có thế?”

Vị thái y khẽ run lên, “Vâng thưa nương nương.”

Vẻ khác thường của ông ta dĩ nhiên không thể qua mắt Lý Đăng.

“Ngươi còn dám dối trá?”

“Đại nhân minh xét, bi chức không dám.. không dám..”

“Thân thể bản cung dạo này cũng không được tốt...hôm qua còn ngất đi...hôm nay thì thổ huyết.” Nàng cố ý dừng lời.

Tiểu Thanh ngạc nhiên, khi nào nương nương ngất đi, khi nào nương nương thổ huyết?

Giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lẽo “Tất cả là do Hồ thái y cố ý bót sai thuốc, hãm hại bản cung!”

Hồ thái y kinh hoàng đập đầu xuống đất, “Vi thần không dám! Vi thần không dám! Nương nương minh xét! Cầu xin nương nương!”

“Ngươi nói xem, hoàng thượng sẽ tin lời ta hay ngươi? Tội này của ngươi định ra, chịu phạt thế nào?”

Lý Đăng khôn khéo đón lời.” Tội hãm hại quý phi nương nương, bị xử lăng trì! Gia sản bị tịch thu, gia quyến đều bị đầy lao động khổ sai!”

Hồ thái y sợ hãi vô cùng, vội vàng kêu lên “Xin nương nương tha mạng! Vi thần xin khai, vi thần xin khai hết.”

Hồ thái y đem tất cả những gì mình biết nói ra.

Ninh Nhưộc Đình môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, nhàn nhạt thò ra một câu

“Quả nhiên là như vậy.”

Lý Đăng đối với Ninh Nhực Đình đã có cái nhìn khác, nữ nhân ung dung sáng suốt, gặp hiểm nguy mặt không đổi sắc như vậy, quả thật hiếm có.

“Nương nương, nên xử lý chuyện này thế nào?” Tiểu Thanh rót cho nàng một tách trà.

“Bây giờ nàng ta vẫn chưa tỉnh, đợi nàng ta tỉnh, ta sẽ xử trí nàng ta. Dù sao ngày mai hoàng thượng cũng hồi cung rồi, thái hậu có muốn một tay che trời, che chở cho nàng ta cũng không được.”

Nàng biết hấn vì nàng mà đặc biệt trở về sớm, nghĩ đến đây, khoé môi lại cong lên, nở nụ cười mê hoặc.

Sáng hôm sau, Triệu Uyển Nhi tỉnh.

Vừa mở mắt, nàng ta đã vội hỏi cung nữ: “Quý phi đâu, quý phi có bị trừng phạt hay không?”

Cung nữ thấy vẻ mặt mong chờ của nàng ta, lưỡng lự một chút, mới mở miệng:

“Thái hậu... thái hậu muốn giam quý phi vào thiên lao...không ngờ...”

“Nhanh lên!” Triệu Uyển Nhi mất kiên nhẫn gắt.

“Trong tay quý phi có kim bài miễn tử!”

“Cái gì?!” Nàng ta trợn mắt, nhất thời không tin vào tai mình.

“Thật sự?”

“Vâng.”

Triệu Uyển Nhi ngàn tính vạn tính, lại không tính đến quý phi có kim bài miễn tử!

“Hơn nữa... ngư lâm quân đã lục soát thấy độc dược ở đây, hiện tại đã mang tới Đại lý tự.”

Khốn kiếp! Á tiện nhân kia không ngờ nhanh tay như vậy.

Bất quá, tìm thấy độc dược cũng không chứng minh được gì nhiều.

Nàng ta lại nghĩ đến việc mình trúng độc ở cung Vĩnh Thụy, kể cả hoàng thượng trở về cũng khó có thể che chở cho quý phi, bởi thái hậu nhất định sẽ tra xét việc này tới cùng, Doãn Kiều Ninh không tránh khỏi trách nhiệm, nghĩ tới đó, gương mặt mới dần ra đời chút.

Buổi chiều, Lôi Thừa Vũ trở về, vừa xuống ngựa liền đến cung Vĩnh Thụy.

“Nhực Đình!”

“Tham kiến...”

“Từ nay nàng không cần hành lễ. Thái hậu có gây khó dễ cho nàng nữa không?” Hiếm khi Lôi Thừa Vũ sốt ruột như vậy, hấn không muốn nàng phải chịu ủy khuất.

“Chàng biết chuyện rồi?” Ninh Nhực Đình cũng không quá ngạc nhiên, có lẽ Lý Đăng đã nói cho hấn biết.

“Ừ.” Hấn áp hai tay vào má nàng” Lúc đó nàng một tay giải quyết hết, rất có uy lực!”

Nàng cười cười, ngồi xuống” Cũng nhờ có kim bài miễn tử.”

Hấn cũng ngồi đối diện “Ta giao nó cho nàng để phòng sau này, ai ngờ sớm như vậy đã cần dùng tới.”

“Tham kiến hoàng thượng, nương nương.”

“Bình thân.”

“Thái hậu nương nương tổ chức nghị tội ở điện Trường Thọ, thỉnh hoàng thượng, nương nương!” Tô tổng quản lời lẽ bình thân, có lẽ đối với những chuyện thế này quá quen thuộc rồi.

Ninh Nhực Đình trong lòng cười nhạt, xem ra thái hậu và Triệu Uyển Nhi không chờ được nữa rồi.

Đối với nàng mà nói, buổi nghị tội này chẳng khác nào Hồng Môn Yến*

Lôi Thừa Vũ thấy nàng bộ dáng bình tĩnh như vậy, trong lòng cũng rất thoải mái.

Hắn biết nàng chứng cứ đều đã tìm, mười phần nắm chắc, không ngờ bản lĩnh của nàng lại lớn như vậy.

Ninh Nhựt Đình trầm nghĩ, đū Triệu Uyển Nhi có là thiên kim thừa tướng, cháu gái thái hậu, nàng cũng nhất định chinh nàng ta, chinh không được liền không manh họ Ninh!

Hai người bước vào cung Trường Thọ, đã thấy Triệu Uyển Nhi cùng các phi tử khác tới rồi.

Các vị phi tử, trừ Thượng Quan Yên ra, đều bày ra vẻ mặt vui sướng nhìn người gặp hoạ. Lôi Ngọc Âm cũng đến, nàng không tin hoàng tẩu đã làm, dù tức xúc với tỷ ấy chưa lâu, nhưng có một cảm giác tin tưởng rõ ràng. Hoàng huynh đã yêu thương tẩu ấy, tẩu ấy chắc chắn không phải loại người có tâm cơ, hoàng huynh hẳn là không nhìn nhầm người đi!

“Hoàng thượng! Người hãy làm chủ cho thiếp!”

Nhìn thấy Lôi Thừa Vũ, Triệu Uyển Nhi liền nhào tới, quỳ xuống nắm lấy tay áo hắn mà khóc lóc.

Lôi Thừa Vũ lười biếng liếc mắt, trong mắt ngoài chán ghét cũng chỉ có chán ghét. Hắn giật mạnh tay áo lại, khiến cho hai bàn tay nàng ta rơi vào khoảng không.

“Hoàng nhi, quý phi lại hạ độc chiêu dung như vậy, có còn công đạo không?”

Hắn ngược mắt lên, thấy vẻ mặt giận dữ của thái hậu, nhàn nhạt mở miệng.

“Người không có bằng chứng muốn giam nàng ấy vào thiên lao, có còn công đạo không?” Hắn thường ngày tiếc chữ như vàng, nhưng vì nàng, ở đây đôi co với bọn họ nửa ngày cũng không thành vấn đề.

Thái hậu nhất thời á khẩu, sau đó ngay lập tức phản bác.

“Hoàng nhi con hồ đồ rồi phải không? Chiêu dung bị hạ độc trong điện Vĩnh Thụy, không phải nàng ta thì là ai?”

“Lúc ấy còn có con, con cũng có thể hạ độc chiêu dung!” Lôi Ngọc Âm bất ngờ lên tiếng, giọng nói có chút kích động.

“Âm Nhi!” Thái hậu giận tới tái mặt “Con nói bậy gì thế?”

Ninh Nhựt Đình từ đầu tới cuối chưa lên tiếng, thấy công chúa vì mình ra mặt, rất cảm kích.

“Thái hậu, thần thiếp không hề hạ độc chiêu dung!”

Triệu Uyển Nhi đang quỳ dưới đất ngẩng đầu lên, nước mắt đầy mặt rất thương tâm “Quý phi, muội với tỷ không thù không oán, sao tỷ nhẫn tâm như vậy?”

Ninh Nhựt Đình nhìn bộ dáng hèn mọn đó của nàng ta, đóng kịch cũng thật giỏi.

Lôi Thừa Vũ gần từng tiếng “Ngươi câm miệng.”

Thái hậu lúc này lại hướng Ninh Nhựt Đình chỉ trích” Ngươi nói không phải ngươi, vậy ngươi nói cho bản cung, ai có thể hạ độc chiêu dung chứ? Ngươi cậy được sủng mà muốn làm càn ư?”

Ninh Nhựt Đình biết hắn muốn bảo vệ nàng, liền nắm tay Lôi Thừa Vũ siết chặt một cái, hắn liền hiểu, từ lúc này nàng lo liệu được rồi.

Ninh Nhựt Đình từ trên ghế đứng dậy

“Thái hậu, ngày hôm qua người có lẽ cũng đã biết, Ngự lâm quân lục soát thấy độc dược mà chiêu dung trúng ở Ninh Vân các.”

Triệu Uyển Nhi lúc này đã được cung nữ dìu ngồi lại trên ghế, nghe xong mặt liền biến sắc, nhưng rất nhanh khôi phục lại như cũ.

“Như vậy cũng chẳng chứng minh được gì! Ngoài chiêu dung, có rất nhiều hạ nhân trong Ninh Vân các, ai cũng có thể vào đó để độc dược.”

Khoé môi Ninh Nhựt Đình nhàn nhạt cười, nụ cười này tà mị vô cùng.

“Lý Đăng, dẫn người vào!”

Hồ thái y bị đem vào trong, vừa nhìn đến, sắc mặt Triệu Uyển Nhi liền trắng bệch!

“Nói!”

“Hồi hoàng thượng, thái hậu nương nương... hai ngày trước, Triệu chiêu dung có lấy... lấy thuốc giải độc và bột đậu xanh từ chỗ vi thần... chiêu dung

còn ban thường rất nhiều ngân lượng, dặn dò vì thần phải giữ kín chuyện này.”

Triệu Uyển Nhi kích động quát lên “Ngươi nói láo! Ngươi cầm miệng cho ta!”

“Hoàng thượng, thái hậu nương nương minh xét, vì thần không dám dối trá nửa lời.”

Ninh Nhựt Đình lập tức bắt đúng thời điểm “Bột đậu xanh giúp làm giảm độc tố, hơn nữa thuốc giải độc nếu uống trước rồi, thì có trúng độc cũng không nguy hiểm gì nhiều, sao, không phải chiêu dung biết trước sẽ bị hạ độc đấy chứ?”

“Ta... ta chỉ là vì mình đề phòng mà thôi!” Triệu Uyển Nhi vẫn khẳng khái vệt chết cứng mồm.

“À, nếu vậy đường đường chính chính phòng thân là được, tại sao phải mua chuộc Hồ thái y giữ kín chứ? Phải hay không có uẩn khúc?” Nàng vẫn bình tĩnh, không nhanh không chậm mà nói, giọng nói nhẹ nhàng nhưng lại kiên định không cho đối phương phản bác.

Triệu Uyển Nhi á khẩu, không nói được gì, vội vàng lao đến quỳ dưới chân Lôi Thừa Vũ gào khóc “Thần thiếp bị oan, thần thiếp bị vu cáo hãm hại, hoàng thượng xin hãy tin thần thiếp!” Nàng ta lôi kéo y phục của hắn, khóc lóc thảm thiết.

Đến nước này thái hậu cũng không nói được câu nào, Lôi Ngọc Âm lại nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lôi Thừa Vũ tức giận gạt tay nàng ta ra “Trẫm lấy gì tin ngươi? Cút ra xa cho trẫm!” Hắn lạnh nhạt buông thêm một câu “Mang chiếu dung nhốt vào lãnh cung!”

Trong mắt Triệu Uyển Nhi đột nhiên ngập tràn vẻ ngoan độc, nàng ta bất ngờ lao về phía Ninh Nhựt Đình, rút trăm cái tóc hướng nàng đâm tới.

Doãn Kiều Ninh, ta bị ngươi hại thế thảm thế này, vậy ta cùng ngươi đồng quy vu tận!

Ninh Nhựt Đình hoảng hốt nhìn nàng ta lao tới.

Mọi việc xảy ra rất nhanh, Lôi Thừa Vũ nhanh như cắt giáng một chưởng vào gáy Triệu Uyển Nhi, nàng ta lập tức lịm đi.

“Mau giải đi!”

Lý Đăng lập tức cho người đem Triệu Uyển Nhi đi.

Mọi người đều bị một màn vừa rồi làm cho kinh hoàng. Ninh Nhựt Đình cũng hoảng sợ, vừa rồi nếu hắn không nhanh tay, có lẽ nàng và Triệu Uyển Nhi đã là bạn đồng hành xuống cửu tuyền rồi.

“Đi! Về cung Vĩnh Thụy!”

Lôi Thừa Vũ không nói hai lời lập tức cùng nàng rời đi.

*Hồng Môn Yến: Mưu kế Phạm Tăng hiến cho Hạng Vũ, muốn nhân yến tiệc này diệt trừ Lưu Bang.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Xuất Cung Vi Hành

Về đến cung Vĩnh Thụy, Ninh Nhựt Đình tâm trạng có đôi chút khó chịu, cái gì cũng không nói, chỉ ngồi im lặng.

Nàng không muốn sau này lúc nào cũng phải cảnh giác đề phòng người khác, như vậy rất mệt mỏi.

Đến lúc ăn cơm, cũng không cảm nhận mùi vị, ăn mấy miếng qua loa rồi buông đũa.

“Nhựt Đình, buồn bực sao?”

“Ừm.”

“Vậy ngày mai... chúng ta xuất cung một chuyến!”

Hai mắt nàng sáng lên “Chàng nói thật?”

Lôi Thừa Vũ sùng nịch nhéo má nàng” Ta là hoàng đế, có thể nói dối nàng sao?”

“Được, rất tốt, ta lập tức chuẩn bị!”

Ninh Nhựt Đình đặc biệt cao hứng, mọi chuyện không vui đều bị nàng đem vứt ra sau đầu.

“Ta dẫn nàng xuất cung, nàng cũng nên thể hiện lòng biết ơn một chút đi?” Lôi Thừa Vũ neho neho mắt dài, đôi môi nhếch lên cười tà mị.

Ninh Nhựt Đình không khỏi ngáy ngẩn một chút, nam nhân này, có thể gọi là lam nhan khuynh thành đi?

“Thừa Vũ, chàng thật quá hẹp hòi đi, chàng thế nhưng lại đòi trả ơn?”

“Nàng nói xem? Công việc của ta nhiều như vậy, bỏ lại cùng nàng xuất cung, tại sao không thể đòi trả ơn?”

“Được, trả thì trả!” Nàng bĩu môi nói.

Lôi Thừa Vũ liền đi tới, không để nàng kịp phản ứng liền ôm nàng lên giường.

Sáng hôm sau.

Hắn tỉnh dậy, ngay trước mắt là gương mặt đẹp dễ dàng ngủ say.

Lôi Thừa Vũ khoe môi kéo lên nụ cười thoải mái, ngày ngày thức dậy có nàng ở bên cạnh, loại hạnh phúc này không có gì sánh nổi!

Hơi thở của hắn ấm áp nhẹ nhàng phả vào da thịt lạnh mẫn, nàng khó chịu, mở mắt ra, liền thấy gương mặt phi thường tuấn mỹ gần kề.

Lôi Thừa Vũ hôn lên môi nhỏ, ôn nhu nói” Dậy đi, chúng ta lập tức xuất cung!”

“Được!”

Ninh Nhựt Đình ngồi dậy, muốn xuống giường thay y phục.

Lôi Thừa Vũ đứng dậy, cầm tới y phục của nàng” Ta bồi nàng mặc y phục!”

“Ta tự mặc được!”

“Nào, nàng ngại sao?”

“Không có!”

“Đứng lên đi, ta giúp nàng!”

Ninh Nhựt Đình không từ chối nữa, đứng dậy để hắn giúp mình mặc đồ. Lôi Thừa Vũ nửa thân trên vẫn để trần, làn da trắng không tí vết, vòm ngực rộng lớn, cơ bụng rắn chắc, rất có mỹ cảm!

Ánh mắt nàng nhìn qua một bên, lại thấy vết sẹo trên cánh tay hắn!

Bàn tay nàng run run đưa lên, chạm vào vết sẹo của hắn. Lôi Thừa Vũ giật mình, “Nàng đứng yên ta mới mặc được!”

“Thừa Vũ...”

“Ừ?”

“Vết sẹo này...” Nàng cảm thấy sống mũi có chút chua xót.

“Không sao cả, chỉ là chuyện nhỏ thôi.”Hắn nhẹ nhàng đáp” Xong rồi!” Hắn hài lòng đứng thẳng dậy, ngắm nhìn thành quả.

Ninh Nhựt Đình nhào đến ôm chặt lấy hắn.” Chàng đối với ta thật tốt!”

“Nàng hôm nay lại uỷ mị vậy? Ta yêu nàng, đem nàng cung chiều tới trời còn có thể, đối xử tốt với nàng là đương nhiên!” Giọng nói hắn tràn đầy từ tính, ôn nhu như nước, hắn ôm chặt nàng trong lòng, cằm tì lên đỉnh đầu nàng.

“Sau này, có nữ nhân khác xinh đẹp hơn ta tiến cung thì sao, chàng sẽ không tốt với ta nữa?”

“Đối với ta, trên đời tuyệt đối không ai đẹp bằng nàng!”

Ninh Nhựt Đình vẫn gặng hỏi” Nếu như vẫn có?”

Hắn thờ dài, hôm nay nàng sao vậy?

“Ta không quan tâm, nhìn một cái cũng không nhìn!”

“Chàng nói lời giữ lời!”

“Dĩ nhiên!”

Hắn buông nàng ra, “Ăn điểm tâm!”

Hai người ăn sáng xong, dẫn theo vài người xuất cung.

Vừa ra khỏi hoàng cung một đoạn là tiến vào khu chợ, Ninh Nhựt Đình đặc biệt phấn khích, nhìn ngắm khắp nơi.

Dân chúng đang mua bán rất tấp nập đông vui.

Ninh Nhựt Đình nhắm tính, ừ, một tháng nữa là sinh thần của Lôi Thừa Vũ.

Trong hoàng cung không thiếu cái gì, nhưng nàng tự mình chọn cho hắn thì khác. Nghĩ là làm, nàng liền đến một quầy hàng mua túi thơm.

“Nàng muốn mua cái gì?”

“Ta muốn chọn khăn tay thôi!”

“Ừ, chọn đi!”

Nàng liền vào trong, lựa mấy cái khăn lụa, nhanh tay nhanh mắt chọn được một đôi túi thơm thêu uyên ương, một chiếc màu hồng một chiếc màu xanh, vừa nhìn là biết dành cho tình nhân hoặc phu thê.

Nàng đưa tay làm hiệu giữ yên lặng với người bán hàng, trả tiền xong, vội vàng cất túi thơm đi.

“Chọn được chưa?”

“Xong rồi!”

“Bao nhiêu tiền vậy?” Hắn muốn lấy ngân lượng ra.

Bà chủ vui vẻ đáp lại “Phu nhân của ngài đây đã trả tiền rồi!”

Phu nhân? Lôi Thừa Vũ đặc biệt hài lòng, rút một nén bạc ra đặt lên quầy “Thưởng cho bà!”

“Đa tạ quan khách!”

Hai người đi một đoạn nữa, liền nghe tiếng kêu khóc thảm thiết.

Một lão ông một lão bà khóc lóc thương tâm, níu chặt lấy cái xe kéo, bên trên là xác một cô gái trẻ.

“Ôi con tôi... hức hức... đám quan sai khốn nạn... cha nhất định sẽ đến hoàng cung kêu oan... báo thù cho con... hức hức...”

“Con ơi... con ơi...” Lão bà ngồi bệt xuống mặt đất ôm mặt kêu khóc.

Lôi Thừa Vũ nghe thấy lời kêu than của họ, muốn gặp hoàng đế kêu oan, trước tiên phải chịu hai mươi trượng, hai lão nhân tính này sao chịu nổi?

“Xin hỏi, các vị có việc gì muốn kêu oan với hoàng đế?”

Lôi Thừa Vũ lại gần, ân cần hỏi han.

Lão ông ngẩng đầu lên, thấy trên người hắn một thân cẩm y quý giá, tròn mắt quát “Ngươi cùng quan phủ cùng một giuộc phải không? Các ngươi hại con ta thành như vậy! Cút đi!”

Lão ông lao tới muốn đẩy hắn, thị vệ phía sau lập tức tiến lên ngăn chặn.

“Mau lùi lại!” Lý Đăng lạnh lùng nói.

Lôi Thừa Vũ khoát tay ra hiệu, thị vệ liền lui xuống.

“Muốn báo án với hoàng đế sẽ phải chịu hai mươi trượng, ngươi không sợ mất mạng hay sao?”

“Nhi nữ của ta bị hại thể thảm như vậy, ta cái gì cũng không sợ!” Lão ông kiên quyết nói.

“Đúng vậy, dù cái thân già này có chết ta cũng cam lòng.” Lão bà cũng đứng dậy.

“Được, vậy bây giờ, ta giúp các người báo án!”

“Người là ai? Làm sao giúp chúng ta được?”

“Ta là khâm sai của triều đình!”

Lão ông lão bà kinh hoàng, quỳ rạp xuống” Khâm sai đại nhân, cầu xin ngài cứu giúp!”

Ninh Nhượng Đình vội đỡ họ dậy “ Hai người mau đứng lên!”

Một đoàn người đi đến nha môn, trên đường đi, lão ông kể rõ đầu đuôi, chuyện là, con trai của quan phủ hung hăng ngang tàng, làm nhiều chuyện ác, nhưng vì có cha bao che nên không kiêng dè gì, hắn ta thích con gái của lão ông, muốn cưới làm thiếp, nhưng con gái ông cự tuyệt, gia đình ông cũng không muốn con gái chịu khổ.

“Khâm sai đại nhân... hắn... hắn ta đến bắt con gái của tiểu nhân... tiểu nhân chạy đến nha môn, liền bị chặn bên ngoài không cho vào...”

Lôi Thừa Vũ trầm giọng “ Thật ngang ngược!” Hắn cũng đoán ra chuyện lúc sau rồi. Ninh Nhượng Đình cũng cảm thấy tức giận thay cho lão ông.

“Đại nhân... lát sau... hắn thả nhi nữ của tiểu nhân, nó chỉ khóc suốt... đến lúc về nhà... nó nói rằng nó bị cướp đi trong sạch...”

“Khốn kiếp!” Ninh Nhượng Đình mắng.

“Tiểu nhân liền chạy tới nha môn muốn gặp quan phủ... bị đuổi đi...” Nói đến đây, lão ông không kìm được lại khóc nức lên.” Lúc trở về... nhi nữ đã tự vẫn rồi!”

“Tên súc sinh! Heo chó cũng không bằng” Nàng quả thật muốn đánh người!

“Ta nhất định giúp người đòi lại công bằng!”

“Trăm sự xin nhờ đại nhân! Đa tạ đại nhân!” Lão ông rồi rít cảm tạ.

Vừa đến cửa nha môn, bọn họ bị chặn lại.

Lý Đăng quát lên” Tránh đường cho khâm sai đại nhân!”Hắn vừa nói, vừa rút ra lệnh bài đặc trưng của hoàng cung.

Lính gác cổng lập tức lui ra, một người chạy vào báo tin cho quan phủ.

Lúc này trên công đường không có ai, Lôi Thừa Vũ liền lên ghế xử án thượng tọa, cao cao tại thượng cùng khí thế bức người.

Quan phủ nghe tin kinh hoàng không thôi, vội vàng sửa soạn, chạy tới công đường.

“Tham kiến khâm sai đại nhân!”

“Đem nhi tử của người tới đây!”

“Dạ?” Quan phủ không hiểu.

“Ta nói đem nhi tử người đến đây!”

Quan phủ liền phân phó người đi gọi con trai mình, trong lòng có chút bất an, liền liếc ngang liếc dọc xung quanh, nhìn đến lão ông lão bà, hắn thấy mình như bị đánh mạnh một cái.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mộ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tập Kích

Con trai của quan phủ được đưa tới, rõ một bộ dáng uể oải, hắn cúi người hành lễ” Tham kiến khâm sai đại nhân!”

Lão ông tròn mắt” Hấn! Chính là hấn!” Vừa nói, đã muốn liều mạng xông tới. Ninh Nhực Đình vội giữ lão ông lại.” Ngươi hãy bình tĩnh, đại nhân nhất định lấy lại công bằng cho nhi nữ của ngươi!”

“Người đâu, lập tức trói hấn ta lại, giao cho Đại lý tự!”

Quan phủ vội vàng lên tiếng” Đại nhân, nhi tử của bỉ chức cũng không gây nên tội gì, tại sao lại mang nó tới Đại lý tự?”

“Ngươi nghĩ cả đời bao che cho nó? Giải đi!” Lôi Thừa Vũ lạnh giọng quát.

“Phụ thân, người mau cứu ta!”

“Khâm sai đại nhân!”

“Ngươi cầm miệng!”

Tên con trai của quan phủ bị giải đi, trên đường, người dân không tiếc lời mắng nhiếc hấn, còn lấy rau quả, nhát đá trên đường mà ném hấn.

Lôi Thừa Vũ cười ngửa đi đằng trước, nhẹ giọng nói” Xem ra dân chúng đã chịu áp bức từ lâu, ta thật tức trách!”

“Việc này không thể trách chàng! Quan phủ bao che cho con mình như vậy, chàng bận rộn công việc trong cung, khó mà biết được.”

Vút!

Một cỗ sát khí lạnh lẽo áp tới.

“Nằm xuống!”

Lôi Thừa Vũ nhanh nhẹn đẩy nàng cúi xuống, bản thân mình ngửa ra sau, tránh được mũi tên.

“Hộ giá hoàng thượng!”

Cha con quan phủ và dân chúng nghe đến hoàng thượng, nhất thời kinh sợ không thôi, xem như lúc này, mạng họ khó mà giữ được.

Một đám người mặc đồ đen che kín mặt liên tục bắn tên tới.

Hấn rút kiếm bên hông, liên tục cản tên, ở bên kia, Lý Đăng cũng rút kiếm, chặn lại những mũi tên lao tới.

Đám thích khách thôi không bắn tên, trực tiếp cầm kiếm phi thân xuống. Dân chúng sợ hãi tản ra, vội vã thối lui khỏi vòng chiến.

Lôi Thừa Vũ từ trên ngựa chống trả, bảo vệ Ninh Nhực Đình trong lòng, nàng không nói lời nào, sợ sẽ làm hấn phân tâm, ánh mắt trở nên phá lệ mà trấn định.

Tiếng binh khí va chạm chói tai, đám người ám sát thực lực không tầm thường, mỗi đòn đánh xuống đều muốn lấy mạng người.

Thân thủ của Lôi Thừa Vũ quả thực rất xuất chúng, hơn nữa kiếm pháp xuất sắc, đối phó với đám người này không khó, nhưng bảo vệ người trong lòng mới khó.

Bọn họ chỉ dẫn theo ba thị vệ, nhưng tuyệt đối đều là người thân thủ phi phàm, mỗi chiêu đánh ra đều chính xác quyết tuyệt.

Từng đạo kiếm quang vun vút lóe sáng, mỗi thời mỗi lúc đều mang nguy hiểm cận kề

Một tên sát thủ vận khinh công, hướng Lôi Thừa Vũ đâm tới, nhanh như cắt, hấn bật người lên, chân đạp vào lưng Hắc Dạ làm điểm tựa, một kiếm chính xác nhanh như chớp đâm trúng cổ họng tên sát thủ, hấn tròn mắt, máu chảy ròng ròng, cả người rơi xuống đất.

Mấy tên sát thủ nhanh chóng bị hạ gục, kiếm vừa kề vào cổ, chúng liền tự sát.

Lý Đăng kêu lên” Hoàng thượng, chúng ngấm độc!”

Lôi Thừa Vũ nghe thấy, lập tức cúi người bóp chặt xương hàm của tên sát thủ gần nhất, khiến cho tên sát thủ phải mở miệng ra.

Hấn đập mạnh vào gáy tên kia, toàn thân tên sát thủ liền bất động, viên thuốc độc từ trong miệng rơi xuống đất.

“Giải hấn ta về!”

Ninh Nhực Đình cùng hấn hồi cung, hấn lập tức đến Đại lý tự phân phó người điều tra vụ con trai của quan phủ kia.

Lý Đăng đích thân dụng hình tra khảo nửa ngày, hấn cũng không hé răng một lời, đau đớn quá ngất đi, Lý Đăng liền đi tới sau bức tường đối diện

“Hoàng thượng, hấn cứ như vậy, xem ra cũng vô dụng!”

“Cứu tình hấn lại!”

“Vâng!”

Lát sau Lý Đăng quay lại” Hấn đã tỉnh, thừa hoàng thượng!”

“Người còn cô trùng chứ?”

Lý Đăng ngạc nhiên” Ý người là...”

Cô trùng là một loại độc hiếm lạ, đặc biệt nguy hiểm, lần này hoàng thượng lại cần đến nó, xem ra ý người muốn tra đến cùng việc này.

Mặc dù làm như vậy quả thực đủ tàn nhẫn, nhưng hành thích hoàng đế là đại tội, dù có thiên đao vạn quả cũng không hết tội!

Lôi Thừa Vũ gật nhẹ đầu.

Cô trùng chính là những con côn trùng nhỏ mang nọc độc, chúng đặc biệt thích mùi máu tanh, cắn đốt vào cơ thể khiến con người ta có cảm giác như cả ngàn mũi kim châm vào, loại đau đớn này, chỉ có thể hình dung bằng câu sống không bằng chết.

Tên sát thủ lúc đầu nghiêng rằng nín nhịn, lát sau, vượt quá sức chịu đựng, hấn liền kêu gào thảm thiết, nhưng vẫn một mực không chịu khai.

Nửa canh giờ sau, hấn ta chết.

Lôi Thừa Vũ nhìn xác chết dưới chân, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo tới cực điểm.

“Hoàng thượng... có khi nào, đây là âm mưu của thừa tướng?”

“Bây giờ, dù nghi ngờ cũng không có ích gì, từ nay càng phải đề cao cảnh giác.” Hấn trầm giọng nói “Mời hai vị Vương gia tới Ngự thư phòng!”

“Vâng!”

Lôi Thừa Vân và Phong Trạch nghe tin, không dám chậm trễ, đến ngựa xe cũng không dùng, trực tiếp vận khinh công vào hoàng cung.

Một bóng dáng màu bạc cùng một bóng dáng màu lam nhanh nhẹn tiến vào Ngự thư phòng.

“Tham kiến hoàng thượng!”

“Tham kiến hoàng thượng!”

“Bình thân.”

“Người không sao chứ?” Phong Trạch nhanh chóng lên tiếng trước.

“Không sao.”

Lôi Thừa Vân bắt đứng trọng tâm “Người đã điều tra được gì chưa?”

Lôi Thừa Vũ lắc đầu” Đa số đều tự sát, còn một tên, đem về Đại lý tự dụng hình, cô trùng cũng dùng tới, nhưng hấn không hé răng nửa lời.”

“Thừa tướng, ta phải hỏi tội hấn!” Phong Trạch tức giận đập bàn một cái, đứng phắt dậy.

“Trạch, không có bằng chứng, đệ làm sao hỏi tội hấn?” Lôi Thừa Vân bình tĩnh lên tiếng.

“Người bình tĩnh lại đi, thừa tướng hôm nay lại ra tay ngay trong thành, xem ra lão hồ ly này sắp không đủ kiên nhẫn rồi!”

Lôi Thừa Vũ vẫn luôn đề phòng, chỉ là không ngờ tới, thừa tướng lại dám động thủ trong thành.

Trước đây hấn không hề e ngại, gặp chiêu liền tiếp chiêu, bởi vì Lôi Thừa Vũ lúc ấy, căn bản không có điểm yếu.

Ánh mắt hấn dịu lại, phải, nàng chính là tử huyệt chí mạng của hấn.

Chương 32: Ôm Thiên Hạ Trong Lòng

Ninh Nhựt Đình gần đây ngủ rất nhiều, gần trưa vẫn không chịu dậy, hắc đản phải đánh thức nàng.

Thức ăn được dọn lên, nàng không muốn ăn, nhưng Lôi Thừa Vũ nhất định không bỏ qua, nàng liền tùy tiện gấp mấy miếng rau cho vào miệng.

Khẩu vị rất kém, chỉ uống thêm vài ngụm canh.

“Ăn thêm đi!”

“Ta không muốn ăn.”

“Không muốn cũng phải ăn!”

Hắn gấp một miếng cá vào bát nàng, mùi dầu mỡ xông lên khiến nàng nôn nao khó chịu, phải vỗ ngực mấy cái, nuốt xuống.

“Nàng làm sao thế?” Hắn lo lắng hỏi.

“Nương nương, có phải là...” Mắt Vương Hàm sáng lên, ghé tai nàng hỏi nhỏ.

Mặt Ninh Nhựt Đình thoáng hồng, gật nhẹ một cái, nếu Vương tổng quản không hỏi, cũng không để ý nguyệt sự đã chậm hai, ba tháng nay.

“Mau triệu thái y, triệu thái y!”

“Có chuyện gì? Nàng ấy bị làm sao?”

“Không được nói!” Nàng lên tiếng chặn lại.

“Nàng có gì giấu ta?” Sắc mặt hắn đen đi một nửa.

“Chàng kiên nhẫn chờ thái y đi...” Hai má nàng hồng lên, giọng nói cũng nhẹ hơn thường ngày.

Lát sau.

“Chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng nương nương, có hỷ mạch! Nương nương hoài thai có lẽ cũng được ba tháng rồi!”

Wang Hàm và Tiểu Thanh cũng vui mừng “Chúc mừng hoàng thượng, nương nương!”

Lôi Thừa Vũ vẫn ngồi im không có phản ứng.

Ninh Nhựt Đình thấy thái độ của hắn, nàng bực bội ngồi dậy “Chàng không thích hài từ sao?”

“Chúng ta... ta thật sự có hài từ?” Hắn ngây ngốc hỏi lại.

“Chàng không nghe thái y nói hay sao? Phải, con của chúng ta!”

“Nhựt Đình, cảm ơn nàng!” Hắn kích động đứng bật dậy, ôm chặt nàng trong lòng. “Tốt quá! Thật tốt quá!”

Nàng vòng tay ra sau ôm lấy hắn, dựa vào lồng ngực ấm áp.

Hắn xoay người, cánh tay vẫn đặt trên vai nàng, phân phó “Chuyện này tạm thời không tiết lộ ra bên ngoài!”

“Vi thần đã hiểu!”

“Chính tay ngươi phải mang thuốc an thai tới cho quý phi!”

“Vâng, vi thần nhất định sẽ chăm sóc mẫu tử quý phi thật tốt, xin người an tâm!”

“Lui đi!”

Hắn ngồi trên giường, đặt nàng ngồi trên đùi mình, ôm nàng vào lòng, bàn tay đặt trên bụng vẫn bằng phẳng của nàng.

“Hải nhi, con có nghe thấy phụ hoàng không?”

Ninh Nhực Đình đặt tay mình lên tay hấn” Chàng ngốc, bây giờ con chưa nghe thấy được đâu!”

“Sao ta không cảm thấy nó cử động gì nhỉ?”

“Lại ngốc nữa, con còn quá nhỏ...”

Lôi Thừa Vũ thoả mãn vô cùng, giây phút này, hấn đã ôm cả thiên hạ trong lòng.

Ngày hôm sau, vài chậu hoa lan hồ điệp quý được mang tới cung Vĩnh Thụy. Loài hoa này cũng chỉ có năm chậu, hấn đặc cách mang tới cho nàng.

Ninh Nhực Đình lát sau, trên da nổi mẩn đỏ, hấn cho người chữa trị, mấy chậu lan cũng bị chuyển đi.

Nàng không bị ốm nghén, cho nên cũng không mệt mỏi nhiều, chỉ có điều bị ép ăn đồ bổ tới mức phát ngán.

Không bao lâu liền đến ngày sinh thần của Lôi Thừa Vũ, trong cung tổ chức long trọng, lễ vật dâng lên đều là kỳ trân dị bảo, Ninh Nhực Đình nhìn túi thơm trong tay mình, rụt rè không muốn đưa cho hấn.

“Nhực Đình, quà cho ta sao?”

Hấn không đợi nàng trả lời, liền lấy túi thơm màu xanh đeo bên người.

“Thứ này quả thật không sánh được với những lễ vật quý giá kia!”

“Ta lại thấy, tất cả những thứ dưới kia cộng lại, đều không bằng một góc cái túi thơm này!”

Ninh Nhực Đình nở nụ cười ngọt ngào, đeo túi màu hồng bên hông mình.

“Hơn nữa, mẫu tử nàng chính là trân bảo quý giá nhất trời ban cho ta.” Hấn ôm lấy nàng vào lòng, đồng thời hướng đại diện bên dưới tuyên bố tin nàng hoài thai.

Bên dưới có người kinh hãi, có kinh ngạc, lại còn có thập phần ghen ghét.

“Chúc mừng hoàng thượng!”

“Chúc mừng quý phi nương nương!”

Tiếng chúc tụng liên tiếp vang lên.

Các cung phi khác nhất thời kinh ngạc, sau đó lại vội vàng chuẩn bị lễ vật, hôm sau mang tới Vĩnh Thụy cung.

Vĩnh Thụy cung lâu lắm mới náo nhiệt như vậy. Ngay cả thái hậu biết tin nàng hoài thai, thái độ cũng hoà hoãn hơn nhiều, sai người mang cho nàng không ít huyết yến.

Tiền khách xong, Ninh Nhực Đình lại muốn ngủ, trong người chính là luôn cảm thấy mệt mỏi như vậy.

“Thượng Quan chiêu nghị cầu kiến!”

Nàng bắt mắt đáp lại” Cho vào!”

Thượng Quan Yên nhẹ nhàng cúi người hành lễ” Tham kiến quý phi nương nương!”

“Miễn lễ!”

“Muội cũng không có gì trân quý, chỉ có tấm lòng thành.” Thượng Quan Yên nhu hoà nói, ra hiệu với tì nữ “Bộ trà cụ lam ngọc này, xin tặng cho nương nương!”

“Chiêu nghị khách khí rồi!” Nàng không nóng không lạnh đáp lại.” Chiêu nghị tới đây ngồi đi!”

“Tạ ơn nương nương!”

“Dâng trà!”

“Chiêu nghị quả thực rất có lòng, bộ trà cụ kia, bản cung rất thích. Bất quá, đồ tốt như vậy, cũng nên dâng cho hoàng thượng đi, ta cũng không có dùng đồ quý như vậy uống trà!” Nàng chỉ là vô tình nhắc tới Lôi Thừa Vũ.

Trong mắt Thượng Quan Yên loé lên tia khác thường, nhưng lại nhanh chóng che giấu đi, nhỏ nhẹ nói” Trong lòng hoàng thượng chỉ có mình nương

nương, muội tặng cho người, chỉ e không thích hợp.”

“Vậy bản cung xin nhận ý tốt của chiêu nghi !”

“Không làm phiền nương nương nghỉ ngơi, muội liền trở về!”

“Chiêu nghi, không tiễn!”

“Muội xin cáo lui!”

Ninh Nhượng Đình nhìn ngắm mấy ly trà một chút, cũng không khỏi tán thưởng. Đồ tốt như vậy, liền sai người mang đi lau rửa một chút mới dùng.

Tiểu Thanh mang trà cụ trở lại, Ninh Nhượng Đình đã ngủ rồi, bèn đem trà cụ đặt trên bàn.

“Hoàng thượng...”

Cung nữ đang muốn hành lễ, hần liền ra hiệu yên lặng.

“Đề quý phi ngủ!”

“Vâng!”

Nhìn đến trà cụ trên bàn, hần nhú nhú mày” Từ đâu tới?”

“Là chiêu nghi đem tặng cho nương nương ạ!”

Hần luôn nghĩ rằng từ khi nàng vào hậu cung liền bị người hãm hại, cẩn thận vẫn hơn.

“Đem trà cụ này cất đi, Vương Hàm, ngày mai người mang tới cho quý phi trà cụ dương chi bạch ngọc*!”

“Vâng!”

Lúc nàng tỉnh dậy, đã là xế chiều, không bao lâu liền thấy đói bụng.

Nàng cùng Tiểu Thanh ngồi xuống ăn cơm, những lúc Lôi Thừa Vũ không đến, hai người luôn cùng ăn như vậy, lúc đầu Tiểu Thanh một mực không dám, nhưng bị nàng ép, chỉ bằng cung kính không bằng tuân lệnh.

“Ừm, Tiểu Thanh, bộ trà cụ lam ngọc đâu?”

“Hoàng thượng không muốn nương nương dùng đồ của các phi tần khác đem tới, nên sai chúng nô tì cất đi rồi!”

“Thừa Vũ thật là...”

“Nương nương, người còn nói ngày mai mang tới cho nương nương một bộ trà cụ dương chi bạch ngọc!”

“Đem bộ trà cụ kia lên cho ta!”

“Vâng!”

Sai người pha trà xong, nàng nghĩ nghĩ, lại quay sang “Mang cho ta ít chanh với đường!”

Tiểu Thanh lập tức đi làm, chính là như vậy, chủ tử phân phó liền làm ngay, không thắc mắc.

Nàng vắt chanh vào chén, lại cho thêm ít đường, đây cũng gọi là trà chanh đi, nàng thế cũng bớt nhớ hiện đại đấy!

Cung nữ nhìn nàng, liền lên tiếng “Nương nương, người làm gì vậy?”

“Ồ chỗ ta sống, đồ uống này rất phổ biến!”

“Nương nương người đang mang long thai, vẫn là không nên...”

“Không sao, mẫu thân ta hoài thai ta, cũng uống đấy!”

Cung nữ nghe vậy không can ngăn nữa.

Nàng khuấy tách trà cho nguội, bỗng nhiên lại thấy màu sắc của nước trà rất kỳ lạ, từ từ chuyển thành màu hồng, bên trong còn có vụn màu trắng.

Ninh Nhượng Đình sắc mặt trở nên âm trầm “Tiểu Thanh, mời Lý thị vệ tới đây!”

*Dương chi bạch ngọc: loại ngọc tốt hiếm có, màu trắng tinh khiết không lẫn màu sắc nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: độc Nhi Tán

”Nương nương có gì phân phó?”

Lý Đăng rất nhanh đã tới, tốc độ quả thật người bình thường không có được.

Ninh Nhược Đình cái gì cũng không nói, sắc mặt âm trầm đẩy ly trà về phía Lý Đăng.

Lý Đăng thấy biểu tình nàng tẻ như vậy, biết là có chuyện, lập tức cầm ly trà lên xem xét.

“Nương nương, trong trà người có cho thêm chanh sao?”

“Phải, sao người biết được?”

Sắc mặt Lý Đăng cũng tẻ đi không ít” Đây là độc nhi tán, gây sảy thai, tuy nhiên khi uống vào, ba ngày sau mới phát tác, cho nên người hạ cũng dễ dàng chối tội.”

Hắn cầm nửa quả chanh trên bàn vắt vào mấy cái cốc còn lại.

Đáy cốc dần dần chuyển hồng sắc.

“Đối với người thường không có nguy hại gì, cho nên cũng khó phát hiện. Loại độc hiếm có như vậy, xem ra người này bỏ không ít tâm tư.” Lý Đăng chậm rãi nói.

Hắn nào, dùng ngân châm thử cũng không phát hiện.

“Bộ trà cụ này là do chiêu nghi dâng tặng.” Tiểu Thanh bên cạnh lên tiếng.

“Trước mắt điều này không đủ nói lên nàng ta làm, trước mắt chúng ta tương kế tựu kế, vờ như không có việc gì phát sinh, kẻ đó thấy mưu sự không thành, tự khắc động thủ, lúc ấy có lẽ lộ ra sơ hở, chúng ta mới nắm bắt được.”

Lý Đăng không khỏi khâm phục suy nghĩ thấu đáo của nàng “Nương nương anh minh!”

Minh Tâm điện.

Rầm!

“Thật to gan!” Lôi Thừa Vũ đập bàn một tiếng.

“Hoàng thượng người bớt giận!”

“Nàng ấy còn muốn chờ hắn động thủ lần thứ hai? Lần này tránh được, có thể coi là phúc phận, nếu lần sau không tránh được thì sao?”

“Hồi hoàng thượng, nương nương cũng nói rất có lý, chỉ như vậy mà trừng phạt chiêu nghi, với gia thế của chiêu nghi, thì chỉ tránh không khỏi một phần trách nhiệm, mà hung thủ thật sự vẫn không tìm ra được.”

Lôi Thừa Vũ nghe vậy, mới bình tĩnh lại đôi chút.

“Vậy nàng ấy muốn làm thế nào?”

Lý Đăng liền đem ý tứ của Ninh Nhược Đình, tất cả truyền đạt lại cho Lôi Thừa Vũ.

“Từ nay càng cần cẩn trọng, nấu cơm sắc thuốc đều mang đến điện Vĩnh Thụy làm, trong lúc đó, người hãy tới giám sát, không được rời mắt dù chỉ một khắc!”

“Vi thần tuân chỉ!”

“Có lẽ như vậy, hung thủ sẽ vội vàng hành động, thực sự lộ ra sơ hở...”

Tối hôm ấy, hấn tới Vĩnh Thụy cung.

“Thừa Vũ!”

Hấn nhìn đến bộ trà cụ, sắc mặt liền âm trầm.

“Từ nay nàng phải hết sức cẩn trọng!”

“Ta đã biết!”

Hấn ngồi xuống ghế đệm, lại kéo nàng ngồi bên cạnh, vòng tay ôm nàng trong lòng.

“Nàng và tiểu bảo bối, tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì!”

Nàng cong môi phản bác” Con chưa ra đời, chàng đã coi nó là bảo bối, sau này liền đem nó cưng chiều thành hư mất!”

Hấn đưa tay捏 cái mũi nhỏ của nàng, sùng nịch nói “Nàng còn dám nói? Không phải ta cũng đem mẫu thân của nó sùng ái nhất mực sao?”

Nàng vòng tay ôm hông hấn, gò má non mịn tựa vào lồng ngực ấm áp, tình nghịch nói.

“Chàng không sợ cưng chiều mẫu tử ta, liền bị chúng ta đè đầu cưỡi cổ sao?”

Lôi Thừa Vũ ôn nhu cười” Ta nguyện ý.” Nói xong lại tỉ cầm lên trán nàng” Mẫu tử nàng chỉ cần sống thật vui vẻ, làm loạn một chút không sao, đã có ta thay nàng chống trời.”

Ninh Nhục Đình nghe những lời này thực sự cảm động, hấn đường đường là hoàng đế một nước, nữ nhân ngọc lụa trong thiên hạ đều là của hấn, nhưng hấn sùng một mình nàng, lại vì nàng nguyện ý cưng chiều vô pháp vô thiên.

Ba ngày sau.

“Loạn rồi! Loạn thật rồi!”

“Chuyện gì? Mau nói!”

“Quý phi nương nương bị động thai!”

“Thật sao?” Người kia kinh hãi hỏi lại.

“Chuyện này có thể đem ra đùa sao? Hoàng thượng đã nổi điên rồi, cả thái y viện đều triệu tới!”

Từng vị thái y đi vào trong, quý phi nằm trên giường, ngăn cách với bên ngoài bằng một bức màn, chỉ đưa cổ tay ra bên ngoài để bắt mạch.

Nửa ngày, từng vị thái y lần lượt đi ra, vị nào cũng mặt mày âm trầm, tâm tình không thể tệ hơn.

Các cung đều cho người đến thăm dò tin tức, thấy thái độ các vị thái y như vậy, trong lòng đã nắm chắc rồi. Trong cung, hiển nhiên không thiếu kẻ vui sướng khi thấy người gặp họa.

Đợi đến khi vị thái y cuối cùng đi ra ngoài, kết quả vẫn là, không thấy mạch thai nữa, long thai không giữ được.

“Mau tránh ra cho bản công chúa!”

“Công chúa thứ tội, hoàng thượng có chỉ, không cho phép ai vào, xin người đừng làm khó chúng nô tài!”

Lôi Ngọc Âm còn muốn nháo, lại nghe giọng nói từ bên trong truyền ra “Đề công chúa vào!”

Ở bên trong cung Vĩnh Thụy.

Công chúa dịu giọng gọi “Hoàng huynh!”

Lôi Thừa Vũ đáp lại một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa, tự mình rót thêm một ly trà.

Lôi Ngọc Âm nhìn người nằm trong màn, cười nói:“Hoàng tẩu, tẩu còn muốn trốn hả?”

Lúc đầu Ninh Nhục Đình còn nghĩ công chúa này chỉ đơn thuần là người được cưng chiều thành quen, chỉ thích du chơi vui vẻ, nhưng thật ra cũng là người tính toán.

Tiểu Thanh từ trong màn chui ra” Tham kiến công chúa điện hạ!”

“ Âm Nhi ngồi đi!”

Ninh Nhực Đình từ đằng sau đi tới, thoải mái cười, tự rót trà ỉnh, lại hướng Tiểu Thanh” Ngươi vất vả rồi, ngồi xuống ngồi xuống!”

“ Nô tì không dám!”

“ Đã nói bao nhiêu lần rồi, sao cứ nô tì nô tì thế?”

“ Tiểu Thanh không dám..”

“ Nương nương, tiếp theo làm thế nào?” Lý Đăng một bên cung kính hỏi.

“ Phải, nàng định thế nào?” Lôi Thừa Vũ không khỏi lo lắng.

Lôi Ngọc Âm cũng chăm chú nhìn nàng.

“ Bây giờ, chắc tin ta sảy thai lan khắp hoàng cung rồi, chúng ta liền mang đồ dùng đi thử độc, sau đó bắt chiêu nghi và tất cả người của chiêu nghi đi đã!”

Lý Đăng làm việc rất có hiệu suất, nửa canh giờ sau, tất cả mọi người ở Lan Tâm các đều đã bị đưa đến Đại lý tự.

“ Các ngươi còn không mau khai ra?”

“ Chúng nô tì bị oan...”

Tiếng kêu khóc thảm thiết vang lên, bản thân Thượng Quan Yên dù bị trói, cũng chưa có bị dụng hình, dù sao nàng cũng có chỗ dựa.

Lôi Thừa Vũ và Ninh Nhực Đình đi đến.

Bây giờ là mùa đông, buổi chiều gió rất lạnh, làm cho vết thương của mấy hạ nhân dưới kia càng thêm tê buốt.

Các cung nữ đều đã chịu đòn không ít, Ninh Nhực Đình nhú mày, nàng cũng không phải người thiện lương hiền lành, nhưng dù sao đang mang thai, không muốn tâm tình mình không tốt.

“ Nàng nên trở về đi, ở đây giao cho ta được rồi!”

“ Không được, ta muốn tự mình nhìn xem, chàng để ta ở đây đi!”

“ Thôi được, nếu khó chịu, phải lập tức trở về ngay, biết chưa?”

“ Được, ta đáp ứng chàng.”

Thật sự, nàng đã phân phó, không được ra tay quá nặng, nàng không muốn đến kiếp sống khác, còn tạo nghiệp chướng a!

“ Người đâu, dụng hình tiếp cho ta, mang que sắt tới!”

“ Không được, đừng hại các nàng ấy! Ta sẽ chịu trách nhiệm! Hoàng thượng, xin người hãy trừng phạt mình thần thiếp thôi!” Thượng Quan Yên một bên hét lớn, lệ rơi đầy mặt.

Ninh Nhực Đình chuyển ánh nhìn qua Thượng Quan chiêu nghi, nàng khản thiết vì hạ nhân của mình mà cầu xin, thật hiếm thấy.

Ninh Nhực Đình biết hình thức tra tấn này rất kinh khủng, đang muốn kêu dừng tay...

“ Nô tì... nô tì xin khai... Hoàng thượng khai ân! Nương nương khai ân!” Một cung nữ sợ hãi kêu lên, hướng Lôi Thừa Vũ cùng Ninh Nhực Đình mà dập đầu.

Sắc mặt Thượng Quan Yên thoáng đổi.

“ Mau nói!”

Ninh Nhực Đình nhàn nhạt mở miệng.

Cung nữ kia đầu vẫn cúi gằm, rụt rè mở miệng.

“ Hồi nương nương, thân nhân của nô tì...”

Ninh Nhực Đình mắt hạnh nheo lại, lên tiếng “Cời trời!”

Nàng ngoắc ngón tay ra hiệu, Tiểu Thanh hiểu ý liền điu cung nữ kia lại gần.

“Nương nương, xin người khai ân!” Cung nữ kia lại khóc nức nở.

“Nói!”

“Hồi nương nương... độc kia là... là Đặng tài nhân bắt giữ người nhà của nô tì...”

Ninh Nhực Đình cười lạnh “Một chiêu dùng thân nhân uy hiếp này cứ nhiên lại dùng tới hai lần, nàng ta cũng coi như người khác không có mắt đi?”

“Nương nương, vậy giờ nên làm thế nào?” Tiểu Thanh nhẹ giọng hỏi.

“Bất quá, lời nói của một tiểu cung nữ cũng không đủ, nàng ta dù sao cũng là thiên kim của quan viên trong triều.”

“Nương nương anh minh!”

“Tạm thời đưa cung nữ này trị thương!”

“Vâng, Tiểu Thanh làm ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Động Thái

Ninh Nhực Đình cùng Lôi Thừa Vũ trở về cung Vĩnh Thụy, người của Lan Tâm các cũng được thả đi hết.

Nàng trở về, dùng bữa xong, hôm nay thật sự có chút quá sức rồi, liền đi nghỉ ngơi.

Lôi Thừa Vũ nằm bên cạnh nàng, ôm nàng vào trong ngực.

Nàng thân thể mệt mỏi, nhưng là trần trọc không ngủ được, lật qua lật lại trên giường.

Hắn mở mắt, kéo chăn lại cho nàng, “Nhực Đình, làm sao vậy? Nàng khó chịu sao?”

“Ta không ngủ được.” Ninh Nhực Đình trong người mệt mỏi, lại không thể chợp mắt, nàng lo cho con mình.

“Sao vậy? Máy hôm nay đều uống canh an thai, lẽ ra phải ngủ ngon chứ?” Hắn cau mày.

“Có lẽ ta chỉ khó chịu một chút thôi, không có vấn đề gì đâu.” Nàng nói xong liền nhắm mắt lại, ngày mai hẳn cần thượng triều, không thể để hắn vì nàng mất ngủ được.

Ninh Nhực Đình cố gắng nằm yên, rốt cuộc đến gần sáng không chịu được mà thiếp đi.

Đến sáng, nàng vừa tỉnh dậy, cũng là lúc Lôi Thừa Vũ vừa lên triều. Nàng ngủ cũng không được bao lâu, thân thể mềm nhũn vô lực, hai mắt thâm quầng.

Vừa lúc Tiểu Thanh vào đưa nước rửa mặt, hoảng hốt lại gần “Nương nương, người làm sao vậy? Sắc mặt người rất kém!”

“Ta không ngủ được.” Nàng yếu ớt đáp lại, cũng không đủ hơi sức mà nói nữa.

“Nương nương, Tiểu Thanh gọi Trương ngự y tới!”

Trương ngự y là người giỏi nhất ở thái y viện, chuyên chăm sóc cho hoàng đế, cũng chỉ có ông biết bí mật này.

“Không cần đâu, có lẽ mang thai nên trong người khó chịu. Không bao lâu sẽ quen thôi.”

“Nương nương, người không thể chủ quan được đâu!” Tiểu Thanh lo lắng nói, nếu chủ tử một nhọc thế này, sức khỏe xấu đi chưa nói, còn ảnh hưởng tới long thai.

“Được rồi, đừng cuống lên nữa, nếu cần ta nhất định sẽ gọi.”

“Vâng, nương nương nhất định phải giữ gìn ngọc thể.”

“Ừ, ta biết rồi.”

Tiểu Thanh trong lòng vẫn lo lắng, nhưng cũng không nói gì nữa, đến lò đốt hương liệu thay hương liệu dùng ban ngày rồi lui ra ngoài.

Ninh Nhựt Đình cũng không ra khỏi cung Vĩnh Thụy nữa, vì an toàn của con, đành phải chịu khổ một chút, ở trong cung Vĩnh Thụy cho tới lúc tìm ra thủ phạm thật sự. Lôi Thừa Vũ cũng đã hạ chỉ, ngoại trừ công chúa và hạ nhân của cung Vĩnh Thụy, ai cũng không được tiến vào.

Cũng may, cung Vĩnh Thụy là tẩm cung lớn nhất nhì trong hoàng cung, trong khuôn viên rộng rãi có nhiều hoa thơm cỏ lạ, Ninh Nhựt Đình thỉnh thoảng đi lại, cũng đỡ buồn chán hơn ngồi trong phòng.

Ninh Nhựt Đình không muốn ăn chút nào, cố gắng ăn mấy miếng điểm tâm sáng, rồi lại lên giường nghỉ ngơi. Nàng không cảm thấy khó chịu như tối qua nữa, rất nhanh đã thiếp đi.

Nàng ngủ một giấc, lúc tỉnh lại đã là buổi chiều.

“Nương nương, người dậy rồi? Tiểu Thanh mang điểm tâm lên cho người!”

“Ừ!” Buổi trưa ngủ không ăn cơm, bây giờ có chút đói bụng, dù sao bây giờ cũng phải ăn cho hai người.

“Buổi trưa hoàng thượng tới muốn cùng nương nương dùng cơm, nhưng nương nương đang ngủ, hoàng thượng liền rời đi rồi.”

Tiểu Thanh ngồi đối diện với Ninh Nhựt Đình, nhẹ nhàng nói.

“Ừ, hoàng thượng bây giờ ở đâu?”

“Người đang ở Ngự thư phòng ạ.”

Tiểu Thanh trong lòng lo lắng, nhưng vẫn không muốn nói ra, sợ ảnh hưởng không tốt đến tâm tình của nàng.

Ninh Nhựt Đình lại cảm giác được “Tiểu Thanh, có chuyện gì sao?”

Nếu chủ tử đã hỏi, nàng không muốn nói dối” Nương nương, sáng nay lúc thiết triều, nhiều quan viên đã dâng tấu, khuyên hoàng thượng không nên độc sủng nương nương, mà nên tới chỗ những vị phi tử khác, để cho hoàng thất có nhiều người nối dõi...”

Ninh Nhựt Đình cũng không cảm thấy ngoài dự đoán, bình thản nói “Tâm phúc của ta có khác nha, chuyện trên triều cũng biết được!”

Tiểu Thanh cũng không cảm thấy ngạc nhiên, chủ tử sao có thể cư xử như những nữ nhân tầm thường khác!

“Chuyện này cũng là do Vương tổng quản nói với Tiểu Thanh.”

“Việc này không cần ta lo lắng. Nếu chàng chỉ có mình ta, thì ta có thể yên lòng không cần quản. Nếu chàng đã muốn có nữ nhân khác, ta muốn quản cũng không được.”

Tiểu Thanh càng thêm ngưỡng mộ chủ tử “Nương nương, người nói rất hay!”

“Nhựt Đình, nàng đương nhiên không cần lo lắng!”

Lôi Thừa Vũ tươi cười bước vào, Tiểu Thanh liền thức thời lui ra.

“Thế nào, còn khó chịu không?”

“Ngủ bù một giấc, bây giờ không mệt.”

“Ừ, vậy thì tốt, có muốn ra ngoài đi dạo một chút không?”

“Được.”

Lôi Thừa Vũ cùng nàng ra ngoài, đi lại trong khuôn viên Vĩnh Thụy cung một chút, lại trở vào trong phòng. Bụng bây giờ cũng lớn hơn, nàng lại tăng cân không ít, đi lại cũng không linh hoạt như trước.

“Thừa Vũ, tối nay nói Âm Nhi tới ăn cơm với chúng ta!”

“Được.”

“Cả Nhị vương gia có được không?”

Hắn khó hiểu cau mày” Nàng muốn mời Phong Trạch?”

Nàng ném cho hắn một ánh mắt coi thường” Chẳng cố ý hay thực sự không nhìn ra vậy? Nhị vương gia có ý tứ với Âm Nhi đó!”

Hắn có chút kinh ngạc” Làm sao nàng biết?”

Mức độ tình ý của đàn ông đúng là số không.

Ninh Nhựt Đình hừ một tiếng “Chỉ sợ mình chẳng không biết!”

“Vậy tại sao Phong Trạch không nói với ta ban hôn?”

Ánh mắt coi thường của nàng đã tăng mức độ lên mười lần “Nhị vương có ý với công chúa, nếu như xin chàng ban hôn, hôn nhân gượng ép thì có nghĩa lý gì? Nhị vương là muốn trước chiếm được cảm tình của Âm Nhi!”

Lôi Thừa Vũ làm ra biểu tình bưng bình đại ngộ “Xem ra nàng thật tinh tường!”

“Dĩ nhiên!”

“Để hai hôm nữa đi, lúc đó Phong Trạch mới về.”

“Được.”

Đêm hôm đó, nàng như cũ không ngủ được, nhưng vẫn cố gắng nằm yên, không muốn Lôi Thừa Vũ lo lắng.

Đêm tiếp theo cũng vậy, chỉ có điều ban ngày, nàng lại có thể ngủ rất ngon.

Tối ngày thứ ba, Ninh Nhựt Đình cùng Lôi Thừa Vũ cùng Lôi Ngọc Âm và Phong Trạch bốn người ăn cơm.

Lôi Ngọc Âm cùng Ninh Nhựt Đình nói chuyện rất vui vẻ, Lôi Thừa Vũ và Phong Trạch cũng gác lại chuyện chính sự, thoải mái chuyện trò, không khí ấm áp vô cùng hài hoà.

Lôi Ngọc Âm rất thích ăn món cay, không giống với Ninh Nhựt Đình, Phong Trạch rất hiểu Lôi Ngọc Âm, liền chuyển món ăn nàng thích nhất tới gần, còn nhắc nhở “Không nên ăn nhiều.”

Công chúa không vui đáp lại “Trạch ca ca, muối không còn là tiểu nhi nữ nữa, muối biết mà!”

“Âm Nhi, ca ca cũng là muốn tốt uội.”

Nghe Ninh Nhựt Đình phân tích một hồi, Lôi Thừa Vũ mới để ý thấy, đối với Lôi Ngọc Âm, đại huynh, nhị huynh, cùng với một tiếng “Trạch ca ca” này có ý nghĩa rất khác nhau.

Hắn gả tiểu muội yêu quý cho người anh em của mình, chẳng còn gì phải đắn đo nữa, hắn hoàn toàn yên tâm. Bất quá, những lời Ninh Nhựt Đình nói rất có lý, vậy cứ để mọi chuyện diễn ra tự nhiên.

Ninh Nhựt Đình từ khi vào cung hiếm khi được thoải mái vui vẻ như vậy, ăn cơm cũng thấy có khẩu vị hơn nhiều. Bỗng nhiên, trong bụng truyền đến cảm giác đau tức, nàng vội vã buông đũa, đưa hai tay ôm lấy bụng.

“Thừa Vũ, đau...” Gương mặt nàng dần dần mất đi huyết sắc.

Lôi Thừa Vũ biến sắc, nhanh chóng đỡ lấy nàng, lớn tiếng gọi “Lý Đăng!”

Lý Đăng cùng gấp gáp chạy vào, Tiểu Thanh thấy chủ tử được hoàng thượng đỡ lấy, mặt tái đi, cũng chạy vào theo.

Hắn vừa đỡ nàng lên trên giường, Lý Đăng lập tức bắt mạch.

Lôi Ngọc Âm gấp giọng” Hoàng tẩu sao vậy? Ngươi mau nói đi!”

Phong Trạch vỗ nhẹ vai nàng” Âm Nhi, muội bình tĩnh đi. Y thuật của Lý Đăng thật sự tốt, muội không nên lo lắng quá.”

Lý Đăng vốn là trẻ mồ côi, lúc sáu tuổi, được Lôi Thừa Vũ lúc ấy mới chỉ là một hoàng tử trong lúc xuất cung cứu thoát khỏi lũ buôn người, từ đó liền đi theo Lôi Thừa Vũ, tiền đề cho hắn theo học y thuật và võ công, nhằm trở thành cánh tay phải cho Lôi Thừa Vũ. Lý Đăng lại thật sự có tuệ căn, lớn lên ưu tú, trở thành tâm phúc của Lôi Thừa Vũ, đã phò tá hắn được mười năm.

Lý Đăng bắt mạch xong, biểu tình hoà hoãn hơn một chút “Hoàng thượng, người không cần lo lắng quá, nương nương bị động thai khí, nhưng bây giờ không còn nguy hiểm nữa.”

Hắn gật đầu” Vậy thì tốt.”

“Có điều...” Lý Đăng hít một hơi thật sâu, nhanh chân bước tới lò đốt hương liệu, nhắc bình chứa hương liệu ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Không Có Manh Mối

”Trong này có xạ hương và hoa huệ!”

Ninh Nhựt Đình nghe thấy, tâm trí liền chấn động.

Dù không theo học y thuật, nhưng ít ra nàng biết chút ít.

“Hoa huệ toả hương vào ban đêm, hơn nữa mượn sức lò đốt, hương thơm càng nồng đậm, khiến tâm trí bất an.” Lôi Ngọc Âm chậm chậm nói.

“Bởi vậy gần đây ta mới mất ngủ.”

“Nương nương cùng công chúa nói không sai.” Lý Đăng gật đầu. “Nhưng nguy hiểm nhất chính là xạ hương này, nó khiến cho tử cung co bóp nhiều, dẫn đến sảy thai!”

“Thực to gan!” Lôi Thừa Vũ tức giận nói.

“Thừa Vũ, chàng bình tĩnh đi.” Ninh Nhựt Đình hiểu rõ tâm tình hắn lúc này, bàn tay trắng như phấn liền đưa ra nắm lấy bàn tay to lớn của hắn.

Lý Đăng không nhanh không chậm tiếp lời “Kẻ này ra tay cũng thật nham hiểm, ban ngày thần tới đây cũng không phát hiện điều gì khác thường.”

Hắn chính là từ trong không khí ngửi thấy mùi hương, mới có thể phát hiện ra được.

“Hai thứ hương liệu này chỉ được trộn với nguyên liệu dùng ban đêm, vì vào ban đêm, không ai lui tới, khó có người phát hiện ra được, phải không?” Ninh Nhựt Đình lập tức hiểu ra.

Lôi Thừa Vũ trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng “Nàng nghĩ là ai đã ra tay? Hơn nữa thời gian này bên ngoài đều không biết nàng đang dưỡng thai, có lẽ không phải có kẻ gần đây âm toán, mà hương liệu này đã được chuẩn bị trước đây.” Hắn dừng lại một chút. “Có khả năng, cùng với người hạ độc trên trà cụ là cùng một người?”

“Ta cũng nghĩ đến khả năng này, dù sao chuyện trà cụ quá ít manh mối.” Ninh Nhựt Đình chậm rãi nói, hạnh mâu vốn bình thản lại loé lên một tầng lãnh ý. “Ta không cho là Đặng tài nhân, nàng ta dù không có đầu óc, cũng không ngu ngốc đến nỗi dùng một chiêu hai lần, lại có quá nhiều sơ hở như thế chứ?”

“Hoàng thượng, nương nương, có chuyện rồi!”

Lôi Thừa Vũ đưa ánh mắt ra hiệu cho Lý Đăng, hắn gật đầu mở cửa bước ra ngoài, rất nhanh đã quay lại.

Tâm tình cũng không tốt hướng Lôi Thừa Vũ và Ninh Nhựt Đình bên trong bẩm báo “Hoàng thượng, nương nương, cung nữ khai ra Đặng tài nhân đã cắn lưỡi tự vẫn!”

Ninh Nhựt Đình cũng không cảm thấy quá mức kinh ngạc.

“Manh mối này cũng không còn... Lo hậu sự thôi đáng đi!”

Tiểu Thanh hiểu ý tiến lên nhận lệnh, lập tức đi thực hiện.

“Nếu là tài nhân làm, nếu như thành công, chính là một mũi tên trúng hai đích, vừa có thể hại nương nương, lại vừa để oan khuất lên đầu chiêu nghi.” Phong Trạch trầm mặc này giờ cũng lên tiếng, rót cho Lôi Thừa Vũ một tách trà, cũng rót cho chính mình một chén, mùi hương trà Long Tỉnh thanh khiết quanh quần, cũng không giảm bớt tâm trạng nặng nề của năm người bọn họ chút nào.

“Nhưng kế hoạch sơ hở như vậy, cảm giác như có ý lộ ra Đặng tài nhân.” Lôi Thừa Vũ nhận lấy tách trà, nhàn nhạt tiếp lời.

“Chàng nói rất đúng, ta có nghĩ đến điểm này.” Ninh Nhựt Đình nhẹ nhàng gật đầu, rèm mi dài cong vút chớp khẽ động, con ngươi đen nhánh lưu chuyển đến trên gương mặt tuấn mỹ trước mặt. “Thượng Quan Yên là đơn thuần thực sự, hay phải nói nàng ấy che giấu quá sâu đây?”

Lúc này ở trên nóc điện Vĩnh Thụy, bóng hắc y nhân thoát ần thoát hiện, nhìn rõ, là một nam nhân, biểu tình rõ ràng là đang thăm dò tình hình bên trong

Vinh Thuy cung. Nghe được những lời này của Ninh Nhực Đình, trong lòng liền sinh ra cảnh giác, lập tức muốn rời đi.

Khoé môi Lôi Thừa Vũ kéo lên nụ cười nhàn nhạt, nụ cười này thế nhưng mang theo lãnh khốc cùng thị huyết, từng chữ một nhả ra khỏi đôi môi mỏng hoàn mỹ” Lý Đăng, người đem khách quý trên nóc điện mời xuống đây! Ở trên đó lâu như vậy, rất mệt mỏi!”

Thanh âm của hắn không hề nhỏ, hơn nữa hắc y nhân là người luyện võ, dĩ nhiên nghe được rõ ràng, hắc y nhân võ công cũng không hề kém cỏi, trong lòng liền chấn động, hắn cư nhiên nhận thấy được, lại điềm nhiên trò chuyện tới bây giờ.

Hắc y nhân muốn trốn thoát, tiếc là đã chậm.

Lý Đăng bóng dáng nhẹ như không bay lên, đáp xuống gọn gàng trên mái điện, bảo kiếm nhanh như cắt tuốt khỏi vỏ, hướng hắc y nhân đâm tới.

Tên kia cũng mau chóng rút kiếm chống trả, chỉ qua vài chiêu, hắn liền biết mình không phải đối thủ của Lý Đăng, người này mỗi một chiêu xuất ra đều mang theo sát cơ.

Đao kiếm va vào nhau phát ra tiếng vang lớn, nhất là trong đêm yên tĩnh thế này, càng nghe thấy rõ ràng.

Lý Đăng nghiêng người qua, bảo kiếm trong tay mạnh mẽ đem vũ khí của đối phương đánh rơi xuống đất.

Keng!

Bảo kiếm trong tay Lý Đăng kề lên cổ đối phương.

Hắc y nhân trừng lớn mắt về phía Lý Đăng” Muốn chém muốn giết tùy người!”

“Dễ dàng chết như thế ư? Vậy thì quá tiện nghi cho người rồi!” Một giọng nói âm hàn băng lãnh vang lên, lạnh lẽo bén nhọn cơ hồ đâm thấu người khác.

Lôi Thừa Vũ không rời Ninh Nhực Đình nửa bước, theo sau còn có Phong Trạch và Lôi Ngọc Âm.

Gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lay động lòng người ngẩng lên, không chút e dè đối diện với hắc y nhân kia, Ninh Nhực Đình ánh mắt đầy lãnh ý, giọng nói lạnh đi mấy phần “Người là ai? Tại sao ở đây nghe lén chúng ta?”

Tên hắc y nhân kia nhìn thấy nàng, mắt tròn trừng lớn, ngón tay chỉ thẳng vào mặt nàng” Tiệp nhân yêu phi, ta giết người!”

Hắn đột nhiên vận hết sức lực lao về phía Ninh Nhực Đình, một quyền hướng nàng đánh tới.

Lôi Thừa Vũ thân mình khẽ động, nhanh như chớp phi thân lên không.

Ở đằng sau, kiếm trong tay Lý Đăng xé gió lao đi.

Phong Trạch vội vòng tay qua đầu Lôi Ngọc Âm, bàn tay to lớn áp lên má nàng, kéo nàng vào ngực mình. Hắn không muốn để nàng thấy một màn máu tanh kinh tâm động phách này.

Soạt!

Đúng lúc ba bóng dáng giao nhau trên không, máu tươi bắn ra tung toé, ở giữa màn đêm càng thêm phản quỷ dị.

Hai lưỡi kiếm đâm xuyên qua thân thể hắc y nhân kia, khiến hắn chết ngay lập tức, thân thể như một cái bao cát rơi xuống đất, một tiếng “bịch” nặng nề vang lên.

Lôi Thừa Vũ cảm thấy giết hắn cũng không hà, lại dám nghĩ muốn hại nàng, thiên đao vạn quả cũng không hết tội!

“Xử lý đi!”

Lôi Thừa Vũ khoát tay áo, Lý Đăng liền phân phó mấy thị vệ mang cái xác đi.

Hắn ôm lấy nàng” Là ta không tốt, đã để nàng thấy cảnh máu tanh kinh sợ này.”

“Ta không sao!”

Lôi Ngọc Âm từ trong lòng Phong Trạch chạy tới, lo lắng hỏi “Hoàng tẩu, tẩu không sao chứ?”

“Có huynh ở đây, nàng ấy sao có thể gặp chuyện?”

Lôi Ngọc Âm cũng cảm thấy tối nay quả thật quá đủ chuyện kinh động rồi “Tẩu, đi nghỉ ngơi đi, đừng để mình mệt mỏi.”

“Ta đã biết, Âm Nhi, muội cũng trở về nghỉ đi.”

“Được, ngày mai ta lại tới chỗ tẩu.”

“Ừ!”

Sau một hồi náo loạn như thế, nàng thực sự rất cần nghỉ ngơi.

Phong Trạch hộ tống Lôi Ngọc Âm về Phi Thuý cung, chính mình cũng hồi phủ.

Lôi Thừa Vũ ôm nàng ở trong lòng, mùi hương nhàn nhạt, quyến rũ mà tự nhiên trên người nàng xông vào cánh mũi, nhất thời tâm trạng bức dọc ngày hôm nay tiêu tan.

Hắn ôm nàng ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, lúc nào cũng có cảm giác thoải mái dễ chịu thế này.

Ninh Nhục Đình vòng tay ôm cổ hắn, rất nhanh thiếp đi, bù lại hai đêm mất ngủ.

Hắn say mê ngắm nhìn gương mặt say ngủ của nàng, làn da trắng mịn ôn nhuận như ngọc, lông mi dài rủ xuống như chiết phiến, sống mũi thanh tú, môi nhỏ xinh mềm mại đỏ mọng, thực quyến rũ người.

Lúc nàng ngủ mất đi vài phần khôn khéo sắc sảo, lại tăng mấy phần an tĩnh nhu hoà, nhìn vào cảm giác vẻ đẹp này thực mong manh yếu đuối.

Nữ nhân này chính là duyên định kiếp này của hắn, thế nhưng ở bên hắn lại gặp quá nhiều nguy hiểm.

Lôi Thừa Vũ thực lòng nghĩ, nếu như hắn không gánh vác giang sơn trên vai, liền không cần vinh hoa phú quý, nguyện ý cùng nàng làm một đôi vợ chồng dân gian sống thật hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Cung Yến Tranh Tài (Thượng)

Tết Nguyên đán cũng tới rất gần rồi.

Mặc dù chưa tìm được thủ phạm, nhưng nàng cũng không thể ở trong cung suốt dịp Tết được. Một dịp vui như vậy, sao có thể bỏ lỡ? Hơn nữa đây chính là cơ hội để nàng một lần trải nghiệm không khí Tết ở nơi cổ đại rất cuộc như thế nào.

“Nương nương, cung yến sắp tới, đứng ra mà nói, sẽ do nương nương cùng thái hậu quyết định, nhưng hoàng thượng đã nói, nương nương thân thể bây giờ không thích hợp, để Tiểu Thanh giúp nương nương việc này có được không?” Nàng cũng là lo lắng thái hậu làm khó chủ tử.

“Ta sẽ tự mình chủ trì!” Tô chức cung yến? Thú vị a! Làm sao có thể bỏ qua?

“Nương nương, quan trọng nhất chính là giữ gìn ngọc thể, công việc vất vả để Tiểu Thanh đảm đương được rồi, Tiểu Thanh lo cho người...” Tiểu Thanh lo lắng nói, lông mày thanh tú chau lại.

“Ta không sao, chút việc nhỏ, hơn nữa có người bên cạnh giúp đỡ, sẽ không có việc gì!”

“Nương nương, lần này ngoài hoàng thân quốc thích cùng các đại thần, còn có sứ thần các nước Thanh Khâm quốc cùng Thăng Long quốc.”

Trong Hạo Nhiên đại lục này, Khang quốc chính là quốc gia có thực lực hùng mạnh nhất, hai nước còn lại thường xuyên phái sứ thần sang giữ mối giao hảo, cung yến mừng xuân này có mặt bọn họ cũng là lẽ dĩ nhiên.

“Nhục Đình!” Giọng nói trầm thấp từ tính vang lên, khiến cho trong lòng Ninh Nhục Đình như có một dòng âm áp chảy qua.

Thân ảnh cao lớn của hắn tiến vào, một thân long bào uy phong bề thế, trên đầu là kim quan gắn một viên ngọc phẩm minh châu lấp lánh sáng ngời, thế nhưng minh châu so sánh với đôi con ngươi thâm thúy sâu thẳm ánh lên tinh quang kia, lại không đáng nhắc tới.

Tầm mắt rơi vào bóng dáng mỹ miều của nàng, ánh mắt Lôi Thừa Vũ mười phần dịu dàng, ẩn chứa nhu tình dào dạt.

“Nhục Đình, nàng muốn chủ trì yến hội?”

“Ừm, chàng đừng lo, ta rất khỏe, chút chuyện như vậy không làm khó được ta.”

Chỉ còn hai người trong phòng, hắn liền ôm nàng vào trong ngực, bàn tay đùa nghịch lộn tóc mai bên má nàng.

“Đây không phải là yến hội bình thường, các quốc gia thường nhân cơ hội này ngằm đem đến nhân tài thi đấu tài năng, từ trước đến nay đều là Khang quốc chúng ta đa phần thắng, cũng bởi chúng ta được coi là quốc gia mạnh nhất Hạo Nhiên đại lục, không thể để cho hai nước còn lại coi thường.

“Ồ, thì ra là vậy.”

“Nàng muốn chủ trì yến hội cũng được, ừ, không cần ra ngoài đâu, muốn phân phó chuyện gì, trực tiếp triệu người đến đây nghe nàng phân phó là được.” Hần ngừng một chút, ánh mắt rơi xuống trên bụng nàng.” Hung thủ tạm thời chưa tìm được, nàng cũng không thể ở mãi trong cung, nên sau này phải ngàn vạn lần thận trọng.”

“Thừa Vũ, ta đã biết.”

Tiểu Thanh cùng Trương ngự y chiếu cố thật tốt mẹ con bọn họ, Ninh Nhựt Đình đặc biệt khoẻ mạnh, hơn nữa lần đầu mang thai, cũng không có cảm giác khó chịu.

“Được rồi, vậy yến hội giao phó cho nàng!”

“Ta nhất định làm thật hoành tráng.” Ninh Nhựt Đình vui vẻ cười nói, hai cánh tay phấn nộn nũng nịu vòng qua cổ hần, đôi môi như cánh hoa đào đặt lên gò má Lôi Thừa Vũ một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước.

Lôi Thừa Vũ cau cau mày, “Chỉ có vậy?”

Nàng nhún nhún vai, bộ dáng trêu ngươi” Chỉ có vậy!”

“Tiểu yêu tinh!” Đôi môi mọng hoàn mỹ kéo lên một đường cong, nhanh chóng ập xuống, chiếm trọn hơi thở của nàng. Nụ hôn của hần trần trọc bá đạo, hung hăng mà cắn nuốt, bàn tay giữ chặt sau gáy Ninh Nhựt Đình, đầu lưỡi táo bạo tiến vào chiếm đoạt tất cả ngọt ngào.

Ninh Nhựt Đình bị giày vò đến không thở nổi.

Đôi mắt hần bỗng trở nên âm u, một trận lửa nóng rực bùng lên thiêu đốt trong cơ thể.

Từ lúc nàng mang thai, Lôi Thừa Vũ đã phải cấm dục, chỉ được có như vậy, đối với hần đã là một loại hành hạ không nhẹ.

Ninh Nhựt Đình cũng vì chuyện này mà yêu thương cùng trân trọng hần nhiều thêm, trong cung mỹ nữ như mây, hần đường đường một thân hoàng đế, lại trước sau thủy chung chỉ có một nữ nhân là nàng.

Trôi dạt đến một kiếp sống xa lạ, lại có được một tâm chân tình như vậy, nàng không có gì hối tiếc.

Thấy được vẻ ẩn nhẫn của hần, nàng đành thoát ra khỏi vòng tay hần

“Thừa Vũ, cố chịu đựng nha!” Nàng chớp chớp mắt, nở nụ cười tà tử trêu chọc hần.

Sắc mặt Lôi Thừa Vũ nhất thời tối đen.

“Nhựt Đình, chờ nàng sinh hài tử xong, ta liền đòi nợ nàng!”

Tiếng cười đùa vui vẻ ảm áp từ trong phòng truyền ra ngoài, khiến cho tâm tình hai người bên ngoài cũng tốt đẹp theo.

Lý Đăng và Tiểu Thanh, chỉ cần chủ tử vui vẻ, họ liền vui vẻ.

“Thanh tổng quản, trong cung không thấy có gì bất thường chứ?”

Nói xong, Lý Đăng lại muốn tự đánh vào miệng mình, hết chuyện rồi hay sao mà đi hỏi như vậy?

“Không có ! Lý thị vệ thấy có gì bất thường hay sao?” Tiểu Thanh khó hiểu nhìn hần, không hiểu sao hần lại đột nhiên nói như vậy.

Lý Đăng trong lòng hết sức rầu rĩ, trí thông minh của hần tại sao tự nhiên lại thấp đến thảm thương vậy?

“Không có gì, ta chỉ thuận miệng thôi!”

“Thì ra là vậy.” Tiểu Thanh lơ đãng quay đầu đi.

“Còn nữa... Thanh tổng quản, về sau... gọi ta Lý huynh được rồi!”

Vừa nói xong, gương mặt tuấn tú thường ngày trầm lặng của Lý Đăng lại có luống cuống không biết phản ứng của Tiểu Thanh ra sao.

Tiểu Thanh nở nụ cười tươi đẹp dịu dàng, gương mặt vốn thanh tú trở nên bừng sáng, khiến hần ngây ngốc nhìn.

“Được, vậy Lý huynh có thể gọi ta Tiểu Thanh.”

“Được.”

Đúng lúc hai người đang” bồi đắp tình cảm”, cánh cửa lại không khách khí, “cạch” một tiếng mở ra.

“Tiểu Thanh, cùng ta đi dạo một chút.”

Tiểu Thanh ngượng ngùng thu lại ánh mắt về phía Lý Đăng, cung kính đáp lại “Vâng!”

Ninh Nhựt Đình nhận thấy thần sắc nàng khác thường, liền cố ý trêu chọc” Nha, Tiểu Thanh, mặt của ngươi làm sao lại đỏ vậy? Sốt rồi sao?”

“Nương nương, Tiểu Thanh không có sốt...”

Ninh Nhựt Đình nheo nheo mắt hạnh, đề thấp giọng nói: “Ai nha, hoàng thượng tính sắp tới tìm thê tử cho Lý Đăng, ta cũng nên tìm phu quân gả ngươi đi thôi!”

Tiểu Thanh liền trở nên hoảng hốt “Lý thị vệ sắp thành thân ă?”

“Ừm, để hai ngươi thành thân cùng ngày là được!” Ninh Nhựt Đình ý vị cười, nha đầu này vừa nghe đến người trong lòng sắp thành thân, đã cuống lên như vậy.

“Nương nương, Tiểu Thanh không có muốn rời xa người...” Tiểu Thanh ảo não vô cùng, không nhận ra thâm ý trong lời nói của Ninh Nhựt Đình.

“Không sao, ta đem ngươi gả cho Lý thị vệ, như vậy không cần rời xa ta rồi.”

“Nương nương...” Tiểu Thanh hai má đỏ bừng thẹn thùng, hoá ra chủ tử đã nhìn thấu tâm tư của nàng rồi.

Ngày hôm sau, Ninh Nhựt Đình tới Trường Thọ cung, đem chuyện long thai nói hết sự thật với thái hậu. Ra khỏi cung Vĩnh Thụy, bí mật này đương nhiên phải nói ra.

Ninh Nhựt Đình cũng là chỉ đến góp vui, đối với việc tổ chức cung yến không hiểu biết, để thái hậu trực tiếp quyết định.

“Quý phi, lần này công chúa Thăng Long quốc Từ Tĩnh Nhạc cũng đến, vũ nghệ của nàng ta rất điêu luyện, quý phi vũ nghệ rất tốt nhưng lại không thể nhảy múa, vũ nữ bình thường trong cung chưa chắc thắng được, ngươi có cách nào không?” Thái hậu thái độ đối với nàng đã ôn hoà rất nhiều, nói mẹ quý nhờ con quả không sai!

Ninh Nhựt Đình đang thông thả thưởng thức điểm tâm, nghe thấy thái hậu hỏi như vậy, trong đầu lập tức có chủ ý.

“Thái hậu nương nương, việc này, xin hãy giao cho thần thiếp!”

Ninh Nhựt Đình đi tới Vũ nhạc phòng.

“Trong số các vũ nữ ở đây, ai là người có vũ nghệ tốt nhất?”

Trưởng vũ vệ vàng ra hiệu ột nữ tử đứng gần đó, nàng liền cung kính bước lại gần.

“Nương nương, đây là Thiên Nguyệt, là vũ nữ giỏi nhất trong cung.”

“Tốt, múa thử một điệu đi!”

“Nô tì tuân mệnh.”

Ngũ quan hài hoà thanh tú, không thể nói là tuyệt sắc mỹ nhân, nhưng lại có vẻ đẹp nhu hoà khả ái, khiến người khác nhìn vào cảm thấy thanh thản.

Nàng bước ra giữa phòng, các nhạc sư xung quanh bắt đầu tấu nhạc, một khúc Hồng hạc vũ vang lên, Thiên Nguyệt bắt đầu múa. tư thái thanh thoát nhẹ nhàng, cánh tay uyển chuyển mềm mại, bước chân lại linh hoạt lưu chuyển, tà váy theo từng chuyển động mà du dương bay lên, vô cùng đẹp mắt.

Ninh Nhựt Đình xem đến không rời mắt.

“Nương nương, nàng ấy múa thật đẹp!”

“Ừ, bất quá chúng ta không biết thực lực của công chúa Thăng Long quốc kia thế nào, cho nên không biết được vũ nghệ như thế này, rốt cuộc có thể đối phó hay không?”

Động tác của Thiên Nguyệt quả thực rất thưởng tâm duyệt mục, rất đúng với tên của vũ điệu này, một thân phong thái nhẹ như không, lại thanh nhã vô trù, mang theo thần thái của loài hồng hạc.

Điệu nhạc kết thúc, Thiên Nguyệt như cũ cung kính đứng trước mặt nàng.

“Hay, vũ nghệ rất tốt!” Ninh Nhực Đình không khỏi tán thưởng.”

“Nương nương, người quá khen rồi!” Thiển Nguyệt khiêm cung nói, thần thái không kiêu ngạo không siểm nịnh, điểm này Ninh Nhực Đình rất có thiện cảm

“Được, từ bây giờ đến yến hội, ngươi đến Vinh Thụy cung!”

“Vâng.”

Những vũ nữ khác không khỏi ghen tị, đến Vinh Thụy cung là chuyện tốt như thế nào? Ai cũng biết quý phi nương nương đối xử tốt với thuộc hạ, hơn nữa đãi ngộ ở cung Vinh Thụy so với nơi khác tốt hơn nhiều. Hơn nữa, nếu được biểu diễn trong yến hội, lại nhận được ân sủng của hoàng thượng không biết chừng.

Ninh Nhực Đình không khỏi hưng phấn, Khang triều, ta đem nghệ thuật hiện đại đến đây!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Cung Yến Tranh Tài(Trung)

Đã hai ngày, quý phi ngoài lúc xem xét công việc chuẩn bị cung yến ra, đều cùng vũ nữ Thiển Nguyệt và Thanh tổng quản đóng chặt cửa cung, ở bên trong làm cái gì thần thần bí bí.

“Thiển Nguyệt, ngươi cố gắng một chút!” Ninh Nhực Đình vừa lo lắng lại vừa sốt ruột, tập cái này thực ra rất khó, nhất là khi đã trưởng thành rồi, bàn chân sẽ phải chịu không ít đau đớn.

May mà trước đây học qua ballet, cho nên bây giờ có vốn dùng!

Thiển Nguyệt rất có năng khiếu, trong hai ngày đã có thể đứng bằng mũi chân, bây giờ phải tập luyện để có thể di chuyển được.

“Hoàng thượng giá lâm!”

“Thừa Vũ!”

Thiển Nguyệt lập tức muốn lui ra ngoài.

“Khoan đã, Thiển Nguyệt, lại đây!”

Lôi Thừa Vũ ngồi bên cạnh Ninh Nhực Đình “Nàng muốn cho ta kinh hi gì đây?”

Nàng ngọt ngào ôm lấy cánh tay hắn” Ở nơi của ta, có một điệu múa rất đặc biệt, khẳng định chàng chưa từng xem!” Nàng quay đầu ra hiệu cho Thiển Nguyệt.

Thiển Nguyệt hiểu ý, bắt đầu dùng mũi chân di chuyển.

“Chàng xem, đó chính là điểm đặc biệt của điệu múa này, nó làm cho điệu múa uyển chuyển nhẹ nhàng hơn,ta nghĩ, chúng ta sẽ thắng.”

Lôi Thừa Vũ không đáp lại, ánh mắt vẫn tập trung trên người Thiển Nguyệt.

“Thừa Vũ!” Ninh Nhực Đình nhìn theo ánh mắt của hắn, trong giọng nói đã mang theo mùi dấm chua.

“Ngươi là người tập võ.”

Lôi Thừa Vũ đột ngột lên tiếng, giọng nói của hắn không nhanh không chậm, lại mang theo mùi phản kháng định.

Thiển Nguyệt động tác khựng lại.

“Hoàng thượng anh minh, nô tì đúng là có học qua võ thuật.”

“Nữ tử học võ thuật là điều hiếm thấy, thân thủ của ngươi xem ra không tệ, tại sao ở trong cung làm vũ nữ?” Giọng nói hắn lạnh lẽo, cương quyết, rõ ràng đang nghi ngờ mục đích vào cung của Thiển Nguyệt.

Ninh Nhực Đình cũng rất bất ngờ, ánh mắt liền chăm chú theo dõi Thiên Nguyệt.

“Hồi hoàng thượng, nô tì vì Văn gia cầu tình, xin hoàng thượng minh xét, trả lại trong sạch cho phụ thân của nô tì Văn tướng quân!” Thiên Nguyệt đột nhiên quỳ rạp xuống đất.

“Ngươi là nữ nhi của Văn tướng quân?” Giọng nói của hắn lộ ra

một tia kinh ngạc.

“Xin hoàng thượng minh xét, Văn gia là có người vu oan!”

Văn Thiên Nguyệt nghĩ đến cái chết oan khuất của cha, và người anh đang bị đày ải ở biên cương, trong lòng bi phẫn vô cùng, nàng có cơ hội gặp được hoàng thượng, nhất định phải xin hoàng thượng minh oan cho gia đình mình.

Lôi Thừa Vũ lâm vào trầm mặc.

Năm đó, nhị thúc của hắn được phái đi biên giới dẹp loạn Thăng Long quốc, thế nhưng một đi không có ngày trở về. Lúc ấy, Văn tướng quân chính là phó tướng theo nhị thúc. Quân đội bị tập kích bất ngờ, nhị thúc bỏ mạng nơi sa trường, còn Văn tướng quân và một số ít người mang binh Hồ phủ trở về, nhưng Thừa tướng tâu lên rằng họ đào ngũ trốn chạy, hại vương gia vong thân, tội không thể tha, gia sản bị tịch thu, gia quyến tứ tán.

Lôi Thừa Vũ tầm mắt một lần nữa đánh giá, xem ra Văn Thiên Nguyệt không nói dối.

Thừa tướng? Nhị thúc bình thường thương yêu hắn nhất, và thừa tướng đang ngầm ngầm xây dựng thế lực? Có lẽ chuyện này thực có ẩn tình.

“Đứng lên đi. Trẫm sẽ tra xét chuyện này.”

“Tạ hoàng thượng.”

“Lý Đăng!”

“Có vi thần!”

“Thử thân thủ của nàng ấy đi!”

Ninh Nhực Đình cũng thực muốn nhìn xem, võ công của nàng ấy tốt đến mức nào?

Lý Đăng không nói hai lời ra chiêu.

Thiên Nguyệt nhanh chóng đỡ đòn, tuy không có nhiều lực, nhưng lại đặc biệt nhanh nhẹn, chủ yếu là thủ không tấn công.

Ánh mắt Lôi Thừa Vũ có chút tán thưởng.

“Thừa Vũ, chàng nghĩ thế nào?”

“Nhực Đình, ít người có thể tiếp được mười chiêu của Lý Đăng, ta xem, cũng sắp đủ rồi.”

Qua hơn mười chiêu, Lôi Thừa Vũ lên tiếng “Đủ rồi!”

“Cô nương, đắc tội rồi!” Lý Đăng ôm quyền lùi lại phía sau.

“Từ nay, ngươi hãy ở lại bên cạnh ta.” Ninh Nhực Đình hiểu rõ Lôi Thừa Vũ không nhìn nhầm người, cũng hiểu ý hắn lần này muốn thử thân thủ của Văn Thiên Nguyệt, chính là tìm một nữ tử hộ vệ bên cạnh nàng.

“Tạ nương nương ân điển.”

Văn Thiên Nguyệt đối với chủ tử này có tình cảm yêu mến cũng như kính phục, trên người Ninh Nhực Đình thông minh cơ trí, có khí chất ưu nhã cao quý từ trong xương cốt tỏa ra, tự nhiên toả sáng, nhận nàng làm chủ tử quả xứng đáng.

Ninh Nhực Đình nhẹ nhàng cười “Được, từ nay chính là bằng hữu, không xưng nô tì, xưng Thiên Nguyệt được rồi.”

Trong lòng Văn Thiên Nguyệt một phen chấn động, nàng lại được nương nương cao cao tại thượng nhường kia, nhận một tiếng bằng hữu!

Đời này có một bằng hữu như vậy, sống thật đáng!

Bên ngoài cung, tiếng nghị luận xôn xao.

“Thế nào hôm nay ta thấy quý phi nương nương bụng lớn lên, rõ ràng là đang hoài thai?”

“Vậy chuyện hư thai trước kia là thế nào? Thực không thể hiểu nổi!”

“Hoàng thượng hôm đó không phải triệu toàn bộ thái y viện hay sao?”

“Chẳng lẽ có nhầm lẫn? Dù có nhầm lẫn, không thể nào cả mười vị thái y nhầm cả mười!”

“Các người dám ở đây nghị luận chủ tử? Chê mạng quá dài hay sao?”

Mọi người hoảng hốt nhìn về phía phát ra tiếng nói, đó là một cung nữ bên người Thượng Quan Yên.

“Tham kiến chiêu nghi!” Bọn họ hành lễ cho có lệ, đối với vị chiêu nghi ôn hoà không được sùng ái này, căn bản không để vào mắt.

Đôi lông mày thanh tú thoáng chau lại, rất nhanh khôi phục thần sắc như thường, nàng nhẹ nhàng lên tiếng.

“Các người mau đi làm việc, đừng ở đây bàn tán nữa, hoàng thượng biết được, sẽ xử phạt nặng.”

“Vâng, cảm tạ chiêu nghi nhắc nhở.”

Thượng Quan Yên khẽ phát tay áo, ra hiệu cho cung nữ bên cạnh “Đi thôi.”

Vừa vào trong Lan Tâm các, nàng liền nhận thư do bồ câu đưa tới.

Gương mặt xinh đẹp trở nên vặn vẹo, nàng vô nát bức thư, đốt thành tàn tro.

Vĩnh Thụy cung.

Ninh Nhược Đình mang thai năm tháng, cái thai lớn hơn, đi lại cũng nặng nề hơn.

Nàng cùng Lôi Thừa Vũ ngồi ở bên ngoài, thưởng trà thưởng hoa.

“Haiz, ta vốn rất thích hoa lan, chỉ có điều thân thể này lại dị ứng, ta cũng không ngờ dị ứng dữ dội như vậy.”

“Ta đã giữ kín chuyện đó rồi, phòng trừ có kẻ lợi dụng chuyện đó ám toán nàng.”

“Thừa Vũ, chàng nói, kẻ ám hại ta rốt cuộc là ai? Làm người tốt cũng thật khó, à không, phải nói sống trong cung cấm, thật quá khó khăn.” Nàng than thở, bàn tay vô thức vuốt ve bụng.

“Nàng nói đúng... Nếu lúc nhỏ không có phụ hoàng, mẫu phi, nhị thúc cùng đại huynh che chở, ta không biết đã chết bao nhiêu lần.” Giọng nói hần trở nên âm trầm, cuộc sống trong cung này thật quá mệt mỏi, ở nơi xa hoa lộng lẫy bậc nhất như vậy, lại đầy mùi máu tanh.

“Thừa Vũ...” Bàn tay nhỏ bé vươn ra, nắm lấy bàn tay to lớn của hần, vì hần mà đau lòng.

“Hoàng thượng, nương nương, sứ thần Thanh Khâm quốc đã đến!”

“Được, đưa bọn họ tới đại điện!”

“Vâng!”

Hần lưu luyến hôn lên trán nàng” Nhược Đình, lát nữa ta sẽ trở lại.”

“Được, chàng đi đi.”

Mãi đến khi bóng lưng hần rời đi, nàng mới thu tầm mắt lại, trong lòng không khỏi mất mát.

Ngày hôm sau, sứ thần Thăng Long quốc cũng đến.

Hôm nay, yến hội sẽ được tổ chức.

Ninh Nhược Đình thay một thân lễ phục cung trang đặc biệt tinh xảo, từng đường kim mũi chỉ đều tỉ mỉ cẩn thận, bạch y thêu chỉ bạc càng tôn lên khí chất sẵn có của nàng.

Ngoài bụng lớn lên, cơ thể của nàng vẫn mảnh mai, hầu như không có gì thay đổi. Ninh Nhược Đình để Tiểu Thanh trang điểm búi tóc ỳnh, lại đặc biệt dùng nhiều trang sức hơn mọi khi.

“Nhược Đình!” Lôi Thừa Vũ đã đến.

“Thừa Vũ, đi thôi!”

Nàng mỉm cười dịu dàng, ánh mắt long lanh lay động, nhất tiểu khuynh thành, khiến cho cảnh vật xung quanh nhất thời lu mờ thất sắc.

Hắn một thân trường bào hoàng kim, trên đầu kim quan gắn một viên Đông châu lớn, trầm rỗng cố định lại càng thêm phần tuấn dật uy vũ.

Bàn tay trắng như phấn đưa lên, khoác cánh tay hắn, hai người cùng nhau đến điện Minh Tâm.

Sứ thần lúc này đã tới đông đủ, Tể từ vị trí của long ý, hai bên là vị trí của quý phi và hoàng thái hậu, bên dưới lần lượt là các quan đại thần và sứ thần Thanh Khâm, sứ thần Thăng Long ngồi hai bên tả hữu.

Hoàng thái hậu đã tới trước rồi, trong lòng không khỏi sốt ruột, làm sao mà hoàng nhi chưa đến? Nhất định vẫn ở chỗ quý phi rồi!

Bên ngoài vang lên tiếng thông truyền “Hoàng thượng giá lâm, quý phi nương nương giá lâm!”

Người trong điện nhất thời hít một ngụm khí lạnh.

Đôi nam nữ đứng ở cửa xung quanh tựa như có hào quang lưu chuyển, nam tử hoàng kim trường bào bề thế, lông mày kiếm cương nghị, ung mâu thâm thúy hữu thần, sống mũi cao thẳng hoàn mỹ, tuấn dật bất phàm, nữ tử một thân bạch y, trên đầu cài trâm phượng tinh xảo, tóc tựa như mây, da tựa như ngọc, phượng mâu sắc sảo sáng ngời, đôi môi như cánh hoa mê người, thực phong hoa tuyết đại!

Mọi người được một trận kinh diễm!

Đây chính là hoàng đế cùng quý phi Khang quốc! Quả nhiên danh bất hư truyền!

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Quý phi nương nương vạn phúc kim an!”

“Chúng ái khanh bình thân!” Lôi Thừa Vũ thần sắc lãnh mạc, một đường bước thẳng tới long ý.

“Tạ ơn hoàng thượng!”

Ánh mắt Ninh Nhựt Đình nhanh chóng tập trung vào nữ tử ngồi đầu bàn sứ thần Thăng Long quốc.

Nữ tử đó mặc xiêm y màu xanh thiên thanh, gương mặt xinh đẹp thanh lệ, toàn thân toát lên khí chất cao nhã tự nhiên, thể nhưng lại tản ra một loại u buồn man mác khiến người nhìn vào mà rung động.

Bất luận dung mạo hay khí chất, cùng với Ninh Nhựt Đình bất đồng.

Bên cạnh nàng là một nam tử tuấn tú mặc ngân y, trên đầu ngân quan tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, ánh mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi nàng.

Ninh Nhựt Đình lập tức có nhận định, đây chính là công chúa Thăng Long quốc- Từ Tịnh Nhạc.

Nàng quay đầu nói với Thiên Nguyệt” Thiên Nguyệt, đó chính là vị công chúa so vũ nghệ với ngươi.”

Văn Thiên Nguyệt đáp lại một tiếng, ánh mắt cũng chuyển đến trên người Từ Tịnh Nhạc.

“Thiên Nguyệt, muội nhất định thắng!” Tiểu Thanh cũng lên tiếng động viên Thiên Nguyệt.

Rót được mấy tuần rượu, sứ thần Thăng Long quốc lên tiếng “Hoàng thượng, ngày hôm nay công chúa điện hạ của chúng thần có một vũ khúc xin được tặng cho Khang quốc, xem như thành ý của Thăng Long chúng thần gửi tới quý quốc.”

“Thành ý của quý quốc, trăm sao có thể từ chối?”

Từ Tịnh Nhạc nhẹ nhàng đứng dậy, uyển chuyển bước vào giữa điện.

Nhạc bắt đầu vang lên.

Cánh tay đưa lên, lộ ra ngoài trắng như ngọc, thân mình mềm mại không xương, bước chân nhẹ tựa mây bay.

Nhạc dập dìu bỗng nhiên biến chuyển nhanh hơn, động tác của Từ Tịnh Nhạc cũng theo đó linh hoạt, tóc đen dài bay múa, tà áo phiêu phiêu theo từng chuyển động, gương mặt nàng lộ ra thần sắc lạnh nhạt, đôi mắt lại tản ra vẻ u buồn không cách nào che giấu.

Tất cả không khỏi trầm trồ tán thưởng, chỉ trừ Lôi Thừa Vũ từ đầu tới cuối không liếc lấy một cái, mọi người đều bị vũ điệu này làm mê say rồi.

So với Nhựt Đình của hắn, tiên nữ trên trời cũng không bằng, một công chúa nhỏ nhỏ có đáng là gì?

“Hay, vũ nghệ hay tuyệt!”

Thái hậu là người lên tiếng khen ngợi đầu tiên.

Chúng quần thần bên dưới cũng không tiếc lời khen ngợi.

Lôi Ngọc Âm lại hừ một tiếng, quay sang Phong Trạch bên cạnh “ So với hoàng tẩu, đúng là không bằng nửa phần!”

Thăng Long quốc sứ thần rất đặc ý, dương dương tự đắc nói” Nghe danh quý phi nương nương đã lâu, công chúa của chúng ta cũng đã hiển vũ, vậy chúng thần có thể hay không được thấy tài nghệ của nương nương?”

Lôi Thừa Vũ ánh mắt lạnh khốc thẳng hướng tên sứ thần, khiến hắn lạnh sống lưng, nhưng lời nói ra không thể rút lại.

Nàng vỗ nhẹ lên mu bàn tay hắn, ý nói để nàng ứng phó.

“Bản cung thân thể không tiện, vậy để cho người của bản cung, thay bản cung hiến vũ đáp lễ của ngài!”

“Được, vậy chúng ta chờ xem vũ khúc của Khang quốc đây!”

Ninh Nhượng Đình cố hết sức kiềm chế, nàng thật muốn cầm quả táo trước mặt mà ném vào miệng tên kia.

Thiên Nguyệt vâng mệnh bước xuống giữa điện.

Mới vài động tác đầu tiên, cả đại điện đã xôn xao.

“Kia là vũ điệu gì vậy?”

“Ta chưa từng thấy bao giờ!”

“Làm sao có thể đứng bằng mũi chân thế kia?”

Ngay cả Từ Tịnh Nhạc cũng không khỏi kinh ngạc.

Tư thái của Thiên Nguyệt thướt tha như liễu, cả người đều giữ thẳng bằng bằng mũi chân, cho nên tạo cảm giác nhẹ nhõm như bay.

Đại điện im lặng như tờ.

Nàng đưa một chân lên cao, cả người trụ vững bằng một chân, xoay một vòng tròn, tư thế giống như chim yến bay lên.

Tuyệt đẹp!

Tất cả mọi người đều bị hấp hồn.

Ninh Nhượng Đình đặc ý vô cùng, quả là học trò ưu tú nha!

Kết thúc vũ điệu, mọi người nhất thời chưa hoàn hồn, không khí như cũ lặng ngắt.

Ba tiếng vỗ tay vang lên, phá vỡ bầu không khí quái dị này.

Từ Tịnh Nhạc chậm chậm lên tiếng” Ta đúng là múa riu qua mắt thợ, để mọi người chê cười rồi!”

Ninh Nhượng Đình mỉm cười nói “ Công chúa quá khiêm tốn rồi!”

Đến lượt sứ thần Thanh Khâm quốc lên tiếng”Ồ, nương nương hẳn là tinh thông nhiều tài nghệ! Vì thần thấy hay là, nương nương cho chúng thần thấy được tài thi phú?”

Ninh Nhượng Đình âm thầm cười lạnh, được, đó là các ngươi tự rước lấy nhục. Ta muốn xem các ngươi giỏi, hay tinh hoa thi phú ngàn năm tích lũy giỏi?

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cung Yến Tranh Tài (hạ)

Nàng thoải mái trả lời “Thi nghệ của bản cung có hạn, xin chư vị đừng chê cười.”

“Nurong nurong quá khiêm tốn rồi!”

Lôi Thừa Vũ còn đang nghĩ, nàng sẽ khéo léo từ chối, từ trước tới giờ hắn cũng chưa từng thấy qua tài năng thi phú của nàng.

Nhưng hắn tin tưởng, nếu nàng đã nhận lời, nhận định nàng sẽ làm tốt!

Vị sứ thần ánh mắt hướng đến Ninh Nhựt Đình.

“Vây xin lấy đề tài là cảnh xuân! Nurong nurong, thỉnh!”

Ninh Nhựt Đình làm ra vẻ nghĩ ngợi một chút, cô nhân a, mượn thơ của người một chút!

Có rồi! Di gia biệt hồ thượng đình*!

Đôi môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, giọng nói nàng ôn nhu như nước, chậm chậm đọc.

“Hảo thị xuân phong hồ thượng đình

Liễu điều đằng mạn hệ ly tình

Hoàng oanh trú cửu hồn tương thức

Dục biệt tần đề tứ ngũ thanh.”

“Hay, hay tuyệt! Luận về cảnh hay tình, đều không chê vào đâu được” Ngự sử đại phu Diệp Chính không nhịn được thốt lên.

“Hay ột câu “Dục biệt tần đề tứ ngũ thanh”!

Từ Tịnh Nhạc thực sự nhận ra, lúc đầu mình đã đánh giá thấp vị quý phi này.

Lôi Thừa Vũ không nói câu nào, ánh mắt khoá chặt lấy nàng, trong mắt là kinh ngạc cùng vui sướng.

Nàng còn đem cho hắn kinh hi gì nữa đây?

Sứ thần Thanh Khâm kích động đứng lên.

“Thật một áng thơ trác tuyệt! Nurong nurong quả nhiên là tài mạo song toàn!”

Vốn viên chánh sứ này là người đặc biệt yêu thích văn học, cho nên đối với nàng chính là tán thưởng.

Thế nhưng sứ thần Thăng Long lại không bỏ qua “Lấy hoa mai làm đề tài, quý phi nurong nurong, thỉnh!”

Ninh Nhựt Đình lập tức xuất khẩu thành thơ.

“Tường giác sở chi mai

Lãng hân độc tự khai

Dao tri bất thị tuyệt

Vị hữu ám hương lai.”

“Thơ hay! Thơ hay!”

Trong điện tiếng tán thưởng không ngớt.

Thanh Khâm sứ thần hoàn toàn tâm phục khẩu phục đến sát đất, ánh mắt nhìn Ninh Nhựt Đình chính là thập phần tán dương, hắn sống đến hơn nửa đời người, hiếm thấy ai tài năng thi phú như vậy, nói chi đây là một nữ tử.

Mà sứ thần Thăng Long quốc thì lại không cam lòng, thế nhưng không cam lòng thì làm được cái gì?

“Thăng Long quốc chúng thần còn có một khúc nhạc muốn dâng lên, xin hoàng thượng nhận lấy thành ý!”

Lôi Thừa Vũ thấy nàng nụ cười tự tin của nàng, biết được nàng đã có cách, liền gật đầu đồng ý.

Viên chánh sứ phát tay ra hiệu, liền có một nữ tử ôm đàn tì bà tiến lên.

Dung mạo nàng bị che lại bởi một tấm lụa mỏng, nhưng vẫn thấp thoáng những đường nét xinh đẹp, nàng ung dung ngồi xuống, vẻ ngạo mạn cùng tự tin

vô cùng, ngón tay thon dài đẹp đẽ đưa lên, chạm vào dây đàn.

Giai điệu vừa bắt đầu, mọi người liền bị cuốn theo, dập dờn tựa như ôn tuyền, nghe tiếng nhạc, tường chừng hiện ra trước mắt khung cảnh đẹp như mơ.

Ngón tay linh động gảy đàn, khúc nhạc này nàng tự mình soạn ra, cùng với nàng đã dung nhập thành một thể.

Một nơi thế ngoại đào nguyên không nhiễm bụi trần, gió nhẹ mát rượi, trong không gian hoa thơm lan tràn, mê hoặc không sao tả xiết, theo tiếng đàn dần dần hiện ra.

Khúc nhạc kết thúc, tiếng tán dương vang lên như thủy triều ập tới, lớp sau tiếp lớp trước, ồn ào không dứt.

Sứ thần Thăng Long quốc đắc ý bội phần, liếc mắt dò xét sắc mặt của Ninh Nhực Đình, lại thấy nàng thần nhiên như không, chẳng thấy chút nào về ngoài ý muốn.

Hắn chưa kịp lên tiếng, nàng đã lên tiếng trước.

“Được, Khang quốc chúng ta cũng có phần lễ đáp tạ các vị!”

Tiểu Thanh liền mang đàn tranh tới giữa điện.

“Công chúa điện hạ, thỉnh!”

Lôi Ngọc Âm cảm nghệ tuyệt vời, từ lúc nhỏ cho đến lớn học qua bao nhiêu khúc nhạc, nhưng khúc ca mà Ninh Nhực Đình hát cho nàng nghe, lại là lần đầu tiên nghe thấy, một khúc ca hay tuyệt!

Nàng biết được nó như tìm được trân bảo, say mê luyện tập, đến khi hoàng tẩu gặt đầu tán thưởng mới thôi.

Ninh Nhực Đình cùng Lôi Ngọc Âm trao đổi ánh mắt, âm thầm tín nhiệm nhau.

Ninh Nhực Đình hát cho Lôi Ngọc Âm nghe, thực ra chính là ca khúc Cung dưỡng ái tình của Dương Mịch.***

Hai bàn tay linh hoạt chuyển động, một đoạn giai điệu ngân ngui, đã làm con người ta trầm mê.

Kỹ thuật của nàng thực sự xảo diệu, âm thanh ngân nga rung động rất mực tinh tế, ôn nhu mượt mà khiến lòng người xao xuyến.

Tiếng nhạc đột nhiên thay đổi, tựa như vút bay lên cao, quyết liệt mà say mê, lòng người chấn động, tâm tình cùng thanh âm hoà làm một.

Ninh Nhực Đình khe khẽ hát cho hắn nghe.

“Đặt ngời trong lòng bàn tay, thành khăn thấp nén hương.

Chỉ một ngọn nến cũng đủ thấp sáng kinh luân.

Không cần da diết não lòng, chỉ mong được yêu một lần”

Lôi Thừa Vũ xúc động siết chặt lấy bàn tay nàng.

Khúc nhạc dưới tay Lôi Ngọc Âm sinh động lạ thường, người nghe thấy cả sầu khổ thương tâm, đan xen vào đắm say quyến luyến, làm tâm hồn con người ta rung động mãnh liệt.

Phong Trạch ánh mắt trở nên mê đắm, trong mắt chỉ còn hình ảnh Âm Nhi của hắn.

Từ Tịnh Nhạc cũng không khỏi mê say, đây là khúc nhạc tuyệt diệu nhất nàng từng nghe.

Nam tử ở bên nàng trong đáy mắt thủy chung chỉ có nàng, ánh mắt vô cùng phức tạp, tâm tư khó mà nhìn thấu được.

Bên trong điện im lặng như tờ, không ai dám thở mạnh, sợ sẽ ảnh hưởng đến khúc nhạc tuyệt diệu thế gian như vậy.

Giọng hát mượt mà như nhung của nàng vẫn bên tai hắn.

“Ta nguyện trọn đời trọn kiếp cung dưỡng ngời

Người trong thế gian quá nhiều phiền não phải quên

Giữa bể khổ thấp thoáng bóng hình xưa của nàng

Quay đầu lại chợt thấy hồng trần vạn tượng đã qua từ lâu.”

“Nhược Đình, nàng đừng hát nữa?” Giọng nói hần hơi run lên, bàn tay càng dùng lực giữ lấy tay nàng.

Nàng khó hiểu hỏi lại “Tại sao?”

“Nàng ở bên cạnh ta, ta sẽ không để nàng phiền não hay đau khổ như vậy, ta sẽ không bao giờ rời xa nàng, cũng không để nàng rời khỏi ta.” Giọng nói của hần thấp phần kiên định, đôi con ngươi thâm thúy toả sáng lạ thường, cuốn lấy nàng trầm luân trong đó.

Nội tâm Ninh Nhược Đình tăng tăng rung động, ôm lấy cánh tay hần “Thừa Vũ, kiếp này được ở bên chàng, chính là phúc khí của ta!”

“Nhược Đình, nàng mới là trân bảo trời ban cho ta!”

Ninh Nhược Đình cúi đầu, che giấu đi chua xót trong đáy mắt, nàng có một tấm chân tình sâu sắc đến tâm can, thế nhưng chẳng được lâu dài.

Nếu ngày kia nàng biến mất, hoặc chết đi, có phải hay không hần sẽ vô cùng thương tâm khổ sở?

Ninh Nhược Đình không dám nghĩ thêm nữa, nàng sợ khó mà ngăn nổi nước mắt đang chực chờ rơi xuống.

Lôi Ngọc Âm lúc này một khúc đàn xong, tao nhã đứng dậy, trở về chỗ ngồi của mình.

Ba tiếng vỗ tay vang lên liên tiếp, đem mọi người còn đang chìm đắm thức tỉnh lại.

“Trời ơi, đó là khúc nhạc tuyệt diệu nhất ta từng nghe được!”

“Xứng danh đệ nhất nhạc khúc trên thế gian!”

Khen ngợi đua nhau tới tấp, cơ hồ có thể đem đại điện nhấn chìm.

“Công chúa điện hạ, vì thần muốn hỏi, khúc nhạc này có tên là gì?”

“Đây là khúc Cung đường ái tình, do quý phi nương nương của chúng ta biên soạn ra!” Lôi Ngọc Âm chỉ hận không thể đem vị hoàng tẩu tài ba hơn người này khoe khoang khắp nơi, giọng nói tràn đầy tự hào.

Bên dưới lại một trận bàn tán xôn xao.

Quý phi nương nương dung mạo tuyệt thế, tài hoa ít ai sánh kịp, một nữ nhân như thế, mới xứng có được sủng ái vô hạn của thiên tử!

Mọi người trong lòng thầm cảm thán vô số lần.

Ninh Nhược Đình lại chột dạ, nói nàng tự mình biên soạn, cũng thật uỷ khuất cho nhạc sĩ chân chính.

Thắng bại thế nào, ai nấy đều ngầm hiểu rõ rồi, cung yến lại tiếp diễn đến chiều mới kết thúc.

* Một bài thơ của Nhung Dục

** Một bài thơ của Vương An Thạch

*** Nhạc phim Cung toả châu liêm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Công Chúa Cầu Thân

Buổi tối, Lôi Thừa Vũ thu xếp xong mọi chuyện với sứ thần hai nước, liền trở về cung Vinh Thụy.

Sắc mặt hần trở nên âm trầm, suy đi tính lại, vẫn là nên nói cho nàng biết.

“Nhược Đình, có chuyện này...”

Hần đường đường là hoàng đế một quốc gia hùng mạnh, thường ngày hô phong hoán vũ, ở trước mặt nàng nói chuyện này lại nửa ngày không mở miệng được.

“Thừa Vũ, sao vậy?” Ninh Nhựt Đình cũng cảm thấy, có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

“Sứ thần Thăng Long quốc... mang theo chiếu chỉ của hoàng thượng bọn họ, đưa công chúa sang đây cầu thân, muốn để công chúa của họ trở thành hoàng hậu.”

Nàng có cảm giác như bị ai đánh mạnh vào.

Một công chúa cầu thân có ý nghĩa gì? Chính là cây cầu nối quan hệ bang giao giữa hai nước, cũng là một hiệp định hoà bình bằng xương bằng thịt.

Hắn mặc dù chỉ thương yêu nàng, cũng không thể từ chối hôn sự này.

Bất luận là nữ nhân nào, nghe đến chuyện phu quân mình cưới thêm một phụ nữ khác, đều sẽ có cảm giác như vậy.

Ninh Nhựt Đình trong lòng loạn vô cùng, không biết làm sao mới phải.

Mọi biểu tình của nàng đều không thoát khỏi tầm mắt của hắn.

“Nhựt Đình, nàng đừng lo lắng. Ta không đồng ý, ai có thể ép ta?”

“Thừa Vũ, nhưng Từ Tịnh Nhạc nàng ấy cũng rất đáng thương.”

Ninh Nhựt Đình đã nhìn thấu, vẻ u buồn kia của công chúa Thăng Long quốc từ đâu mà có.

Hắn nheo nheo mắt “Nàng có ý gì?”

“Chàng thấy nam tử ngân y ngồi cạnh nàng ấy trong cung yến hay không? Hai người bọn họ chính là một đôi, chỉ có điều vì chuyện cầu thân này mà...”

“Nàng là nói Ngân Cảnh Huy?” là con trai của Tả thừa tướng Thăng Long quốc, hắn chính là một nhân tài hiếm có, văn võ song toàn, khí độ phi phàm. Nhân tài như thế rất hiếm có.” Ánh mắt Lôi Thừa Vũ phá lệ lộ ra một tia tán thưởng.

Nàng thờ dãi” Chúng ta đến chỗ công chúa một chút.”

Nếu sau này đều ở trong cung, chỉ bằng thêm bạn bớt thù, hơn nữa đối với vị công chúa này, nàng rất có hảo cảm.

“Hoàng thượng giá lâm, quý phi nương nương giá lâm”

Từ Tịnh Nhạc hoảng hốt nhìn sang người bên cạnh, lại phát hiện hắn đã biến mất không thấy tăm hơi.

Nàng uyển chuyển hành lễ” Hoàng thượng vạn phúc kim an, nương nương cát tường!”

“Bình thân!”

Ba người ngồi xuống bàn trà, Ninh Nhựt Đình và Từ Tịnh Nhạc nói chuyện với nhau mấy câu, còn Lôi Thừa Vũ giữ nguyên bộ dáng trầm mặc, im lặng uống trà.

Hắn cảm nhận được một loại khí tức mạnh mẽ, cơ hồ cùng với khí tức trên người hắn tương tự nhau.

Lôi Thừa Vũ đột nhiên lên tiếng” Người nếu muốn đưa công chúa bỏ trốn, không chuẩn bị chu đáo e là không xong đâu.”

Từ Tịnh Nhạc sắc mặt đại biến, Ninh Nhựt Đình có chút ngạc nhiên, ngay sau đó lại trở về thần sắc như thường, nàng đã biết người trong miệng hắn nhắc tới là ai.

Vụt!

Một bóng dáng từ trên cao tiếp đất nhẹ nhàng, hắn đứng thẳng lưng, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, trang phục dạ hành trên người làm tăng thêm phần bí ẩn.

Hắn thông thả ôm quyền “Hoàng thượng vạn phúc kim an!” Ngân Cảnh Huy biết được, Lôi Thừa Vũ nếu muốn định tội hắn, thì đã trực tiếp bắt hắn lại, không cần thiết phải phí lời như vậy.

“Ngân công tử và công chúa đây, trăm sẽ thành toàn cho hai người...”

“Ý của người là...” Từ Tịnh Nhạc và Ngân Cảnh Huy nhìn nhau, lộ ra vẻ bất khả tư nghị.

Ninh Nhựt Đình ngạc nhiên nhìn hắn, không ngờ hắn lại có chủ ý này.

“Trong cung thủ vệ sâm nghiêm, hai người khó mà ra ngoài an toàn được, ta sẽ giúp các người an bài một chút, tìm có tác thành, nếu như không thành, thì

phải ra khỏi hoàng cung.”

Ngân Cảnh Huy và Từ Tịnh Nhạc cùng nhau đứng dậy hành lễ.

“Đa tạ hoàng thượng đại ân đại đức, cả đời này tại hạ không quên ân đức của người, nhất định sẽ hồi báo!”

“Thừa Vũ, chuyện này ta sẽ thay chàng an bài, đừng lo lắng!”

“Đa tạ nương nương!”

“Hai người đừng khách khí, ta làm vậy cũng vì mình mà thôi, dù sao thì ta cũng không muốn hậu cung có thêm bất kỳ ai khác.”

Từ Tịnh Nhạc càng thêm ngưỡng mộ vị quý phi này, nàng có lối suy nghĩ vượt xa những nữ nhân bình thường khác, lại có thể đối với nam nhân duy ngã độc tôn như hoàng đế bá đạo như vậy.

Ninh Nhượng Đình cũng thật khâm phục chân tình của hần và Từ Tịnh Nhạc, họ có thân phận cao quý cỡ nào, lại có thể buông bỏ tất cả, nguyện ý sống với người mình yêu thương. Thế nhưng, nếu nàng đã có chủ ý thành toàn cho họ, nhất định sẽ làm trọn vẹn, không ảnh hưởng tới cuộc sống của hai người sau này.

Sáng hôm sau, trước cửa chính ra khỏi hoàng cung có hai cỗ xe ngựa lớn, xung quanh rất nhiều thủ vệ cùng thị nữ.

“Khởi hành!” Hiệu lệnh vừa lên, đoàn người bắt đầu di chuyển, hướng đại môn mà đi, đích đến chính là chùa Thanh Lâm ở chân núi Thanh Lâm, đưa quý phi nương nương và vị công chúa Thăng Long quốc đi cầu phúc.

Bên trong cỗ xe thứ nhất, Ninh Nhượng Đình cùng Thiển Nguyệt và Tiểu Thanh ngồi, hai người đều có vẻ căng thẳng, chuyện này nếu như không thành, ai gánh vác nỗi đại tội đây? Cho nên chỉ có thể thành, không thể bại!

Cỗ xe thứ hai, Từ Tịnh Nhạc ngồi bên trong, lại có vẻ trấn định hơn hai người kia, ánh mắt thuần thực khôn khéo không có gợn sóng, bình tĩnh lạ thường.

Đoàn xe đi tới chân núi Thanh Lâm, bỗng từ bên đường có những bóng đen lao vụt ra.

Vụt! Vụt!

Gần mười hắc y nhân lao ra trước xe ngựa.

“Có thích khách! Bảo vệ nương nương! Bảo vệ công chúa!” Một thị vệ lớn tiếng phân phó, tất cả thị vệ nghe lệnh, liền vây xung quanh hai cỗ xe, tuốt kiếm sẵn sàng ứng chiến.

Hắc y nhân cầm đầu vận khinh công bay về phía hai cỗ kiệu, ống tay áo phát lên, một thứ bột mịn màu trắng rơi xuống.

Đợi đến khi họ kịp nhận ra, tất cả thị vệ từng người từng người một trúng phải thuốc mê, lần lượt gục xuống, chỉ còn vài người trụ lại.

Một tên hắc y nhân nhanh như cắt kéo rèm chiếc xe ngựa thứ hai ra, ôm lấy Từ Tịnh Nhạc mang đi.

“Mau đuổi theo hần!” Mấy người thị vệ hô lên, nhưng thực sự thực lực của họ và những hắc y nhân kia cách biệt quá xa.

Vụt!

Ngân Cảnh Huy không do dự lập tức phi thân đuổi theo.

Lý Đăng vén rèm nhìn ra ngoài “Nương nương, họ đều rời đi rồi!”

“Trở về thôi!” Ninh Nhượng Đình đáp lại một tiếng, lại quay sang nhìn “Thiển Nguyệt” bên cạnh “Giờ chỉ cần chờ đợi nữa thôi, tốt nhất không nên ra khỏi cung Vĩnh Thụy, e là sẽ để lộ sơ hở.”

“Thiển Nguyệt gật đầu đáp ứng “Mọi sự xin theo nương nương.”

Hoàng cung.

Rầm!

“Cái gì? Công chúa bị bắt cóc?” Lôi Thừa Vũ tức giận vỗ lên án thư “Các người chán sống rồi sao?”

Đám thị vệ run rẩy quỳ trên mặt đất “Chúng nô tài vô dụng, xin hoàng thượng trị tội!”

“Hoàng thượng, tại sao lại bảo vệ công chúa của Thăng Long quốc chúng ta sơ suất như vậy? Người hãy xuất động binh mã giải cứu cho công chúa của chúng thần! Nếu công chúa bị tổn hại dù chỉ một sợi tóc, e là quan hệ bang giao giữa hai nước từ nay không còn nữa!”

“Ta nhất định sẽ đem công chúa an toàn trở về, các vị hãy bình tĩnh ở trong cung chờ đợi!” Lôi Thừa Vũ kiên định nói, không cho sứ thần tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa nữa.

Mà lúc này, Ninh Nhượng Đình đang dùng bữa tối, đối diện nàng là hai nữ tử khác.

Một người dĩ nhiên là Tiểu Thanh, mà người còn lại kéo lớp mặt nạ da người trên mặt ra, không ai khác chính là vị công chúa Thăng long quốc- Từ Tịnh Nhạc.

“Người của nương nương đi thay ta, liệu nàng ấy có gặp nguy hiểm hay không?” Từ Tịnh Nhạc thực sự rất thiện lương, nàng lo lắng cho Thiên Nguyệt thể thân mình.

“Công chúa đừng lo, Thiên Nguyệt nàng ấy có võ công.” Tiểu Thanh thay Ninh Nhượng Đình lên tiếng.

“Được, vậy ta yên tâm hơn rồi.” Từ Tịnh Nhạc sắc mặt vừa chuyển hoà hoãn, đôi lông mày lại lập tức chau lại “Nương nương, nếu như... Thăng Long quốc... vẫn không chịu huy bỏ hôn sự thì sao?”

Ninh Nhượng Đình bình thần nhấp một ngụm trà: “Không chấp nhận? Liền bỏ trốn!” Nàng không do dự mà nói thật suy nghĩ của mình.” Công chúa, hai người có sẵn lòng bỏ lại vinh hoa phú quý không?”

Từ Tịnh Nhạc cũng bị khẩu khí của nàng ảnh hưởng, liền không do dự trả lời “Chỉ cần được ở bên Cảnh Huy, vinh hoa phú quý với ta, hết thảy đều không đáng giá!”

“Nói rất hay, được, ta chúc công chúa cùng Ngân công tử, trăm năm hạnh phúc!”

Hai người nhất thời bỏ qua thân phận, trò chuyện vô cùng vui vẻ, như những người đã quen biết từ lâu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Tác Thành

Cả một đêm, quan binh được điều động đi tìm kiếm khắp kinh thành, đèn đuốc thấp sáng rõ như ban ngày.

Bên trong gian nhà tranh nhỏ ở chân núi Thanh Lâm, một loạt thị vệ đổi lại trang phục Ngự lâm, dần dần tản ra ngoài.

Ngân Cảnh Huy đặt bảo kiếm lên bàn bên cạnh, nhắm mắt dưỡng thần, còn Thiên Nguyệt tháo bỏ lớp mặt nạ, ngồi một bên nghỉ ngơi.

Nhóm thị vệ ra ngoài một quãng, lại gặp ngay một nhóm khác đi tới, chuẩn bị tiến vào lục soát.

“Không cần kiểm tra nữa, trong này không có ai cả!”

“Được, vậy chúng ta đi nơi khác tìm!”

Lôi Thừa Vũ vì đêm đó vì Từ Tịnh Nhạc ở lại cùng Ninh Nhượng Đình, đành phải uất ức rời xa ái phi một hôm.

Tìm kiếm trọn một đêm không có kết quả, ngày hôm sau, toàn bộ quan binh đều trở về tạ tội. Lôi Thừa Vũ nổi trận lôi đình, các sứ thần thì thay phiên nhau trách móc, tình hình trên đại điện sáng sớm đã loạn lên.

“Nương nương, công chúa điện hạ, Vương tổng quản truyền tin tới, sắp đến lúc công chúa phải xuất hiện.”

“Quý phi nương nương, nhờ nương nương giúp đỡ!”

“Công chúa đừng khách sáo, ta đã coi công chúa như bằng hữu, ắt sẽ giúp đến nơi đến chốn.” Ninh Nhượng Đình dứt khoát trả lời.

“Nương nương, người có thể coi ta là tỷ muội!”

“Công chúa nhỏ tuổi hơn ta, ta có thể gọi công chúa muội tử hay không?” Ninh Nhượng Đình rất cao hứng, ở hiện đại không có anh chị em, bây giờ có một muội tử xinh đẹp, thuần lương lại tài năng, thật sự là chuyện tốt chỉ có thể gặp không thể cầu.

“Đương nhiên, Đình tỷ tỷ!”

Tiểu Thanh nhận tin xong, liền trở vào phòng “Nương nương, công chúa, có tin báo, Ngân công tử và Thiên Nguyệt đã trở về, hiện đang đợi ngoài thành!”

“Được, để Lý thị vệ đưa công chúa tới đó, Tiểu Thanh, Thiên Nguyệt trở về thì nói nàng ấy nghỉ ngơi hôm nay đi, vất vả cho nàng ấy rồi!”

“Vâng, nương nương!”

Nàng lại quay sang Từ Tịnh Nhạc “Muội muội, có gắng chờ một chút, là có thể gặp muội phu rồi!”

Hai má Từ Tịnh Nhạc một tầng phỉm hồng “Tỷ tỷ, muội chưa có thành thân!”

“Thôi, ta không làm chậm trễ đại sự nữa, mau đi đi!”

Từ Tịnh Nhạc rời đi rồi, Ninh Nhượng Đình cũng nhanh chóng tới đại điện.

Vương Hàm nhận tin báo, liền lại gần, nói khẽ bên tai Lôi Thừa Vũ “Hoàng thượng, quý phi nương nương đã tới rồi.”

Hắn gật đầu một cái “Tuyên nàng vào điện.”

“Truyền quý phi nương nương!”

Ninh Nhượng Đình bước vào đại điện, theo sau là Tiểu Thanh, nàng đưa mắt liếc một chút những sứ thần Thăng Long quốc sắp phát đi, trong lòng không khỏi có chút vui vẻ.

Nàng ngồi lên ghế đằng sau bên trái hắn, yên lặng quan sát, có lẽ Ngân Cảnh Huy và Từ Tịnh Nhạc sắp trở lại rồi.

Một thị vệ hốt hải chạy vào “Hồi hoàng hượng, Ngân tướng quân đã đưa công chúa an toàn trở về rồi!”

“Công chúa trở về rồi?”

“Ngân tướng quân tìm được công chúa sao?”

“Còn không mau dẫn công chúa vào?”

Ninh Nhượng Đình đứng lên tiếng “Các vị, công chúa có lẽ đã bị kinh động không ít rồi, nên đưa công chúa trở về nghỉ ngơi thì hơn, tối nay chúng ta thiết yến mừng công chúa bình an trở về, như vậy thích hợp hơn.

Các vị sứ thần cũng cho là phải, liền đồng tình theo sắp xếp của Ninh Nhượng Đình.

Buổi tối thiết yến ở đại điện, sau khi mọi người đông đủ hết, Lôi Thừa Vũ và Ninh Nhượng Đình mới tới, theo sau là Ngân Cảnh Huy và Từ Tịnh Nhạc.

Ninh Nhượng Đình không khỏi cảm thán, đừng xem ngày thường Từ Tịnh Nhạc thuần lương, lúc cấp bách cũng rất biết diễn xuất nha, nhìn đáng vẻ suy yếu, gương mặt mệt mỏi kia, ai dám nghi ngờ?

“Công chúa điện hạ, chúng thần rất lo lắng cho người!”

“Công chúa, mừng là người đã bình an trở về!”

Các vị sứ thần gấp gáp hỏi han, đến khi Từ Tịnh Nhạc khoát tay ra hiệu, họ mới trở về chỗ ngồi.

“Công chúa, là do chúng ta tắc trách, không bảo vệ công chúa chu đáo, công chúa nếu có yêu cầu gì, hãy nói với ta, chỉ cần nằm trong khả năng, bản cung nhất định đáp ứng, coi như quà tạ lỗi của bản cung.” Thái hậu ôn tồn lên tiếng, ánh mắt loé lên tinh quang, cùng hoàng hậu tương lai liên thủ đối phó Doãn thị kia, là một chủ ý không tồi!

“Đa tạ thái hậu chiếu cố, ta không có yêu cầu gì cả.” Từ Tịnh Nhạc không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp lại, thái hậu đối phó Đình tỷ tỷ, không nên có dây dưa gì.

“Công chúa đừng ngại, sau này đều là người một n...”

Chữ “nhà” còn chưa ra khỏi miệng, Lôi Thừa Vũ đã lên tiếng chặn lại.

“Công chúa bình an trở về, chuyện tốt đi đôi, Ngân tướng quân đây cùng công chúa quý quốc, nghe nói từ nhỏ đã có hôn ước, chỉ bằng dịp này trở về, vì hai vị tổ chức hi sự, Khang quốc chúng ta nhất định có hậu lễ, coi như là quà tạ lỗi.”

Các sứ thần nghe thế, liền tròn mắt nhìn nhau. Đúng là Ngân tướng quân cùng công chúa có hôn ước, nhưng vì đại sự cầu thân mà hôn ước bị hủy. Nhưng đây là chuyện trong triều đình Thăng Long, hoàng đế Khang quốc làm sao mà biết được?

Đưa một công chúa từng có hôn phu tới cầu thân với hoàng đế quốc gia hùng mạnh nhất Hạo Nhiên đại lục, đã là không hợp lẽ, bất quá nước họ chỉ có

một công chúa. Bây giờ công chúa lại cùng vị hôn phu đó ở bên ngoài một đêm, dù họ hiểu rõ nhân cách Ngân tướng quân, nhưng dù sao đây cũng là chuyện khó mà phân minh được.

Hoàng đế Khang quốc cho họ một đường lui, là để lại mặt mũi cho Thăng Long quốc rồi.

“Đa tạ hoàng thượng tác thành.” Ngân Cảnh Huy đứng lên, ôm quyền hướng Lôi Thừa Vũ thi lễ.

“Tạ hảo ý của hoàng thượng!” Chúng sứ thần vội vàng tạ ơn.

Thái hậu qua một màn vừa rồi nhất thời chưa tiếp thu được, đang là hoàng hậu tương lai, thoát một cái lại thành tướng quân phu nhân tương lai, trong vài câu nói mà thân phận biến hoá nghiêng trời lệch đất.

“Chư vị, mời!” Lôi Thừa Vũ nâng ly rượu lên, khai tiệc, sứ thần ngồi phía dưới cũng đồng loạt nâng ly.

Ninh Nhượng Đình nhìn về phía Từ Tịnh Nhạc, kín đáo cho nàng một ánh mắt, muội muội, chúc muội hạnh phúc!

Từ Tịnh Nhạc khe khẽ mỉm cười đáp lại, Ngân Cảnh Huy bên cạnh ánh mắt rời khỏi nàng, cũng gật đầu với Ninh Nhượng Đình.

Một nữ nhân ngồi bên dưới, ánh mắt không kìm nén được say đắm nhìn nam nhân một thân hoàng bào oai phong ở trên cao, đôi mắt đẹp dời sang người bên cạnh, ánh nhìn mê say chuyển thành ngoan lệ.

Nàng lần đầu tiên gặp hắn lúc mười bốn tuổi, đã yêu hắn, chờ đợi được trở thành nữ nhân của hắn.

Mà hồ ly tinh kia, lại đột nhiên xuất hiện, cản đường nàng, chiếm lấy hắn.

Thượng Quan Yên siết chặt năm tay giấu trong tay áo, nàng không cam tâm, kẻ địch của nàng, tới một liền tiêu diệt một, tới mười liền giết tất cả!

Ninh Nhượng Đình cảm nhận được sát ý khoá chặt trên người mình, đôi con ngươi như ngọc lưu ly chớp động, nàng hiển nhiên biết được sát ý này từ đâu tới.

Đừng nghĩ chuyện tốt người làm, không ai hay biết! Dám mưu hại mẫu tử ta, người quả thật ngại mạng quá dài!

Ngày hôm sau, sứ thần Thăng Long quốc và Thanh Khâm quốc lần lượt trở về.

Lôi Thừa Vũ cùng Ninh Nhượng Đình, đứng ở thềm chính điện, hắn một thân long bào uy vũ, kim quan tinh xảo cố định tóc đen bóng trên đầu, ngũ quan như tượng tạc, đôi con ngươi thâm thúy lãnh tĩnh vô trù, chỉ đến khi ánh mắt chuyển sang nữ tử đang cùng hắn sánh vai, mới trở nên ôn nhu như nước.

Ninh Nhượng Đình khoác áo lông vũ trắng như tuyết, càng tôn lên khí chất cao quý thánh khiết của nàng, phục sức đơn giản, mặc dù đang mai thai, nhưng vẫn như cũ băng cơ ngọc cốt, một cái nhân mây hay mỉm cười, đều vạn phần phong hoa tuyệt đại.

Từ Tịnh Nhạc lưu luyến Ninh Nhượng Đình, không muốn rời đi ngay, nhưng đây cũng không phải là chuyện mà nàng có thể quyết định.

Nàng rút từ trong người ra một dây chuyền, mặt dây chuyền là một khối bạch ngọc.

“Đình tỷ tỷ, tỷ hãy giữ lấy vật này, chỉ cần là ở Thăng Long quốc, nếu tỷ gặp nguy hiểm, hãy đập vỡ khối ngọc này, lấy đạn tín hiệu bên trong đốt lên, sẽ có người đến ứng cứu.”

Lôi Thừa Vũ nhìn thấy khối ngọc, thì không khỏi kinh ngạc. Hắn biết, khối ngọc như vậy chính là bùa hộ mệnh chỉ hoàng tộc mới có, công chúa Thăng Long quốc lại đem trao cho Nhượng Đình, xem ra đối với nàng giao tình không ít.

Ngân Cảnh Huy đứng đằng sau lưng Từ Tịnh Nhạc, sắc mặt cũng biến đổi, nhưng hắn không ngăn Từ Tịnh Nhạc lại.

Ninh Nhượng Đình nhìn xuyên qua vai Từ Tịnh Nhạc, bắt được thần sắc thay đổi của Ngân Cảnh Huy, cũng đoán ra phần nào.

“Tịnh Nhạc, vật này... ta không thể nhận.” Nàng khó xử nắm bàn tay đang cầm khối ngọc của Từ Tịnh Nhạc.

“Tỷ nhất định phải nhận.” Từ Tịnh Nhạc nói xong, liền mở bàn tay Ninh Nhượng Đình ra, nhét khối ngọc vào tay nàng.

“Được rồi, cảm ơn muội.” Ninh Nhượng Đình bất đắc dĩ cười nhìn nghĩa muội, khối ngọc truyền đến cảm giác mát lạnh trong lòng bàn tay, khiến cả người thoải mái.” Khi nào muội thành thân, đừng có quên gửi thiệp hồng cho ta!”

Hai má Từ Tịnh Nhạc phỉm hồng, vẻ xinh đẹp dịu dàng thêm một tầng e thẹn mê người” Vậy khi nào tỷ tỷ sinh tiểu bảo bảo, cũng nhớ báo uội nha!”

“Dĩ nhiên, để cho tiểu bảo bảo gọi muội di nương!” Ninh Nhượng Đình bàn tay vô thức đặt lên bụng, nở nụ cười hạnh phúc.

“Tịnh Nhi, đi thôi.” Ngân Cảnh Huy dịu dàng nhắc nhở, Từ Tịnh Nhạc quay sang nhìn hắn, lại quay lại phía Ninh Nhượng Đình “Tỷ tỷ, tạm biệt!”

“Tịnh Nhạc, Ngân tướng quân, bảo trọng!”

Ngân Cảnh Huy ôm quyền thi lễ với hai người Lôi Thừa Vũ và Ninh Nhựt Đình, rồi cùng với Từ Tịnh Nhạc rời đi.

Ninh Nhựt Đình lưu luyến nhìn theo, từ khi đến thế giới cổ đại này, ngoài Tiểu Thanh và Thiên Nguyệt hai người ra, chỉ có Từ Tịnh Nhạc chân chính là bằng hữu của nàng, còn là nghĩa muội của nàng, lần này ra đi, không biết bao giờ mới có ngày gặp lại.

Lôi Thừa Vũ đoán biết tâm tình của nàng, cánh tay liền đưa ra, ôm lấy nàng vào trong ngực.” Nàng đừng buồn, rồi sẽ có ngày gặp lại, ta cùng nàng vào trong, ở đây gió lớn, không tốt cho tiểu bảo bảo.”

Hắn nhắm ngay điểm yếu của nàng, nàng rất yếu đuối, nhưng chỉ cần liên quan tới tiểu bảo bảo, nàng liền phá lệ nghe lời.

Lôi Thừa Vũ ôm nàng vào trong điện, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy ôn nhu cùng thương tiếc.

“Chàng thấy không, lần này chúng ta đã làm được một việc tốt, Ngân Cảnh Huy, Từ Tịnh Nhạc hai người bọn họ rất hạnh phúc.”

Hắn đỡ nàng ngồi xuống ghế bên mình, ra hiệu cho hạ nhân lui ra.

Ngón tay thon đưa lên, vén tóc mai của nàng ra sau tai, môi mỏng hôn lên gò má mịn màng “Sau khi ta chính thức đăng cơ, liền giải tán toàn bộ hậu cung, toàn tâm toàn ý yêu thương chăm sóc mẹ con nàng.”

Đối với những hoàng đế khác, chuyện này là điều không tưởng, chỉ có điều, lời này hắn vì nàng nói ra, nàng nguyện ý tin tưởng.

Ninh Nhựt Đình vòng hai tay ôm lấy hông hắn, đầu dựa vào trong ngực hắn.

“Được, lúc đó chúng ta một nhà ba người, sống thật hạnh phúc.”

Mấy chữ “một nhà ba người” khiến Lôi Thừa Vũ thật sâu rung động, cánh tay gia tăng lực đạo, đem nàng ôm chặt lấy” Được, một nhà chúng ta thật hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: tương Kế Tự Kế(Thượng)

Ngày hôm sau, Ninh Nhựt Đình thức giấc, lại thấy bên cạnh mình đã trống rỗng, gần đây hắn đặc biệt bận rộn, hiếm khi nào có thời gian buổi sáng cùng nàng dùng điểm tâm.

Một cung nữ từ bên ngoài mang điểm tâm vào, ánh mắt loé lên, liếc Ninh Nhựt Đình đang được Tiểu Thanh mặc y phục, đáy mắt loé lên tia thâm hiểm rồi nhanh chóng vụt tắt, điểm tâm đều đặt lên bàn rồi lui ra ngoài.

Ninh Nhựt đình con người đen láy chớp động, tầm mắt rơi vào chỗ điểm tâm trên bàn kia, nửa tháng nay nếu như nàng ăn điểm tâm này, có lẽ tiểu bảo bảo đã gặp nguy hiểm. Cũng may, Thiên Nguyệt đã sớm nghi ngờ cung nữ kia.

“Nương nương, người chần chừ không xử lý, sẽ càng gặp nhiều nguy hiểm. Chỉ bằng người sớm dùng nàng kia tìm ra chân tướng, tránh cho đêm dài lắm mộng.” Tiểu Thanh khiêm cung nói, dứt lời liền xoay người, lấy ra điểm tâm bản thân chuẩn bị dọn lên.

“Ta chờ đợi đến bây giờ, chính là lo đã thảo kinh xà. Nếu vừa rồi không có chuyện của nghĩa muội, ta đã sớm điều tra chuyện này.” Ninh Nhựt Đình ngừng lại một chút, nhấp một ngụm trà cho nhuận giọng, “Bây giờ cũng không còn vướng mắc gì nữa, ta sẽ nhanh chóng giải quyết.”

“Tiểu Thanh sẽ gọi Thiên Nguyệt đến.” Tiểu Thanh biết nương nương chuẩn bị phân phó, liền đi gọi Thiên Nguyệt.

Nửa tháng trước, có một cung nữ mới tới cung Vĩnh Thụy, phụ trách việc chuẩn bị điểm tâm.

Thiên Nguyệt rất nhanh đã phát hiện điểm bất thường, nàng kia võ công không đáng kể, bất quá khinh công cao cường, người như vậy, không có khả năng là một cung nữ đơn thuần.

Vì có chuyện đáng ngờ như vậy, Lý Đăng liền đến cẩn thận kiểm tra điểm tâm, hoá ra trong điểm tâm có bỏ hồng hoa!

Hồng hoa gây say thai, bất quá mỗi lần hạ dược rất ít, cơ hồ không thể phát hiện, một thời gian mới phát tác, đủ thấy kẻ hạ thủ tính toán rất sâu. Nhưng đối phương lại không tính đến, bên nàng có Lý Đăng y thuật tinh, lại có Thiên Nguyệt võ công không tầm thường.

Nàng nghi ngờ Thượng Quan Yên, bất quá, chỉ là hiềm nghi, không hề có chứng cứ gì.

“Nương nương có gì phân phó?!” Thiên Nguyệt đứng lúc vội vàng bước vào, giọng nói gấp gáp, đằng sau là Tiểu Thanh vẻ mặt lo lắng.

“Các người ngồi xuống cả đi!” Ninh Nhựt Đình như cũ giữ thần thái bình tĩnh.

Thiên Nguyệt và Tiểu Thanh liền ngồi xuống trước mặt nàng.

“Thiên Nguyệt, từ nay người hãy theo dõi cung nữ kia cho ta, nhất cử nhất động đều không được bỏ qua.”

“Vâng, nương nương!”

“Còn nữa, an nguy bản thân người là trên hết, nếu như có nguy hiểm, thì lập tức tìm đường lui, không được phép mạo hiểm, rõ chưa?”

“Nương nương, Thiên Nguyệt đã biết.”

“Còn Tiểu Thanh, giúp ta một chút, chúng ta như lần trước tương kế tựu kế...”

Ba người một hồi trao đổi, đến khi mọi việc đã thỏa đáng, nhận thức rõ việc của mình, hai người Tiểu Thanh, Thiên Nguyệt liền bắt đầu y lời phân phó hành động.

Lôi Thừa Vũ tan triều trở lại, nàng cũng không có chút ý muốn giấu hấn, liền đem toàn bộ chủ ý của mình nói cho hấn biết.

“Nàng yên tâm, chỉ cần tra ra được chủ mưu ra ai, ta sẽ trừng phạt thích đáng, không để cho ai dám động đến mầu tóc!” Lôi Thừa Vũ ôn nhu nói với nàng, trong đôi mắt ánh lên tia âm hàn, kẻ dám ám hại thê nhi hấn, quả thực ngại mạng quá dài! Nếu đã như vậy, Lôi Thừa Vũ hấn cũng không ngại thành toàn, sớm một chút tiền kẻ đó xuống địa ngục!

Lan Tâm các.

Thượng Quan Yên sắc mặt âm trầm, xé mở phong thư, đọc lướt qua vài chữ đầu, gương mặt trở nên vặn vẹo, trong mắt là cực điểm phẫn nộ.

Phong thư liền bị đưa vào ngọn lửa, từng đám tro tàn rơi xuống.

Phụ thân nàng lần nữa gửi thư đến, muốn nàng sớm một chút tranh thủ sủng ái. Phụ thân nào có biết, nàng ở trong cung phần uất thế nào? Tiễn nhận kia cư nhiên được độc sủng chuyên phòng, khiến cho hoàng thượng căn bản không để những nữ nhân khác vào trong mắt.

Nàng cố gắng thì thế nào? Từ lúc gặp hấn, nàng đã gắng sức trau dồi tu dưỡng bản thân, tri thư đạt lễ, cầm kỳ thi họa tinh thông, dáng điệu cũng cực kỳ ôn nhã, để có thể xứng đôi với hấn, thế nhưng bây giờ lại không bằng một à hồ ly xuất thân tầm thường kia!

Nàng không đòi nào tha cho ả!

Đôi mắt đẹp của Thượng Quan Yên xẹt qua một tia ngoan lệ, Ninh Nhựt Đình, người liền đi gặp quý đi!

Cung Vĩnh Thụy.

Nửa đêm, một bóng dáng lén lút từ nơi ở của hạ nhân rời đi, mượn ánh trăng nhìn rõ, chính là bóng dáng một nữ tử.

Nàng ta lên về phía cửa sau của cung Vĩnh Thụy, thi triển khinh công nhanh chóng rời đi.

Gần như cùng lúc, một bóng dáng khác lóe lên, nhanh chóng bám theo.

Thiên Nguyệt một thân trang phục dạ hành, mái tóc đen dài búi lên gọn gàng, bên hông đeo đoản kiếm, vừa bám theo cung nữ kia, vừa cố gắng giữ khoảng cách vừa phải, để đối phương không phát hiện ra hành tung của mình.

Nàng an toàn bám theo đối phương một đoạn khá xa, cung nữ kia liền dừng lại, địa điểm, đúng là Lan Tâm Các. Nương nương đoán không sai!

Thiên Nguyệt khom người trên mái nhà, cố nghe thanh âm bên trong, nhưng bọn họ nói rất nhỏ, nàng công lực có hạn, cũng không thể nghe rõ ràng, chỉ loáng thoáng nghe thấy mấy từ “điểm tâm”, “quý phi”, “sảy thai.” Tất cả đều không nằm ngoài định liệu của bọn họ, không cần nghe ngóng nhiều, những từ ngữ trong điểm như vậy là đủ.

Giọng nói bên trong đột nhiên biến chuyển, đầy căm phẫn uất hận.

“Tiễn nhân” ư? Cư nhiên chúng lại dám mắng nương nương là tiễn nhân?

Thiên Nguyệt giận đến nghiến răng, cứ đợi đến lúc các người bị trừng phạt đi!

Đúng lúc nàng muốn rời đi, lại nghe thấy âm thanh xé gió hung mãnh, trong bóng đêm, ánh sáng kì lạ lóe lên, lao thẳng về phía nàng. Thiên Nguyệt gạt mình, vội vận hết sức lực tránh thoát đi, nhưng thanh chủy thủ vẫn kịp đâm vào bắp chân nàng, nàng, máu tươi tủa ra. Nàng không khỏi kinh hoàng, lực

đạo này rất lớn, nếu như một nhát dao này trúng đích, hân nàng phải chết không thể nghi ngờ.

Nàng cắn chặt hai hàm răng, rút chủy thủ ra, vận khinh công đào thoát.

" Có thích khách!"

“Bắt lấy hân!"

Thủ vệ của Lan Tâm các đều đổ dồn về bên này, hướng Thiên Nguyệt lao tới.

Lôi Thừa Vân từ Ngự thư phòng bước ra ngoài, đi được một quãng, thấy một bên ồn ào náo động, đèn đuốc thấp sáng trưng. Hân cũng không để tâm nhiều, trực tiếp thẳng hướng đại môn, muốn trở về vương phủ.

Đi qua một đoạn cây cối um tùm, đôi tai mẫn cảm lại bắt được tiếng thở nặng nề thống khổ, hân dừng lại, lần theo thanh âm đi tới.

Thiên Nguyệt dựa vào tường, thở dốc, nàng dùng khăn che mặt buộc lấy vết rách, nhưng vết thương trên chân vẫn chảy máu không ngừng, cả người nàng yếu đuối vô lực, đôi mắt nhắm nghiền, nàng nghe rõ tiếng bước chân đến gần bên mình, cũng không còn sức lực đối phó, đành phó mặc hết thảy.

Nhưng, tại sao quan binh tới, lại yên tĩnh như vậy? Không phải nên la lối ầm ĩ hay sao?

Lôi Thừa Vân nhìn rõ dung mạo người trước mặt, đôi mắt nheo lại, hân đã nghe hoàng đế nói qua, cũng đã nhìn thấy nữ nhân này, hân chỉ cần nhìn một lần sẽ nhớ rõ, đây chính là nữ nhân của Văn tướng quân, thị nữ bên cạnh quý phi.

Nhưng làm sao nàng lại ở đây?

Tiếng thị vệ đuổi đến rất gần, Lôi Thừa Vân không suy nghĩ nhiều, trực tiếp đem nàng nhấc bổng lên.

Thiên Nguyệt chưa kịp mở mắt ra, đã thấy toàn thân nhẹ bẫng, đến lúc nàng hé mắt nhìn, ngay lập tức chạm vào đôi con ngươi sâu thẳm không thấy đáy.

Lôi Thừa Vũ không nói lời nào, lập tức điểm huyết ngù của nàng. Thị vệ bên người hân rất ngạc nhiên, làm sao mà vương gia lại cứu giúp một nữ tử lai lịch bất minh thế này? Hơn nữa còn đang bị thị vệ truy đuổi, hân là có ý đồ không tốt? Thế nhưng vương gia từ xưa tới nay làm việc luôn có chủ ý củ người, hân không cần thắc mắc nhiều. Thị vệ liền đưa tay, tỏ ý muốn thay Lôi Thừa Vân đỡ Thiên Nguyệt, nhưng Lôi Thừa Vân lắc đầu, không cần thiết. Hai người liền đem theo Thiên Nguyệt hồi vương phủ.

Bên kia thị vệ lần theo dấu máu tìm đến, lại phát hiện người đã hồng cánh mà bay. Hết cách, bọn họ đành phải trở về.

Ninh Nhược Đình sốt ruột đi lại trong phòng, Thiên Nguyệt chưa trở về, nàng không thể ào an tâm ngồi nơi được.

“Nương nương, Thiên Nguyệt tỷ ấy võ công cao cường, nhất định không xảy ra chuyện gì, người đừng quá lo lắng.”

“Nếu mọi chuyện suôn sẻ, nàng ấy phải trở lại rồi mới phải, đã hơn một canh giờ trôi qua, làm sao còn không thấy tung tích?”

“Nhược Đình, sao còn chưa ngủ?” Lôi Thừa Vũ bước vào trong phòng, gương mặt tuần mỷ lộ ra thần sắc mệt mỏi, giọng nói đầy vẻ trách cứ. “Nàng yên tâm, Đại huynh báo tin cho ta biết, huynh ấy gặp Thiên Nguyệt bị thương, đã đem về vương phủ chữa trị rồi.”

“Thiên Nguyệt bị thương? Có nghiêm trọng hay không? Để ta đi xem một chút!” Ninh Nhược Đình khẩn trương nói, nàng ấy mạo hiểm chính là vì mình, cho nên nàng vô cùng lo lắng, còn có áy náy.

" Đừng lo lắng quá, ngày mai huynh ấy sẽ đưa Thiên Nguyệt trở lại.” Lôi Thừa Vũ trấn an nàng, lại ôm nàng đặt xuống giường.” Nàng mau mau ngủ đi, thức khuya như vậy, sắp làm mẩu thân rồi mà không biết chăm sóc bản thân chút nào!”

Ninh Nhược Đình cười làm lành, vòng tay ôm cổ hân, cánh môi xinh đẹp hôn lên gò má hân một cái.” Được rồi, đừng giận, từ nay ta sẽ chú ý.”

Hân nằm xuống bên cạnh nàng, không dám nằm sát bên cạnh, bụng nàng đã lớn lên, hân sợ không cẩn thận tổn thương nhi tử.

Hai người nằm bên nhau chìm vào giấc ngủ, một đêm như vậy liền trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mị Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: tương Kế Tự Kế (hạ)

Thiên Nguyệt mở mắt ra, lại thấy mình đang ở một nơi xa lạ.

“Cô nương, cô đã tỉnh?”

Một nha hoàn tiến lên, dùng ánh mắt dò xét nhìn nàng, làm sao vương gia lại đưa về một nữ nhân?

“Người đã tỉnh, vậy nên đưa trở về chỗ quý phi thì hơn.” Phía bên ngoài, vang lên một giọng nói trầm thấp, Lôi Thừa Vân một thân trường sam màu bạc, làm nổi bật bóng dáng hần trong bóng đêm.

Thiên Nguyệt trong lòng không khỏi kinh hoàng, vậy là nàng đang ở Vương phủ?

“Thiên Nguyệt tham kiến Vương gia.” nàng muốn xuống giường hành lễ, hần đã phát tay ra hiệu.

“Không cần!” Lôi Thừa Vân ngừng một chút, lại tiếp” Người là người của quý phi, làm sao lại bị người của Lan Tâm các đuổi bắt?”

Hần tận mắt thấy, hoàng đệ của hần ở bên quý phi mới có thể chân chân thực thực nở nụ cười hiếm hoi, hần không muốn nữ nhân hoàng đệ mình thật lòng lại là người tâm cơ khó lường, cho nên hần mới phá lệ mà can dự chuyện này, Đồi lại là người khác, hần một chút cũng không để vào mắt.

Thiên Nguyệt im lặng không trả lời, nàng không muốn tùy tiện tiết lộ mà nguy hại đến nương nương.

“Vương gia, người của hoàng thượng truyền tin đến!”

Lôi Thừa Vân gạt đầu, xoay người ra ngoài, rất nhanh đã quay trở lại, ánh mắt nhìn Thiên Nguyệt hòa hoãn không ít.

“Đưa nàng về cung Vĩnh Thụy!” Lôi Thừa Vân phân phó xong, lập tức rời đi không thấy bóng dáng.

“Truyền thái y, mau lên!” Mới sáng sớm, Tiểu Thanh đã kêu lên, chạy ra khỏi cung Vĩnh Thụy.

“Chuyện gì vậy?”

“Nương nương làm sao thế?”

Nhìn bóng dáng thái giám gấp rút chạy đi, các cung nữ không khỏi lo lắng, muốn vào trong xem xét, nhưng tất cả mọi người đều bị Thiên Nguyệt chặn lại ngoài cửa.

Chỉ riêng có một người, thần sắc bất đồng, không hề có vẻ lo lắng, ngược lại là vui mừng cùng đắc ý..

Hết thấy cử động của nàng ta không qua nổi mắt Thiên Nguyệt, nàng cùng Tiểu Thanh hai người trao đổi ánh mắt, rất nhanh đã ngầm hiểu.

“Nhanh, chúng ta đi tìm hoàng thượng tới!” Tiểu Thanh nói xong, không quên quay lại phân phó” Các người chăm sóc nương nương cho tốt, thái y sẽ mau chóng đến đây, nhớ chưa?”

“Vâng, tống quản!”

Hai người vốn đứng canh chừng trước cửa, lại mau chóng rời khỏi. Ra ngoài một quãng, Tiểu Thanh cùng Thiên Nguyệt hai người thẳng hướng cung Phi Thúy đi tới.

Thủ vệ, cung nữ đã nhận được phân phó của Lôi Ngọc Âm, liền để hai người tự do vào trong.

Vừa vào phòng, Tiểu Thanh liền nhanh chóng đem cửa đóng chặt lại, Thiên Nguyệt bên kia xé bỏ lớp mặt nạ, lộ ra gương mặt thanh tú tươi đẹp.

“Công chúa, người vất vả rồi!”

Lôi Ngọc Âm, nhấp một ngụm trà, hung hăng nuốt xuống “ Ngạt thở chết đi được.”

" Cũng vì Thiên Nguyệt tỷ ấy thương thế quá nặng, nếu như phải đi lại, nhất định sẽ bại lộ."

“Bất quá, giúp đỡ hoàng tâu, ta cũng không cảm thấy ủy khuất đâu. May mắn Thiên Nguyệt nàng biết được kế hoạch của bọn họ, nếu không e là hoàng tâu lại gặp nguy hiểm."

Trong lúc đó, một nóng người lên vào trong tấm cung Vĩnh Thụy, nàng ta nhanh nhẹn điểm huyết hai cung nữ ngắt đi, lên đến bên giường, chiêu nghi đã dặn dò, để phòng ngừa vạn nhất, phải dùng đến thủ thuật này, không được phép sơ hở, nghĩ vậy, nàng ta liền vén màn ra, xác nhận người nằm trên giường đúng là Ninh Nhượng Đình đang thiếp đi, nàng liền nhắc bàn tay Ninh Nhượng Đình lên, ngón cái và ngón trỏ vờn vàng ắn xuống.

Bàn tay người nằm trên giường đột nhiên siết chặt lấy tay nàng ta, lực đạo không nhỏ, tưởng chừng muốn đem tay nàng bẻ gãy.

Ninh Nhượng Đình chậm rãi mở mắt, mắt hạnh sắc sảo vờn vàng đối diện với ánh mắt sợ hãi của nàng kia, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười quý dị khó

lường.

“ Muốn tìm chết?”

Vụt!

Một bóng dáng màu lam nhanh chóng ập xuống, bàn tay nhanh như cắt điểm huyết, chế trụ cung nữ kia, khiến cho nàng ta cả người không thể cử động.

Lý Đăng kéo nàng ta đứng thẳng dậy, cưỡng chế nàng mở miệng, bàn tay to lớn đập gãy nàng ta một cái, ừ trong miệng nàng ta liền rơi xuống một viên đan dược.

“ Nàng ta quả nhiên ngậm độc, nếu thất bại liền tự sát...” Từ sau bức bình phong, một đôi tuấn nam mỹ nữ bước ra, thong dong tao nhã.

“Hoàng thượng, nương nương!”

Ninh Nhục Đình kia không ai khác, chính là Thiển Nguyệt dịch dung mà thành. Lôi Thừa Vũ không cho phép ái phi mạo hiểm, liền để Thiển Nguyệt xuất thủ.

Bên ngoài vang lên tiếng thông truyền.

“ Chiều nghi cầu kiến!”

Ninh Nhục Đình nhướng mày, môi đỏ mọng nhếch lên “ Nàng ta lại tự mình tới nạp mạng?” Hẳn là Thượng Quan Yên không yên lòng, muốn tới đây xem xét. Cung nữ kia bị chế trụ toàn bộ huyết đạo, có muốn lên tiếng cảnh báo chủ tử cũng không được.

Lý Đăng túm lấy cổ áo nàng ta, lôi ra ngoài như lôi bao cát. Thượng Quan Yên nhìn thấy, lập tức hoa dung thất sắc, âm thầm ra ám hiệu cho thị vệ đằng sau.

Tên kia nhận thấy ám hiệu, ồng tay áo vũ động, một ám khí vô thanh vô tức hướng cung nữ kia lao tới.

Vù!

Keng!

Trong chớp mắt, một cô khi lực phá không lao tới, chặn đứng ám khí kia, còn không có dừng lại, lao đến tên thị vệ đứng bên Thượng Quan Yên, chưởng lực cường đại ập tới, khiến hắn ta lùi lại mấy bước, “phốc” một tiếng phun một ngụm máu tươi.

Lần này, chính là Lôi Thừa Vũ ra tay.

“ Bắt bọn chúng lại!” Đôi con ngươi thâm thúy lạnh lẽo đến cực điểm, giọng nói ngoài quyết tuyệt ra, cũng chỉ có ngoan lệ.

Thượng Quan Yên sắc mặt trắng bệch, đôi chân vô lực khụy xuống.

“ Hoàng thượng! Thần thiếp bị oan!”

“ Đưa vào thiên lao, chờ ngày xử trảm!”

“ Hoàng thượng! Người hãy nghe thần thiếp nói!”

“ Câm miệng!” Lôi Thừa Vũ chán ghét vô cùng, đến nhìn cũng không muốn nhìn nàng ta một cái.

Ninh Nhục Đình từ trên cao nhìn xuống Thượng Quan Yên khụy trên mặt đất, bị thị vệ lôi đi, vẻ thuần lương tao nhã ngày nào hoàn toàn biến mất, giờ phút này, bộ dáng của nàng ta hèn mọn vô cùng. Thế nhưng nàng không vì vậy mà có chút động lòng, nàng ta tàn nhẫn như vậy, hải tử của nàng còn chưa ra đời đã muốn giết chết, người như vậy lưu lại, chính là mối họa khó lường.

Tổng giám hết đám người Lan Tâm các, Lý Đăng mau chóng trở lại, cùng Tiểu Thanh hai người đứng trước cửa tẩm cung Vĩnh Thụy.

“ Lần trước, Thừa tướng có đến vì Triệu Uyển Nhi cầu tình, ta liền đáp ứng lưu lại cho nàng ta một cái mạng, nàng xem như vậy có được không?”

“ Vậy cũng tốt, ông ta dù sao cũng là đại thần, không nên quyết tuyệt.” Ninh Nhục Đình một tay kéo lại áo lông, tay kia vô thức đưa lên bụng, chậm rãi xoa.

“ Lần này, Thượng Quan Yên dám mưu hại nàng, ta không thể dung thứ được.” Hắn từ án thư đứng dậy. “ Vương Hàm!”

“ Có nô tài.”

“ Ngươi đến Thượng Quan phủ truyền chỉ!”

Ninh Nhực Đình thối má nhìn hân”Truyền chỉ?”

“Ta biếm phụ thân nàng ta đi Thanh Châu.”

“Ra vậy.” Nàng ngừng lại suy nghĩ một chút. “Chàng không sợ các đại thần sẽ phản đối hay sao?”

Lôi Thừa Vũ yêu chiều ôm lấy nàng, quyết đoán nói ra” Ai dám phản đối, liền cùng đi Thanh Châu với ông ta!”

Tầm mắt hân rơi xuống bụng nàng, liền trở nên nhu hòa vô cùng, gương mặt tuấn mỹ cúi thấp xuống, bàn tay to lớn đặt trên bụng nàng.

“Tiểu bảo bảo, con có nghe thấy phụ thân nói hay không?” Phụ hoàng yêu nhất chính là con cùng mẫu thân con, ai dám bắt nạt mẫu tử con, phụ hoàng liền dẹp sạch bọn họ!” Hân ôn nhu thủ thi với cục cưng, bàn tay cảm nhận được chuyển động. Lôi Thừa Vũ phấn khích kêu lên “Nhực Đình, tiểu bảo bảo đáp!” Hân ngược lên, thấy nàng cau mày, liền vỗ về ở trên bụng nàng” Tiểu bảo bảo, đừng đáp, làm đau mẫu thân con, phụ thân sẽ đau lòng a!”

Ninh Nhực Đình nghe những lời này của hân, như có dòng nước ấm áp chảy xuôi trong lòng, nàng liền vòng tay ôm lấy cổ hân, đầu dụi vào vai hân.

“Thừa Vũ, ta yêu chàng!”

Lôi Thừa Vũ thụ sủng nhực kinh, vòng tay ôm lấy hông nàng, môi mỏng dán lên má nàng hôn xuống “Ái phi, có phải nàng nói câu này hơi ít hay không? Ta từ nay mỗi ngày muốn nghe, nàng thành toàn đi?”

“Được, ta đáp ứng chàng.” Ninh Nhực Đình nở nụ cười như gió mùa xuân, đôi mắt trong veo phủ một tầng ôn tình cảnh thêm mê người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Tiểu Bảo Bảo Ra Đòi

Thượng Quan Yên bị giam vào lãnh cung, không bao lâu, đã có người truyền tin đến.

Nàng bẻ đôi chiếc bánh ra, liền thấy được một mảnh giấy bên trong, đọc xong nội dung, đôi môi tái nhợt nở nụ cười lạnh, Doãn Kiều Ninh, rồi sẽ có ngày ta đẩy ngươi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Đêm hôm đó, lãnh cung xảy ra hỏa hoạn.

“Mau, mau dập lửa!”

“Gọi thêm người tới đây!”

“Đem thêm nước! Nhanh lên!”

Trước lãnh cung tụ tập không ít người, vội vội vàng vàng dập lửa, mặt ai nấy đỏ bừng vì nóng, những người lại gần đám cháy, trên mặt mũi đầu tóc còn ám một tầng khói đen.

Trong phòng, một bóng đen đứng kề bên cửa sổ, chìa tay vào bên trong, tiếng nói có hết sức dè dặt xuống “Tiểu thư, người mau lên!”

Thượng Quan Yên vội chạy tới bên cửa sổ, đứng lúc ấy, một thanh xà ngang từ trên đầu rơi xuống, sát bên mặt nàng.

“Á!” Thượng Quan Yên thất thanh hét lên, một bên má rất bỏng, đau đớn vô cùng, nàng đau đến mức gục xuống đất, kêu khóc không ngừng, tiếng kêu rên thê lương tới mức những người bên ngoài nghe mà run mình, nhưng đám cháy quá lớn, không một ai dám liều mình cứu nàng.

“Hoàng thượng, lãnh cung cháy lớn!”

Lý Đăng không muốn kinh động đến Ninh Nhực Đình, bèn truyền âm cho Lôi Thừa Vũ.

Lôi Thừa Vũ đang ôm ái phi ngủ, vừa nhận được bí âm Lý Đăng truyền tới, lập tức thanh tỉnh lại, nhẹ nhàng rời giường, đắp kín chăn cho Nhực Đình, rồi mới ra ngoài.

“Tình hình thế nào rồi?”

“Hồi hoàng thượng, hỏa thế quá lớn, không ai có thể vào cứu chữa nghì được.”

“Đến đó xem sao!”

Lôi Thừa Vũ đến nơi, lãnh cung gần như cháy rụi hoàn toàn, mọi người cũng đang nản chí, không muốn chữa cháy nữa. Vừa thấy hoàng thượng đến, hạ nhân vội vàng hành lễ, lại sợ hãi Lôi Thừa Vũ trách tội vì không ai cứu người.

“Hoàng nhi!” Thái hậu đã có mặt ở đó từ trước, đứng ở một bên là Triệu Uyển Nhi đang được hạ nhân dìu.

“Hoàng thượng!” Triệu Uyển Nhi ở tòa bên cạnh kịp thời thoát ra được, đã sớm hoảng sợ tới mức loạn trí, vội vàng chạy về phía Lôi Thừa Vũ, níu lấy bạt áo hần mà khóc lóc. “Hoàng thượng, thần thiếp rất sợ, hoàng thượng...”

“Ngươi im miệng cho trẫm!” Lôi Thừa Vũ không nhịn được gắt lên, nhìn bộ dáng thấp kém của nàng ta chán ghét vô cùng, ồng tay áo vung lên, một cổ chưởng lực hất Triệu Uyển Nhi ra, nàng ta liền ngã xuống dưới đất, xiêm y bẩn thỉu, gương mặt đầy nước mắt, đôi mắt đẹp lại không dám tin, mở to nhìn Lôi Thừa Vũ, bộ dạng thê thảm không nỡ nhìn.

Hạ nhân xung quanh không khỏi kinh sợ, chiêu nghi bị thiêu chết mà hoàng thượng mặt không đổi sắc, đối với chiêu dung ra tay liền tàn nhẫn như vậy, trên thế gian người có thể hưởng ân tình của hoàng thượng, e là cũng chỉ có một mình quý phi mà thôi. Hơn nữa, chiêu nghi cùng chiêu dung nhân lấy ngược đãi như ngày hôm nay, mười phần là do dám đối quý phi mưu hại.

“Hoàng nhi, con nói xem, làm sao chiêu nghi vừa mới bị giam vào đây đã xảy ra hoá loạn? Nhất định là có người hãm hại, ở trong cung kết thù oán với chiêu nghi, cũng chỉ có quý phi...”

Thái hậu còn đang muốn vu oan giá hoạ, nắn mó kể tội Ninh Nhược Đình, nhận được ánh mắt âm hàn của Lôi Thừa Vũ ném tới, liền im bật, không dám mở miệng nữa.

“Cho dù thật sự là nàng ấy làm, trẫm cũng không trách cứ! Chiêu nghi đáng tội chết!” Lôi Thừa Vũ đem từng chữ từng chữ rõ ràng nói ra, giọng nói ngoài vô tình, cũng chỉ có vô tình.

Hắn trầm mặc nhìn biển lửa trước mắt, những đốm lửa cùng tro tàn bay lên, giữa bóng đêm vô cùng nổi bật, như ánh lửa ma trôi lãng vãng trong không khí, hóa thể dữ dội như vậy, hắn cũng không muốn cho người vào trong liều mạng. Triệu Uyển Nhi mặc dù lòng dạ độc ác, nhưng dù sao cũng chỉ là một nữ nhân đầu óc nông cạn, thế nhưng Thượng Quan Yên thì khác, nàng ta là hồ ly đội lốt thỏ, bề ngoài thuần lương hiền hòa, nhưng tâm cơ quá sâu, lại muốn gắp lửa bỏ tay người, nữ nhân lòng dạ ác độc này còn muốn hại thê nhi của hắn, nàng phải chết, đáng tội!

Không sai biệt lắm một canh giờ sau, đám cháy được dập tắt hoàn toàn.

“Các người vào trong tìm kiếm, chết cũng phải thấy xác!” Lôi Thừa Vũ hướng đám hạ nhân phân phó.

“Mau, vào bên trong tìm kiếm đi!”

“Các người nhanh chân lên!”

Một đám người bắt đầu lần lượt tiến vào, tìm kiếm xung quanh, lãnh cung phòng phía Đông này gần như cháy rụi hoàn toàn chỉ còn lại nền đất, nếu người còn trong này, chắc chắn đã biến thành tro tàn lẫn cùng bụi đất, có muốn đưa tro cốt về an táng cũng không được.

“Nơi đây,...đây có một thi thể!” Một thái giám kêu lên, chỉ vào một xác chết cháy nham nhở dưới mặt đất, gương mặt bị lửa thiêu nham nhở, biến dạng khủng khiếp không dám nhìn, quần áo cháy tơi tả, tứ chi cũng bị thiêu gần hết, huyết nhục lộ ra, vô cùng ghê rợn.

Mấy người đi vào tìm kiếm dù là thái giám, nhưng ít ra cũng là nam nhân,定力 tốt hơn, nếu đổi lại là những cung nữ nhìn thấy thi thể này, khẳng định là bị dọa sợ đến ngất đi.

Lôi Thừa Vũ tiến vào, nhìn qua một chút, lông mày cau lại, nhìn không ra tâm tình, là ghê tởm, hay xót thương.

Lý Đăng ở bên cạnh truyền âm tới “Hoàng thượng, có phải người cũng đã nhìn ra điểm bất thường?”

“Phải, nếu như đây chính là chiêu nghi, từ đầu vẫn luôn ở trong lãnh cung, thì thương thể của xác chết này hẳn phải trầm trọng hơn, chỉ còn lại xương, những về cơ bản, hình dáng vẫn còn nguyên, điều này không hợp lý!”

“Hoàng thượng, nói như vậy, chiêu nghi còn sống? Đây chỉ là người thế mạng, lúc trước đã bị giết chết, sau đó mới bị ném vào trong đám cháy?”

“Cũng chỉ có như vậy, mới giải thích hợp lý, người ngay bây giờ đến Thượng Quan Phủ, giám thị bọn họ, cho người đi cổng thành trông coi, tránh để nàng ta thoát ra ngoài thành. Nếu như thật là họ cho người cứu Thượng Quan Yên, hẳn là ngày mai sẽ đem nàng ta cùng đi Thanh Châu.”

“Thần lĩnh mệnh!”

Sau khi toàn bộ tộc nhân Thượng Quan phủ rời đi, Lý Đăng trở về hồi báo, không tìm thấy tung tích Thượng Quan Yên, Lôi Thừa Vũ liền bỏ qua, không tiếp tục tìm kiếm.

Ba tháng sau.

“A! Đau quá!”

“Nhược Đình, cố lên, có ta ở đây.”

Lôi Thừa Vũ nắm chặt lấy tay Ninh Nhược Đình, lộ ra thần sắc khản trương vô cùng.

“Hoàng thượng, người nên trước ra ngoài chờ đợi...” Bà đỡ thấy vậy, không khỏi khó xử lên tiếng.

“Không được, chàng không được đi!” Ninh Nhược Đình gấp giọng, bàn tay thêm siết chặt lấy tay hắn, mồ hôi trên trán nổi đuôi nhau nhỏ giọt, hạ thân truyền đến từng cơn co rút đau tới tê dại.

“Được, được, ta không đi!” Lôi Thừa Vũ thấy nàng phải chịu khổ sở như vậy, chỉ hận mình không thể thay nàng chịu đựng, trong lòng nóng như có lửa đốt.

“Nurong nurong, người hít thật sâu vào, cố gắng một chút!”

“A!” Ninh Nhược Đình không nhịn được kêu lên. “Ta chết mất!”

Lôi Thừa Vũ vội vàng đưa một ngón tay che lấy môi nàng” Nhược Đình, nàng không được nói bậy!”

“Cố gắng lên...A! Thấy đau rồi! “Sắc mặt của bà đỡ hoà hoãn một chút “Nurong nurong, người cố gắng một chút nữa, là có thể nhìn thấy hài tử của mình rồi!”

Lôi Ngọc Âm ở bên ngoài sốt ruột vô cùng, đi đi lại lại “Làm sao nhị tẩu còn chưa có sinh xong?”

“Muội ngồi xuống đi, làm sao sẽ nhanh như vậy được?” Phong Trạch bắt đầu nói.

“Nhị tẩu kêu lớn quá, nhất định là rất đau đi? Sau này muội mới không muốn sinh hài tử đâu!” Lôi Ngọc Âm nghe tiếng kêu la của Ninh Nhược Đình, liền lạnh cả sống lưng, chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ.

Trên trán Phong Trạch rơi xuống hắc tuyến, Âm Nhi, muội muốn sau này chúng ta về già liền làm lão ông lão bà cô đơn tịch mịch hay sao?

“Âm Nhi, đừng nói bậy, nếu mẫu thân muội cũng như vậy sợ đau, liệu sẽ có muội trên đời sao? Sinh hài tử tuy vất vả, nhưng đó là máu thịt của mình, muội sẽ thấy đau đớn nào cũng đáng giá!” Ngữ khí của Phong Trạch ôn hoà vô cùng.

“A!” Ninh Nhược Đình một lần nữa kêu lên.

“Oa oa oa!”

“Sinh rồi, sinh rồi!”

“Mau vào trong xem!”

Lôi Thừa Vũ xúc động vô cùng, ôm con trai vào trong ngực, đây là con của hắn và Nhược Đình, là kết tinh tình yêu của phu thê bọn họ! Đứa bé dường như cảm nhận được ấm áp cùng an toàn, được phụ hoàng ôm trong ngực, liền ngừng khóc, đôi mắt long lanh to tròn từ từ mở ra, nhìn ngắm thế giới xa lạ.

“Đưa hài tử tới đây!”

Lôi Thừa Vũ đặt con trai vào bên cạnh nàng” Nàng xem, con rất đáng yêu, cũng rất ngoan.”

Đúng lúc này, Lôi Thừa Âm và Phong Trạch, một người nối tiếp một người bước vào trong phòng.

“Chúc mừng nhị huynh, chúc mừng nhị tẩu!” Thanh âm réo rắt vui vẻ của Lôi Ngọc Âm vang lên trước tiên, nàng ngắm nhìn hài tử trong lòng Ninh Nhược Đình, sờ sờ má nó “Quá đáng yêu a! Nhanh một chút lớn lên, gọi ta một tiếng cô cô nha!”

Ninh Nhược Đình âu yếm hôn lên mặt con” Đúng vậy, ta cũng muốn nghe con gọi mẫu thân phụ thân.”

Phong Trạch nhìn ngắm hài tử một chút, cũng lên tiếng” Ta cũng mong nhanh một chút được nghe một tiếng thúc thúc! Nhị huynh, huynh đặt tên cho tiểu bảo bảo chưa?”

“Hài tử từ nay đại danh gọi Lôi Dật.” Lôi Thừa Vũ ôn hoà mỉm cười” Nhược Đình, nàng thấy đặt tên như vậy có được hay không?”

“Đều do chàng quyết định.” Ninh Nhược Đình đối với những chuyện này không rõ ràng, liền phó thác cho hắn.

“Trạch, đệ cũng thích hài tử như vậy, liền thành thân đi.” Lôi Thừa Vũ cười khẽ, ánh mắt lại chuyển về phía Lôi Ngọc Âm. “Âm Nhi, nhị huynh cũng nên tìm người gả muội đi.”

“Nhị huynh, đệ...”

“Muội...”

Trên mặt Phong Trạch liền lộ ra vẻ lúng túng, còn Lôi Ngọc Âm, trên gương mặt thanh tú lại nổi lên tầng ửng hồng khả nghi.

Lý Đăng và Tiểu Thanh ở một bên âm thầm đổ mồ hôi lạnh, hoàng thượng và nương nương cư nhiên lại dùng cùng một chiêu khích tướng, quả nhiên là phu thê tâm đầu ý hợp!

Gương mặt Ninh Nhượng Đình lúc này dần dần lấy lại huyết sắc, nàng yếu ớt lên tiếng: “Chuyện tốt đi đôi, lần này liền đem toàn bộ chuyện tốt làm xong đi!”

“Được, theo ý nàng!” Lôi Thừa Vũ vui vẻ đáp ứng. “Trạch, Âm Nhi, huynh thành toàn các người, sớm thành thân đi, còn có Lý Đăng, Tiểu Thanh hai người, trăm định hôn sự cho các người!”

“Nhị huynh tốt nhất!”

“Tạ ơn hoàng thượng!”

Người lên tiếng không ai khác chính là Phong Trạch cùng Lý Đăng, trên mặt đều cùng một thần sắc bất được siêu cấp bảo vật.

Trong phòng bảy người, Ninh Nhượng Đình và Lôi Thừa Vũ hạnh phúc vô vàn, ôm ấp tiểu bảo bảo không rời tay, còn có Phong Trạch cùng Lý Đăng hớn hờ, Lôi Ngọc Âm và Tiểu Thanh hai tiểu nữ nhi thẹn thùng, không khí hài hoà đầm ấm vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Dật Nhi Đầy Tháng

“Đến giờ rồi, đem tiểu hoàng tử đi phơi nắng!”

Tiểu Thanh nói xong, liền ôm Lôi Dật, cùng với Thiên Nguyệt hai người mang bé ra sân tắm nắng.

Việc tắm nắng của tiểu hoàng tử do quý phi lệnh cho bọn họ, sáng sớm liền mang tiểu hoàng tử ra ngoài tắm nắng nửa canh giờ. Bọn họ đối với yêu cầu này của quý phi rất ngạc nhiên, đều nói hài tử còn nhỏ cần bao bọc thật kỹ không nên ra gió, nương nương lại nói trẻ nhỏ tắm nắng sẽ khoẻ mạnh ít bệnh, còn cao lớn rất nhanh, hoàng thượng cũng không phản đối, họ liền y lời làm theo.

Ngày nào cũng vậy, Lôi Thừa Vũ sau khi tan triều lại tới cung Vĩnh Thụy ôm ái phi ái tử.

“Nhượng Đình, nàng lại ôm ta một chút?” Hắn nhìn Ninh Nhượng Đình trước sau vẫn ôm Dật nhi trong tay, âu yếm ngắm nhìn, với mình không liếc một cái, trong lòng liền nảy sinh ghen tị.

“Ta đang ôm Dật nhi, này, chàng cũng đến ôm con đi, cho con chơi với phụ thân một chút!”

Lôi Thừa Vũ ngồi xuống bên nàng, đón lấy Dật nhi, một tay không quên vòng qua hông nàng ôm chặt, đem mẫu tử bọn họ ôm vào ngực.

“Dật nhi, con nhìn, mẫu thân có con liền bỏ rơi phụ hoàng rồi!”

Ninh Nhượng Đình trên đầu rơi xuống mấy cái hắc tuyến, này, hắn đang ăn dấm chua với chính hài tử của mình sao?

“Thừa Vũ, chàng sao có thể so đo với con chứ?”

“Con thấy không, mẫu thân còn hung dữ với phụ hoàng, phụ hoàng thật thương tâm a!”

Ninh Nhượng Đình hừ hừ mấy tiếng “Còn không nhìn là con của ai? Chàng còn ăn dấm chua sao?”

“Nàng mới không để ý ta...” Hắn cố ý dừng lại một chút, đôi môi ghé vào bên má nàng: “Còn nữa, nàng nợ ta tạm thời chưa đòi được, ta rất thiết thòi!”

Nàng nhất thời ngây ngốc, nợ cái gì? Nàng khi nào nợ hân?

Liếc thấy gương mặt tuấn mỹ nở nụ cười mỉa mai, Ninh Nhượng Đình phút chốc liền hiểu ra, “nợ” hân nhắc đến rút cuộc là cái gì, nghĩ đến đó, hai má nàng liền ửng hồng, bàn tay phấn nộn đâm vào ngực Lôi Thừa Vũ “Không đứng đắn!”

“Ta khi nào không đứng đắn? Chúng ta nên sớm một chút có thêm hài tử, tốt nhất là nữ nhi, nữ nhi của chúng ta sau này sẽ có ca ca bảo vệ nó.”

Nghe lời hân nói, Ninh Nhượng Đình không khỏi chua xót, nàng sau này không được nhìn thấy Dật nhi lớn lên, lúc nàng rời đi, Dật nhi còn rất nhỏ, sau này nó lớn lên, e là còn không nhớ được nàng. Nước mắt thoáng chốc dâng lên, nàng lại vội vàng dẫn lòng mình lại.

“Thừa Vũ, chàng nhất định phải chăm sóc con thật tốt, yêu thương nó thật nhiều.” Nàng nén nỗi đau thật sâu, từng chữ từng chữ nói ra.

“Nhượng Đình, ta nhất định sẽ chăm sóc mẫu tử nàng thật tốt.” Hân ôn nhu nói, cúi xuống đặt lên má nàng một nụ hôn.

Trong vòng một tháng, lần lượt hai lễ cưới diễn ra, mấy người Lôi Thừa Vũ, Ninh Nhượng Đình, Phong Trạch và Lôi Ngọc Âm, Lý Đăng và Tiểu Thanh thân càng thêm thân. Ninh Nhượng Đình và Lôi Dật ở trong cung ngày ngày có thật nhiều người thân thiết ở bên cạnh, vô cùng vui vẻ. Dật nhi dung mạo rất giống Lôi Thừa Vũ, vừa nhìn đã biết là bản sao thu nhỏ của hân, thân hình bé nhỏ mũm mĩm, đôi mắt long lanh linh động, cái miệng nhỏ rất hay cười, bộ dáng thật phần khá ái.

Lôi Dật rất nhanh đầy một tháng, trong cung liền làm lễ thôi nôi* cho bé. Thiết yến đặt ở Yên Châu đình, cách hồ Yên Hoà không xa, hoa cỏ mùa hè khoe sắc rực rỡ, cảnh sắc tươi đẹp vô cùng, tựa như trong tranh vẽ.

Lôi Thừa Vũ ngồi trên ghế chủ vị, bên cạnh là Ninh Nhượng Đình, nàng vừa mới hết thời gian ở cữ, giờ mới được ra khỏi cung Vĩnh Thụy, tâm tình tốt lên nhiều, nàng trong tay ôm nhi tử, ngón tay búp măng đưa lên nheo nheo mũi nhỏ của bé.

“Mau, đưa tiểu hoàng tử cho bản cung ôm một chút!”

Ninh Nhượng Đình ngẩng đầu, nhìn thấy thái hậu đang vui vẻ tiến lại, đưa hai tay ra muốn ôm Dật nhi, nàng dù không nguyện ý, vẫn để cho thái hậu ôm bé.

Lôi Thừa Vũ nhìn thấy vẻ mặt bất mãn của nàng, liền rất nhanh đem Lôi Dật từ trong tay thái hậu ôm trở lại.

Bên ngoài truyền đến thanh âm réo rắt của nữ tử.

“Dật nhi, cô cô tới rồi, để cô cô ôm con nào!” Lôi Ngọc Âm vui vẻ muốn đón lấy Dật nhi, lại thấy bộ dáng không muốn buông tay của nhị huynh, nàng liền uy khuất bĩu môi “Huynh hẹp hòi!”

“Dật nhi của ta, muội làm sao có thể cùng ta tranh?”

“Dật nhi, sau này nhất định không được giống phụ hoàng con hẹp hòi như vậy!”

Lôi Dật dường như nghe hiểu được, bé cười tươi tắn, bàn tay giơ lên đung đưa.

“Dật nhi, mau nhìn, xem thức thức và cô cô chuẩn bị cho con lễ vật gì?”

Phong Trạch đưa cho nàng một hộp gấm, Lôi Ngọc Âm đón lấy, mở hộp gấm, lấy ra một con ti hưu bằng dương chi bạch ngọc, đeo lên cổ bé.

“Đại vương gia giá đáo!”

“Tham kiến hoàng thượng, nương nương!”

Thân ảnh cao ngất của Lôi Thừa Vân hơi cúi xuống thi lễ.

“Đại huynh, huynh cũng đến nhìn Dật nhi đi!” Lôi Ngọc Âm nở nụ cười như gió xuân.” Dật nhi, mau nhìn, bá bá tới rồi!”

Lôi Thừa Vân bước tới chỗ Lôi Dật, ánh mắt chạm vào Thiên Nguyệt, dừng lại giây lát, nhanh tới nỗi khó mà nhận ra được. Hân bước tới trước mặt Lôi Dật, lấy ra một miếng ngọc bội tinh xảo bằng lục ngọc “Dật nhi, đây là lễ vật bá bá tặng cho con!”

Lôi Dật bàn tay nhỏ chạm đến ngọc bội, vui thích nở nụ cười, bàn tay nhỏ nắm lấy ngón tay to lớn của Lôi Thừa Vân, khiến hân thật sâu rung động. Người đã quen cảnh chiến chinh thấy chất đầy đồng, máu chảy thành sông như hân, lại đón nhận một thứ tình cảm huyết mạch tương liên trong sáng thuần khiết như thế này, khiến cho thâm tâm hân như có dòng nước ấm chảy qua.

Thiết yến vừa bắt đầu, Lôi Thừa Vũ liền lên tiếng.

“Nửa tháng nữa chính là đại lễ đăng cơ chính thức, trăm sẽ cùng lúc cử hành đại điển phong hậu sách phong quý phi, Lễ bộ hãy chuẩn bị thoả đáng không được có sơ suất!”

“Hoàng thượng!” Triệu thừa tướng đứng lên hành lễ “Ngôi mẫu nghi thiên hạ không thể để nữ nhân thấp hèn nắm giữ, xin hoàng thượng minh xét!”

Phía dưới phe cánh của Thừa tướng cũng ào ào hòa theo: “Xin hoàng thượng minh xét!”

Sắc mặt Lôi Thừa Vũ lạnh lẽo tới cực điểm, dăm mắg nàng thấp hèn ư?

Ninh Nhực Đình thấy hấn sắp phát hoả, liền vỗ vỗ lên mu bàn tay hấn, cho hấn một ánh mắt an tâm.

“Thế nào, Thừa tướng lại cho rằng, nữ nhi của mình mới phù hợp với ngôi vị này sao?” Lôi Ngọc Âm vì nhị huynh giải vây, giọng nói đầy khinh miệt” Phong phạm của quý phi như thế nào? Mà của lệnh tiểu thư lại như thế nào? Thừa tướng chẳng nhẽ lại muốn răn độc giữ ngôi hoàng hậu sao?” Nàng không hề chừa lại cho Thừa tướng chút mặt mũi, trực tiếp mắg nữ nhi của ông ta.

“Công chúa, người...” Thừa tướng sắc mặt tối đen đi, tiểu tiện nhân Doãn Kiều Ninh kia có bùa mê gì, khiến hoàng thượng say mê nàng ta, lại làm cho công chúa cũng bệnh vực vậy?

“Quý phi là người tri thư đạt lễ, thông tuệ khiêm nhường, rất xứng đáng làm chủ lục cung!” Phong Trạch một bên liền nói giúp ái thể, hai người phụ xướng phụ tụy, vô cùng ăn ý. Hấn đưa mắt quét một vòng các quan viên ngồi phía dưới, về mặt rõ ràng là, ai còn dám phản đối, chính là chống đối bản vương!

Thừa tướng sắc mặt đen thêm một tầng, coi như công chúa ủng hộ, Nhị vương đành phải theo đi!

“Nhị đệ nói rất đúng!” Lôi Thừa Vân đứng lúc lên tiếng, một chiêu quyết định!

Triệu thừa tướng lúc này sắc mặt so với than củi cơ hồ không sai biệt, tiểu tiện nhân kia đã dẫm phải vận may gì? Cự nhiên lại được huynh muội toàn gia bọn họ nâng đỡ!

Thừa tướng hướng một quan viên ra hiệu, ông ta liền vội vàng tiến lên.

“Hoàng thượng, người ngàn vạn lần đừng để quý phi mê hoặc!”

Ninh Nhực Đình nghe vậy không khỏi thấy khôi hài, nàng ném về phía Lôi Thừa Vũ một đôi mị nhãn, chàng nói xem, là ta mê hoặc chàng, hay là chàng mê hoặc ta trước?

Lôi Thừa Vũ cùng nàng trao đôi ánh mắt, được, là ta tới trước!

“Nếu ngươi bất mãn, liền từ quan đi!” Hấn không nhanh không chậm nói ra, giọng điệu bình thản, như đang nói chuyện thời tiết vậy.

Viên quan kia nghe vậy, nơi nào còn dám lên tiếng?

Bên dưới không còn ai dám nghị luận phản đối gì nữa.

*thời nói:Để khẳng định sự tồn tại và vai trò của một thành viên mới trong gia đình cũng như gia tộc, các bố mẹ sẽ tổ chức một lễ cúng cho đứa con mới sinh của mình khi bé đã tròn một tháng tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Đi Thanh Lâm Cầu Phúc

Sáng hôm sau, đã có người đến cung Vĩnh Thụy truyền khẩu dụ của thái hậu, nhắc nhở Ninh Nhực Đình chuẩn bị đi Thanh Lâm cầu phúc. Việc này đã trở thành thông lệ, phàm là nữ nhân được định làm hoàng hậu, trước đại diện phong hậu phải đi chùa Thanh Lâm ăn chay cầu phúc.

Thừa Vũ cùng với nàng hai người đành tạm thời tách ra, hấn cũng không có biện pháp đi theo phụng bồi nàng, bởi hấn trước đại lễ đăng cơ cũng phải đi Phiên Lâm cốc cử hành đại lễ săn bắn. Điều đó tượng trưng cho sức mạnh, quyền uy của tân hoàng cũng như sự phồn vinh thịnh vượng trong tương lai của Khang quốc.

Ninh Nhực Đình hai ngày sau lên đường đi Thanh Lâm sơn. Theo nàng có Tiểu Thanh Thiển Nguyệt hai người, ngoài ra còn có mấy thị vệ thường thủ hộ ở đại điện hộ tống.

Lôi Thừa Vũ đã sớm lên đường đi Phiên Lâm cốc từ hai ngày trước, hai người không có trong cung. Dật nhi liền để Lôi Ngọc Âm tới chiêu cố.

Ninh Nhực Đình một đường tới thẳng chùa Thanh Lâm không gặp bất kì trở ngại, nàng ở lại đây ngày ngày ngoài nghe tụng kinh, thấp hương cầu

nguyện, cũng không có việc gì khác, năm ngày đầu trôi qua không có gì khác biệt, nhàm chán vô cùng.

Đêm khuya.

Một nam tử đầu tóc hoa râm, trên thân mặc trường bào màu gụ, hai tay đặt sau lưng, đôi mắt hữu thần, hiện lên mấy phần tâm ngoan thủ lạt, dù là trong bóng đêm cũng có thể dễ dàng nhận ra hắn, bởi màu quang sáng quắc này, cùng với khí tức cường đại khiến cho người ta kinh sợ.

“Đại nhân, người đã đưa tới rồi!” Một thuộc hạ từ ngoài tiến vào, hướng hắn thi lễ, cung kính bẩm báo lại.

Thừa tướng từ từ xoay người lại, tầm mắt rơi vào người phía sau tên thuộc hạ, nhìn rõ lại, chính là một nữ tử, thoát nhìn đáng vẻ mềm mại yêu kiều, chỉ có điều trên mặt nàng có một tầng sa mỏng che đi dung mạo chân thực. Nàng cúi lưng, thi lễ với thừa tướng “Tiểu nữ Xuân Lan tham kiến thừa tướng đại nhân!”

Triệu Thừa tướng im lặng không nói, nhìn qua nàng ta một chút, lại hỏi tên thuộc hạ “Ngươi chắc chắn nàng đủ năng lực?”

“Xin thừa tướng ngài yên tâm, thuộc hạ đã tự mình kiểm chứng, chắc chắn không có sai sót!”

“Tốt lắm, hiện tại các ngươi khởi hành đi!”

“Thuộc hạ xin cáo lui!”

Tên thuộc hạ cùng nữ tử vừa rồi, hai người đều mặc trang phục dạ hành, cùng với vài tên thủ vệ nữa lên đường, một toán nhân mã lặng lẽ trong đêm rời đi, thẳng hướng Thanh Lâm sơn.

Ninh Nhục Đình cùng Tiểu Thanh và Thiên Nguyệt ăn cơm tối.

“Thiên Nguyệt, về chuyện án oan của gia đình ngươi, đã có chuyển biến gì chưa?” Thừa Vũ hắn nói nàng mới sinh, nên an tâm dưỡng bệnh, giữ cho khí định thần nhàn, cho nên chuyện này nhất quyết không nói cho nàng biết.

“Thiên Nguyệt cũng không dấu giếm nương nương, hoàng thượng đã bí mật triệu huynh trưởng của Thiên Nguyệt về kinh!” Thiên Nguyệt chậm rãi nói ra, trong giọng nói không giấu mấy phần kích động.

“Rất tốt, nên nhanh một chút giải oan cho toàn gia các ngươi.” Ninh Nhục Đình không nhịn được thở dài. “Bất quá, việc này là chuyện gần mười năm trước, bây giờ lật lại không khỏi khó khăn.” Hơn nữa, nàng biết trong chuyện này có khúc mắc rất lớn, trực tiếp cùng Thừa tướng liên quan, mà thế lực của Thừa tướng trong triều không thể coi thường, cho nên việc điều tra không thể bất cẩn mà đã thảo kinh xà.

“Tỷ tỷ ngươi yên tâm, nếu hoàng thượng triệu huynh trưởng của tỷ hồi kinh, hẳn người đã có chủ ý.”

Tiểu Thanh lúc này vỗ vỗ lên mu bàn tay Thiên Nguyệt, động viên nàng.

Tiểu Thanh thực ra từ lúc ở Đồ Châu, đã phát hiện tiểu thư lúc tỉnh lại cùng tiểu thư trước kia bất đồng, lại tăng thêm mười phần thông tuệ sắc sảo, tựa như trải qua một lần dạo Quỷ môn quan liên thoát thai hoá cốt, bất quá, nàng mừng cho chủ tử. Từ khi vào cung nàng đã khôn khéo hơn nhiều, sớm không còn là Tiểu Thanh mau nước mắt ngày xưa nữa, nàng tự nhủ mình càng ngày càng phải trau dồi tu dưỡng, tránh vô năng mà làm gánh nặng cho chủ tử.

“Đúng vậy, Thừa Vũ hẳn là đã có chủ ý.” Ninh Nhục Đình đồng tình gật đầu.

Ba người các nàng trò chuyện rất lâu, rồi mới đi nghỉ ngơi, ngủ một giấc đến sáng hôm sau, mặt trời đã lên cao.

Cốc cốc cốc!

Tiếng gõ cửa vang lên, mang theo sự sốt ruột.

“Nương nương!”

Bên trong không có tiếng trả lời.

Vị ni cô sốt ruột, lại một lần nữa gõ cửa, bọn họ làm sao mà dậy trễ nửa canh giờ rồi? Vốn các hoà thượng muốn chờ đợi họ tự mình đến, ai ngờ bọn họ hai người vẫn dậy trễ như vậy.

Thiên Nguyệt bật dậy, lại cảm thấy mí mắt nặng nề, đầu óc cũng choáng váng, nàng vội vàng rời giường, đem Tiểu Thanh lay tỉnh.

“Tỉnh, mau tỉnh!”

Tiểu Thanh mơ hồ mở mắt ra, cũng vậy cảm thấy một trận váng óc.

“Mau lên, nương nương đã rời đi rồi, chúng ta làm sao lại dậy trễ như vậy!”

Hai người vợ và chinh trang y phục, vừa đi ra ngoài đã đụng về mặt bức bội của ni cô, bọn họ rồi rít xin lỗi, theo ni cô một đường đi tới chỗ Ninh Nhực Đình.

Thiên Nguyệt cùng Tiểu Thanh hai người trao đổi ánh mắt, nghi nghi hoặc hoặc, bọn họ vốn là quen cuộc sống thức khuya dậy sớm, tại sao hôm nay lại trễ nải vậy?

“Nương nương!” Hai người đồng loạt thi lễ, Ninh Nhực Đình hướng bọn họ khẽ gật đầu, ra hiệu cho họ ngồi xuống đối diện cùng ăn điểm tâm.

“Nương nương, thứ lỗi cho Thiên Nguyệt trễ nải!”

“Nương nương, xin người tha lỗi cho Tiểu Thanh!”

Ninh Nhực Đình nhàn nhạt cười nói “ Không sao, đều ngồi xuống cả đi!”

Thiên Nguyệt và Tiểu Thanh lần nữa nhìn nhau, cảm nhận được nghi ngờ của nhau, cuối cùng vẫn là bỏ qua.

Ba người cùng nhau dùng điểm tâm như vậy, ăn sáng xong, liền đi vào trong tiếp tục cầu nguyện, hết ngày hôm nay, bọn họ sẽ trở về hoàng cung.

Mà Lôi Thừa Vũ bên kia, hẳn đã sớm đề phòng Thừa tướng nhân cơ hội ám toán, cho nên hẳn bố trí cao thủ ẩn nấp trong suốt hành trình cho tới Phiên Lâm cốc, thế nhưng đường đi lại ngoài dự đoán không có biến cố gì, suốt bảy ngày cũng không có gì bất thường.

“Hai người có phải cũng cảm thấy chuyện này kì lạ?” Lôi Thừa Vũ cùng Lôi Thừa Vân và Phong Trạch ngồi trong lán, nhìn qua tường rằng bọn hắn cùng nhau uống trà, nói chút chuyện phiếm, kì thực từng người đang truyền bí âm cho nhau.

“Ha ha, lần này sản được một con chồn lông đỏ, không tồi, ta đến mùa đông dùng làm áo ấm cho Âm Nhi!” Phong Trạch ha hả cười nói, một mặt lại truyền âm đến “ Lão hồ ly này bây giờ không xuất thủ, không phải bỏ lỡ cơ hội tốt sao? Đợi nhị huynh chính thức đăng cơ rồi, đã tâm của hắn càng khó mà thực hiện.”

“ Âm Nhi nhất định rất thích a, ta cũng nên làm cho quý phi một chiếc.” Lôi Thừa Vũ tỏ vẻ đồng tình.” Phải, đại lễ kết thúc trở về liền làm lễ đăng quang, chỉ có hai ngày nữa, tin tức ta nhận được, chính là hắn vẫn án binh bất động, binh sĩ Mạc thành căn bản không hề di chuyển rời khỏi đó, đến kinh thành tiếp ứng cho hắn!” Lôi Thừa Vũ tiếp tục truyền âm, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

“Lão hồ ly vĩnh viễn là lão hồ ly, hắn dường như nắm giữ tiên cơ vậy, chắc chắn phản thắng, cho nên mới có thể bình tĩnh không nóng vội.” Lôi Thừa Vân không nhiều lời, trực tiếp truyền âm lại, tai vách mạch rừng cũng không sao, hắn xưa nay tiếc lời như ngọc, dù hắn không mở miệng cũng không ai nghĩ ngờ.

“Chúng ta ngồi đây chờ đợi, cũng không thoả đáng, chi bằng trước đi Mạc thành, phong toà mọi lối ra khỏi thành, chỉ cần binh sĩ rời thành, chúng ta tuỳ lúc liền nắm được!”

“Được, làm theo ý nhị huynh!” Phong Trạch khảng khái gật đầu, này còn không phải quá dễ dàng hay sao?

Ba người trao đổi xong liền rời đi, theo nhiệm vụ của mình mà thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Dật Nhi Đạo Qua Quỷ Môn Quan

Ninh Nhực Đình và Lôi Thừa Vũ trở về, trong cung vốn là tổ chức thiết yến chúc mừng náo nhiệt, nhưng Lôi Thừa Vũ bác bỏ.

“Các người ngay bây giờ mở kho lương, xuất ra một vạn bao lương thực, đi Đồ Châu cứu tế đi, phía bắc nơi đó mất mùa, người dân đang chịu đói khổ.”

Lời hắn vừa nói ra, khiến ấy viên quan cảm thấy hổ thẹn. Nhẽ ra bọn họ phải nắm rõ chuyện này rồi bẩm báo lên trên, nhưng bọn họ cái gì cũng không biết, lại để hoàng thượng tự mình nhắc nhở, này không phải là thể hiện rõ họ ăn không lương bổng triều đình sao?

“Vâng, chúng thần lập tức thực hiện.”

Đồ Châu là quê hương của Ninh Nhực Đình, hắn liền quay đầu nhìn nàng, hắn nàng đối với chuyện này bận tâm. Thế nhưng ngoài dự đoán, nàng bắt gặp ánh mắt hắn, lại nhẹ nhàng mỉm cười, dường như Đồ Châu đói kém cùng nàng không có chút liên quan.

“Thừa Vũ, chàng không có việc gì nữa, vậy cùng ta đi thăm Dật nhi đi!”

Lôi Thừa Vũ ứng thanh một tiếng, trong lòng một cảm giác kì lạ dâng lên, nhưng không thể nói rõ đó là cảm giác gì. Hắn cùng với Ninh Nhượng Đình trở lại cung Vinh Thụy, Dật nhi lúc này đang chơi đùa với Lôi Ngọc Âm, thanh âm non nớt liên tiếp vang lên, biểu hiện thích ý của bé.

“Dật nhi, phụ thân mẫu thân đến rồi.”

Lôi Thừa Vũ thả chậm cước bộ, ôm lấy Dật nhi trong tay Lôi Ngọc Âm, Ninh Nhượng Đình từ tốn lại gần, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lôi Dật ôn hoà cười.

“Mẫu thân đã trở lại rồi, có nhớ mẫu thân hay không?”

Lôi Dật mở to đôi mắt long lanh chớp chớp nhìn nàng, ê a lên mấy tiếng, hai tay nhỏ quơ quơ lên cao.

“Nàng ôm Dật nhi đi!” Lôi Thừa Vũ mở vòng tay đang ôm bé, muốn để cho nàng ôm.

Thân mình Ninh Nhượng Đình chợt trở nên cứng ngắc, ngay lập tức che dấu đi lúng túng, nàng đưa hai tay đón lấy bé ôm vào trong ngực.

“Dật nhi... Dật nhi!” Nàng thấp giọng gọi tên bé, ôn nhu dịu dàng vuốt ve khắp gương mặt non mềm.

Lôi Thừa Vũ ngưng thần ngắm nhìn nàng, nàng lúc này rất mực xinh đẹp, cũng rất mực dịu dàng, thế nhưng dường như có điều bất thường... Chỉ có điều, cảm nhận của hắn rất mơ hồ, không thể nói rõ là điều gì, chỉ là cảm thấy nàng trước khi đi Thanh Lâm cùng khi trở về không giống nhau!

Lôi Ngọc Âm dường như cảm ứng được tâm tư của nhị huynh, nàng cũng cảm thấy tẩu tẩu thay đổi, do với trước kia ôn nhu hơn, có lẽ là do thời gian ở Thanh Lâm nghe giảng Phật pháp, tẩu tẩu đã dưỡng thành bức này ôn nhu? Điều này cũng rất hợp tình hợp lý.

Lôi Thừa Vũ lại gần nàng, vòng tay qua gáy nàng, bàn tay hắn đặt lên má nàng vuốt ve từ tốn, Ninh Nhượng Đình có chút giật mình, thân mình vừa cứng ngắc, lại lập tức buông lỏng, nàng thoải mái dựa vào trong ngực hắn.

“Nhượng Đình, nàng có nhớ lần đầu ta ném thử bánh nếp quế hoa nàng làm không? Nàng làm món đó rất ngon, ngày mai liền làm cho ta đi!”

“Được, ngày mai ta sẽ làm cho chàng!” Ninh Nhượng Đình lập tức đáp ứng.

“Ừ, tốt lắm, bây giờ ta không ở lại được, mẫu tử nàng ở đây nghỉ ngơi, tối nay ta sẽ tới.” Lôi Thừa Vũ buông nàng ra, xoay người về hướng cửa.

Lý Đăng theo hắn rời đi, dùng bí âm truyền tới.

“Hoàng thượng, người phát hiện quý phi có gì lạ thường sao?” Bản thân hắn cũng nhận ra quý phi có điểm bất đồng, hơn nữa thái độ của chủ tử cũng có phần kì lạ.

“Người nói, quý phi có phải khác trước?”

“Thần cũng nhận thấy điểm bất thường, có lẽ là do quý phi sau bảy ngày ở cửa Phật tĩnh tâm, nên mới có sự thay đổi như vậy.”

“Vậy sao...” Lôi Thừa Vũ lúc vòng tay ôm nàng, bàn tay chạm vào mặt nàng, chính là vì hắn nghi ngờ có Ninh Nhượng Đình lúc ấy đứng trước mặt hắn, là do người khác dịch dung mà thành. Thế nhưng hắn tỉ mỉ kiểm tra, đó xác thực là nàng bằng xương bằng thịt.

Trên lãnh thổ biên giới Khang quốc, có một đoàn nhân mã lao đi như bay, gió cát tung bụi mù mịt, tiếng thúc ngựa một tiếng lại một tiếng liên tiếp vang lên.

Trên tuần mã đi đầu có một nam tử mặc y, đằng sau hắn còn có một xe ngựa, bên trong xe là một nữ tử, nàng cũng mặc toàn thân màu đen, trên mặt còn có một lớp sa mỏng.

“Mau lên, không có thời gian nghỉ ngơi đâu, nội trong một ngày nữa, chúng ta phải về tới Thăng Long quốc!” Nam tử đi đầu hô to lên, càn thúc ngựa phi nước đại, nữ tử trong xe như củ thân thể mềm yếu, vì đường xóc lại đi quá nhanh, thân thể nàng liên tục chao đảo.

Đoàn người nghe hiệu lệnh của thủ lĩnh, liền nhất tề ứng thanh, roi ngựa vung lên quất xuống liên tiếp.

Bọn hắn không sợ khổ cực nữa, lần này giúp chủ nhân hoàn thành đại nghiệp, bọn hắn chính là công thần, tiền đồ rộng mở, một chút gian khổ lúc này có là gì đâu?

Hoàng cung.

Qua mấy ngày sau, Lôi Thừa Vũ thường xuyên đến cung Vinh Thụy, nhưng không ở lại qua đêm lần nào.

Đến ngày thứ ba.

“Triệu thái y! Mau lên!”

“Mau! Nhanh gọi thái y!”

Ninh Nhực Đình hốt hoảng ôm lấy Lôi Dật, gương mặt bé tím tái, toàn thân nóng rực, đôi mắt linh động lúc này nhắm nghiền, chỉ sót lại một hơi thở yếu ớt.

“Dật nhi... Dật nhi!”

“Tiểu hoàng tử, người mau tỉnh!”

Bên trong phòng tiếng kêu khóc không dứt, bên ngoài cũng loạn thành một đoàn, thị nữ vội vàng đi thái y viện, một vài người lại chạy tới Ngự thư phòng.

Lôi Thừa Vũ học tốc chạy tới, theo sau còn có thái hậu, và rất nhiều người mặc trang phục thái y viện, cơ hồ toàn bộ thái y viện đều bị đem tới đây.

Lôi Thừa Vũ cùng Lý Đăng một đường xông vào trong, Lý Đăng đón lấy Lôi Dật từ trong tay Ninh Nhực Đình, vừa quan sát bé vừa cẩn thận chắn mạch, sắc mặt ngưng trọng vô cùng.

“Độc nhi tán!”

Thứ độc dược này không chỉ giết chết thai nhi, mà đối với tiểu hài tử như Lôi Dật cũng có công dụng như vậy, nó đã thương kinh mạch, khí huyết không thể lưu thông, cho nên mặt của Lôi Dật mới tím tái như vậy.

“Hoàng thượng, giờ không kịp giải độc, chỉ có thể bức độc!” Lý Đăng hạ quyết tâm nói ra chủ ý của mình.

Lôi Thừa Vũ sắc mặt cũng đồng dạng ngưng trọng, nhưng hắn không nhiều lời vận chuyển khí lực trong cơ thể, ngón trở và ngón cái khép lại, đặt lên ngực Dật nhi.

Sở dĩ bọn họ dù có phương pháp giải độc, đối với người trưởng thành không có vấn đề, nhưng Lôi Dật quá nhỏ, nếu như bị khí lực truyền vào thân thể phản phệ, sẽ nguy hiểm tính mạng. Tình thế cấp bách bây giờ, họ cũng không còn lựa chọn nào khác, đành phải đánh cược một phen!

Khí lạnh xanh biếc từ từ tản ra, bao quanh thân thể nhỏ bé của Lôi Dật, Lý Đăng nắm được thời cơ, lập tức chuyển khí lực vào sau lưng Lôi Dật.

Ninh Nhực Đình lúc này đã ngừng khóc, nàng ngưng thần nhìn hai người trước mặt bức độc cho nhi tử, trong ánh mắt là cảm xúc phức tạp hỗn độn.

Hai cổ khí lực truyền vào trong cơ thể bé nhỏ mong manh, một cổ khí lực dùng sức bức độc tố ra ngoài, cổ khí lực xanh biếc lại đã thông kinh mạch kinh lạc, chữa lành những tổn thương trong cơ thể bé.

Lôi Thừa Vũ chuyên chú ngắm nhìn con trai, không muốn bỏ lỡ bất cứ biến chuyển nào của bé, một bên không chế lực đạo đưa vào trong cơ thể bé.

Hai cổ khí lực đồng thời lưu chuyển, lấy Lôi Dật làm trung tâm, từ từ lan rộng ra. Sắc mặt của bé dần dần không còn tím tái, hơi thở ổn định trở lại, máu màu đen theo khe miệng chảy ra.

Khí lực từ hai bên lần lượt thu lại, Lôi Thừa Vũ nhanh nhẹn ôm lấy nhi tử vào trong lòng, nhìn về mặt nhẹ nhõm của Lý Đăng, tảng đá đè nặng trong lòng hắn rốt cuộc có thể rơi xuống.

Hắn đứng dậy, ánh mắt chuyển sang Ninh Nhực Đình, nhanh như cắt lao về phía nàng, bàn tay vừa động, liền đem tất cả huyết đạo của nàng phong bế.

Ninh Nhực Đình lộ ra thần sắc bất khả tư nghị, đôi mắt đẹp mờ lớn trừng hắn, rất nhanh, nàng không chống đỡ nổi nữa, hai mí mắt nặng nề khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Thoát Khỏi Phi Tinh Thành

Biên giới Khang quốc, một đội nhân mã dừng lại một khách điểm nhỏ, nghỉ ngơi chuẩn bị lên đường.

“Thủ lĩnh, có tin truyền tới!”

“Nói!”

“Thành chủ dặn dò, trong ba ngày nữa Tả tướng quân tới thành, cho nên lệnh cho chúng ta không được phép nghỉ ngơi trở về, nếu như Tả tướng quân đến rồi, sợ rằng sẽ nhìn ra sơ hở.

“Được, vậy ngay bây giờ chúng ta đi!” Nam nhân được gọi là thủ lĩnh cầm kiếm đứng dậy.

“Thủ lĩnh, cỗ kiệu kia quá cồng kềnh, sẽ làm chậm tốc độ chúng ta, phải xử lí ra sao?”

“Bỏ đi, để cho nàng ta lên ngựa mang về thành.” Nói xong, hắn ta vén mảnh kiệu, đem nữ nhân bên trong kiệu đưa ra ngoài, đặt lên trên yên ngựa.

Ồ lâu hai khách điểm, sát cửa sổ, là một nam tử bóng dáng cao lớn, có chút gầy yếu, trang phục trên người một màu trắng vô cùng đơn sơ mộc mạc, nhưng không làm giảm đi khí chất tao nhã trời sinh của hắn, ngồi đối diện hắn là một lão giả đầu tóc bạc trắng, gương mặt hồng hào, hai người từ đầu tới cuối không bỏ sót một lời nào của hắc y nhân dưới lầu.

“Phương bá, đây hẳn là nội gián Thăng Long quốc?” Nam tử nâng tách trà nhấp một ngụm, chậm rãi nói.

“Tám chín phần là như vậy, bọn chúng càng ngày càng trắng trợn rồi! Lần trước bạo loạn biên giới, ngoài mặt thì nói đó là thổ phi phiến loạn, kì thực là do triều đình ngầm xúi giục, bọn chúng tưởng Khang quốc đều là người dễ gạt?”

Nam tử không đáp, tiếp tục quan sát phía dưới lầu. Nữ tử trong kiệu được hắc y nhân đỡ ra ngoài, mạng che mặt nhất thời bị gió thổi lên một góc, lộ ra thần sắc mơ màng. Một màn này lọt vào trong mắt nam tử bạch y, sắc mặt hắn đại biến, đôi con ngươi chuyên chú nhìn vào nữ tử không chớp mắt.

“Giản nhi, ngươi làm sao vậy?” Phương lão giả thấy được thần sắc kì quái của hắn, liền theo ánh mắt của hắn mà nhìn xuống. “Ngươi quen biết sao?”

Hắn không trả lời, lập tức cầm kiếm, lao xuống lầu, Phương lão cũng lập tức theo sau.

“Nữ nhân kia chẳng lẽ là...?” Lão giả sừng sốt. “Ngươi muốn động thủ, e là hiện tại không được, đoàn người kia cũng có mấy người thực lực không tầm thường, nếu cùng họ chân chính đối diện, cũng không nắm chắc phần thắng, ngươi nên tìm thời cơ thì hơn.”

Văn Giản nghe lời lão giả nói, tâm tình đang kích động bình tĩnh lại, đợi đoàn người rời đi, hắn tận lực thu liễm khí tức, âm thầm bám theo sau.

Đến nửa đêm, đoàn nhân mã tới Phi Tinh thành, hắc y nhân cầm đầu xuống ngựa, liền có hạ nhân trong phủ thành chủ tới đón nữ tử hắn đưa tới.

“Đây chính là mỹ nữ Xuân Lan các ngươi dâng tặng cho thành chủ đại nhân?” Hạ nhân kia không chút kiêng kỵ đánh giá nữ nhân trước mặt từ trên xuống dưới, bàn tay nâng mạng che mặt lên “Ồ, đúng là có lòng thành a!”

Xuân Lan ngẩng đầu, đôi mắt long lanh xinh đẹp lộ ra chân thật, càng khiến cho người đối diện trầm trồ tán thưởng. Nàng lơ đãng vuốt vuốt tóc mai, cũng mười phần kiều diễm mê người.

“Tốt lắm!” Hạ nhân lấy ra một hộp gỗ “Đây là tuyết sâm trăm năm, các ngươi dâng lên Thừa tướng đại nhân, đây là lễ vật đáp lại hảo ý của đại nhân!”

Hắc y nhân nhận lấy hộp gỗ, lập tức tung mình lên ngựa, dẫn đầu đoàn nhân mã ngược trở về Khang quốc.

Xuân Lan theo hạ nhân trở lại phủ thành chủ, nàng được dẫn đi tắm rửa, thay y phục mới, sau đó được dẫn vào một gian phòng, trong phòng đốt vài ngọn nến chập chờn, mùi hương liệu nồng nàn lan tỏa, ở giữa gian phòng là một chiếc giường hình tròn lớn, xung quanh buồm một tầng sa màu đỏ mỏng manh, khung cảnh thực khiến cho người ta mơ màng.

Quản gia ở đằng sau dẫn nàng vào trong phòng, thấp thêm vài ngọn nến, lại quay sang dặn dò “Ngươi hầu hạ thành chủ thật tốt, chỉ cần thành chủ hài lòng, cuộc sống của ngươi sẽ được phú quý sung sướng, nếu làm cho thành chủ phật ý, đừng nói thì thiếp không được làm, ngươi ngay cả tí nữ cũng làm không được!”

Xuân Lan mơ hồ “vâng” một tiếng, ngoan ngoãn ngồi ở trên giường chờ đợi, lúc này quản gia mới yên tâm ra ngoài, đóng cửa lại. Bà ta vừa rời đi chưa bao lâu, liền có tiếng bước chân đi tới, bên ngoài không ai khác chính là thành chủ Phi Tinh thành. Lão ta trên tay cầm bình rượu, thoắt ló dốc vào trong miện, loạng choạng bước đến sường phòng.

“Mỹ nhân! Mỹ nhân a...nàng chờ...ta sẽ rất nhanh đến ôm nàng! A ha ha ha!”

Hắn không hề hay biết, ở đằng sau lưng hắn, vừa có một cổ sát khí ập tới, thiếu chút nữa lấy mạng hắn.

“Giản nhi, không được vọng động!” Phương lão ở bên cạnh nhắc nhở, tính cách Văn Giản nóng nảy, hơn nữa lão thành chủ kia lời nói cũng quá vô sỉ, khó trách Văn Giản nổi lên sát tâm.

“Cạch” Một tiếng, một nam tử trung niên to béo đi vào trong sường phòng, mùi rượu nồng nặc khó chịu xông thẳng vào cánh mũi, Xuân Lan ngẩng đầu lên, qua lớp sa mỏng, nàng không thấy rõ dung mạo của hắn, nhưng chi dáng vẻ và thanh âm say khướt của hắn đã làm cho nàng chán ghét.

Trong đầu lại truyền đến một trận nhức nhối, nàng khó chịu day day hai thái dương, cổ đè nén cơn đau xuống, nó lại càng dữ dội hơn, Xuân Lan cắn chặt hai hàm răng để không phát ra tiếng kêu.

“Mỹ nhân, ta tới đây!”

Thủ vệ bên ngoài nghe thấy lời nói của lão, liền hiểu ý lánh đi, thành chủ đối với mỹ nhân mới có được, một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có, bọn họ không muốn cả đêm nghe những âm thanh mập mờ từ bên trong truyền ra.

Thành chủ Phi Tinh thành vén lên bức màn, dùng tư thế hồ đối vỗ mồi lao về phía nàng, Xuân Lan nhìn đến thân hình to béo của lão hướng mình ập tới,

một trận buồn nôn trào ngược lên đến cổ họng, đúng lúc ấy, động tác của lão đột ngột dừng lại, hai mắt nhắm nghiền, cả thân hình to lớn đổ vật xuống đất.

Xuân Lan kinh sợ nhìn xuống sàn, nàng chưa kịp phản ứng, đã có một cánh tay nắm lấy vai nàng, kéo nàng dậy.

“Giản nhi, con...”

“Bá bá, người đừng lo, con chỉ đi ngủ thôi của lão ta thôi. Đi mau!”

Văn Giản ôm lấy Xuân Lan, thi triển khinh công lao ra khỏi cửa sổ.

Ra khỏi phủ thành chủ, hai người dừng lại khách điểm lúc sáng, leo lên ngựa. Xuân Lan giằng tay ra khỏi tay Văn Giản, nghi ngờ hỏi “Người là ai?”

Văn Giản kinh ngạc nhìn nàng, trong ánh mắt hàm chứa rất nhiều xúc cảm, có ngạc nhiên, có đau lòng, có xót thương.

“Ninh Nhi, nàng thực đã quên ta rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chứng Cớ Rõ Ràng Nhất

Trong hoàng cung.

Lý Đăng ngạc nhiên nhìn Lôi Thừa Vũ “Hoàng thượng, người...”

“Người nhìn thấy những chậu hoa lan kia chứ?” Lôi Thừa Vũ không lập tức trả lời, ánh mắt u ám nhìn lại một góc trong phòng, ở đó, là mấy chậu hoa lan hồ điệp đang nở hoa rất đẹp.

Lý Đăng không hiểu chủ nhân có ý tứ gì “Vâng, đó là do mấy vị tài nhân tặng cho nương nương.”

“Có một chuyện chỉ ta và nàng ấy biết, đó là nàng đi ứng phần hoa lan! Vậy mà lúc này quý phi vẫn bình an vô sự, điều này đại biểu cho cái gì?”

“Giả mạo...” Lý Đăng kinh hoàng “Nếu đây chỉ là một người dung mạo tương tự với nương nương, vậy quý phi người...” Hắn thật không dám nghĩ tiếp nữa.

“Sẽ không!” Lôi Thừa Vũ lập tức gạt đi, nàng nhất định không có mệnh hệ gì, hẳn nàng đang chờ hắn tới cứu. “Người bây giờ hãy đi điều tra, nhưng ngàn vạn lần không được phép dẫm thảo kinh xà... Nếu như thừa tướng biết được, quý phi sẽ gặp nguy hiểm.”

Lý Đăng đi rồi, chỉ còn lại Lôi Thừa Vũ ở trong phòng, hắn liếc nhìn “Ninh Nhược Đình nằm trên giường, dung mạo nàng kia cùng Nhược Đình của hắn quả thật giống nhau như hai giọt nước, nếu như hắn không hiểu rõ nàng, hẳn hôm nay đã bị lừa gạt. Mà hậu quả của việc nhầm lẫn này, ắt hẳn sẽ đẩy hắn và nàng vào thảm cảnh không thể nghi ngờ.

Nhược Đình, kiên trì một chút, ta nhất định đem nàng trở về an toàn, nhất định sẽ!

“Có tin tức gì của Xuân Lan chưa?” Triệu thừa tướng trầm giọng hỏi, trong tay cầm khăn lụa, chậm rãi lau bảo kiếm.

“Hồi đại nhân, Xuân Lan có lẽ vẫn chưa tìm được thời cơ động thủ!”

“Thời cơ?” Ánh mắt hắn trở nên rét lạnh. “Thân là sủng phi kẻ cận bên Lôi Thừa Vũ lại không có thời cơ?” Hắn đột ngột cao giọng, khiến thuộc hạ đứng trước mặt run rẩy “Đại nhân bớt giận, khả năng dụng độc của Xuân Lan rất tốt, khẳng định không bao lâu sẽ lấy mạng Lôi Thừa Vũ dâng lên cho ngài!”

“Còn lễ vật ta đưa cho thành chủ Phi Tinh thành?”

“Cao thủ ngài sai đi truyền tin về, nói thành chủ rất ưng ý, còn tặng cho ngài tuyết sâm trăm năm đáp lễ!”

“Ha ha ha!” Thừa tướng cười phá lên. “Tiện nhân đó cũng đáng giá tuyết sâm trăm năm? Xem ra buôn bán này ta có lời rồi!”

Tê thuộc hạ không quên cơ hội nịnh bợ “Đại nhân anh minh!”

Lôi Thừa Vũ, người chờ xem! Ngai vàng của người, ta đoạt đi, mạng của người, ta đoạt đi, còn có thể nhi của người, ta toàn bộ đều đoạt đi!

Phụ cận Phi Tinh thành.

“Không còn thời gian nữa, có chuyện gì nói sau!” Phương lão không còn kiên nhẫn nữa, vội vã thúc giục.

Văn Giản không trì hoãn thêm, đỡ “Xuân Lan” lên yên ngựa, thúc ngựa phóng đi.

“Ninh Nhi, nàng làm sao lại ở đây?” Văn Giản một tay giữ cương, tay còn lại mạnh mẽ ôm nàng vào trong ngực. “Nàng rất giận ta, có phải hay không? Cho nên mới vờ như không biết ta...”

Người trong ngực hần đường như không thể nghe được lời hần nói, ánh mắt mơ màng, gương mặt không hiển lộ cảm xúc nào, nàng lúc này không khác nào pho tượng gỗ.

Văn Giản nâng mặt nàng đối diện với mình, gương mặt tuấn tú của hần phản chiếu trong đôi mắt nàng, thế nhưng đôi mắt của nàng vô hồn, không có tiêu cự, cứ như một người mù. Trong lòng Văn Giản chợt lạnh lẽo, chẳng lẽ mắt nàng bây giờ không thể nhìn thấy? Ninh Nhi của hần...

“Bá bá!” Hần thúc ngựa đuổi kịp Phương lão. Biểu hiện của nàng rất lạ, người hãy xem xét một chút?” Phương lão là một đạo sĩ, đến nay đã hơn trăm tuổi, võ nghệ không nói là cao siêu, nhưng kiến thức của lão nhân gia ngài đặc biệt uyên thâm rộng rãi, hần tin tưởng Phương lão có cách trị khỏi mắt của Ninh Nhi.

Phương lão cẩn thận xem xét biểu hiện kì quái của nàng, nếu như không thấy hơi thở, nàng lúc này chẳng khác nào một xác chết. Sắc mặt của lão từ từ ngưng trọng. Đây không phải chính là phúc tinh cách đây một năm lão chỉ ra -Ninh Nhục Đình hay sao?

Văn Giản không khỏi khản trương “ Bá bá, rốt cuộc nàng làm sao vậy, chẳng lẽ, mắt của nàng, đúng là không thể thấy được?”

Phương lão lắc đầu “ Nếu thực là bị mù, đã là chuyện tốt, nàng trúng nhiếp hồn thuật!”

“ Nhiếp hồn thuật? Nhưng khi này,nàng vẫn có thể nói chuyện bình thường?”

“Người nhiếp hồn nàng xem ra thủ pháp chưa đủ tinh thông,phụ thuộc nhiều vào nhiếp hồn hương, nhưng nàng rời đi với chúng ta, tác dụng của nhiếp hồn hương đã hết, cho nên nàng mới trở thành bộ dáng bây giờ.” Đôi lông mày bạc trắng chau lại “ Rốt cuộc cô nương này là người thế nào, mới bị hạ độc thủ như vậy? Nhiếp hồn gia rất khó tìm được một người ở Hạo Nhiên đại lục này...”

“Bá bá, người hãy giúp nàng ấy đi!” Văn Giản sau hai năm ở ngoài biên ải sống cảnh thâm sơn cùng cốc, đã dưỡng thành tính cách điềm đạm hồ hững, nhưng lúc này trong lòng hần như có lửa đốt.

“Bây giờ bá bá chỉ có thể giải thuật cho nàng trong một thời gian nhất định, đợi lúc tìm được một nhiếp hồn gia giỏi, cộng với nhiếp hồn hương, mới có thể giải khai hoàn toàn, nhưng không có nhiều thời gian đâu!”

“Nếu như không kịp giải khai thì sao?”

“Nàng sẽ mãi mãi giống như bây giờ, không thể nghe, không thể nói, không nhớ được gì, đến bản thân mình còn không biết là ai!”

Đáp án của Phương lão khiến Văn Giản kinh sợ, sống như vậy, so với chết đi còn thống khổ hơn!

“Người của phủ thành chủ nhất thời chưa thể đuổi kịp, dừng lại một chút, ta sẽ giải thuật cho nàng.

Ba người dừng lại, tìm một chỗ đất trống ngồi xuống. Phương lão lấy ra một viên dạ minh châu, mở một chiếc hộp trữ vật, đó là một bảo bối hiếm có, bên trong chứa được đồ đạc ngang với một gian phòng rộng rãi.

Lão lấy ra một sợi dây, phía dưới đính một viên hổ phách, đưa lên trước mắt nàng, sợi dây đều đặn đưa trước mắt Ninh Nhục Đình, miệng âm thầm niệm thuật ngữ.

Ánh mắt nàng một khắc không rời viên hổ phách kia, nàng bỗng nhiên thét một tiếng, đau đớn đưa hai tay ôm lấy đầu mình, đau, đau quá! Trong đầu nàng toàn là những giọng nói xa lạ, những lời nói kì quái không ngừng giày vò nàng!

“Ninh Nhi, không sao rồi! Có ta ở đây!” Văn Giản ở bên cạnh ôm nàng vào trong lòng, Ninh Nhục Đình lại lập tức đẩy hần ra, nàng xoay người nhìn thấy hần, liền cảnh giác lùi lại, trong đôi mắt đầy sự căm ghét đề phòng, khiến cho trái tim Văn Giản phút chốc bị bóp nghẹt.

“Ninh Nhi?”

“Người là ai? Nàng quay đầu nhìn xung quanh, tầm mắt rơi trên người Phương lão “ Còn người, các người là ai? Tại sao ta ở đây?”

Con đau trong đầu tạm thời dịu bớt, nhưng nàng không tài nào nhớ nổi, nàng làm sao lại ở đây, không phải là đang cầu phúc ở Thanh Lâm tự sao? Còn những người này là ai?

“Ninh Nhi, nàng thật không nhận ra ta?” Nam tử trước mặt chậm rãi đứng dậy, bóng dáng cao lớn của hần tiến gần về phía nàng, nhờ ánh sáng của dạ minh châu, nàng nhìn rõ dung mạo của hần, ngũ quan rõ ràng tinh xảo, đặc biệt là đôi mắt hữu thần, giờ phút này đôi mắt ấy chất chứa u buồn sâu không thấy đáy, dường như muốn nhấn chìm nàng trong đó, vĩnh viễn không thể thoát ra.

Nam nhân trước mặt hoàn toàn xa lạ, tại sao lại đối với nàng dường như rất quen thuộc, khoan đã, Ninh Nhi? Là chủ nhân trước đây của thân thể này sao?

Trong đầu nàng đột nhiên ủa về một đoạn trí nhớ, tất cả đều là về nam nhân này, Ninh Nhựt Đình giật mình, trí nhớ của Doãn Kiều Ninh lúc này trở về, chứng tỏ nam nhân trước mặt đối với nàng ấy vô cùng quan trọng, có lẽ đó mới là lí do thực sự mà nàng ấy thà chết không chịu vào cung.

“Năm đó, phụ thân ta bị vu oan, ta cũng bị đày ra biên ải, không thể ở bên nàng nữa...” Văn Giản nghĩ lại chuyện cũ, trước đây phụ thân hắn và Phương bá là bằng hữu vong niên, nhận ủy thác của phụ thân, Phương bá tìm biện pháp cứu hắn, liền chiếu cố hắn thật tốt, coi hắn như con, cuối cùng cũng chờ được tới ngày hoàng thượng triệu hắn hồi kinh. Năm đó nàng thề nếu không phải hắn liền không gả, hắn cũng như vậy không phải nàng không lấy, nhưng mọi chuyện không phải lúc nào cũng theo ý mình. Nếu như bây giờ nàng đã thành gia lập thất, hắn cũng nguyện ý chúc phúc cho nàng.

Ninh Nhựt Đình không khỏi cảm thán, Doãn Kiều Ninh thật đáng thương, mà Văn Giản này cũng thật đáng thương!

Phương lão đột ngột ngắt lời hắn “Ninh Nhi của con đã chết rồi!”

Trong lòng Ninh Nhựt Đình như bị đánh mạnh một cái, nàng cũng chưa từng hỏi Thừa Vũ, làm sao hắn biết về thân thể của nàng, làm sao một lão già xa lạ lại...

“Bá bá!”

“Ninh Nhi của con đã chết rồi, đây chẳng qua là một hồn phách mượn thân xác nàng ấy thôi. Nàng bây giờ là Ninh Nhựt Đình, chính là quý phi đương triều!” Phương lão một mạch nói ra hết, không muốn để cho Văn Giản ôm một tia hi vọng nào.

“Đúng vậy, ta không phải là người ngươi muốn tìm.” Ninh Nhựt Đình nhìn ra chủ ý của lão, liền tiếp lời. “Ngài làm sao biết thân thể của ta?”

“Trên người ngươi có tiên khí hộ thân, chính là được mang từ không gian khác tới đây. Lão phu cũng chính là người báo tin phúc tinh giáng hạ cho hoàng thượng.”

Một lời tiếp một lời của hai người, liền tiếp giáng mạnh vào tâm trí Văn Giản, mãi một lúc lâu sau, hắn mới lên tiếng “Nàng ấy...tại sao nàng ấy chết?”

Ninh Nhựt Đình cũng không giấu giếm “Nàng ấy được triệu vào hoàng cung dự tuyển tú nữ, nhưng nàng một lòng muốn chờ người, cho nên nàng đã nhảy xuống hồ tự vẫn.” Nàng vừa nói xong, lại bổ sung thêm “Chuyện này cũng không phải chủ ý của hoàng thượng.”

Văn Giản chẳng lẽ lại nhìn không ra ý tứ của nàng? Hắn trầm giọng, như nói cho nàng nghe, cũng là nói với chính mình “Người không cần thay hoàng thượng biện minh, ta sẽ không ghi thù với hoàng thượng. Đó là lỗi lầm của ta, là ta hại nàng ấy.”

Phương lão vốn đang ngưng thần suy nghĩ, lập tức đứng dậy, thúc giục. “Mau đi thôi, ta nghe thấy tiếng vó ngựa, có thể là người phủ thành chủ đuổi tới.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Thoát Hiểm

Lúc trước, Văn Giản cùng nàng cưỡi ngựa không có vấn đề gì, nhưng bây giờ thân phận nàng đã thiên soa địa biệt, nhưng cũng chỉ có hai con ngựa, biết làm thế nào?

Phương lão hấy hai người do dự, bèn quát lên “Giản nhi, thủ hộ nương nương!”

Hai người nghe ra ý tứ của lão, lão cấp cho Văn Giản cái thân phận thủ vệ của nàng, liền có thể hóa giải thân phận khó xử bây giờ.

Văn Giản và Ninh Nhựt Đình không dám chần chừ nữa, leo lên ngựa, thúc ngựa lao như bay.

Đằng sau tiếng vó ngựa nhất thời xa dần, nhưng hai người Phương lão và Văn Giản không dám lơ là, vẫn một mạch chạy đi, phía sau cát bụi tung mù mịt, ba người dần dần kéo dài khoảng cách với Phi Tinh thành.

“Nhanh lên, chỉ nửa dặm nữa là ra khỏi lãnh thổ Thăng Long quốc!”

“Kia rồi, bao vây bọn chúng!” Một đoàn người đột ngột từ cách rừng hai bên đường mòn xông ra, bao vây ba người, những người này là có chuẩn bị mà đến, vũ khí đầy đủ, hơn nữa nhân số không ít, có đến trên dưới hai mươi người.

Võ công của Phương lão và Văn Giản không thấp, thể nhưng cách đó không lâu Văn Giản luyện công bị nội thương, thực lực còn chưa có khôi phục, hơn nữa song quyền nan địch tứ thủ, lần này xem ra lành ít dữ nhiều.

“Ha hả, Tử phu nhân tiên đoán như thần, sai chúng ta đi đường vòng, trước phục kích ở đây! Quả nhiên bắt được chuột nhất...”

“Mau lên, trời chúng lại!”

Phương lão và Văn Giản nhất tề rút ra bội kiếm, chém giết mở một đường máu, bỏ lại ngựa, ngược vào rừng mà đi.

“Đuổi theo!”

Đoàn người phủ thành chủ lập tức theo sát phía sau.

Phương lão và Văn Giản hai người thủ hộ hai bên, kéo nàng trốn chạy vào trong rừng, đoàn người đằng sau cũng không dám chậm trễ, đuổi theo sát nút phía sau.

“Nhanh lên, chúng không thuộc địa hình nơi này đâu!”

“Trước bắt ả kia lại, nhớ không được thương tổn ả!”

Một đám người vừa đuổi theo vừa hô hoán, bước chân tăng nhanh, không bị ba người bỏ cách quá xa.

Ba người cũng rất lo lắng, quả thật bọn họ không thông thuộc nơi này, nếu như chạy vào đường cùng, chẳng khác nào ba ba trong rọ, chờ người tùy thời tóm gọn.

Ninh Nhục Đình vừa gắng sức chạy, một bàn tay lại lần vào sau tai trái, ngón tay lần đến một mảng da lỏng lẻo, rút ra một vật.

Lần này đi Thanh Lâm tự, Thừa Vũ vì phòng ngừa vạn nhất, liền để Lý Đằng đặc chế một miếng da giống như dùng trong dịch dung thuật, đặt “Bùa hộ mệnh” của nàng vào sau tai rồi lấy miếng da giả che phủ lên trên, đây chính là vũ khí bí mật của nàng!

Nàng nắm “bùa hộ mệnh” trong tay, chạy đến một nơi trời quang, không bị cây rừng che phủ, Ninh Nhục Đình dừng lại, đập vỡ miếng ngọc trong tay, rồi tiếp tục hướng phía trước chạy trốn.

Rắc! Miếng ngọc trắng vỡ vụn, cùng lúc ấy, một tia sáng phá không lao lên bầu trời!

Vút!

Oanh!

Đạn tín hiệu vừa nổ, liền thấy khói tạo thành rõ ràng một chữ “Tĩnh” màu đỏ trên nền trời xanh.

“Nương nương, đây là...” Phương lão ngạc nhiên, đạn tín hiệu thường chỉ có hoàng thất hoặc nhân vật lớn trong giang hồ mới có, quý phi có nó cũng không có gì lạ, chỉ có điều đạn tín hiệu của hoàng thất Khang quốc là màu tím, đạn tín hiệu này là từ đâu mà có?

Lôi Thừa Vũ đang cho chế tạo một đạn tín hiệu khác cho nàng, cho nên Ninh Nhục Đình cũng biết đặc điểm của đạn tín hiệu Khang quốc, nàng hiển nhiên cũng hiểu Phương lão muốn hỏi điều gì.

“Ta cùng công chúa Thăng Long quốc có giao tình, nàng liền tặng nó cho ta.”

Giao tình sâu như thế nào, mới khiến công chúa giao ra “bùa hộ mệnh” này? Song, không phải chuyện của mình, lão không quản.

Ba người chạy đến một vách đất cao khoảng hai, ba trượng, Văn Giản và Phương lão hai người thi triển khinh công, đem Ninh Nhục Đình xuống dưới, tạm thời trốn đi.

Lúc này, một đoàn nhân mã tới ngàn người, khói giáp khí giới đầy đủ hướng Phi Tinh thành đi đến.

“Tướng quân, người nhìn, là đạn tín hiệu!” Một nam tử cưỡi ngựa kêu lên, đạn tín hiệu khói đỏ này, thường chỉ trong hoàng thất mới có, là vị hoàng thân quốc thích nào gặp nguy hiểm sao? Không đúng, nếu là người hoàng tộc, làm sao lại tới cái nơi khi ho cò gáy này? Không phải chỉ có Tả tướng của bọn hắn là tình nguyện đến đây cùng cố biên cương?

Nam tử đi đầu chau mày, nhìn về hướng đạn nổ, gương mặt hắn biến sắc, bởi đám khói kia đã tụ lại, một chữ “Tĩnh” nổi bật trên bầu trời!

“Là đạn tín hiệu của công chúa!”

“Sao có thể?”

“Tả tướng, có phải đạn của công chúa?”

Ngân Cảnh Huy chau mày, cũng chỉ có hắn mới biết, đạn tín hiệu của Tĩnh Nhi đang ở trong tay ai. Chỉ là, làm sao quý phi nương nương lại lưu lạc tới đây?

“Mau, đi về hướng đó!”

Ngân Cảnh Huy dẫn đầu đoàn nhân mã, theo hướng đạn tín hiệu chạy tới.

Cánh rừng phụ cận biên giới.

“Kia...kia không phải là đạn tín hiệu của hoàng thất sao?”

“Tĩnh? Chẳng lẽ là công chúa điện hạ?” Mấy tên tay sai của phủ thành chủ không tin vào mắt mình, tròn to mắt nhìn lên trời.

“Ngu ngốc, công chúa sao có thể ở đây?” Tên cầm đầu thấy được thủ hạ chùn bước, bèn sốt ruột quát lên. “Còn không mau bắt chúng?”

Từ đằng xa bỗng vang lên vó ngựa, chỉ dựa vào âm thanh, cũng biết được đoàn người này nhân số rất đông.

Ninh Nhựt Đình âm thầm cầu nguyện, đoàn người đang đến là địch hay bạn còn chưa rõ, nếu như là địch, xem ra lần này nàng khó giữ được mạng nhỏ.

“Ngươi, đi trước xem ai đến!”

Tên thuộc hạ vâng lệnh, lập tức chạy đi.

Đám người của phủ thành chủ đều dừng lại không ai tiến lên, tuy nói công chúa không ở nơi này, nhưng đạn tín hiệu không chỉ hoàng tộc mới có, vạn nhất đắc tội đại nhân vật nào, bọn họ gánh không nổi.

Gần một khắc sau, tên thuộc hạ kia đã trở lại “Không xong rồi, Tả tướng đang tới đây!”

Tên thủ lĩnh vội vã ra lệnh “Mau, mau trở lại, không thể để Tả tướng bắt gặp.”

Một đám người nhanh chóng tản đi, cái bóng cũng không còn.

“Nương nương, người có biết Tả tướng không?” Phương lão thấy nàng chưa có ý muốn rời khỏi nơi trú ẩn, liền dò hỏi.

“Tả tướng? Là ai vậy?” Ninh Nhựt Đình không chắc chắn lai lịch của đối phương, cho nên không dám liều mạng lộ diện.

“Đó chính là tướng quân tuổi trẻ tài cao Ngân Cảnh Huy, cũng chính là phò mã tương lai, thực tiền đồ vô lượng!” Phương lão nhắc tới người này, gương mặt già nua liền hiện lên vẻ thương thức.

“Ngân tướng quân?” Được cứu rồi! Gương mặt Ninh Nhựt Đình phá lệ lộ ra vẻ kích động. “Mau, trở lại đường mòn đi!”

Phương lão vỗ vỗ trán, đúng rồi, lão làm sao không nghĩ ra, công chúa và nương nương có giao tình sâu nặng, hẳn cùng phò mã cũng có quen biết?

Ba người trở lại đường mòn, cũng là lúc Ngân Cảnh Huy tới nơi.

“Ai đã phát tín hiệu?” Hắn trong tay nắm bảo kiếm, theo sau là vài tùy tùng thân cận. Ngân Cảnh Huy thả chậm cước bộ, lớn tiếng hỏi, lời vừa dứt, trước mắt liền hiện ra ba bóng dáng.

“Ngân tướng quân!” Ninh Nhựt Đình nhìn thấy hắn lúc này, không khác nào người chết đuối vớ được cọc rom, tâm tình lo sợ phút chốc lắng xuống.

“Quý phi nương nương? Người làm sao lại ở đây?”

“Ta cũng không rõ ràng, chỉ biết có kẻ bắt cóc, đem ta đến đây, cũng nhờ có hai vị đây cứu giúp!” Ninh Nhựt Đình cũng không hoàn toàn tin tưởng hắn, hơn nữa đây là vấn đề nhạy cảm phức tạp, cho nên nàng chỉ nói qua loa. “Chúng ta trốn thoát ra được, liền bị truy binh đuổi bắt, liền dùng đến đạn tín hiệu của công chúa.”

Ngân Cảnh Huy cũng biết chuyện này không đơn giản” Hai vị này là...?”

Phương lão trực tiếp cắt đứt lời hắn “Tướng quân, chuyện này một lời khó nói hết, chi bằng tướng quân trước giúp đỡ lão phu đưa nương nương trở lại Khang quốc.

“Tiên sinh nói phải, bản tướng quân không thể theo thủ vệ nương nương, nhưng sẽ phái những binh sĩ tinh nhuệ đi theo hộ tống.” Ngân Cảnh Huy nhìn ra được lão già và nam tử trước mắt đều không phải người tầm thường.” Không biết hai vị xưng hô thế nào?”

“Ta họ Phương, còn đây là đệ nhị của ta, họ Văn.” Phương lão ngắn gọn đáp lại.

“Phương tiên sinh, Văn huynh, những tùy tùng này của ta sẽ theo hai người hộ tống nương nương hồi quý quốc, sắp xếp như vậy liệu đã thỏa đáng?”

“Được, cứ như vậy đi.” Ninh Nhựt Đình gật đầu đáp ứng, nàng lúc này nóng lòng vô cùng, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Thừa Vũ và Dật nhi hiện tại thế nào rồi? Thừa Vũ có phải đang điên cuồng tìm kiếm nàng?

Một đoàn người thẳng hướng Khang quốc mà đi, rất nhanh đã tiến vào lãnh thổ Khang quốc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Phu Thê Đoàn Tụ

Trên đường cái, có một đoàn nhân mã trên dưới mười người thông thả tiến về phía trước, đi đầu là một lão giả phong phạm như tiên nhân, phía sau là hai nam tử đầu đội đầu lạp, thể nhưng khí chất cao nhã thân nhiên không che giấu được hiển lộ ra bên ngoài, từng cái giờ tay nhắc chân đều thập phần cao quý.

Ninh Nhượng Đình và Văn Giản cũng không còn cách nào, dung mạo hai người quá mức xuất chúng chưa nói, thân phận cũng rất đặc thù, một người là tội phạm triều đình bị lưu đầy, một người là hoàng hậu tương lai bị tráo đổi. Hai cái thân phận này, một so với một lại càng phức tạp.

Sau ba ngày đường liên tục, đoàn người Ninh Nhượng Đình còn cách kinh thành một trăm dặm, đến đó, mọi người liền nghỉ tại một khách điểm nhỏ, bàn bạc thỏa đáng những việc sắp tới.

“Nương nương, bây giờ thuộc hạ lập tức vào cung dâng lễ vật.” Một tùy tướng của Ngân Cảnh Huy lấy ra hộp gỗ chạm khắc tỉ mỉ đặt lên trên bàn.

Phượng lão vuốt chòm râu bạc, từ tốn nói “Nhất định phải hành sự thật cẩn trọng, Thừa tướng chính là một lão hồ ly, nếu như lão ta đánh hơi thấy nửa điểm nghi ngờ, chúng ta sẽ rơi vào hiểm cảnh.” Lão dừng lại một chút, lại tiếp “Người đi trước, ta đến bái phỏng Diệp phủ, rồi cũng sẽ vào cung.”

Một giọng nữ êm ái đột ngột cất lên “Mọi người vào trong cung, nên nhớ hỏi thăm Dật nhi giúp ta!” Ninh Nhượng Đình lần này đã cùng với Dật nhi tách ra gần một tháng, nàng rất nhớ con trai, giọng nói nàng nghẹn ngào, rồi dừng hẳn lại, đằng sau đầu lạp, những giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống.

“Ta nhất định sẽ hỏi thăm tiểu hoàng tử, nương nương yên tâm.” Phượng lão trấn an nàng một câu, rồi lập tức đi Diệp phủ tìm Ngự sử đại phu Diệp Chính.

Hoàng cung

Lý Đăng vào trong cung Vĩnh Thụy, gặp mặt Tiểu Thanh một chút. Vừa vào trong, hắn thấy Xuân Lan đang ngủ mê man trên giường, Tiểu Thanh ngồi bên bàn, bàn tay đưa lên chống má, rất mệt mỏi.

“Đăng, bao giờ nương nương mới trở lại?” Tiểu Thanh mệt mỏi ngẩng đầu nhìn trượng phu mới tới, nàng thật sự rất lo lắng cho nương nương nhà mình. Một tháng lại đây, mỗi lần đưa kẻ giả mạo này ra ngoài để che mắt người khác, đều có hoàng thượng cùng Lý Đăng gắt gao giám sát, thời gian ở trong cung, nàng ta liền bị hoàng thượng phong bế huyết đạo, ngủ mê man như vậy.

“Nàng đừng quá lo lắng, rất nhanh sẽ có tin tức của nương nương.”

“Hai ngày nữa là đại điển phong hậu rồi, nương nương có kịp trở về hay không? Thiếp rất lo cho người!”

“Nàng đừng quá lo lắng, cũng không giúp được gì.” Lý Đăng choàng tay ôm lấy thê tử, dịu giọng trấn an nàng. Hai người trò chuyện mấy câu, Lý Đăng liền rời đi, đến điện Minh Tâm.

“Hoàng thượng, người của Ngân tướng quân Thăng Long quốc bên ngoài cầu kiến!”

Lôi Thừa Vũ vốn đang ngưng thần suy nghĩ, nghe thanh âm của Lý Đăng, hắn xoay người lại, gương mặt đã trở nên tiêu sái hơn rất nhiều, ánh mắt thâm thúy hữu thần nhiều thêm sự ảm đạm.

“Cho vào!”

“Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Bình thân!”

“Hoàng thượng, đây là lễ vật Tả tướng quân dâng tặng mừng đầy tháng tiểu hoàng tử, vật này chế tác công phu trong thời gian dài mới thành, bởi vậy mới có sự chậm trễ như vậy, tướng quân chuyển lời xin hoàng thượng thứ tội.”

Lôi Thừa Vũ nhàn nhạt giương mi, tự mình đón lấy hộp gấm. “Tả tướng khách khí rồi, lễ vật này, trẫm thay tiểu hoàng tử cảm ơn tướng quân!”

Ánh mắt hắn nhìn đến tùy tướng trước mặt, lại nhạy cảm bắt được hành động kỳ lạ trên tay viên tùy tướng kia, ngón trỏ của viên tùy tướng đang chuyển động, hình như đang tạo kí hiệu gì đó.

Viên tủy tướng ngón tay không ngừng di chuyển trên mu bàn tay kia, ở một góc độ mà chỉ có Lôi Thừa Vũ chú ý, sở dĩ hắn phải làm như vậy, vì tả tướng quân cũng không biết rõ người bên cạnh hoàng đế Khang quốc ai có thể tin, cho nên chuyện này chỉ có thể để nh hoàng đế của Khang quốc biết được.

Lôi Thừa Vũ tập trung nhìn vào tay hắn, là một chữ “Mở”!

“Mở”? Chiếc hộp gỗ này sao? Ngu ý hắn phải tự mình mở?

Hắn khẽ gật đầu, cho viên tủy tướng một ánh mắt, tỏ ý đã hiểu.

Khi trong đại điện chỉ còn mình hắn và Lý Đăng, hắn mới chậm rãi mở hộp ra.

Bên trong là một bút lông cùng một nghiên mực hạng thượng phẩm, trên mặt lục ngọc chạm trổ tinh xảo, hắn nhú nhú mày, Ngân cảnh Huy muốn mật báo chuyện gì đây?

Lôi Thừa Vũ nhắc bút ngọc lên xem xét, ánh mắt bắt được điểm khác thường trên thân bút, hắn rút từ bên trong ra một mảnh giấy. Trên mảnh giấy, là vài dòng chữ, nét bút cứng cáp hữu lực, cuối thư, còn có ấn tín đỏ chói của Tả tướng quân.

Ánh mắt hắn thoáng chốc, bao nhiêu cảm xúc xẹt qua, có kinh hi, có xúc động, có nhẹ nhõm. Đôi môi mỏng của hắn khẽ hé mở, thì thầm “Dật nhi, Tả tướng tặng con lễ vật quá lớn rồi!”

Một lát sau, Phương lão cùng Diệp ngự sử vào trong cung, nhận được tin tức từ chính miệng Phương lão, Lôi Thừa Vũ càng thêm an tâm.

Tối muộn, Phương lão mới trở về, Ninh Nhựt Đình vội chạy tới.

“Phương tiên sinh, hoàng thượng có khỏe không? Dật nhi có khỏe không?”

“Nương nương người có thể yên tâm, hoàng thượng và tiểu hoàng tử rất khỏe, không bao lâu người sẽ cùng bọn họ đoàn tụ.”

“Thật tốt quá! Đa tạ ngài!” Ninh Nhựt Đình nhất thời nhẹ nhõm hơn nhiều, gương mặt căng thẳng giãn ra chút ít.

“Nương nương không cần khách khí!”

Đêm khuya, mọi người đều chia ra các phòng nghỉ ngơi, trong bóng đêm tĩnh mịch, một bóng dáng thoáng chốc loé lên, vô thanh vô tức tiến vào trong phòng.

Bóng người cao lớn của nam nhân tiến lại gần giường, nhanh chóng ập xuống nữ tử đang nằm trên giường.

Ninh Nhựt Đình kinh hoàng mở mắt “Ai?”

Lời chưa dứt, đôi môi đã bị đoạt lấy, hơi thở quen thuộc trầm ổn nhẹ tràn và trong cánh mũi, khiến trong lòng Ninh Nhựt Đình nhộn nhạo kích động.

“Thừa Vũ?”

“Là ta.” Giọng nói trầm thấp từ trong bóng đêm vang lên rõ mồn một.

Lôi Thừa Vũ từ tốn nằm xuống bên cạnh nàng, dùng sức kéo nàng vào trong ngực, ôm nàng thật chặt, hung hăng hôn cánh môi hoa đào, đến khi nàng không thở nổi mới thôi.

“Ta rất nhớ chàng...” Giọng nói Ninh Nhựt Đình từ từ nghẹn lại, trở thành tiếng khóc thút thít, nàng vui mặt vào trong lồng ngực hắn, mặc sức khóc.

“Nhựt Đình, đừng khóc!” Hắn khe khẽ thở dài, đôi tay càng dùng thêm sức ôm lấy, chỉ hận không thể đem nàng hoà làm một thể.

“Còn có...” Ninh Nhựt Đình nhớ ra điều gì, ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên đối diện với hắn, mắt hạnh còn ẩm nước, khiến người ta nhìn vào mà thương tiếc “Vừa rồi trong cung có chuyện gì xảy ra không? Ta biến mất mà không ai nghi ngờ sao?”

Lôi Thừa Vũ đưa ngón tay thon dài vén tóc mai trên gò má nàng “Có một kẻ giả mạo nàng được Thừa tướng đưa vào trong cung.”

“Giả mạo?” Ninh Nhựt Đình mở to mắt “Dịch dung thuật à?”

“Không phải, kẻ đó trời sinh dung mạo giống hệt nàng, như hai giọt nước.”

Ninh Nhựt Đình cúi đầu, ngón tay vẽ vẽ vòng tròn trên ngực hắn “Chàng có nhận ra đó không phải ta? Hay cả chàng cũng nhận lầm?” Nàng ngoài mặt tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất hồi hộp, vừa mong đợi, lại vừa sợ hãi đáp án của hắn.

Lôi Thừa Vũ lại thờ hất ra, ôn nhu nâng cằm nàng lên, để nàng nhìn thẳng vào mắt hắn “Nàng đây là không tin tưởng ta hay sao? Dù có giống nàng đến mấy, thì đó vẫn không phải là nàng, trên đời này vĩnh viễn không ai có thể thay thế nàng được.

Ninh Nhực Đình im lặng, gương mặt càng vùi sâu vào trong ngực hân, đáp án của hân thực khiến cho nàng thoả nguyện, nhưng cũng làm cho nàng đau lòng.

Vĩnh viễn không có người có thể thay thế nàng trong tâm hân? Vậy sau này khi hai người thiên địa cách biệt, hân phải làm sao đây?

Câu hỏi ấy không ngừng ám ảnh thôi thúc trong tâm trí Ninh Nhực Đình, cho đến khi nàng mệt mỏi thiếp đi.

Thời gian xa cách, tưởng như đã qua mấy đời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mộ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Phá Giải Nhiếp Hồn Thuật (thượng)

Ninh Nhực Đình vừa mở mắt, trước mắt đã là khung cảnh quen thuộc, không sai, nàng đã trở lại cung Vĩnh Thụy.

“Nương nương?” Giọng nói thấp phần kích động này, ngoài Tiểu Thanh linh động đáng yêu còn ai vào đây nữa?

“Tiểu Thanh!” nàng mỉm cười, đôi môi nhợt nhạt khẽ hé mở, giọng nói mềm mại ôn nhu.

“Người tỉnh.” Tiểu Thanh không khách khi ôm lấy nàng “Tiểu Thanh rất nhớ người!” Nàng lại vội đẩy Ninh Nhực Đình ra, tỉ mỉ xem xét từ trên xuống dưới hết một lượt, lại một lần xem xét từ dưới lên trên “Người khoẻ chứ, không bị thương ở đâu chứ?”

Ninh Nhực Đình khẽ cười “Ta không sao hết, đừng lo lắng.” Nàng ngừng lại một chút, lại tiếp “Kê già mạo đầu?”

Sắc mặt vui vẻ của Tiểu Thanh thoáng chốc ngưng trọng lại “Nương nương, người theo nô tì!”

Tiểu Thanh đến trước tủ gỗ khoá chặt, mở ra, bên trong là váy dài cùng xiêm y đẹp đẽ, nàng toàn bộ gạt sang một bên, ẩn một cơ quan dưới đáy tủ, vách gỗ đằng sau cột kẹt chậm rãi mở ra, lộ ra một khoảng không gian tối đen.

“Đây là...” Ninh Nhực Đình kinh ngạc, nàng chưa từng biết ở trong cung có mật đạo này.

“Nương nương, từ lúc hoàng thượng phát hiện nàng kia là giả, đã cùng với Đảng xây dựng. Hoàng thượng đã hao tổn không ít tâm lực, toàn bộ mật đạo này chỉ có hai người họ làm, vì tuyệt đối giữ bí mật.”

“Thừa Vũ đã vất vả nhiều rồi.” Nàng cùng với Tiểu Thanh hai người dựa vào ánh sáng của dạ minh châu tiến vào trong mật đạo.

Qua một đoạn đường nhỏ hẹp, vào đến chính giữa mật đạo, là một khoảng đất hình tròn, sát vách đất có kê một giường nhỏ, bên trên có một người đang nằm, Ninh Nhực Đình lại gần, khi thấy rõ dung mạo của người kia, nàng không khỏi bị kinh hoàng.

Gương mặt ấy, giống như nàng đang nhìn vào gương vậy!

Một cơn đau bất ngờ ập tới!

“A!”

Ninh Nhực Đình ngã khụy xuống đất, hai bàn tay gắt gao ôm lấy đầu mình “A! Đau quá!”

“Nương nương, người làm sao vậy? Nương nương, nô tì đỡ người ra ngoài!”

“Những giọng nói! Những người đó...” Ninh Nhực Đình vẫn không ngừng kêu lên, mái tóc mượt mà bị nàng vò tới rối bù. Tiểu Thanh vội vã dìu nàng ra bên ngoài, vừa hay, Lôi Thừa Vũ cũng đến.

“Quý phi làm sao vậy?” Hân hét hoảng lại gần, đỡ lấy nàng từ trong tay Tiểu Thanh, chợt nhớ tới điều gì, hân quát lên “Ly Đảng, đi gọi Phương lão!”

“Vâng!”

Ninh Nhực Đình yên lặng trở lại, hai tay buông thõng xuống, đôi mắt vô hồn không có tiêu cự, trên mặt nhìn không ra bất cứ thần thái nào, nàng bắt động giống như một con rối.

Phương lão rất nhanh đã vào trong cung, ông nhìn trạng huống của nàng, đã hiểu ngay chuyện gì xảy ra.

“Có phải nương nương bị kích động?”

“Vâng, nương nương người thấy gian tế, rồi mới trở thành như vậy.” Tiểu Thanh một bên lo lắng nói.

“Không xong, phải mau chóng tìm người có khả năng phá giải nhiếp hồn thuật, nếu không nương nương sẽ nguy mất...” Phương lão suy nghĩ một chút, đột nhiên ánh mắt sáng lên “Vừa hay, ta đã tìm được người từ Cửu Thiên đại lục có khả năng này, thế nhưng điều kiện của bọn họ...”

“Điều kiện là gì?” Lôi Thừa Vũ gấp gấp hỏi.

“Đó là nửa tấm bản đồ thánh địa Phiên Lâm cốc!”

“Thánh địa Phiên Lâm cốc?” Lý Đăng không khỏi kinh ngạc “Bọn họ muốn vào đó tìm thần thú? Chẳng lẽ nửa tấm bản đồ còn lại đang nằm trong tay họ?”

Phiên Lâm cốc bề ngoài là một vùng rừng núi cảnh quan xinh đẹp, nhưng thực chất sâu trong đó có một nơi bí hiểm, là thánh địa nơi thần thú Phiên Lâm cốc trú ẩn. Thế nhưng từ trăm năm trước, một nửa tấm bản đồ đã bị thất lạc, cho nên các đời đế vương sau vẫn luôn cố gắng tìm kiếm, nhưng vẫn không thấy tung tích của nó.

Lôi Thừa Vũ không vì vậy mà do dự, hần lập tức đáp ứng “Được, chỉ cần bọn họ có thể trị khỏi cho quý phi, trăm sẽ giao nửa bản đồ cho họ. Bây giờ trăm sẽ phái người đi Cửu Thiên đại lục đón họ đến.”

“Không cần, họ đang ở trong kinh thành.” Phương lão tiếp lời “Một vị trong số họ là lão bằng hữu của ta, chất nữ của ông ấy là một nhiếp hồn gia xuất chúng. Ngay bây giờ ta sẽ gọi bọn họ tới.”

Phương lão rồi đi chưa đầy nửa canh giờ, đã trở lại cùng hai người khác, Lôi Thừa Vũ trong lòng âm thầm cảnh giác, tu vi hai người mới đến này không hề tầm thường, bạch y lão giả và tử y nữ nhân bên cạnh đều là người xuất chúng, thân thủ nhẹ nhàng linh hoạt, giờ tay nhắc chân đều có phong phạm của cường giả cao quý.

Hai người mới tới không hành đại lễ, chỉ ôm quyền thi lễ, nhưng hần cảm thấy, hai người hoàn toàn có tư cách làm vậy.

“Chỉ cần quý phi khỏe mạnh trở lại, trăm nhất định giao ra nửa tấm bản đồ.” Lôi Thừa Vũ từng chữ từng chữ một nói rõ ràng, không có nửa điểm tiếc nuối.

Gương mặt nữ tử phía sau tấm mạng lóc lên một tia cảm động, nàng cảm động tình yêu sâu sắc của nam nhân trước mắt. Đầu nói hậu cung ba ngàn nữ nhân, mỹ nữ như mây, thế nhưng vị hoàng đế tiêu sái lỗi lạc, khí chất tôn quý, tài đức vẹn toàn trước mắt, giữ biển hoa nguyệt tôn thờ một đóa, làm cho người mắt cao hơn đầu như nàng cũng thật tâm coi trọng hần.

Diệp Băng Tuyền tháo bỏ đầu lạp, người trong phòng toàn bộ hít một ngụm khí lạnh.

Dung mạo này, cốt cách này, chỉ có thể hình dung bằng hai từ “thiên tiên”!

Đầu lạp vừa tháo xuống, liền lộ ra làn da như gấm sứ không tì vết, ngũ quan tinh xảo như tranh vẽ, mắt phượng tinh anh sắc sảo, mũi nhỏ cao thẳng, đôi môi đỏ mọng mê người, nhưng kinh diễm nhất, chính là một đầu tóc trắng như chỉ bạc mỏng manh lấp lánh, xoắn mềm xuống hai vai, càng làm nổi bật đóa liên hoa chu sa đỏ rực trên mi tâm của nàng.

Nàng toàn thân toát lên khí chất lãnh ngạo, tôn quý từ trong xương cốt tản ra, khiến cho ánh mắt người khác một khi đã nhìn nàng, liền bị cuốn hút không thể rời đi. Nếu nói quý phi nương nương của bọn họ là một đóa bạch trà đẹp để thanh cao, thì người trước mắt chính là một đóa tuyết liên lãnh diễm, thực là hai nữ tử vạn dặm khó tìm.

Trong ánh mắt Lôi Thừa Vũ không có chút gợn sóng, cùng mọi người bất đồng, hần như trước ôn nhu ôn ôn hương nhuyễn ngọc trong tay, một khắc cũng không rời mắt khỏi Ninh Nhượng Đình.

“Ngay đêm nay, ta sẽ giải khai thuật pháp cho nương nương, Nhưng phải đảm bảo tuyệt đối không có ai quấy rầy, nếu như quá trình bị gián đoạn, nương nương sẽ mãi mãi rơi vào trạng thái thi khô này.” Diệp Băng Tuyền chậm rãi dặn dò, một mặt lại chuẩn bị những vật dụng cần thiết. Lấy trình độ của nàng mà nói, thuật pháp này bất quá sơ đẳng, nhưng người này bị hạ thuật pháp không chỉ một hai ngày, hơn nữa đây cũng là lần thứ hai rơi vào trạng thái thi khô rồi, cho nên tình hình có đôi chút phức tạp hơn.

“Giải khai thuật pháp mất bao lâu?” Lôi Thừa Vũ không khỏi sốt ruột.

“Không lâu, có lẽ nửa canh giờ. Hoàng thượng đừng quá lo lắng.” Minh lão giả thay Diệp Băng Tuyền đáp lại.

Cửa cung Vinh Thụy liền đóng chặt lại, bên ngoài có các Ngự lâm quân do hai huynh muội Văn Gian và Văn Thiển Nguyệt chỉ huy thủ hộ, đáng tiếc, vẫn có một con cá lọt lưới.

Diệp Băng Tuyền lấy ra một bình sứ, dùng lò đốt hương liệu trong phòng đốt lên nhiếp hồn hương, để Lôi Thừa Vũ đỡ Ninh Nhượng Đình ngồi đối diện với mình.

Nàng khép hờ mi mắt, âm thầm vận chuyển thuật khí trên người, một tầng tử quang nhẹ nhàng bao trùm cả ba người trong đó. Diệp Băng Tuyền trong

miệng nhắm thuật ngữ, từ từ tiến vào tâm khảm của Ninh Nhực Đình, vừa tiến vào, nàng liền ngạc nhiên, nữ nhân này cũng là xuyên không mà đến?

Biết nàng là người cùng cảnh ngộ rồi, Diệp Băng Tuyền không khỏi sinh ra cảm giác đồng bệnh tương liên, giữa các nàng coi như có mối nhân duyên kì lạ.

Một nam tử tuấn mỹ bóng dáng cao ngất, trong tay ôm mỹ nhân mềm yếu vô lực, đối diện bọn họ lại là một nữ nhân xinh đẹp mê hồn, từng lọn tóc trắng nhẹ nhẹ bay múa sau lưng nàng, từ quang thần bí bao trùm lên họ, tạo thành khung cảnh đẹp không tả xiết.

Thừa tướng phủ.

“Có hai người bí ẩn vào cung ư?” Triệu thừa tướng trầm giọng hỏi.

“Vâng, hai người nọ thoát nhìn không tầm thường, thân thủ bất phàm, xuất quỷ nhập thần.” tên thuộc hạ vội vàng nói.

“Hừ, Lôi Thừa Vũ tìm người tới? Hắn muốn làm gì đây?”

“Hồi đại nhân, sau khi hai người đó đến một lúc, cửa cung Vĩnh Thụy liền đóng chặt, tất cả bên trong đều yên tĩnh...”

“Không xong, chẳng lẽ chúng đã tìm ra...” Triệu thừa tướng gương mặt biến sắc “ Binh sĩ Mạc thành đã tới phụ cận kinh thành chưa?”

“Thưa đại nhân, binh sĩ đã sẵn sàng chờ lệnh!”

“Lập tức dẫn người trong phủ hội họp với họ, ta sẽ đích thân dẫn quân vào cung!”

Ánh mắt Triệu thừa tướng lóe lên tia ngoan lệ, Lôi Thừa Vũ, cũng đến lúc nguoi xuống địa phủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Phá Giải Nhiếp Hồn Thuật (hạ)

Cấp báo! Cấp báo!”

Bên ngoài, một đám vệ quân gấp gấp chạy vào muốn báo tin, nhưng lập tức bị Văn Giản cùng Thiển Nguyệt hai huynh muội ngăn lại.

“Có chuyện gì?”

“Binh sĩ... Thừa tướng dẫn đầu binh sĩ Mạc thành đã áp sát cổng thành rồi ạ!”

“Cái gì?” Văn Giản thất sắc, nhưng vẫn không muốn gây nguy hiểm cho Ninh Nhực Đình, liền nhẹ nhàng mở cửa lách người vào bên trong.

Lý Đăng vừa nghe tin, không thể không thông báo cho Lôi Thừa Vũ biết.

Diệp Băng Tuyền nghe được, mày liễu nhuị lại, nàng không muốn cùng phân tranh của bọn họ dây dưa, nhưng nửa tấm bản đồ nhất định phải lấy, còn có, nữ nhân này cùng nàng cùng cảnh ngộ, nàng vẫn là không đành lòng bỏ mặc.

Lôi Thừa Vũ thoáng cau mày, lại khôi phục thần sắc bình tĩnh như thường “ Triệu hai vị vương gia vào cung, dẫn quân mai phục ở Tây Môn và Đông Môn, sẵn sàng bao vây địch. Ngươi như cũ dẫn Ngự lâm bố trí trận pháp phòng thủ ở đây, bảo vệ quanh cung Vĩnh Thụy, nhất định không để cho thừa tướng thoát!”

Mình lão và Diệp Băng Tuyền một bên đều giật mình, Lôi Thừa Vũ dù sao mới có mười tám tuổi mà thôi, lại có thể thấy nguy không loạn, thật đáng để họ ngưỡng mộ. Diệp Băng Tuyền lại phân vân, nàng nhận định tu vi của hắn thậm chí dưới nàng, làm sao có thể ung dung như vậy? Chẳng lẽ hắn còn có ưu diệu kế gì, nắm chắc phần thắng trong tay?

Văn Giản đứng lúc tiến vào, từ trong tay áo lấy ra một vật, ở góc độ chỉ Lôi Thừa Vũ thấy được, ánh mắt Lôi Thừa Vũ khẽ biến, rõ ràng là ngạc nhiên cùng vui mừng, hắn khẽ gạt đầu một cái, sau đó để Văn Giản rời đi.

Mình lão đột nhiên lên tiếng “ Tiểu thư, Lưu Ly dù sao cũng là thần thú hộ quốc của Khang quốc, hãy để cho nó giúp hoàng thượng một tay!”

“Được!” Diệp Băng Tuyền ứng thanh một tiếng, đem ra một bức tượng con mèo sứ màu trắng, nàng khẽ gọi “ Lưu Ly, hiện thân!”

Từ bên trong tượng sứ, một luồng khói trắng nhẹ nhàng tán ra ngoài, một con mèo nhỏ trắng muốt hiện ra từ trong làn khói, nó lười biếng lắc lắc bộ lông mượt như nhung, mở ra đôi mắt long lanh như ngọc lưu ly.

Ta đang ngủ à! Lưu Ly ném ánh mắt trách móc về phía Diệp Băng Tuyền, kiêu ngạo phe phẩy cái đuôi dài, một đôi mắt sáng rực vừa chuyển đến Lôi Thừa Vũ, đôi đồng tử của nó mở to hết cỡ, lập tức chạy đến bên cạnh hắn, dụi dụi đầu vào ống quần hắn, bày ra bộ dáng lấy lòng.

Diệp Băng Tuyền tức nghẹn họng, này là tình huống gì? Lưu Ly cô nài nài ngày thường rất là ngạo mạn, không bao giờ có bộ dạng chân chó xu nịnh này, hoá ra thú sủng cũng háo sắc hay sao?

Lôi Thừa Vũ thụ sủng nhược kinh, vuốt ve đầu Lưu Ly một chút, nghi hoặc hỏi “Nó... Là thần thú hộ quốc của Khang quốc?”

Lưu Ly thấy chủ nhân đích thực nghi ngờ, trong lòng nó rất bất mãn, lắc mình một cái liền hoá ra chân thân.

Thân hình bé nhỏ lay động, làn khói trắng lần nữa tán ra, nhanh chóng biến ảo, một con cừu vĩ hồ uy vũ hiện ra trước mắt Lôi Thừa Vũ.

“Ài... nó thấy chủ nhân chân chính, liền vội vàng lấy lòng.” Minh lão thấy được vẻ mặt của Diệp Băng Tuyền, liền giải thích cho nàng.

“Hoàng đế Khang quốc đúng là chủ nhân của nó, nhưng không phải vị hoàng đế nào nó cũng nhận thức làm chủ nhân, chỉ có người bản thân nó cảm thấy xứng đáng thôi.” Phương lão thầy lão bằng hữu của mình tiếp lời.

Tầng tầng quang nhàn nhạt dần đi, rồi biến mất hẳn, Ninh Nhược Đình mờ mắt, nhát thời không thể hiểu được tình huống xung quanh.

“Nhược Đình, nàng đã tỉnh!” Tầng đá nặng nề đè nặng trong lòng Lôi Thừa Vũ buông xuống.

“Thừa Vũ, chuyện gì thế này?” Nàng nhìn hắn, đôi mắt đẹp đã khôi phục vẻ tinh anh thường ngày.

Lôi Thừa Vũ đem mọi chuyện từ đầu tới cuối giải thích một lượt, cả tình huống nguy cấp hiện tại cũng nói rõ.

Ninh Nhược Đình lại gần Diệp Băng Tuyền, chân thành cảm ơn một tiếng, Diệp Băng Tuyền khẽ cười, dùng thanh âm chỉ hai nàng nghe được “Chúng ta là cùng tử thế kỉ hai mốt đến đây.”

Ninh Nhược Đình sững sốt một chút, cảm thấy hai nàng thực sự là có duyên.

“Hoàng thượng, quân phản loạn đã khống chế được rồi, nhưng không tìm thấy thừa tướng!” Lý Đăng từ bên ngoài chạy tới báo cáo.

“Tốt lắm, cứ tiếp tục phòng thủ ở đây, hấn muốn mạng của ta, sẽ tự khắc xuất hiện.” Lôi Thừa Vũ nghe được tin chiến thắng, không có chút nào bất ngờ, mọi việc đã nằm trong dự liệu của hắn.

Rầm!

“Lôi Thừa Vũ, người mau ra đây!”

Cánh cửa cung Vĩnh Thụy bật tung, Triệu Thừa tướng dẫn đầu một nhóm cao thủ trên dưới năm mươi người đi vào, bọn họ không hề cùng Lôi Thừa Vân và Phong Trạch giao chiến, mà ẩn nấp chờ thời cơ đánh lên trong cung. các cao thủ này thực lực hiếm có, bắt đầu lao vào chém giết, thực lực so với các Ngự lâm quân ở đây chỉ hơn không kém.

“Lý Đăng, thủ hộ nương nương!”

Lôi Thừa Vũ nhấc tay, một luồng gió mạnh mẽ mở cánh cửa sương phòng cung Vĩnh Thụy, hấn ung dung bước ra ngoài, nhìn xuống thế cục rối loạn ở bên ngoài, hai bên đang giao chiến kịch liệt.

Thân ảnh cao ngất của Lôi Thừa Vũ đứng ở trên cao, toàn thân toát ra uy áp cường đại, trong tay nắm chặt bảo kiếm, từ trên người hấn toát ra hơi thở nguy hiểm, tựa như thượng cổ chiến thần.

Bên người hấn, Lưu Ly kẻ sát cạnh chủ nhân, đôi đồng tử đen nhánh bên trong song đồng xanh biếc giãn ra, tràn đầy sát cơ, chín cái đuôi trắng như tuyết giương lên cao đe dọa.

“Thần thú Khang quốc? Hoàng thượng thâm tàng bất lộ à!” Triệu thừa tướng ánh mắt loé lên tham lam, dùng ánh nhìn chiếm đoạt đem Lưu Ly một lượt xem xét, khiến cho trong lòng nó vô cùng khinh bỉ.

Lôi Thừa Vũ nở nụ cười nhạt, ý vị thâm trường nói “Thừa tướng là văn quan, lại giấu diếm võ công cao diệu lâu như vậy, mới thực là thâm tàng bất lộ!”

“Hừ, người nếu thúc thủ chịu trời, ta liền tha mạng cho người, nếu người ngoan cố, đừng trách ta tàn ác!”

“Thừa tướng, người quá mức ngạo mạn rồi, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, chưa từng nghe sao?”

Triệu thừa tướng không còn kiên nhẫn nữa, trường kiếm trong tay giơ lên cao, mũi chân điểm xuống mặt đất, tung mình lên không trung, dùng khí thế như bão táp lao về phía Lôi Thừa Vũ.

“Chết đi!” Hấn quát to một tiếng, toàn bộ sức lực đều dồn vào một chiêu này, sát cơ ầm ầm bỏ xuống trên đầu Lôi Thừa Vũ, nếu trúng một kiếm này,

Lôi Thừa Vũ hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Lôi Thừa Vũ quan sát đường kiếm lao tới, hai bàn tay siết chặt bảo kiếm, nhanh như chớp tung mình lên không tiếp chiêu, một tầng lam quang bao phủ bảo kiếm của hắn, trong nháy mắt khuyếch đại, so với kiếm khí của Triệu thừa tướng không hề thua kém.

Một màn này, khiến cho tất cả những người có mặt ở đó giật mình.

Triệu thừa tướng kinh ngạc nhìn lam quang cường đại trước mặt, tốc độ có chút chậm lại, trong lúc hấn mắt tập trung, lam quang kia liền mạnh mẽ ập vào người hắn.

Diệp Băng Tuyền và Minh lão quan sát thế cuộc đều âm thầm than trong lòng, đây mới là thực lực của hắn sao? Hắn lúc đầu thu liễm quá tốt, khiến cho bọn họ đánh giá thấp năng lực của hắn, bây giờ một chiêu xuất ra, hoàn toàn đánh tan suy nghĩ ban đầu của bọn họ.

Triệu thừa tướng từ trên không trung rơi thẳng xuống đất, “phốc” một tiếng phun ra máu tươi.

“Giỏi lắm! Người...giấu điểm rất giỏi.” Triệu thừa tướng đứng dậy, sát ý trong mắt càng thêm nồng đậm, một lần nữa lao về phía Lôi Thừa Vũ.

Ninh Nhượng Đình trong lòng lo lắng vô cùng, vội vàng thúc giục Lý Đăng “Ta ở bên trong rất an toàn, người mau tới giúp đỡ hoàng thượng!”

Lý Đăng đã sớm nóng lòng, nghe được lời của nàng, liền nhanh nhẹn đứng dậy, ra ngoài trợ trận cho Lôi Thừa Vũ.

“Hoàng thượng!”

“Người thu thập đám cao thủ kia!” Lôi Thừa Vũ quát lên, không có nửa điểm lơ là, bảo kiếm trong tay linh hoạt chuyển động, đỡ những sát chiêu liên tiếp của Triệu thừa tướng.

“Vâng!”

Ngự lâm quân đã bắt đầu yếu thế hơn, chết đi quá nửa, mà Lưu Ly chưa đạt đến sức mạnh chân chính của nó, cho nên đối phó với những cao thủ này làm cho nó chật vật, bộ lông trắng thuần nhuốm không ít máu tươi, chín cái đuôi đẹp để càn quét lộn xộn.

Lúc Lý Đăng nhập trận, Ngự lâm quân không sai biệt lắm từ một trăm còn trên dưới năm mươi người, quân phản loạn cũng còn đến hai mươi.

“Giết hết bọn chúng!” Lý Đăng quát to, tả xung hữu đột trong đám hỗn loạn.

Ninh Nhượng Đình ở trong phòng, tim đập loạn, nàng cùng Tiểu Thanh ngồi lại một chỗ, trong tay nàng gắt gao ôm Dật nhi, trong lòng nóng như lửa đốt, nhưng nàng không thể ra ngoài, chỉ làm cho hắn vướng bận.

Trải qua một hồi giao chiến, Lôi Thừa Vũ dần dần áp đảo, chiếm thế thượng phong, bảo kiếm kề sát cổ Triệu thừa tướng.

Vào thời khắc chỉ mảnh treo chuông, một thanh âm đột ngột vang lên:

“Thả thừa tướng ra! Nếu không, ta giết đứa bé này!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Lôi Thừa Vân và Phong Trạch vừa tới nơi, vừa vặn thấy một màn này, đã hiểu chuyện gì xảy ra, hoàng thượng chú tâm giao tranh với thừa tướng, mà quên mất mối nguy vẫn ở trong cung Vĩnh Thụy.

Lôi Thừa Vũ bảo kiếm vẫn kề trên cổ Triệu thừa tướng, nghe được thanh âm này, trong lòng hắn liền dâng lên một cỗ sợ hãi, hắn từ từ quay đầu lại.

“Dật nhi!” Ninh Nhượng Đình không quản cánh tay đang chảy máu đầm đìa, nàng gắt gao siết chặt hai bàn tay, lúc này, nàng hận bản thân mình quá vô dụng, cứ nhiên để người đem con trai mình đi như vậy.

Xuân Lan trong tay giữ chặt lấy Lôi Dật, trong tay kia nắm một thanh chủy thủ, lưỡi dao sắc bén đặt trên cổ bé, Lôi Dật cảm nhận được nguy hiểm, liền cất tiếng khóc lớn lên, đáng thương vô cùng.

“Mau thả Dật nhi ra!” Trong lúc Lôi Thừa Vũ mất cảnh giác, bả vai hắn trúng một kiếm sắc nhọn, máu tươi rùng rùng đổ xuống.

Hắn buông tha cho Triệu thừa tướng, quay đầu hướng về phía Xuân Lan lao đến.

“Ngươi mau lùi lại, nếu không ta đâm chết nó!”

“Dật nhi...”

“Ha ha ha, Lôi Thừa Vũ, cuối cùng ngươi vẫn bại dưới tay ta!” Thừa tướng ngửa mặt lên trời cười dài. “Ngươi mau quỳ xuống cho ta, dập đầu ba cái, nếu như ta vừa lòng, sẽ tha con trai ngươi một mạng.”

Ninh Nhựt Đình đau đớn nắm lấy tay áo Lôi Thừa Vũ, hốc mắt đỏ ửng, nàng kìm nén không để nước mắt rơi xuống, lúc này, nàng không được khóc!

“Lôi Thừa Vũ, ngươi bây giờ hãy quỳ xuống cầu xin ta!” Trong mắt Triệu thừa tướng tàn độc, ánh mắt hằn lúc này giống như loài dã thú khát máu vậy.

Lôi Thừa Vũ trong tay siết chặt bảo kiếm, toàn thân kịch liệt lay động, cho thấy hấn lúc này đã tận lực kìm nén giận dữ.

“Mau lên! Quỳ xuống!”

Đôi chân Lôi Thừa Vũ run rẩy, tưởng như sắp khuỵu xuống. Ninh Nhựt Đình trong lòng khẩn trương vô cùng, một hoàng đế như hấn, thực sự sẽ quỳ xuống trước phản tặc sao? Trong lòng nàng là thật sâu đau đớn cùng cảm động. Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người trong cung Vĩnh Thụy đều tập trung đến trên người Lôi Thừa Vũ, không một ai chú ý đến động tác của từ y nữ tử vẫn luôn âm thầm quan sát cục diện.

Diệp Băng Tuyên hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng nhẩm thuật ngữ.

Một tầng u quang trong bóng tối âm thầm lan toả, đem Xuân Lan và Lôi Dật hai người bao phủ bên trong. Đôi mắt của Xuân Lan dần dần trở nên vô thức, hai tay không tự chủ ôm Lôi Dật đưa về phía trước, Diệp Băng Tuyên không hề chậm trễ, vội vàng đem bé ôm vào trong ngực.

Cục diện ngàn cân treo sợi tóc phút chốc được hoá giải.

Ninh Nhựt Đình không kịp suy nghĩ thêm điều gì, nàng gắt gao ôm lấy con trai, vỗ về bé. Tầng đá đè nặng trong lòng Lôi Thừa Vũ rơi xuống, hấn không chần chừ một kiếm giết chết Xuân Lan.

“Nhiếp...Nhiếp hôn gia?” Không chỉ Triệu thừa tướng, mà Lôi Thừa Vân và Phong Trạch cũng bị làm cho kinh sợ, nữ tử này là ai? Thuật pháp vi diệu của nàng, cũng là lần đầu tiên bọn họ được mục sở thị. Dù sao ở Hạo Nhiên đại lục, thứ thuật pháp tà môn này hầu như không người biết đến, họ cũng chỉ nghe truyền thuyết về nó mà thôi.

Lôi Thừa Vũ và Triệu thừa tướng tiếp tục giao chiến, đúng lúc này, thanh âm reo hò vang dội ập tới.

“Lật đổ Khang triều!”

“Lật đổ Khang triều!”

Thanh âm liên tiếp như thủy triều ào ào xô vào bờ, bên ngoài cung Vĩnh Thụy, là một ngàn tinh binh khí thế không thể đỡ.

“Ha ha ha! Tiếp viện đã tới!”

Người dẫn đầu đội quân ấy, không ai khác chính là thành chủ Phi Tinh thành!

“Thừa tướng, ngươi lấy được ngai vàng rồi, nhớ đem mỹ nhân toàn bộ giao cho ta, ha ha, tứ phu nhân, nàng có thêm đồng hương, có phải hay không cao hứng?”

Nữ nhân được gọi là “Tứ phu nhân” thúc ngựa đi lên phía trước, khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy rõ dung mạo của nàng, vừa nhìn thấy, Ninh Nhựt Đình liền kinh ngạc.

Thượng Quan Yên? Người ai phục ở biên giới Thăng Long quốc chính là Thượng Quan Yên? Không phải nàng ta đã chết cháy rồi hay sao?

“Lôi Thừa Vũ, ngươi bây giờ bị dồn vào đường cùng rồi!” Triệu thừa tướng thấy được cứu binh đã đến, chiến ý trong nháy mắt khôi phục trở lại, hấn hung hãn tấn công Lôi Thừa Vũ. Lôi Thừa Vũ nhanh nhẹn vừa tránh đòn vừa tìm thời cơ hạ sát thủ, thế nhưng hấn không thể không chú ý đến cục diện bên ngoài, viện binh của Phi Tinh thành đã vây chặt cung Vĩnh Thụy.

Lúc này, người mà hấn mong đợi nhất, không ai khác ngoài Văn Giản!

Bên trong cung Vĩnh Thụy, Ngự lâm quân đã không chống đỡ nổi nữa, bọn họ lúc này chỉ còn chưa tới mười người, tất cả toàn thân đầy vết thương và máu tươi.

“Cần Vương cứu giá!”

Văn Giản và Văn Thiển Nguyệt đã dẫn binh trở về!

Hấn gương cao trường kiếm, thúc ngựa thẳng hướng cung Vĩnh Thụy lao đến, một thân khôi giáp chiến ý bùng bùng, hùng lực khí thế quyết tâm.

Lôi Thừa Vũ nghe được thanh âm này, hai đầu lông mày giãn ra, Văn Giản đã dẫn viện binh tới thủ hộ.

Đội quân tinh nhuệ khí thế như vũ bão, giương cao lá cờ vẽ hình bạch hổ oai phong凛凛, đó chính là đội quân của nhị thúc Lôi Thừa Vũ năm xưa lãnh đạo, nay được Văn Giản dùng Hồ phù triệu tập!

“Bạch Hổ chiến binh?” Triệu thừa tướng tròn to hai mắt, nắm đó hẳn chính là kẻ gài bẫy nhị vương gia, nhằm đoạt lấy Hồ phù, bao nhiêu năm trôi qua vẫn không thể tìm được nó, ngay bây giờ, Bạch Hổ chiến binh lại đang đông đủ vây bắt hắn.

Năm xưa khi nhị thúc của Lôi Thừa Vũ rơi vào hiểm cảnh, đã giao lại Hồ phù cho Văn tướng quân, sai Văn tướng quân mở đường máu thoát ra ngoài.

Chiến binh Bạch Hổ có gần năm trăm người, mỗi người sức mạnh phi phàm, cùng quân lính bình thường, chính là thiên soa địa biệt.

Hai bên bắt đầu chém giết, tiếng binh khí va chạm chói tai.

Triệu thừa tướng biết được tình thế không ổn, vận hết sức bình sinh, dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai túm lấy Ninh Nhượng Đình, vận khinh công thoát đi.

“Đuổi theo!”

Lôi Thừa Vũ vội vã đuổi theo, lúc này, hắn không giữ nổi bình tĩnh nữa, đầu óc chỉ còn một mảnh hỗn độn, hắn hận không thể giết chết Triệu thừa tướng, thiên đao vạn quả!

Lôi Thừa Vũ vừa đi khỏi, Lý Đăng cũng lập tức đuổi theo.

Thừa tướng giữ lấy Ninh Nhượng Đình trong tay hắn, khiến cho nàng cảm thấy ghê tởm, nhưng không sao thoát thân được, chỉ cần hắn buông lỏng này, nàng sẽ rơi xuống đất, không chết cũng thành phế nhân.

Triệu thừa tướng chạy tới ven tường thành liền dừng lại, hắn kéo Ninh Nhượng Đình chắn ở trước mặt mình, nàng đứng ngay sát mép tường, chỉ cần sơ sẩy một chút, liền rơi từ trên thành cao xuống tan xương nát thịt.

Bốn người ở trên tường thành giằng co, trên người ai cũng có vết thương, mùi máu tanh hòa vào trong gió, thảm khốc mà thê lương.

Thân ảnh cao ngất của Lôi Thừa Vũ đứng thẳng, long bào phấp phất bay trong gió, hắn như một pho tượng chiến thần uy nghi凛凛, khiến cho con người ta thần phục tôn kính. Hắn căng thẳng siết chặt chuôi kiếm, một đôi con ngươi lãnh tĩnh thường ngày chất chứa nỗi lo sợ không kiềm chế được.

“Ngươi hãy lệnh cho quân lính dừng tay lại, để chúng ta an toàn đến Phi Tinh thành, nếu không, ta cùng ả đồng quy vu tận!” Vừa nói, bàn tay hắn tăng lực đạo siết lấy cánh tay nàng, vết thương vừa rồi bị Xuan Lan đâm một dao lại đổ nhiều máu hơn, khiến cho nàng đau đớn cắn chặt răng.

“Hoàng thượng, không thể được, tha thừa tướng khác nào tha hổ về rừng?” Lý Đăng không kiên nhẫn nói, bội kiếm đã rút ra khỏi vỏ, chỉ chờ một kiếm lấy mạng Triệu thừa tướng.

Ninh Nhượng Đình đưa mắt nhìn xuống dưới, trong đêm tối, nàng đứng trên thành cao nhìn xuống còn không thấy được mặt đất, nếu thực sự bị ném xuống đó, nàng hẳn phải chết thảm không hề nghi ngờ. Thế nhưng, lúc này trong lòng nàng không hề có một tia sợ hãi, bởi nàng đã biết câu trả lời của hắn.

Điều này, chính là tin tưởng. Vì yêu, cho nên nguyện ý tin tưởng, tin tưởng vô điều kiện.

Hắn đã làm quá nhiều cho nàng, vậy còn nàng? Nàng đã làm được gì cho hắn, hay chỉ biết núp dưới đôi cánh của hắn, nhận lấy yêu thương cùng che chở?

Ninh Nhượng Đình biết rằng, nếu bây giờ nàng rơi xuống, cũng không thực sự chết đi, chỉ làm một linh hồn lang thang phiêu bạt ở đây đến khi hết một ngàn ngày. Nhưng nếu hắn vì đánh đổi mạng sống của nàng mà tha cho phản thần tặc tử, Thừa Vũ của nàng sẽ bị hậu thế muôn đời sau phi nhổ.

“Được, ngươi hãy thả nàng ra, thả đi ngươi đi!” Lôi Thừa Vũ không do dự mà quyết định.

“Hoàng thượng!”

Lúc này, Ninh Nhượng Đình không còn sợ cái chết nữa.

Bàn tay thừa tướng vừa buông lỏng, muốn đẩy nàng về phía Lôi Thừa Vũ, hắn lại phát hiện mình nắm lấy hư không.

Ninh Nhượng Đình xoay người, nhảy xuống dưới.

Thân ảnh bé nhỏ của nàng rơi vào hư vô, dường như bị màn đêm bao phủ lấy, thế nhưng, nàng không hề cô đơn, nàng có tình yêu của Thừa Vũ, của Dật nhi đồng hành bên mình.

Một bóng dáng màu vàng lóe sáng, từ trên tường thành lao xuống. Lôi Thừa Vũ vận hết khí lực trong người, bóng dáng rơi xuống gần bên nàng, hắn

vươn cánh tay ôm lấy nàng vào trong ngực, dùng thân mình che chở cho nàng.

Lạnh lẽo xung quanh thốt nhiên được thay thế bằng ấm áp dịu dàng, mi mắt Ninh Nhựt Đình run rẩy mở ra, trầm luân trong đôi mắt thâm thúy sâu không thấy đáy, lúc này, một ánh mắt đã thay cho thiên ngôn vạn ngữ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Chưa Từng Vượt Qua

Một tháng sau.

Đại điện.

Phía bên dưới, trăm quan đồng đủ đang nhất nhất cúi đầu, hứng chịu con thịnh nộ của người cao cao tại thượng trên long ý.

“Các ngươi ăn không bông lộc triều đình hay sao? Nhiều người như vậy, lại không ai có thể cho trăm biết người dân ở những đâu mất mùa?” Giọng nói giận dữ vô cùng, một cuốn tấu chương bị ném xuống đất không thương tiếc, âm thanh nó chạm đất “cạch” một tiếng, ở giữa đại điện trang nghiêm tĩnh lặng trở nên rõ ràng vô cùng.

“Hoàng thượng, xin hoàng thượng bớt giận!” Phong Trạch tiến lên nói, đồng thời ném ánh mắt cảnh cáo về phía mấy vị quan lại Hộ bộ.

“Hộ bộ thượng thư!”

Một vị quan viên trung niên cung kính tiến lên “Có vi thần!”

“Ngươi ngày mai lập tức đem lên danh sách những nơi mất mùa cho trăm.”

“Vi thần tuân chỉ!”

“Bãi triều!” Vương tổng quản tay cầm phát trần trắng toát, theo sau bóng dáng màu vàng lưu loát ra ngoài.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Triều thần nhất đề lễ bái, tận đến khi bóng người kia khuất hẳn.

Cung Vĩnh Thụy.

“Các ngươi mau lên.” Một vị cô cô đốc thúc các cung nữ lau lau dọn dọn. “Cung Vĩnh Thụy này một tháng nay cũng không có người ở rồi, tại sao hoàng thượng cứ bắt chúng ta quét dọn a?”

“Chu cô cô, người tới, có cung nữ rơi xuống hồ!” Từ bên ngoài, một cung nữ hét hải chạy vào bên trong, vừa thở dốc vừa nói.

“Các ngươi ai biết cứu người chết đuối? Chỉ là một hạ nhân, đợi thái y đến, e là người đã chết rồi!”

Một toán thái giám cung nữ vây quanh một cung nữ nằm sõng soài trên mặt đất, toàn thân sưng nước, da thịt lạnh ngắt, nàng chỉ còn sót lại một hơi thở yếu ớt.

“Hoàng thượng tới, mau hành lễ!”

“Tham kiến hoàng thượng!”

Ninh Nhựt Đình một thân váy dài thêu phượng hoàng tinh xảo, hoàng bào tượng trưng cho thân phận chí tôn, nàng tao nhã phát tay, giọng nói không giận tự uy “Bình thân!”

Nàng, giờ đã trở thành nữ hoàng của Khang quốc.

Một tháng trước đây, Lôi Thừa Vũ vì dùng quá nhiều khí lực cứu sống nàng, hần bị nội thương nghiêm trọng. Lúc ấy, khi cả hai đã xuống đến mặt đất, cũng là lúc Lôi Thừa Vân và Phong Trạch tới nơi. Lôi Thừa Vũ phun ra một ngụm máu tươi, thân thể trở nên yếu ớt vô cùng, trước lúc hần hôn mê đi trong tay nàng, còn lưu lại lời phân phó, để cho Lôi Thừa Vân và Phong Trạch phò tá nàng lên ngôi nữ hoàng. Ninh Nhựt Đình biết, bọn họ nhất định không phục, nhưng nàng nhất định thay hần cai trị Khang quốc thật tốt, thay hần bảo vệ Dật nhi!

Từ khi lên ngôi, nàng cứu tế dân nghèo, mở rộng thông thương, miễn giảm thuế cho dân, lập được không ít công lao cho dân chúng.

“Người tới, vác ngược nàng trên vai đi!” Ninh Nhựt Đình tùy ý ngoắc một thị vệ lại gần, ra lệnh cho hần ta.

Tên thị vệ kia không dám chậm trễ, nhất nhất làm theo lời nàng, cung nữ kia bị vác ngược lên, liền nôn ra mấy ngụm nước, nhưng nàng vẫn không hô hấp được bình thường, không có tỉnh lại.

“Tới, đặt nàng xuống đất.” Ninh Nhựt Đình đem toàn bộ tà váy kéo gọn ra sau, quỳ xuống bên người cung nữ.

“Hoàng thượng, người làm gì vậy?”

“Hoàng thượng, người ngàn vạn lần không thể quỳ như vậy a!”

Hạ nhân xung quanh nhất tề nhao nhao lên, này là tình huống gì? Nữ hoàng là đang muốn làm gì?

Ninh Nhựt Đình không để tâm đến, hai bàn tay đặt trên ngực cung nữ kia, dùng sức ấn xuống, sức lực toàn thân đều dồn đến hai tay, ra sức hô hấp nhân tạo.

“Hoàng thượng sao có thể chọn kẻ như người kế vị chứ?” Thái hậu vừa mới đến, thấy được một màn này, liền tức giận đến đỏ mắt. “Thân làm quốc chủ, lại có bộ dạng hèn mọn như vậy? Còn không mau đứng lên?”

Ninh Nhựt Đình xem lời nói của bà ta như gió thoảng qua tai, bà ta vẫn coi nàng là quả hồng mềm tới nắm ư? Vậy thì bà ta sai lầm rồi. Nàng ra hiệu cho Tiểu Thanh tới thay nàng tiếp tục, bản thân mình đứng lên, hai tay khẽ phui chút bụi đất trước vạt váy, bình thản đáp lại “Thái hậu, người và trẫm là người, vậy bọn họ không phải sao? Đối với trẫm, uy nghiêm cùng tôn quý hư vô, đều không quan trọng bằng mạng người.”

Ninh Nhựt Đình đã sớm không còn là Ninh Nhựt Đình xưa kia nữa, nàng buộc phải mạnh mẽ, buộc phải kiên cường, là ai cũng không thể đánh gục nàng!

Liếc mắt thấy cung nữ kia đã tỉnh, nàng xoay người muốn rời đi, được vài bước liền dừng lại, Ninh Nhựt Đình hơi hơi nghiêng đầu, giọng nói ngọt ngào mà êm tai, nhưng lại tràn ngập đe dọa “Còn nữa, thái hậu, người nên an phận thủ thường ở trong cung đi. Muốn người khác không biết, trừ phi mình không làm!” Nàng bỏ lại một câu, ung dung rời đi, để lại cho thái hậu một bóng lưng mảnh mai mà ngạo nghễ.

Thái hậu nghe được lời nàng, gương mặt liền lúc xanh lúc trắng, một tháng nay bà đều lén lút ra ngoài, tìm các triều thần xúi giục bọn họ nổi loạn, bức Ninh Nhựt Đình thoái vị nhường ngôi cho Lôi Thừa Vân, nhưng trái ngược với ý muốn của bà, không chỉ Lôi Thừa Vân, mà cả Phong Trạch và tân nhậm Văn tướng quân nhất phẩm Văn Giản- ba người bọn họ đều nguyên ý phò tá Ninh Nhựt Đình đăng cơ hoàng vị.

Ninh Nhựt Đình trở lại điện Minh Tâm, nàng đón lấy Dật nhi từ trong tay Thiên Nguyệt, ôm lấy bé vào lòng, âu yếm hôn lên má bé. Dật nhi nhận ra người thân yêu nhất, bé đưa hai tay nhỏ bé lên phản kích hươu hươu, nàng liền cầm lấy bàn tay của bé, áp lên má mình, dịu dàng nựng con trai.

Lôi Ngọc Âm ngồi một bên thờ dài, không có hoàng huynh bên cạnh, một mình hoàng tẩu một bên cai trị đất nước, một bên vừa làm cha, vừa làm mẹ của Dật nhi, hoàng tẩu hẳn là mệt mỏi vô cùng. Nếu đổi lại là nàng, hẳn nàng không mạnh mẽ, kiên cường được như vậy. Từ Tịnh Nhạc hiểu ý cùng nàng trao đổi ánh mắt, hai người có cùng một suy nghĩ.

“Đình tỷ tỷ, muội xin lỗi, tới bây giờ mới có thể đến thăm tỷ.” Từ Tịnh Nhạc mở lời, cố tạo ra không khí vui vẻ.

“Ừ, ta cũng có lỗi, không thể tham dự hôn lễ của muội.” Ninh Nhựt Đình ôn nhu cười nói.

“Không thể trách tỷ, tỷ thực rất bận rộn nha.” Lâm nữ hoàng, có thể không bận sao?

“Hoàng tẩu, tẩu rất mệt mỏi phải không?” Lôi Ngọc Âm thờ dài, tự mình chăm cho Ninh Nhựt Đình một ly trà.

Ninh Nhựt Đình im lặng một lát, lại nhất quyết lắc đầu “Không hề.”

“Hoàng huynh đã lâu như vậy rồi...” Lôi Ngọc Âm chớp chớp mi, con ngươi lộ ra chút mất mát “Nếu đổi lại là muội, nhất định sẽ không giống như tẩu vậy, kiên cường vượt qua.” Từ ngày hoàng huynh xảy ra chuyện, nàng không có theo Phong Trạch trở lại Nhị vương phủ, mà lôi kéo hắn vào cung sông trong cung Phi Thúy nàng ở trước kia, tùy thời có thể cùng Ninh Nhựt Đình bầu bạn.

Từ Tịnh Nhạc không nói gì, bàn tay im lặng nắm lấy tay Ninh Nhựt Đình. Nàng thật tâm yêu quý vị nghĩa tỷ này, ngoài yêu quý, còn có thật sâu khâm phục nghị lực của Ninh Nhựt Đình. Từ một nữ nhân hậu cung, nay đảm đương quốc sự, có bao nhiêu gian nan?

Ninh Nhựt Đình ngần ngại một chút, giọng nói nhỏ vô cùng “Âm Nhi, thực ra, ta chưa từng vượt qua.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thừa Vũ, Ta Rất Khổ Sở

Ngự thư phòng thấp đèn sáng trưng, bên trong, Ninh Nhực Đình đứng ở giữa căn phòng, hai bên tả hữu là Văn Giản và Phong Trạch. Ninh Nhực Đình thần sắc suy yếu, trái lại hai nam nhân hai bên, đều là thần sắc ngưng trọng cùng đề phòng.

Ngự thư phòng cơ hồ trở thành đông đảo nát, giữa gian phòng đều là đoàn tên ngôn ngữ, còn có hai xác chết của hắc y nhân, đôi mắt trợn trừng dữ tợn. Bọn chúng chính là hai trong số những cao thủ được phái đi ám sát nữ hoàng Đại Khang.

Bên ngoài cục diện vô cùng hỗn loạn.

“Bắt lấy thích khách!”

“Mau đuổi theo!”

Ngự lâm quân chia làm nhiều nhóm, tản ra các hướng truy tìm thích khách đêm khuya xông vào Ngự thư phòng ám sát nữ hoàng. Bước chân gấp gáp vội vã, không ai dám có nửa điểm trì trệ, đều được trong cung toàn bộ đều thấp lên sáng rực, một lần truy bắt này đem toàn bộ hoàng cung náo động lên.

“Hoàng thượng không sao chứ?” Văn Giản lo lắng hỏi, cũng may mắn là, trong Ngự thư phòng sắp đặt không ít cơ quan phòng thủ, nữ hoàng mới có thể cầm cự.

“Ừ, không sao.” Ninh Nhực Đình bình tĩnh nói, lần ám sát này, không sai biệt lắm chính là lần thứ ba từ khi nàng đăng cơ. Đối với các thế lực bên ngoài, Lôi Thừa Vũ vừa rời hoàng vị, Khang quốc liền trở thành miếng mồi ngon cho bọn họ đoạt lấy.

“Ngày mai đem toàn bộ Ngự lâm điều tra một lần, từ khi Lý thống lĩnh tiến vào mật thất, Ngự lâm quân mới có thể sơ hở đến mức để nội gián trà trộn vào.” Phong Trạch đối với vấn đề nhử nhối này rất đau đầu, ngoài Lý Đăng, cũng không tìm được ai đảm đương nổi.

“Hoàng thượng, chúng thần hộ tống người hồi cung.” Văn Giản nghĩ trước hết đưa nàng về điện Minh Tâm, sau đó tiếp tục truy bắt thích khách.

Lúc Ninh Nhực Đình gần tới tẩm cung, trời đột nhiên đổ mưa, Tiểu Thanh không kịp mở ô, nàng liền bị mưa ướt sũng toàn bộ, gió đêm không thương tiếc ập vào người, khiến cho toàn thân Ninh Nhực Đình không kìm được run lên.

Ngoài trời mưa tầm tã, át đi hoàn toàn tiếng khóc của hài nhi từ trong phòng vọng ra ngoài.

“Tiểu hoàng tử, đừng khóc nữa!” Thiên Nguyệt ôm Lôi Dật trong tay vỗ về bé, nhưng Dật nhi vẫn như cũ không ngừng khóc.

“Làm sao mà hoàng tâu vẫn chưa trở lại?” Lôi Ngọc Âm nghe tiếng khóc của bé, cũng trở nên sốt ruột.

“Hắn hoàng thượng sắp trở lại rồi.” Thiên Nguyệt vừa dứt lời, Ninh Nhực Đình liền xuất hiện ngoài cửa, vài lọn tóc mai bết dính lên gương mặt tái nhợt vì lạnh.

“Người đâu, mau đem canh gừng lên.” Tiểu Thanh vội vàng phân phó, đỡ Ninh Nhực Đình ngồi lên ghế.

“Dật nhi ngoan, đừng khóc nữa, trên người mẫu thân dính nước mưa, chưa thể ôm con được.” Ninh Nhực Đình xót xa nhìn con trai, bé dường như hiểu lời nàng nói, liền nín hẳn.

“Ừ, Dật nhi hiểu chuyện nhất, đợi mẫu thân thay y phục rồi sẽ ôm con ngủ.”

Lúc Ninh Nhực Đình từ trong phòng tắm bước ra, Lôi Dật đã ngoan ngoãn ngủ say rồi, nàng đau lòng nhìn con trai, dịu dàng hôn lên má con.

Ninh Nhực Đình tới biệt viện đằng sau điện Minh Tâm, Ngự lâm canh giữ nhìn thấy người đến là nàng, liền mở cửa để nàng vào bên trong.

Trái qua một cánh cửa nữa, là gian phòng chính, giữa phòng là một chiếc giường làm bằng hắc thạch, trên giường là một nam tử một thân hoàng bào, ngũ quan tinh xảo mà mất đi sức sống, mái tóc đen như mực cổ định trên đầu bằng kim quan, xuyên qua là một cây long trâm tinh xảo.

Lý Đăng và Phương lão nhìn thấy nàng, liền lui ra bên ngoài, lưu lại không gian riêng chỉ có hai người.

“Thừa Vũ, ta đã đến.” Ninh Nhực Đình lấy ra túi thơm màu lam thêu uyên ương “Ta đã thay hương liệu mới vào rồi, ừ, vẫn là mùi hương cũ chàng thích.” Nàng cúi người, gối đầu lên ngực hắn “Chàng biết không, Dật nhi lớn hơn nhiều, cũng thông minh hơn nhiều, nhưng ta không có nhiều thời gian chăm sóc con, cả chàng nữa, chàng phải mau mau tỉnh lại, nếu không nó sẽ quên mất chàng!”

Nàng cúi đầu vào ngực hắn, mái tóc đen mềm mại tùy ý xoa trên người Lôi Thừa Vũ, Ninh Nhực Đình tận hưởng mùi hương quen thuộc, lắng nghe nhịp tim đập yếu ớt của hắn. Chỉ những lúc ở bên cạnh hắn, nàng mới có thể lộ ra một mặt yếu ớt như vậy.

“Thừa Vũ, ta rất khổ sở. Ta sắp không chống cự nổi nữa... Ta phải bảo vệ chàng, bảo vệ con chúng ta, nhưng ta sắp không gắng gượng được nữa rồi, Thừa Vũ... Van xin chàng, tỉnh lại đi, được không?”

Ngón tay Lôi Thừa Vũ nằm trên giường khẽ động, cử động nhỏ đến mức nàng không kịp nhận ra.

“Thừa Vũ, chàng biết không? Có một truyền thuyết nói rằng, nếu như kiếp này ngoài đầu nhìn người năm trăm lần, có thể đổi lấy một lần gặp gỡ thoáng

qua ở kiếp sau...”

Ninh Nhựt Đình đứng dậy bước ra ngoài, nàng lưu luyến ngoái đầu nhìn hắn “Đây đã là lần thứ ba trăm hai mươi ta ngoái đầu nhìn chàng, có lẽ kiếp sau chúng ta sẽ gặp lại.” Nàng rừ làn mi dài, che đi sầu thương vô hạn trong đôi mắt, nặng nề đóng cửa gian phòng.

“Khi nào Thừa Vũ mới tỉnh?”

“Điều này... thương thể đã hồi phục lại, xem mạch tượng của hoàng thượng ngày một tốt lên, có lẽ người đã sắp tỉnh rồi, nữ hoàng đừng quá lo lắng.” Ở mặt thất mọi người đều gọi nàng là nữ hoàng, cũng để phân biệt với người còn đang hôn mê trên giường đá.

Phượng lão từ tốn giải thích, cũng vì thể lực và tu vi của Lôi Thừa Vũ không tầm thường, nội thương trong vòng hai mươi ngày đã khôi phục hoàn toàn. Lấy năng lực của Lôi Thừa Vũ, đem năng cứu sống từ trên tường thành hẳn không có vấn đề, cũng vì hẳn trước đó trúng một đao có độc của Triệu thừa tướng, không có thời gian chữa trị mà lại liên tục dùng nội công bức độc, mới dẫn đến nội thương nghiêm trọng.

“Phượng lão, ông cũng không biết khi nào chàng mới tỉnh?” Giọng nói Ninh Nhựt Đình yếu ớt vô cùng.

“Nữ hoàng bệ hạ, thứ tội cho thần bất tài.” Thực ra Lôi Thừa Vũ chưa tỉnh, cũng vì chất độc chưa thể giải hết, bọn họ vẫn đang gặt gao tìm kiếm Linh Tiên đan để giải độc, nhưng âm thầm không để nữ hoàng biết, nữ hoàng đã đủ gánh nặng rồi, không nên làm nàng phiền lòng thêm nữa.

“Được rồi, trẫm đã biết, nếu như cần thêm sự trợ giúp của trẫm, cứ nói.”

“Thần sẽ dốc toàn lực, xin bệ hạ an tâm!”

Ngự thư phòng trở thành một mảnh hỗn độn, nàng cũng không cách nào chợp mắt, liền đem tấu chương trở về tẩm cung toàn bộ xem lại một lần.

“Hoàng thượng, Thừa tướng đại nhân cầu kiến!”

“Truyền!”

Diệp Chính vội vàng bước vào, hành đại lễ.

“Nữ hoàng bệ hạ, người không sao chứ?” Diệp Chính thoát nhìn nàng không có việc gì, nhưng vẫn lo lắng hỏi lại.

“Ái khanh hãy ngồi đi. Trẫm phúc lớn mệnh lớn, không có việc gì, lại kinh động ái khanh đêm khuya vội vàng tiến cung.”

“Bệ hạ không sao là tốt rồi, từ ngày mai phải tăng cường an ninh trong cung, ít nhất gấp đôi số lượng Ngự lâm quân đi theo người, đây đã là lần thứ ba thích khách hành động rồi.” Diệp Chính vuốt chòm râu bạc, sắc mặt ngưng trọng lại.

“Trẫm thay trọng phụ cai trị, ngoại bang liền coi nước ta là miếng mồi ngon xâu xé, dân chúng trong nước nhiều người không phục, cho nên mới xảy ra cơ sự.” Ninh Nhựt Đình buông bút lông xuống, hai bàn tay đan vào nhau.

“Sao bệ hạ lại nói như vậy? Mặc dù ngoại bang rình rập, nhưng dân chúng bây giờ đã yêu kính người, người anh minh nhân từ, từ lúc đăng cơ tạo phúc cho dân, làm sao bách tính lại không phục?” Diệp Chính bác bỏ ý nghĩ của nàng, lại tiếp “Bệ hạ xin hãy an tâm, hoàng thượng đã tín nhiệm mà giao xã tắc cho người, thần xin tận trung phò tá, để bảo vệ cho người cùng hoàng tử, dù có hi sinh cái mạng già này cũng không từ!” Diệp Chính quý xuống, từng chữ từng chữ một hùng hồn nói ra, mỗi lời đều là chân tâm thật ý.

“Khang quốc có ái khanh, là phúc của Khang quốc!” Ninh Nhựt Đình tán thưởng nói, lại tự mình nâng Diệp Chính dậy. “Ái khanh, trẫm còn trẻ người non dạ, phải nhờ cậy khanh nhiều lắm, nhưng trẫm hay là khanh, hay là chúng thần tử trong triều, tất cả phải dốc sức xây dựng Khang quốc, có như vậy, mới xứng đáng với tín nhiệm của hoàng thượng!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đi Đồ Châu

Một đêm Ninh Nhựt Đình thức trắng, nhưng nàng vẫn như thường lệ thượng triều sớm.

Bách quan tề tựu đông đủ, bọn họ lúc đầu coi thường vị nữ hoàng này, nhưng dần dần nàng đã làm cho bọn họ kính phục, công lao của nàng đối với Khang quốc không nhỏ, bọn họ cho dù bất mãn việc hoàng thượng nhường ngôi cho chính thất, nhưng không thể không công nhận tài năng của nàng.

“Hoàng thượng, đây là danh sách những nơi mất mùa.” Tả thị lang Hộ bộ dâng lên một cuốn tấu chương, Vương Hàm nhận lấy, trao cho nàng.

“Tại sao những nơi này mất mùa? Các người đã tra xét hay chưa?”

Hữu thị lang tiến lên “Hồi hoàng thượng, vùng phía bắc Đồ Châu mất mùa do nạn châu chấu, còn ở Thanh Châu, là do hạn hán, năm nay lúa và hoa màu vùng Thanh Châu mất trắng. Nạn châu chấu bao lâu nay chúng ta chưa có biện pháp, còn hạn hán là do mưa không đủ ạ.”

“Nói như vậy, tức là việc trồng trọt của nước ta hoàn toàn phụ thuộc vào thiên nhiên, còn con người không hề có biện pháp?” Ninh Nhựt Đình cau mày.

Hữu thị lang lưỡng lự một chút, liền đáp lại “Hoàng thượng thứ tội thần bất tài, thực sự không có biện pháp.” Hần nói xong, liền chuẩn bị hứng chịu cơn thịnh nộ của nữ hoàng.

Nhưng Ninh Nhựt Đình không nổi trận lôi đình như hần tưởng.

“Về nạn châu chấu, người đến phổ biến cho dân chúng ở đó, nếu có đàn châu chấu tàn phá, đốt lửa là có thể đuổi được chúng, ngoài ra không được giết các loài chim thiên địch của châu chấu.” Ninh Nhựt Đình dừng một chút, lại tiếp “Tà thị lang, Hữu thị lang, ngày mai hai người các người lập tức xuất phát đi Đồ Châu. Để phòng hạn hán, cần phải đào mương từ sông, suối dẫn nước tưới vào đến ruộng, không thể trông chờ thời tiết được.”

“Đào mương từ sông suối?” Hai vị thị lang nghe xong, mắt đều sáng lên “Hoàng thượng anh minh, chúng thần ngày mai lập tức xuất phát.”

Sáng hôm sau, một đoàn trên dưới hai mươi người xuất phát đi Đồ Châu, đó là đoàn người của Hộ bộ.

Không lâu sau khi đoàn người đó rời đi, lại có một xe ngựa chậm rãi ra khỏi cổng thành, cũng là hướng Đồ Châu mà đi.

“Nữ hoàng, xin người nghỉ lại, ra ngoài bây giờ rất nguy hiểm.” Văn Giản vẫn kiên trì khuyên nhủ nàng.

“Có hiểu được dân, mới cai trị được dân, trăm lần này phải ra ngoài xem xét đời sống dân chúng.” Ninh Nhựt Đình nói xong, liền đeo lên tấm mặt nạ, dùng mạo tuyết mỹ bị che phủ đi, biến nàng trở thành một nữ nhân vô cùng bình thường.

Văn Giản cũng hết cách, bắt đầu đi đeo lên tấm mặt nạ của mình, bây giờ hai người không còn là nữ hoàng và tướng quân, chỉ là tiểu thương nho nhỏ mà thôi.

Thời tiết cuối hè đầu thu không còn nóng bức nữa, nàng vén rèm nhìn ra bên ngoài, cảnh sắc hai bên đường tươi đẹp phong phú, nàng thực rất muốn cùng Thừa Vũ ra ngoài du ngoạn một phen.

Hết năm ngày đường, hai người đã tới Đồ Châu.

Ninh Nhựt Đình và Văn Giản hai người để đồ đạc và xe ngựa lại khách điểm, chỉ mang theo một ít vật dụng tùy thân theo bên mình, hai người cùng ra ngoài khu chợ bên ngoài. Vì Đồ Châu mất mùa, nhưng không vì thế mà việc buôn bán bị đình trệ, ngoài hoa màu và lương thực ra, các mặt hàng khác vô cùng phong phú, người mua kẻ bán đi lại tấp nập.

“Bắt nó lại, ăn cướp, mau bắt nó!” Tiếng hét the thé của một người phụ nữ trung niên vang lên, muốn xé rách màng nhĩ.

Nàng nhìn theo ánh mắt người phụ nữ, kẻ cướp giật là một đứa trẻ quần áo rách rưới, chừng mười, mười một tuổi, nó nhanh nhẹn lúi vào trong dòng người, thế nhưng không thoát được lính tuần tra của nha môn gần đó.

Đứa trẻ bị tóm lấy, nó ra sức vùng vẫy nhưng không cách nào thoát ra được. Người phụ nữ đuổi tới nơi, cho nó một bạt tai, giật lại túi tiền của mình.

Hai người lính tuần tóm lấy đứa bé trai, quát “Về nha môn!”

Không ngoài dự đoán của Văn Giản, Ninh Nhựt Đình cũng muốn theo đến nha môn.

“Người thật to gan! Giữa ban ngày ban mặt mà dám ăn cướp ư?” Huyện lệnh vỗ án quát hỏi, nhưng đứa bé trai vẫn như cũ giữ im lặng, ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm huyện lệnh, không có chút nào sợ hãi.

“Hỗn láo, bản quan hỏi mà ngươi không nói ư? Ngươi đâu, phạt hai mươi roi!”

Thằng bé gầy gò bị đẩy nằm sấp xuống, đúng lúc ấy, lại có một giọng nói cứng cáp vang lên “Dừng tay!”

Văn Giản rẽ đám người đông đúc tụ tập trước nha môn xem xử án, theo sau là Ninh Nhựt Đình, hai người bước vào trong công đường. Văn Giản đưa lệnh bài khâm sai ra, không sai biệt lắm một khắc sau, hai người đã đưa thằng bé ra khỏi nha môn.

“Tại sao cháu phải làm việc xấu?” Ninh Nhựt Đình cố tránh dùng từ “ăn cướp”.

Thằng bé hừ một tiếng “Các người là quan sai, các người cũng là người xấu!”

“Nếu chúng ta thực sự là người xấu, còn cứu cháu ra ngoài sao?” Văn Giản bực mình nói.

“Gia gia nói, quan sai đều là người xấu.” Thằng bé vẫn giữ thái độ đề phòng với hai người, vô cùng bướng bỉnh.

“Tại sao cha nương cháu nói như vậy?” Ninh Nhựt Đình thực sự muốn biết nguyên nhân.

“Lương thảo triều đình cứu trợ dân nghèo, đều bị quan lại ăn bớt hết, cả làng cháu không ai nhận được lương thực, em gái của cháu...” Nó ngừng lại, cúi đầu, nước mắt lăn dài trên gò má đen nhem. “Em ấy, bị chết đói...”

“Vậy làng cháu ở đâu?” Văn Giản nghe đến tình cảnh đáng thương của đứa trẻ, cảm giác bức bối vừa rồi toàn bộ biến mất.

“Gần như tất cả mọi người trong làng, đều bỏ làng tới các thành lớn ăn xin rồi.”

Hai người đi theo thẳng bé một đoạn đường khá xa, nó rẽ vào một ngôi miếu hoang, bên trong trên dưới chục người, nhiều lứa tuổi khác nhau, già có, trẻ có, kể cả đứa bé ốm yếu cũng có. Họ nằm, ngồi la liệt trên sàn, thân hình gầy gò, tiêu tụy, quần áo rách rưới, tiêu tụy.

Một lão già trong số đó nhìn thấy hai người Văn Giản và Ninh Nhựt Đình, ông hoảng hốt đứng dậy, lôi kéo đứa bé trai lại gần “Tiểu Mục! Cháu lại gây chuyện rồi phải không?” rồi ông lại quay sang phía hai người, thái độ cung kính “Cháu tôi ngu ngốc gây chuyện, xin nhị vị bỏ qua cho nó! Chúng tôi cũng không biết lấy gì mà đền bù cho các vị!”

“Không, xin ông đừng hiểu lầm, Tiểu Mục không gây chuyện gì cả. “Ninh Nhựt Đình ôn hoà đáp lại. “Tại sao mọi người lại rời bỏ nhà cửa tới đây?”

Lão già thở dài “Không giấu gì các vị, chúng tôi nghe tin triều đình mở kho lương cứu tế, nhưng không hề nhận được dù chỉ một bao lương, chúng tôi kéo lên huyện xin phát lương, thì lại bị huyện lệnh đuổi về. Chúng tôi quá đói khổ, trong làng đã chết không ít người, những người còn lại đành phải kéo nhau lên thành lớn khát thực.” Ông nói xong, giọng nói đầy ngậm ngùi chua xót, đứa cháu gái nhỏ của ông mới có hai tuổi, cũng vì bị đói mà chết.

“Thì ra là như vậy, mọi người đừng lo, chúng ta sẽ đem lương đến tận nơi ọi người, ngày mai mọi người hãy đến huyện phủ nhận lương!”

“Nhị vị là quan sai?” Lão già bán tín bán nghi hỏi lại “Chúng tôi không dám đến đó, sức lực không còn nhiều, nếu như bị đánh đuổi, làm sao mà sống nổi đây?”

“Mọi người hãy yên tâm, có ta ở đây, không ai dám tổn thương mọi người nữa cọng tóc.” Ninh Nhựt Đình mỉm cười, cho bọn họ một ánh mắt kiên định. “Nếu như mọi người chưa tin, ngày mai chúng ta tới, dẫn mọi người đi!”

“Vị tỷ tỷ đây nói thực sự? Vậy tốt quá rồi, chúng ta không bị đói nữa!” Một đứa bé vui vẻ reo lên, kéo theo tâm tình của mọi người, họ đã có một tia hi vọng.

“Tốt lắm, vậy sáng mai ta tới!” Ninh Nhựt Đình nói xong, liền cùng Văn Giản rời đi, bọn họ không tiện ra mặt, nên sẽ truyền tin cho Tà thị lang và Hữu thị lang Hộ bộ hai người lo việc này.

Ngày hôm sau, mọi việc đều diễn ra suôn sẻ, mọi người đều nhận được lương thực. Ninh Nhựt Đình truyền tin cho phụ thân của mình ở đây, tức thái thú Đồ Châu, lập tức bắt giam huyện lệnh, bổ nhiệm một người khác thay.

“Đa tạ nhị vị, chúng ta đội ơn hai vị, chỉ cần hai vị có việc cần đến, chúng tôi quyết không chối từ!” Mấy người khát thực đem Ninh Nhựt Đình và Văn Giản hai người xem như thánh sống, hoàn toàn sùng bái.

“Mọi người hãy đứng lên hết đi, đừng làm như vậy, ta cảm thấy rất khó xử.”

Ninh Nhựt Đình nâng mọi người đứng dậy, “Bây giờ mọi người hãy trở về đi, đừng đi khát thực nữa.” Nàng ôn hoà nói, lại xoa đầu mái tóc rối bù của Tiểu Mục “Từ nay về sau, không được ra ngoài gây chuyện nữa, nhớ chưa?”

“Tỷ tỷ, ta đã biết!” Tiểu Mục ngoan ngoãn đáp lại, hoàn toàn không còn thái độ đề phòng ban đầu.

Sau đó Ninh Nhựt Đình và Văn Giản nán lại một ngày nữa, thăm thú đời sống nhân dân trong thành. Thanh Châu quá mức xa xôi, nếu không, nàng cũng muốn tới đó vì hành.

Vừa trở về, Ninh Nhựt Đình mệt mỏi vô cùng, nhưng nàng không kìm lòng được, vội tới mật thất. Vừa đến bên ngoài sương phòng, liền nhìn thấy hai người Lý Đăng và Phương lão đứng sẵn ngoài cửa, nàng vội vã vào trong, không kịp để tâm tới thần sắc kì lạ của hai người họ.

Ninh Nhựt Đình mở cửa, nàng đứng sững lại, mắt hạnh mở to không chớp.

Trong phòng vẫn là nam tử một thân hoàng bào uy nghiêm, tóc đen như mực búi gọn gàng, cổ định trên đầu bằng kim quan quý giá, ngũ quan hấn tỉnh xảo như điêu khắc, hoàn mỹ vô khuyết.

“Nhựt Đình, nàng đã trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Linh Tiên Đan (thượng)

“Thừa Vũ!” Ninh Nhựt Đình nhào vào trong lòng hắn, hai cánh tay ôm chặt lấy cổ hắn, gương mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực Lôi Thừa Vũ, nước mắt không kiềm được mà lăn dài xuống hai gò má.

“Nhựt Đình, đừng khóc, ta đã không sao rồi.” Lôi Thừa Vũ đau lòng ôm chặt lấy nàng, tỉa trán mình lên trên đỉnh đầu nàng. “Ngoan, đừng khóc.”

Ninh Nhựt Đình vẫn như cũ nức nở, mọi lời muốn nói đến bên môi, đều trở thành tiếng nấc nghẹn ngào.

Lôi Thừa Vũ than nhẹ, nắm lấy cằm nàng, để gương mặt nàng đối diện với mình, ngón tay thon dài mang theo lạnh lẽo lau đi nước mắt trên mặt nàng, hắn cúi xuống, ôn nhu hôn lên môi nàng, đem toàn bộ tiếng khóc của nàng ngăn trở lại.

“Nhựt Đình... ta xin lỗi...”

Hai người yên lặng mà ôm lấy nhau, trong phòng là một mảnh thâm tình tràn ngập.

“Hoàng thượng đã tỉnh lại rồi! Các người biết chưa?”

“VẬY sao? Tốt quá rồi!”

“VẬY nữ hoàng thì sao?”

“Ngủ gật! Đây còn phải hỏi? Dĩ nhiên trở về làm hoàng hậu!”

Trong cung rất nhanh lan truyền tin tức, trên dưới là không khí náo nhiệt, đầu đầu cũng xôn xao chủ đề này. Cộng với chuyện bát quái của những cung nữ, thái giám về vấn đề hoàng thượng sau này có độc sủng hoàng hậu như trước không, vân vân, Lôi Thừa Vũ tỉnh lại đã phát động phong trào bát quái trong cung.

Nhưng không lâu sau, người trong cung chẳng còn gì mà bàn tán nữa, vì chỉ hai canh giờ sau khi hoàng thượng tỉnh lại, đã hạ một đạo thánh chỉ đem toàn bộ hậu cung giải tán!

Chiều hôm sau, cung Vĩnh Thụy.

“Thừa Vũ, chàng có làm được không đấy?”

“Nàng ngồi yên đi, nếu không ta liền vẽ mặt mèo!”

“Ai... vẽ cẩn thận vào!”

“Được rồi, nàng đừng động nữa!”

Ninh Nhựt Đình ngồi ở trên giường, đối diện là Lôi Thừa Vũ đang vẽ lông mày cho nàng, hắn tỉ mỉ từng chút một, hồi lâu mới xong, hải lòng ngắm nhìn thành quả.

“Ừ, để ta xem?” Ninh Nhựt Đình đứng trước gương đồng nhìn ngắm “Không tồi, không tồi, từ nay việc vẽ lông mày do chàng phụ trách!”

Lôi Thừa Vũ sủng nịch ôm lấy nàng từ phía sau, tỉa cằm lên vai nàng. “Rất sẵn lòng.”

“Hoàng thượng, nương nương, Phương tiên sinh cầu kiến, hiện đang chờ ở Ngự thư phòng.”

Hắn xoay người, cũng không buông Ninh Nhựt Đình ra, ôm nàng rời đi.

Phương lão đã đợi sẵn ở trong phòng, lão đứng lên, hơi cúi người xuống hành lễ “Tham kiến hoàng thượng, tham kiến hoàng hậu nương nương!”

“Phương tiên sinh, hắn có việc quan trọng nên ngài mới tiến cung?” Ninh Nhựt Đình ưu nhã nhập toạ, nhẹ nhàng hỏi.

“Hồi hoàng thượng, nương nương, đoàn người Minh lão và Diệp tiểu thư đã đưa thần thú trở lại Phiến Lâm cốc tu luyện. Họ còn báo cho thần biết, một viên Linh Tiên đan bảy ngày nữa sẽ được đầu giá ở Trữ Bảo lâu.”

“Linh Tiên đan?” Lôi Thừa Vũ có chút sửng sốt. “Linh đan diệu dược hiếm có như vậy, lại có người đem ra đầu giá?”

“Thừa Vũ, Linh Tiên đan là thứ gì?” Ninh Nhựt Đình đối với thứ này vô cùng xa lạ.

“Nương nương, có chuyện mà thần vẫn giấu người.” Lôi Thừa Vũ chưa kịp trả lời, Phương lão đã lên tiếng. “Lần trước trong cung xảy ra họa kiếp, hoàng thượng đã trúng kịch độc từ trên đao của thừa tướng, sau đó người lâm vào hôn mê, độc tố tích tụ lâu ngày dần dần xâm nhập lục phủ ngũ tạng, cần phải có Linh Tiên đan mới trị khỏi.”

“Vây Linh Tiên đan đầu giá ở đâu?” Ninh Nhực Đình biết được đan được này rất quan trọng với Thừa Vũ, nàng liền trở nên khẩn trương.

“Một tuần nữa, Trữ Bảo lâu ở Hoàng Hạc thành sẽ đầu giá Linh Tiên đan, thông tin này vừa mới phát tán, đã khiến ọi người kích động, chỗ ngồi hôm đó ở Trữ Bảo lâu đều chật kín. Thần cũng là từ Minh lão có được một biệt gian.”

“Từ kinh thành đi Hoàng Hạc thành mất không đến một ngày đường, trăm sẽ tự mình đi.”

“Hoàng thượng, thần vẫn cảm thấy chuyện này không thoả đáng, dù sao Linh Tiên đan giá trị liên thành, hơn nữa cực kì hiếm có, lại đúng lúc này xuất hiện gần kinh thành, vẫn là có điểm đáng nghi.”

“Trăm cũng cảm thấy chuyện này, dường như có sắp đặt. Nhưng thu hút sự chú ý của nhiều người như vậy, hẳn Linh Tiên đan không giả?”

“Đúng vậy, nhưng...”

“Thừa Vũ, chàng vẫn không nên tự mình ra mặt thì hơn.” Ninh Nhực Đình cũng không muốn hấn thân thể còn yếu, mà đã xuất cung.” Ta sẽ thay chàng đi, có được không?”

“Không được!” Lôi Thừa Vũ không cần suy nghĩ đáp. “Ta và nàng cùng đi.”

“Chàng vừa mới tỉnh lại mà! Để ta đi là được rồi, Yên tâm, ta sẽ đi cùng Văn tướng quân, không có chuyện gì đâu.” nàng cho hắn một ánh mắt an tâm.

“Đi cùng Văn Giản?” Ứng mâu neho lại nguy hiểm, Lôi Thừa Vũ đề thấp thanh âm, “Nàng nghĩ ta không biết chuyện xưa của nàng với hắn sao?”

A, trọng phụ của nàng rơi vào vạ giãm chua!

Nàng học theo hắn đề thấp thanh âm, cố ý trêu chọc “Chàng cũng nghe rồi sao? À, nghe được những gì?”

Ninh Nhực Đình cảm thấy không khí xung quanh lạnh đi, nàng liền thu lại nụ cười trêu chọc, ôm lấy cánh tay hắn giảng hoà “Đó là Doãn Kiêu Ninh, cũng không phải là ta, chàng ghen gì chứ?”

Lôi Thừa Vũ hừ lạnh một tiếng, hung hăng ôm lấy nàng “Tạm tha!”

“Khụ...khụ...” Phương lão ái ngại ho mấy tiếng, lôi kéo hai người chú ý đến sự có mặt của mình.

“A... ngại quá...ngại quá...” Ninh Nhực Đình đẩy ra cánh tay đang giữ lấy eo nhỏ, trợn mắt lườm hắn một cái.

“Vây cứ làm thế đi, chúng ta hai ngày nữa xuất phát đi Hoàng Hạc thành, nên đi sớm một chút, đến đúng ngày hôm đó, sợ rằng người kéo về Hoàng Hạc thành rất đông, bất lợi cho chúng ta.”

“Thần cùng Giản nhi sẽ hộ tống hoàng thượng.”

“Mọi người tự mình thu xếp đi, hai ngày nữa chúng ta xuất phát.”

“Thần xin cáo lui.”

Phương lão vừa rời khỏi, Lôi Thừa Vũ lại kéo nàng gần sát bên mình, tham lam hưởng thụ mùi hương trên mái tóc nàng.

“Nàng thay ta trị quốc trong một tháng, có vất vả không?”

“Rất vất vả... Ta luôn tự hỏi, làm sao chàng có thể gánh vác hết được?”

“Nhực Đình, thực ra trước đây ta cũng không hề ham muốn hoàng vị này, nhưng từ khi có nàng, có con trai của chúng ta, ta lại muốn mình trở nên lớn mạnh, luôn luôn che chở ầu từ nàng.”

“Thừa Vũ, sau này nếu như không có ta, chàng phải yêu thương Dật nhi gấp đôi, yêu thương con thay phần của ta.” Nàng áp má vào lồng ngực hắn, nhẹ giọng nói, lời nói thoảng qua tựa hư không, mang theo đau thương khó nắm bắt được.

“Nhực Đình, ta không cần thay nàng yêu thương Dật nhi.” Lôi Thừa Vũ nắm lấy tay nàng, mười ngón tay chặt chẽ đan vào nhau. “Chúng ta còn rất nhiều thời gian, cùng nhau già đi, cùng nhau nhìn con của chúng ta trưởng thành.”

Ninh Nhực Đình chớp lãn mi cong dài, nàng cũng rất muốn có được tương lai hạnh phúc ấy, đáng tiếc, viễn cảnh tươi đẹp ấy vĩnh viễn không đến với nàng.

“Thừa Vũ, có một truyền thuyết nói rằng, nếu như kiếp này quay đầu nhìn người năm trăm lần, kiếp sau sẽ được gặp lại nhau. Chàng có tin không? Ta đã quay đầu nhìn chàng, ừm, bốn trăm lần, kiếp sau chúng ta sẽ được gặp lại nhau, phải không?”

“Nàng thực sự tin? Ừ, nếu như nhìn mười ngàn lần, có phải kiếp sau sẽ được ở bên nhau?” Lôi Thừa Vũ nâng gương mặt nhỏ nhắn của nàng lên, tỉ trần mình lên trần nàng, đôi con ngươi sâu không thấy đáy tràn đầy nhu tình.

“Đúng vậy.” Ninh Nhực Đình rất nghiêm túc gật đầu.

“Ừ, vậy nàng cứ nhìn đủ năm trăm lần đi” Lôi Thừa Vũ bật cười “Chín ngàn năm trăm lần còn lại để cho ta.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Linh Tiên Đan (trung)

Một đoàn diêm thương từ kinh thành rời đi, một xe ngựa cùng một xe chở muối, cộng với hai người cưỡi ngựa phía sau, hướng Hoàng Hạc thành xuất phát.

Bên trong xe ngựa đi đầu là một nam một nữ, dung mạo bình thường, nữ tử thích vén rèm nhìn ra ngoài, thỉnh thoảng vui vẻ trò chuyện với nam tử.

“Thừa Vũ, khi nào chúng ta đi du ngoạn nhé?” Ninh Nhực Đình chống cằm nghĩ “Chỉ có ta và chàng, cùng Bạch Tuyết và Hắc Dạ ra ngoài ngắm cảnh, có được không?”

“Được.” Lôi Thừa Vũ đùa nghịch lộn tóc trên vai nàng “Nàng muốn đi đâu?”

“Ừ, đi đâu có sông có núi, phong cảnh hữu tình, còn có, thật yên tĩnh.”

“Được, đi Hoàng Hạc thành trở về, chúng ta cùng nhau du ngoạn.”

“Công tử, tiểu thư, chúng ta dừng lại nghỉ chứ ạ?” Lý Đăng ở bên ngoài chịu trách nhiệm làm phu đánh xe hỏi vọng vào trong, để hai con ngựa thả chậm cước bộ, trời đã sẩm tối, phía trước có một khách điểm nhỏ.” Sắp tới là đường xuyên qua rừng, nếu không dừng lại đây, e rằng vài dặm nữa mới có chỗ nghỉ chân.”

“Ừ, dừng ở đây đi.” Lôi Thừa Vũ thông thả xuống xe, đưa bàn tay đỡ Ninh Nhực Đình xuống, ôm nàng vào bên trong khách điểm.

Văn Giản và Phương lão để tiểu nhị buộc ngựa, cũng theo sau hai người đi vào bên trong.

Phương lão ái ngại, còn muốn tìm bàn khác để ngồi, vừa hay Lôi Thừa Vũ lại ra hiệu, ý mời lão ngồi cùng bàn. Năm người ngồi quây xung quanh một cái bàn tròn, sai tiểu nhị dọn vài món ăn lên.

Họ cùng nhau ăn tối, lại nghe được những lời nói chuyện từ bàn ăn khác vọng tới, không khó để nhận ra, vài người trong số họ cũng là hướng thành Hoàng Hạc mà tới.

“Người biết không, lần này ghé lô trong Trữ Bảo lâu tính đến ngàn lượng, còn biệt gian ư? Khỏi phải nói, là vạn lượng hoàng kim! Ai, thật đúng là ném tiền ra cửa sổ!”

“Cũng phải thôi, Linh Tiên đan chính là linh đan diệu dược đệ nhất thiên hạ, tiêu trừ bách bệnh, giải được bách độc, cải tử hoàn sinh. Hơn nửa một trăm năm đồ lại đây mới xuất thế, có thể không kinh động sao?”

“Đúng đấy, người Cửu Thiên đại lục cũng tới nữa.”

“Người biết Tuyên Thành Môn của Cửu Thiên đại lục hay không? Người của họ cũng tới đấy!”

Phương lão nghe tới đây, liền nhỏ giọng nói với Lôi Thừa Vũ và Ninh Nhực Đình “Công tử, tiểu thư, hai người có nghe nói Tuyên Thành Môn?”

Lôi Thừa Vũ gật đầu “Nghe nói đó là thế lực rất mạnh ở Cửu Thiên đại lục, ngay cả hoàng thất cũng phải kiêng nể ba phần.”

“Phải, tôn chủ Tuyên Thành Môn Dạ Mạc Thành chính là thân long kiến thủ bất kiến vĩ.” Phương lão tán thưởng nói “Năm nay cũng chỉ mới hai mươi tư tuổi, mà đã nắm giữ thế lực lớn như vậy, đúng là xuất chúng. Còn nữa, Diệp tiểu thư đã giúp chúng ta giải khai niếp hồn thuật, chính là chủ mẫu của Tuyên Thành Môn. Phu thê bọn họ, cũng giống như công tử và tiểu thư vậy, đều là nhân trung long phượng, hơn nữa họ cũng rất yêu thương nhau.”

“Bọn họ lần này phái người đi Trữ Bảo lâu thật sao?” Ninh Nhực Đình thực sự lo lắng, nếu như họ thực sự tham gia, cơ hội giành được Linh Tiên đan cho Thừa Vũ lại ít đi vài phần. Mặc dù tài bảo Đại Khang nhiều, nhưng cũng là mồ hôi nước mắt của dân chúng, bọn họ không thể tùy ý đem ra dùng.

“Phải, lần này đích thân Dạ tôn chủ cùng chủ mẫu đến đây, nhưng tiểu thư yên tâm, mục đích chính họ tới là vì chuyện của Lưu Ly, họ chỉ đến xem cuộc vui, không có ý đầu giá Linh Tiên đan.”

“Phương lão, lần này ông có biết rõ về tài lực những người tham gia không?”

“Công tử, điều này lão phu cũng không rõ. Ngoài các đại gia tộc, có lẽ người của hoàng thất các nước cũng đến. Hạo Nhiên đại lục thì không cần lo lắng, Đại Khang chính là hùng mạnh nhất, nhưng về phía Cửu Thiên đại lục, ví dụ như Nguyên Lăng quốc cũng có tài lực rất mạnh.”

“Mặc kệ là như thế nào, chúng ta nhất định phải giành được Linh Tiên đan.” Ninh Nhựt Đình dứt khoát nói.

Năm người ăn xong bữa trưa, liền tự mình trở về phòng trọ nghỉ ngơi.

Buổi tối, bọn họ đang muốn tìm một tửu lâu để ăn cơm, lại nghe tiếng ồn ào ngoài đường cái, một đám người quây vào gian hàng vải ở bên đường, cản trở lối đi.

“Phu nhân, nàng không được làm loạn, im miệng lại cho ta!”

“Trống công, chàng...” Người phụ nữ bộ dáng tức giận đến nghẹn họng, khiến cho gương mặt trang điểm tỉ mỉ biến dạng, nhưng nhất thời lại không dám nói gì nữa.

Hoàng Tôn Bảo quay sang nữ tử bên cạnh từ đầu tới cuối vẫn bất động thanh sắc, giọng nói hung dữ vừa rồi thoát cái hòa hoãn lại, hần cảm tấm lụa trong tay mình đưa đến trước mặt nàng “Tiểu thư, phu nhân của ta không phải, xin cô nương bỏ quá cho.” Ánh mắt hần không ngừng trên người nàng đảo từ trên xuống dưới, đầy tà niệm cùng tham lam.

Cô nương kia không hề đưa tay ra nhận lấy tấm lụa, lạnh nhạt nói “Đồ đã dơ bẩn rồi, ta không muốn chạm qua!”

Đây là mắng hần, mắng phu nhân của hần bản! Phu nhân của hần giận dữ tới mức mặt đỏ tía tai, đường đường là đại công tử của thành chủ, bản thân nàng lại là đại thiếu phu nhân mà lại để ột nữ nhân không biết từ đâu ra mắng mỗ?

“Ngươi tiện nữ kia! Câm miệng!”

Ninh Nhựt Đình vốn là không muốn quản, chỉ có điều, nàng đã thấy được nữ tử kia, mái tóc trắng của nàng ấy quá bắt mắt, không muốn chú ý cũng khó.

Diệp Băng Tuyền cau mày, nàng có thể không chấp nhận chuyện nàng ta từ đâu xông ra cùng nàng giành tấm lụa, nhưng đã nhục mạ nàng, chán sống rồi sao?

Nàng chưa kịp ra tay, lại nghe thấy thanh âm của Hoàng đại thiếu bên cạnh “Tiểu thư, ta đối với tiểu thư chính là ngưỡng mộ đã lâu, nàng có nguyện ý hay không trở về phủ thành chủ cùng ta?”

Cái gì? Nàng mới đến Hoàng Hạc thành hai ngày, mà hần ngưỡng mộ đã lâu? Công phu vuốt mông ngựa cũng quá cao siêu đi?

Ninh Nhựt Đình không khỏi bật cười, tên đại thiếu này thật đúng là cực phẩm, cực phẩm ngu ngốc, cực phẩm vô liêm sỉ.

“Tỷ tỷ nên trở về a, tỷ phu đang chờ người trở lại!”

Một thanh âm thanh thúy của nữ tử vang lên, một nữ tử dung mạo bình thường nhưng khí chất phi thường tự nhiên chen vào giữa cục diện ba người một tán tỉnh một tức điên một khinh bỉ kia, nắm lấy tay áo Diệp Băng Tuyền “Cha nương nói, không nên cùng súc sinh nói chuyện, nếu không sẽ hao tổn trí tuệ của chúng ta.”

Diệp băng Tuyền có chút ngạc nhiên, nữ tử xa lạ này sao lại muốn giải vây cho nàng?

“Nàng đã có trượng phu?” Hoàng Tôn Bảo kinh ngạc một chút, lại kiên quyết nói “Không sao, chỉ cần nàng theo ta, ta không quản nàng đã thành thân, ta nhất định sủng ái nàng nhất!”

“Trống công, chàng không thể bữa bãi cưới một nữ tử không rõ thân thế được!” Thiếu phu nhân tức giận đến dậm chân, hần có gần mười thị thiếp ở trong phủ, còn chưa thỏa nguyện hay sao?

“Nàng im miệng cho ta!” Hoàng Tôn Bảo không nhịn được gắt lên.

Ninh Nhựt Đình rất muốn hỏi cha mẹ hần, làm sao lại dưỡng ra được một tên cực phẩm hoang đường như hần vậy? Đường đường đương kim chủ mẫu Tuyền Thành Môn, bị lừa đá hồng đầu mới làm thị thiếp của hần. Còn nữa, heo chó như hần không nhìn một chút, một người tài mạo vẹn toàn, khí chất cao quý như Diệp Băng Tuyền, hần với nổi sao?

Diệp Băng Tuyền nếu như thật sự động thủ, đám lộn xộn này đối với nàng không là gì, nhưng nàng muốn tránh phiền phức không đâu.

Nữ tử lạ mặt này viết vào lòng bàn tay nàng mấy chữ “Thế kỉ 21”, nàng đã biết được người này là ai rồi.

“Ngươi không quản, bản tôn quản!”

Một bóng dáng uy vũ mang theo uy áp cường đại từ trên không ập tới, khiến cho đám đông nhất thời tức thò, chỉ có Lôi Thừa Vũ vẫn khí định thần nhàn, còn đám người Phương lão, Văn Giản và Lý Đăng, đều cảm nhận được uy hiếp.

Dạ Mạc Thành không nói nhiều lời, đánh cho đám người đại thiếu gia cực phẩm hoang đường hoa rơi nước chảy, ngoài đám đông tàn đi mất, đoàn người Lôi Thừa Vũ vẫn đứng xem kịch vui.

Không sai biệt lắm nửa canh giờ sau, tất cả mọi người đã ngồi trong nhĩ gian tử lâu lớn nhất trong thành.

Toàn bộ tầng hai của tử lâu đã được bao trọn, chỉ có đoàn người bọn họ, Lôi Thừa Vũ và Ninh Nhựt Đình cũng tháo bỏ dịch dung, nhất thời để xuống cảnh giác.

Ninh Nhựt Đình và Diệp Băng Tuyền một bên trò chuyện hàn huyên, như bằng hữu tri kỷ đã quen biết nhiều năm, còn Lôi Thừa Vũ và Dạ Mạc Thành hai người dùng ánh mắt thương thức đánh giá đối phương, bốn người tạo nên một tổ hợp cực kỳ đường nhân.

Mà ngồi ở bên ngoài chính Phương lão, Văn Giản và Lý Đăng, còn có Tả hộ pháp và hộ vệ của Tuyên Thành Môn, họ ngồi trước cửa nhĩ gian, bày ra bộ dáng “người lạ cấm tới gần.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Linh Tiên Đan (hạ)

Sau khi ăn tối xong, khách điểm của đoàn người Lôi Thừa Vũ và Tuyên Thành Môn vừa hay không cách xa nhau, bọn họ chia tay nhau trở về nghỉ ngơi. Trải qua mấy ngày nữa, chính là ngày Trữ Bảo lâu đầu giá Linh Tiên đan, Hoàng Hạc thành cực kỳ đông đúc, ngựa xe đi lại chật cả đường phố.

Trước giờ bắt đầu nửa canh giờ, Lôi Thừa Vũ và Ninh Nhựt Đình đã đi đến Trữ Bảo lâu, được tiểu nhị dẫn vào trong biệt gian dành cho khách quý đã chuẩn bị trước đó. Hai người vừa uống trà, vừa quan sát cục diện bên ngoài. Các nhĩ gian xung quanh đều có người tiến vào, thoạt nhìn đã biết, họ đều là những người danh gia vọng tộc. Đoàn người Tuyên Thành Môn cũng đến, họ ở biệt gian ngay bên cạnh Lôi Thừa Vũ và Ninh Nhựt Đình. Phương lão ra ngoài trò chuyện với lão bằng hữu một chút, rất nhanh đã trở lại.

“Công tử, lần này hoàng thất Nguyên Lăng cũng đưa người đến. Ngoài ra còn có các đại gia tộc của Cửu Thiên đại lục.”

Lôi Thừa Vũ gật nhẹ đầu, cũng không nói gì nữa, im lặng vén rèm nhìn ra ngoài.

Không lâu lắm, cả hội trường đã đông kín người. Chương quỹ của Trữ Bảo lâu bước ra, theo sau là hai hạ nhân đem lên một chiếc hộp gỗ nhỏ, đặt lên giá cao, mọi người đều có thể nhìn thấy.

Chương quỹ mở chiếc hộp ra, cho những khách nhân nhìn thấy vật bên trong, cả hội trường lập tức ồ lên.

Trong hộp có lót gấm dày, ở chính giữa nệm gấm, là một viên đan dược hình cầu màu trắng trong suốt, màu trắng không pha lẫn tạp chất, như một bông tuyết giữa trời đông.

“Giá khởi điểm năm mươi vạn lượng! Mời các vị ra giá!”

Chương quỹ vừa lên tiếng, khiến cho không ít người hít vào ngụm khí lạnh, số tiền này cũng quá mức dọa người rồi. Năm mươi vạn lượng hoàng kim, đã đủ ột gia đình sống no đủ vài năm.

“Năm mươi vạn năm ngàn!”

“Sáu mươi vạn!”

Cái giá đó không hề làm cho các đại gia tộc chùn bước, liên tiếp có người nâng giá.

Ninh Nhựt Đình không khỏi lo lắng, nếu như lần này bọn họ không đủ tài bảo mua Linh Tiên đan thì sao?

“Một trăm năm mươi vạn lượng!”

Âm thanh ồn ào của khách nhân dữ dội như thủy triều ào ào đánh vào bờ, không phân biệt được ai với ai nữa, chương quỹ Trữ Bảo trai cũng không có cơ hội lên tiếng.

“Các vị bình tĩnh đã... Chủ nhân của Linh Tiên đan không muốn tiền, mà là muốn người!”

Lời này vừa nói ra, khiến các vị khách nhân ở dưới bình tĩnh lại một chút, ngay sau đó, đại diện một đại gia tộc đứng phát dậy.

“Cần người nào, Minh gia chúng ta sẽ đem tới đổi!”

“Cứ nói, chúng ta mang người tới!” Người của một danh gia khác cũng không chịu kém.

Lôi Thừa Vũ và Ninh Nhựt Đình nghi hoặc nhìn nhau, đôi người lấy đan? Chuyện này đúng là càng lúc càng rối rắm.

Đột nhiên một giọng nói trầm thấp hữu lực vang lên, cắt ngang não loạn bên ngoài.

“E là lão phu làm khó các vị rồi...”

Một lão giả chậm rãi bước lên sân khấu, bước đi ung dung thong thả, hai tay để sau lưng, dung mạo bị che giấu đằng sau đầu lạp.

Giọng nói này... Lôi Thừa Vũ giật mình, nhìn ra ngoài, tìm kiếm một bóng dáng quen thuộc.

“Người lão phu muốn tìm, e là làm khó cho các vị đây rồi.” Lão giả gõ gõ lên mặt hộp gỗ, ánh mắt xuyên qua đầu lạp nhìn đến khách nhân phía dưới, mang theo vẻ trào phúng.

“Tiên sinh muốn tìm ai? Xin cứ nói, chỉ cần đem Linh Tiên đan giao cho chúng ta là được!” Người lão giả này muốn tìm, có thể thân phận lớn đến đâu cơ chứ?

“Đúng vậy, tiên sinh cứ nói!”

Lão giả kia “À” một tiếng, rồi lại tiếp “Người lão phu muốn tìm, là đương kim hoàng hậu của Khang quốc. Thế nào?”

Ninh Nhựt Đình giật mình, tại sao vị tiên sinh bí ẩn này lại muốn tìm nàng?

Thần sắc Lôi Thừa Vũ trở nên phức tạp, mà thần sắc Phương lão cũng như vậy phức tạp.

“Các vị ai có thể đem hoàng hậu giao cho lão phu, lão phu liền đem đan dược cho người đó.”

Hội trường một mảnh yên lặng. Hoàng hậu một nước, liền nói bắt là có thể bắt ư? Chưa kể nàng từng thay trượng phu cai trị Khang quốc, được hoàng đế Khang quốc độc sủng, sinh thái tử kế thừa ngôi vị. Còn nữa, họ nghe danh hoàng hậu Đại Khang đẹp tựa thiên tiên, nhưng lão giả này, ít nhất cũng thất thập cổ lai hy rồi đi? Còn mơ tưởng đến hoàng hậu? Thật đúng là...

Chỉ có thể dùng hai chữ “hoang đường” hình dung.

Lão giả kia dường như đọc được suy nghĩ của khách nhân phía dưới, đột nhiên cười một tiếng.

“Nếu không thể đem hoàng hậu tới đây, thay lão phu lấy mạng nàng cũng được...”

Hội trường lại ồn ào lên, nếu như bắt một người sống sờ sờ thực là chuyện khó, nhưng nếu như ám toán nàng, cũng không ai truy cứu ra được. Thế nhưng ở đây đông người như vậy, rất có thể có người của hoàng thất, các đại gia tộc cũng không ai dám đứng ra nhận việc này. Lão giả này cư nhiên ngông cuồng như vậy, nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy, lo mạng quá dài sao?

Ninh Nhựt Đình sùng sốt vô cùng, lão giả này là ai, tại sao lại có thâm thù đại hận với nàng như vậy? Nàng cố gắng lục lại trí nhớ của mình, cũng chưa từng đắc tội với ai đến mức ghi thù như thế, làm sao lão giả lại muốn mạng của nàng?

Nhưng có thể cứu Thừa Vũ, mạng của nàng có là gì đâu.

Lôi Thừa Vũ nhận ra ngay suy nghĩ của nàng, hần nắm lấy tay nàng, gần từng tiếng một cảnh cáo:

“Nàng nghĩ cùng đừng nghĩ.”

Ninh Nhựt Đình rừ mi mắt, vậy nàng phải làm sao đây? Làm sao mới lấy được Linh Tiên đan?

“Không sao, chúng ta sẽ tìm ra cách khác.” Hần vỗ về mu bàn tay nàng trấn an.

Phía dưới kia, giọng nói trầm thấp lại vang lên, khiến cho tất cả mọi người trong phòng đều rõ ràng.

“Hoàng hậu nương nương, người có muốn đổi không?”

Lão giả ngẩng đầu, như có như không nhìn về phía một căn biệt gian ở phía Nam hội trường, lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía đó. Đoàn hoàng hậu đích thân đến đây?

Lôi Thừa Vũ cho nàng một ánh mắt an tâm, hần đứng dậy, muốn bước ra ngoài, nhưng Phương lão đã nhanh hơn một bước.

“Sư huynh, huynh làm gì vậy?” Phương lão sột rột chất vấn, ánh mắt tất cả mọi người liền hướng về phía lão.

Ninh Nhựt Đình hoang mang, làm sao chuyện càng lúc càng rắc rối? Lão giả bí ẩn kia lại là sư huynh của Phương lão?

Câu nói tiếp theo của Lôi Thừa Vũ còn làm nàng kinh ngạc hơn nữa.

“Sư phụ, là người?” Giọng nói của hắn đầy nghi hoặc, ánh mắt gắt gao ở trên người lão giả, cố gắng tìm một đặc điểm nhận dạng nào đó.

Đầu lạp của lão giả kia thoáng rung động, mũi chân nhẹ điểm, thoát cái đã mang theo hộp gỗ kia đến trước mặt mấy người bọn họ.

“Đồ nhi, phải, là ta.” Mộ Kì từ tốn nói, thân mật vỗ lên vai Lôi Thừa Vũ.

“Sư huynh, hoàng... công tử là đồ nhi của huynh?” Phưong lão ngạc nhiên, từ trước tới nay Mộ sư huynh chưa từng thu đồ đệ.

“Sư phụ là muốn thử lòng nàng?” Lôi Thừa Vũ chậm rãi nói “Nàng vì con đâu có ngại đổi mạng mình? Nhưng con tuyệt đối không cho phép.”

Ninh Nhựt Đình lúc này đã cùng Lý Đăng đi ra ngoài, nàng theo Lý Đăng chào hỏi.

“Tham kiến Mộ thái phó!”

Một ngày làm thầy cả đời làm cha, Thừa Vũ kính trọng, nàng cũng theo đó kính trọng.

“Hoàng hậu?” Mộ Kì gật gù đầu “Tốt lắm tốt lắm, nếu đồ nhi tìm được thể tử tốt rồi, lão phu liền vui mừng.

Nói rồi lão ha ha cười lên, bộ dáng giống như lão ngoan đồng.

Mọi người há hốc miệng, này đúng là thay đổi một trăm tám mươi độ, nào còn bộ dáng bí bí ẩn ẩn, lớn tiếng đòi mạng như vừa rồi? Vậy còn muốn đầu giá hay không đây?

“Các vị, lúc này là ta đùa giỡn chút, đừng xem là thật.” Mộ Kì xoa xoa hai tay vào nhau tự nhiên nói. “Thôi, ở đây chẳng có chuyện cho chúng ta nữa, đi!”

“Tiên sinh, chúng ta nguyện ý trả năm trăm vạn, hãy đem đan dược giao cho chúng ta!” Người của Minh gia lớn tiếng la lên.

“Hừ, lão phu trông giống kẻ thiếu tiền sao?”

Mộ Kì vừa dứt lời, liền theo hướng cửa rời đi, kéo theo sau là đoàn người Lôi Thừa Vũ, bỏ lại đằng sau các khách nhân còn đang ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tiếp Tục Tìm Kiếm

Ngay trong ngày hôm đó, toàn bộ đoàn người Lôi Thừa Vũ, bao gồm Mộ Kì trở lại hoàng cung.

Mộ Kì chính là người được tiên hoàng khỏ công mời đến, dạy dỗ cho Lôi Thừa Vũ. Lão vốn là người sống ẩn dật, nhưng vì thấy Lôi Thừa Vũ lúc ấy còn là một hài tử hợp ý mình, liền đồng ý ở lại dạy hắn võ công.

Mộ lão mở hộp gỗ ra, từ từ giải thích.

“Đây là Linh Tiên đan, có điều, nó chỉ là bán thành phẩm.”

“Chỉ là bán thành phẩm?” Ninh Nhựt Đình vừa vui mừng, tâm trạng thoáng chốc lại chùng xuống.” Vậy làm thế nào mới có được Linh Tiên đan chân chính?”

Mộ Kì thở dài “Sở dĩ Linh Tiên đan không hề xuất thế trăm năm nay, là vì chưa có Linh Y thảo. Hơn nữa, cho đến thời điểm hiện tại, chưa ai tìm được loại thảo dược này, nó chính là bước cuối cùng, và cũng là bước trọng yếu nhất để tại nên Linh Tiên đan chân chính. Bây giờ có năm viên Linh Tiên đan, do chất nữ của ta luyện chế ra, nhưng vẫn chưa hoàn thành được.”

“Vậy phải làm sao mới tìm ra Linh Y thảo?” Ninh Nhựt Đình lo lắng, xem ra mọi việc lại phức tạp hơn, Linh Y thảo còn không có, thì giữ Linh Tiên đan cũng vô ích.

“Chất nữ của ta truyền tin đến, ở Cửu Thiên đại lục đã có người có manh mối của Linh Y thảo.” Mộ lão chậm rãi nói “Nhưng chúng ta phải nhanh lên, tin này nếu như lan rộng ra, nhiều người kéo đến, thì cái gốc của Linh Y thảo cũng không còn. Dù không dùng để luyện chế Linh Tiên đan, thì đó vẫn là loại thảo dược thuộc hàng thượng phẩm.”

“Được, ngày mai chúng ta lập tức đi!”

“Nhược Đình, nàng không được đi đâu cả!” Lôi Thừa Vũ cau mày, nàng một chút khả năng phòng vệ cũng không có, mặc dù có, hắn cũng không đồng ý để nàng rời đi tầm mắt của mình.

“Nương nương, chuyện này ta và sư huynh sẽ lo liệu.” Phương lão bây giờ mới lên tiếng “Sư huynh, ngày mai chúng ta đi Cửu Thiên đại lục ngay, nhưng mệnh mối của Linh Y thảo là ở đâu vậy?”

“Ồ U Minh cốc.”

“U Minh cốc? Cẩm địa Diên Hải quốc?”

“Phải, đó là cẩm địa, ngoài hoàng đế Diên Hải không ai được phép ra vào.” Mộ lão vuốt cằm râu, lại tiếp “Kể cả là cẩm địa, nếu như Linh Y thảo có ở trong đó thật, không thiếu kẻ liều mạng cướp lấy đâu! Hoàng đế Diên Hải cũng sẽ nhổ tận gốc Linh Y thảo về hưởng dụng, cho nên chúng ta phải nhanh chân.”

“Sư phụ, nơi đó là nơi ẩn cư của thần thú Diên Hải, linh khí dồi dào, Linh Y thảo dựa vào linh khí mà sinh sôi được, cũng rất có khả năng.” Lôi Thừa Vũ theo đó phân tích.

“Được rồi, không bàn nhiều nữa, ngày mai ta cùng sư đệ đi Cửu Thiên đại lục, chờ hội hợp với chất nữ của ta ở phụ cận U Minh cốc.”

Khang quốc nằm ở rìa Hạo Nhiên đại lục, chỉ cách Diên Hải là một nước nhỏ ở Cửu Thiên đại lục một eo biển.

“Đi từ kinh thành đến bến cảng chỉ mất hai ngày đường, nếu như đi liên tục không nghỉ, cộng với thời gian đi thuyền, không sai biệt lắm năm ngày sau là tới Cửu Thiên đại lục.” Mộ lão tính toán thời gian.

“Vất vả cho sư phụ, sư thúc rồi.” Lôi Thừa Vũ thật lòng cảm tạ hai người bọn họ. “Sư phụ, đồ nhi lo lắng người của hoàng thất Diên Hải phát hiện, và những thế lực khác nữa làm khó hai người, hai người lúc ấy thân cô thế cô, làm sao đối địch với bọn họ.”

Mộ Kỳ thoải mái cười xoa một tiếng “Con không cần lo, hội hợp với chất nữ của ta là được, chất nữ của ta Mộ Hoa Ảnh có ai dám đụng vào một sợi tóc?”

Ninh Nhược Đình khó hiểu hỏi lại “Mộ thái phó, ta mạo muội muốn biết một chút, thế lực của nàng ấy rất lớn ư?”

“Hoa nhi lợi hại, tôn tể của ta Lãnh Văn Hiến càng lợi hại.” Mộ Kỳ nhấp một ngụm nước trà, sau đó là một hồi thao thao bất tuyệt “Chất nữ của ta mới hai mươi tuổi là luyện đan sư đệ nhất Cửu Thiên đại lục, lại còn xinh đẹp như tiên, nói tóm lại chính là kinh tài tuyệt diệu, trượng phu của Hoa nhi là thất vương gia của Tây Linh, văn võ song toàn, khí chất ngời ngời, anh hùng hào kiệt...”

Mộ lão càng nói càng hăng, hai mắt lấp lánh phát ra tia sáng tự hào, đem mấy lời ca tụng nói qua một lượt, khiến ấy người Lôi Thừa Vũ choáng váng.

“Nếu như vậy thì đồ nhi cũng yên tâm hơn, sư phụ nhớ, Linh Y thảo không quan trọng, an toàn của sư phụ và sư thúc mới quan trọng.”

“Được rồi, đồ nhi, ta đã biết.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộ lão và Phương lão hai người lên đường đi Cửu Thiên đại lục.

Ninh Nhược Đình ngồi trong phòng, ôm Lôi Dật, trò chuyện với con.

“Dật nhi, con yêu ai nhất?” Lôi Ngọc âm vui vẻ hỏi, dĩ nhiên Lôi Dật chưa thể trả lời, chỉ có thể mở to đôi mắt, chớp chớp nhìn ngó xung quanh, thỉnh thoảng a a lên vài tiếng.

“Không cần trả lời, con dĩ nhiên phải yêu cô cô nhất, nếu không cô cô sẽ đau lòng.” Lôi Ngọc âm trêu chọc bé.

“Dĩ nhiên là Dật nhi yêu phụ thân cùng mẫu thân nhất, muội làm sao có thể so sánh?” Lôi Thừa vũ một mình đi vào trong phòng, đón lấy Lôi Dật trong tay Ninh Nhược Đình, ôm lấy bé nâng lên cao, khiến cho Lôi Dật thích thú cười khúc khích.

Giữa không khí vui vẻ hài hòa như vậy, ánh mắt ái ngại của Vương Hàm lại khiến cho Ninh Nhược Đình chú ý đến. Có chuyện gì xảy ra sao? Lôi Thừa Vũ vừa thượng triều trở về, chẳng lẽ trên đại điện...

Lát sau, Ninh Nhược Đình đã biết được đáp án.

Sáng ngày hôm nay, văn võ bá quan trong triều, chỉ trừ Lôi Thừa Văn, Phong Trạch và Văn Giản, mọi người nhất tề quỳ rạp trong đại điện, khẩn xin hoàng thượng thu hồi chiếu chỉ bãi bỏ hậu cung. Lôi Thừa Vũ nổi giận lôi đình, cũng không cần được họ, hắn liền bãi triều tới cung Vĩnh Thụy.

Thì ra là như vậy.

Ninh Nhược Đình ngưng thần suy nghĩ, đối với một đế vương, có nhiều con nối dòng rất quan trọng, nhưng nàng và hắn mới chỉ có một mình Lôi Dật.

Về phần một nữ nhi hán muốn, sẽ không có chuyện đó xảy ra... Bởi vì gần một năm nữa, nàng sẽ phải rời đi, cho nên Phuong lão đã bí mật đưa cho nàng một loại đan dược tránh thai, trong thời gian này nếu nàng mang thai, rất có khả năng đứa trẻ chưa được sinh ra, nàng đã phải trở về, nếu như vậy thì con của nàng sẽ chết theo thân xác này.

Nếu đã như vậy thì... nàng cần phải hi sinh. Nàng không thể ích kỷ giữ hán cho riêng mình mãi được, nàng rời đi rồi, ai sẽ là người thay nàng yêu thương chăm sóc hán, vì hán dưỡng dục con cái? Không ai khác, ngoài nàng, chính nàng phải tìm một người thay thế mình.

Một người vợ, lại tự tìm kiếm người phụ nữ khác thay mình ở bên chồng con mình, làm được chuyện này cần có bao nhiêu can đảm? Bao nhiêu mạnh mẽ?

“Tiểu Thanh, đem phượng tỷ cho ta!”

“Nương nương, người muốn làm gì vậy?” Tiểu Thanh vừa đặt hộp gỗ trầm lên bàn vừa ngạc nhiên hỏi. Phượng tỷ thường dùng để quyết định những việc quan trọng, hoàng hậu nương nương muốn làm gì đây?”

“Mãi mực cho ta.”

Ninh Nhựt Đình cầm bút lông lên, thảo ra chiếu chỉ, Chỉ vẽ vẽ hai dòng chữ, phượng tỷ ấn lên mặt giấy một dấu đỏ chói.

“Tiểu Thanh, đem đi Lễ bộ cho ta.”

“Vâng, nương nương.”

Tiểu Thanh nhất nhất làm theo lời căn dặn của nàng, cũng không mở chiếu thư ra xem, một đường mang thẳng tới lễ bộ.

Buổi trưa, Lôi Thừa Vũ và Ninh Nhựt Đình cùng nhau ăn trưa xong, nàng ở bên cạnh giúp hán mài mực, Lôi Thừa Vũ phê duyệt tấu chương, khung cảnh hài hòa ấm áp.

“Nhựt Đình, nàng đi nghỉ ngơi đi, để ta tự mình làm được rồi.”

“Ta không mệt, ta muốn ở cùng chàng.”

“Nàng chẳng bao giờ nghe lời ta.” Lôi Thừa Vũ ôm sát nàng lại gần, hôn lên má nàng “nàng ở đây, làm sao ta tập trung được...”

“Định lực của chàng quá kém!” Nàng khẽ cười, ngồi cách hán ra một chút.

Ninh Nhựt Đình hai tay chống má ngồi ở cạnh bàn nhìn hán duyệt tấu chương, nàng quá mệt, thiếp đi lúc nào không biết.

Lôi Thừa Vũ yên lặng ngắm nhìn nàng ngủ, vài sợi tóc mai mềm mại lòa xòa trên má, hàng mi dài cong vút, đôi môi đỏ mọng mê người, hán đặt lên môi nàng một nụ hôn, nhẹ nhàng bế Ninh Nhựt Đình lên, đặt nàng lên giường, đắp chăn cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lôi Thừa Vũ Nổi Giận

Ninh Nhựt Đình mở mắt, đã thấy mình nằm yên ổn trên giường, nàng kéo chăn ra, ngồi dậy, Lôi Thừa Vũ đã rời khỏi án thư, hán ngồi ở bàn trà ngay trước giường, vừa uống trà vừa đọc sách, gương mặt nhìn nghiêng càng làm nổi bật sống mũi cao thẳng của hán.

“Thức dậy rồi?” Lôi Thừa Vũ rót một ly trà đưa qua cho nàng, Ninh Nhựt Đình đón lấy ly trà, ngồi xuống đối diện hán.

“Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Khoảng một canh giờ.” Lôi Thừa Vũ gấp cuốn sách lại để qua một bên, lại đưa một miếng bánh phù dung đến trước miệng nàng.

Ninh Nhựt Đình cắn một miếng “Quá ngọt.” Nàng nhắm mắt, cầm lấy miếng bánh trả cho Lôi Thừa Vũ. Ninh Nhựt Đình biết, từ mai nàng sẽ không thể có hạnh phúc bình yên như vậy nữa, vậy thì hôm nay hãy tận hưởng đi.

Bộ dáng nhõng nhẽo khó gặp này của nàng khiến cho Lôi Thừa Vũ bất ngờ, hán nắm lấy bàn tay nàng đưa lên miệng, cắn lấy miếng bánh “Nàng không ăn liền đem cho ta sao?”

“Ừ, không hợp khẩu vị.”

Ninh Nhực Đình uể oải ăn vài loại điểm tâm khác.

“Cùng ta ra ngoài đi dạo đi?”

“Ta bận việc, để Âm Nhi đi cùng nàng được không?”

“Được, vậy ta đi.” Ninh Nhực Đình chủ động hôn lên môi Lôi Thừa Vũ một cái, hẩn thụ sủng nhực kinh, liền ôm nàng ngồi trên đùi, hung hăng hôn một trận.

Lát sau, Ninh Nhực Đình liền cùng Lôi Ngọc Âm và Từ Tịnh Nhạc ôm Lôi Dật ra ngoài đi dạo.

Ngự uyển lúc này, hoa trà nở rất nhiều, rất đẹp, màu hồng và màu trắng kết hợp với nhau, xinh đẹp mà ngọt ngào. Giữa hai hàng hoa trà đẹp đẽ, có ba nữ tử bước đi trên lối đi rải sỏi, cả ba mỗi người một vẻ, một kiêu diễm mê người, một hoạt bát trong sáng, còn một người thanh nhã dịu dàng, nhất thời khiến cho hoa kia âm thầm thất sắc.

“Âm Nhi, nếu Thừa Vũ thu hồi chiếu thư bãi bỏ hậu cung thì sao?”

“Làm gì có chuyện đó?” Lôi Ngọc Âm ngay lập tức gạt đi “Chính huyênh ấy khẳng quyết định như vậy, tâu không cần lo lắng không đâu.”

“Đình tỷ, tỷ đừng nghĩ như vậy, không có chuyện đó đâu.” Từ Tịnh Nhạc cười nói, có lẽ tỷ tỷ gần đây lo lắng nhiều việc, mới sinh ra lo lắng vu vơ.

“Ta chỉ nói là ‘nếu’, giả sử chuyện đó xảy ra thôi.”

Lôi ngọc Âm tùy ý ngắt một đóa hồng trà, cầm trong tay đùa nghịch “Huyênh ấy dám, muội liền không tha cho huyênh ấy.”

“Nếu như ta thu hồi chiếu thư đó? Vẫn tiếp tục tuyển tú nữ?” Ninh Nhực Đình khó khăn nói ra.

“Tỷ nói gì thế?” Từ Tịnh Nhạc phản ứng đầu tiên.

Lôi Ngọc Âm bước chân khựng lại, suýt nữa vấp ngã, nàng gần như hét lên “Tâu mất trí rồi sao?”

“Âm Nhi, Tịnh Nhi, ta vẫn chỉ nói là ‘nếu’.”

“Tuyệt đối không được. Hoàng huyênh sẽ tức chết, muội cũng tức chết mất.” Lôi Ngọc Âm gấp gáp nói.

“Ta sẽ không nhắc đến nữa.” Ninh Nhực Đình nghĩ đến ngày mai, không chỉ có Thừa Vũ, mà cả Âm Nhi cũng sẽ nổi trận lôi đình với nàng.

Lôi Ngọc Âm lúc này cũng đang hoài thai, bụng cũng lớn lên một chút, thỉnh thoảng nàng đưa tay vuốt ve bụng mình “Tịnh Nhạc, tỷ cũng sớm sinh hài tử đi, để cho ba đứa trẻ chơi với nhau.”

Từ Tịnh Nhạc khẽ cười, nụ cười có chút thẹn thùng “Âm Nhi, chuyện này đâu phải muốn là được, phải theo ý trời thôi.”

“Muội tốt nhất nên sinh một tiểu công chúa, để ta nhận làm con dâu nuôi từ nhỏ.” Ninh Nhực Đình cũng cười nói, ừ, sau này nàng không thể vì con trai chọn con dâu, bây giờ liền “chuẩn bị” trước đi? Tịnh muội cùng Ngân tướng quân, đảm bảo con gái sinh ra vạn dặm khó tìm.

“Ha ha, được, nếu như muội sinh nữ nhi, liền nhận Dật nhi làm hiền tể!”

Ba tỷ muội vui vẻ trò chuyện, đến xế chiều mới lần lượt ra về.

Gần trưa ngày hôm sau, Ninh Nhực Đình ngồi trong cung Vĩnh Thụy, nàng một thân hồng y thêu phượng hoàng lộng lẫy, tượng trưng cho ngôi mẫu nghi thiên hạ, mái tóc óng ả vẫn cao, cài trâm phượng tinh xảo, toát lên vẻ kiêu sa quyền quý.

Nàng ngồi trên ghế đệm, bên cạnh là một bàn trà kiểu thấp chạm khắc hoa văn cầu kỳ, trực tiếp đặt ở khoảng giữa hai chỗ ngồi, trên bàn đặt một ấm trà, mà cốc trà trong tay nàng nguội lạnh từ lâu.

“Nương nương?” Tiểu Thanh lo lắng hỏi, nương nương đã thất thần như vậy từ sáng tới giờ. Lúc nàng châm trà cho nương nương, nương nương còn bắt cần để trà nóng đổ lên mu bàn tay, kết quả da bị bỏng đỏ rực lên, nương nương còn luôn miệng nói không sao, cầm ly trà đến khi nguội lạnh, cũng chưa nhấp một ngụm nào.

Ninh Nhực Đình dường như không nghe tiếng Tiểu Thanh, nàng vẫn như cũ ngây ngẩn, tựa như đã chìm vào thế giới của riêng mình.

“Hoàng hậu nương nương!” Tiểu Thanh không nhịn được khẽ đẩy tay nàng.

“A?” Ninh Nhực Đình bừng tỉnh, nàng vừa muốn đón lấy Lôi Dật trong tay Tiểu Thanh, thì âm thanh hung bạo ngoài cửa đã khiến nàng ngưng lại động tác.

“Hoàng hậu! Nàng to gan!”

Lôi Thừa Vũ trực tiếp đập cửa xông vào trong phòng, vẻ lãnh tính điềm đạm thường ngày hoàn toàn biến mất không thấy, hai mắt hấn tràn ngập giận dữ, trong tay siết chặt một cuộn chiếu thư.

“Lui ra hết đi.” Trái ngược với Lôi Thừa Vũ đang nổi giận lôi đình, Ninh Nhựt Đình lại vẫn điềm nhiên như không, dường như đây là việc nằm trong định liệu của nàng.

Hạ nhân trong cung sợ hãi vô cùng, rớt rít lui ra bên ngoài, lưu lại căn phòng chỉ có hai người.

Cạch!

Một âm thanh khô khốc vang lên, cuộn chiếu thư rơi xuống, trải rộng ra, hiển lộ rõ một ấn phượng tỷ đồ chói.

“Đây là cái gì? Nàng nói đi!” Lôi Thừa Vũ quát lên, đây là lần đầu hấn to tiếng với nàng, cũng chỉ có nàng, mới làm cho hấn mất bình tĩnh.

Phải, một nam tử luôn luôn trầm tĩnh lạnh nhạt như hấn, bây giờ thực sự nổi trận lôi đình!

Ninh Nhựt Đình không đáp lại hấn, nàng chậm rãi bước đến, lại chậm rãi cúi xuống, bàn tay ngọc ngà đưa ra, nhặt cuộn chiếu thư kia lên, bình tĩnh đọc.

“Đại Khang cần có chỗ dựa sau này, cũng là nhờ phúc khí của hoàng thất. Nay bản cung ở ngôi đã lâu, chỉ sinh được thái tử, tự cảm thấy mình chưa tròn bổn phận. Bản cung thay hoàng thượng ban chỉ, tuyển năm vị tú nữ danh môn khuê tú vào hậu cung, vì hoàng thất duy trì huyết thống. Lệnh cho Lễ bộ lo liệu, nội trong vòng nửa tháng phải đưa các vị tú nữ đoan trang, tri thư đạt lễ vào cung, không được có nửa điểm sơ suất.”

Ninh Nhựt Đình bình tĩnh đọc xong, lại cuộn chiếu thư lại như cũ.

“Tại sao?” Lôi Thừa Vũ nhếch môi, hai tiếng bật ra lạnh lẽo. “Ta hỏi nàng, chiếu thư này từ đâu mà có?”

Ninh Nhựt Đình hồ hững hỏi “Chàng cảm thấy chiếu thư ta soạn, có gì chưa thỏa đáng sao? Nếu chàng không vừa ý, bây giờ ta lập tức tăng từ năm lên mười vị tú nữ, được không?”

Nói như vậy, chiếu thư là do chính tay nàng soạn.

Lôi Thừa Vũ còn nghĩ rằng, một vị đại thần nào đó đã soạn sẵn chiếu thư này, nàng chỉ là bị ép đóng con dấu lên mà thôi. Hoặc là, chiếu thư cũng là do nàng bị ép buộc nên mới viết...

Nhưng lúc này, vẻ lãnh mạc xa cách của nàng, đã đánh tan những điều hấn tự huyền hoặc bản thân.

“Nàng muốn trở thành một hoàng hậu cao thượng sao? Chấp nhận cho ta có những nữ nhân khác?” Lôi Thừa Vũ chất vấn nàng, đáp lại hấn, lại là gương mặt bình tĩnh đến khó tin.

Nàng thản nhiên đáp “Phải, đó là bổn phận của ta.”

“Bổn phận ư? Nàng cho rằng làm vậy là vì ta?” Giọng nói hấn tràn ngập chua xót “Nàng biết, trong lòng ta chỉ có nàng!”

Ninh Nhựt Đình giấu đi bàn tay siết chặt, móng tay đâm vào da thịt đau đớn, nhưng nàng không còn cảm nhận được nữa.

“Để vương, vĩnh viễn không thể có một nữ nhân duy nhất...”

Lúc nói ra những lời này, trái tim của nàng như bị hàng ngàn mũi kim xuyên thấu, đau đớn kịch liệt.

“Ta đã nghĩ rằng nàng hiểu rất rõ ta, cũng rất tin tưởng ta...” Lôi Thừa Vũ giọng nói nhỏ dần, pha thêm sự mỉa mai, hấn là đang châm chọc chính bản thân mình.

Hấn quay lưng lại, trước khi rời đi, để lại cho nàng một câu nói.

“Nàng cứ tuyển đi, bao nhiêu tú nữ cũng được, phần tâm ý này của nàng... ta sẽ không từ chối.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mộ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Tuyển Tú Nữ

Hai ngày sau, mười lăm vị tú nữ là thiên kim danh gia được đưa đến trước sân điện Vạn Hoa.

Họ đứng thành ba hàng ngay ngắn, người nào cũng xinh đẹp tươi tắn, y phục thướt tha.

Đằng sau rèm châu.

Thái hậu ngồi trên phượng ý, gương mặt lộ rõ vui mừng cùng đắc thắng, bà ta cho rằng, Ninh Nhượng Đình rút cục biết thân biết phận, chịu nhượng bộ rồi.

Ninh Nhượng Đình vẫn như cũ một thân phượng bào lộng lẫy, thế nhưng gương mặt âm đạm của nàng, lại cùng với phục sức xa hoa đối nghịch.

Tiểu Thanh châm trà, nàng không để ý trà nóng, cứ như vậy đưa lên miệng, đến khi nước trà nóng rực làm bỏng miệng, mới hốt hoảng đặt tách trà xuống.

“Nương nương, người như vậy... sao người phải tự làm khổ mình?” Tiểu Thanh đề thấp thanh âm, đau lòng nói.

“Ta không sao.” Ninh Nhượng Đình cố gắng giữ vẻ điềm nhiên như thường, rút khăn lụa ra lau bên miệng.

“Tham kiến thái hậu nương nương, thái hậu nương nương thiên tuế!”

“Tham kiến hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế!”

“Miễn lễ!” Ninh Nhượng Đình khẽ nhắc tay áo, phong phạm cao quý từ trong xương cốt tán ra, khiến các thiếu nữ không khỏi nể sợ.

Nhìn những tú nữ bên dưới, Ninh Nhượng Đình như thấy được hình ảnh chính mình gần hai năm trước.

Nàng cùng Lôi Thừa Vũ, có một lần kỳ ngộ, từ đó mà đến với nhau. Những kỉ niệm ngày đầu quen biết nối tiếp nhau ùa về vây lấy nàng, lần đầu tiên gặp gỡ ở Ngự uyển, lúc nàng bị phạt quỳ ngắt đi, lúc hắt ném thử bánh nếp quế hoa nàng làm...

Ninh Nhượng Đình bất giác mỉm cười.

“Tẩu ấy thực sự?”

Ở Nhị vương phủ, Lôi Ngọc Âm giận đến nóng mặt, nàng luôn luôn xem hoàng tẩu là thần tượng, bởi tẩu ấy là một nữ nhân có thể độc chiếm trái tim hoàng đế, tẩu ấy ưu tú, sáng suốt không thua kém nam nhân, từng thay trượng phu trị quốc!

Nàng dù sao không nguyện ý tin tưởng hoàng tẩu, nàng ngưỡng vọng nhất lại làm ra loại chuyện tầm thường như thế này. Hoàng huynh chung tình với hoàng tẩu, tẩu ấy lại đi tìm nữ nhân đưa đến cửa?

“Tẩu tẩu có phải điên rồi hay không?” Lôi Ngọc Âm tức giận quát lên, khiến cho thị nữ bên cạnh vội vàng giúp nàng vuốt lưng thuận khí.

“Âm Nhi, nàng bình tĩnh lại, hoàng hậu nương nương hẳn là có nỗi khổ tâm.” Phong Trạch đau lòng thì thầm, ôm lấy nàng xoa dịu.

“Trạch, chúng ta vào cung, phá đại điển!”

“Này...” Phong Trạch bắt đầu dĩ cau mày “Dù sao đó cũng là thiên kim các đại thần, hơn nữa thái hậu đích thân ra mặt, nàng không thể tùy tiện làm theo ý mình.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Phong Trạch thờ dãi? Chuyện này, vẫn là để nhị huynh cùng nhị tẩu, chúng ta dù sao cũng không biết rõ nội tình.”

“Được, vậy vào cung gặp nhị huynh. Nhắc mới nhớ, làm sao huynh ấy không cản nhị tẩu?” Lôi Ngọc Âm lúc này chợt nhớ đến, Lôi Thừa Vũ sao lại đồng ý chuyện này?

“Nàng...” Phong Trạch lại thờ dãi “Nàng biết không, chuyện này là do nhị tẩu chủ trương, cho nên nhị huynh mới...”

Lúc này hai người bọn họ đều hiểu ra, Lôi Thừa Vũ không có hậu cung, đều là vì tâm của hắn chỉ dành cho Ninh Nhượng Đình, hắn bỏ ngoài tai mọi lời khuyên nhủ thúc giục của đại thần, bây giờ nàng lại tự mình tuyển tú nữ, mọi việc thuận lợi thành chương, hắn còn có thể làm gì?

Mà lúc này, Lôi Thừa Vũ đã bế quan tu luyện được hai ngày, hắn không thượng triều, cũng không gặp bất kì ai, chỉ cho phép Lý Đằng lại gần những lúc đưa thức ăn nước uống. Cho nên phu thê hai người Phong Trạch và Lôi Ngọc Âm tiến cung, cũng không thể gặp mặt.

“Nhượng Đình đang ở đâu?” Giọng nói trầm trầm từ bên trong vách gỗ truyền ra ngoài.

Lý Đằng do dự, cuối cùng vẫn là nói ra “Hội hoàng thượng, nương nương đang ở điện Vạn Hoa, tự mình tuyển tú nữ.”

Bên trong không truyền đến thanh âm gì nữa, nhưng có Lý Đằng có thể nghe được tiếng thở nặng nề của Lôi Thừa Vũ, hắn đang tức giận.

Lôi Thừa Vũ ngồi xếp bằng trên nệm, hẩn khép mí lại, đôi mày kiếm nhíu chặt. Nàng, thực sự làm như vậy, nàng không hề để ý đến tâm tư của hẩn. Nàng thực sự nghĩ đây là vì hẩn ư?

“Hoàng thượng, nương nương cũng vì nghĩ cho Đại Khang, nghĩ cho hoàng tộc...” Lý Đăng muốn vì hoàng hậu nương nương nói chuyện, nhưng người bên kia vách gỗ vẫn như cũ giữ im lặng, hô hấp dường như nghẹn lại, điều này biểu thị con giận của hẩn càng lớn.

Lý Đăng không dám lên tiếng nữa. Nếu bây giờ hoàng thượng không kiềm chế nổi nữa, không biết sẽ gây ra chuyện kinh thiên động địa gì, trước mắt, cứ để cho đại diện tuyển tú nữ hôm nay trôi qua suôn sẻ đã, có chuyện gì, để sau hãy nói.

Quay lại điện Vạn Hoa, lúc này, vẫn đang diễn ra buổi tuyển chọn. Vì không có nhiều thời gian, cho nên việc dạy cung nghi cung qui để sau khi tú nữ trúng tuyển mới học, còn thi làm bánh nếp quế hoa hay đào hoa vũ khúc, đều bãi bỏ hết.

Các tú nữ lần lượt tiến lên thể hiện tài năng của mình.

Đầu tiên là Lý tiểu thư, nàng gảy tì bà vô cùng điêu luyện, khiến cho tất cả mọi người trong điện đều say mê thưởng thức.

Khúc nhạc vừa kết thúc, thái hậu liền quay sang “Hoàng hậu, người thấy khúc nhạc này như thế nào?”

Vị Lý tiểu thư kia lên ngưỡng gương mặt xinh đẹp lên nhìn Ninh Nhựt Đình, muốn xem sắc mặt của nàng.

Ninh Nhựt Đình này giờ lơ đãng, căn bản không nghe được nàng kia gảy cái gì, liền ậm ừ cho qua chuyện “Gảy rất hay.”

Thái hậu hài lòng gật đầu, đem trăm vàng đưa cho Tô tổng quản.

“Tuyển!”

Lý tiểu thư nhận được trăm bạc, vội vàng hành lễ tạ ơn.

“Tốt lắm, Lý chiêu nghi từ nay đến ở Ninh Vân các.”

Ninh Nhựt Đình nhớ, đây là nơi Triệu Uyển Nhi ở trước kia, cũng là nơi gần Điện Minh Tâm nhất, thái hậu xem ra đã có chủ ý với Lý chiêu nghi này.

Ninh Nhựt Đình khẽ cười, chuyện này đối với nàng, ngược lại là chuyện tốt. Chỉ có một điều làm cho nàng lo lắng, ai sẽ thay nàng chăm sóc Dật nhi? Nhưng nàng lại tin tưởng, kể cả không có nàng, thì Thừa Vũ, Âm Nhi và Tiểu Thanh sẽ thay nàng chăm sóc Dật nhi.

Cho nên, chỉ cần có người thay nàng săn sóc Thừa Vũ, là được rồi.

Lần lượt bốn tú nữ nữa được chọn, đại diện kết thúc. Bốn vị tân tài nhân lần lượt về nơi ở của mình.

Ninh Nhựt Đình từ đầu đến cuối không có mở miệng lấy một lần, toàn bộ đều do một tay thái hậu an bài sắp đặt, năm vị tú nữ cứ thế được tuyển xong.

Thế nhưng ba ngày sau, các vị tú nữ vẫn phải chịu cảnh vắng lạnh, họ căn bản còn chưa được thấy hoàng thượng một lần.

“Khi nào Thừa Vũ xuất quan?”

“Nương nương, điều này thần cũng không biết, hoàng thượng không có nhắc tới.” Lý Đăng ái ngại đáp, thật sự hẩn không biết Lôi Thừa Vũ còn muốn bế quan bao lâu.

Ninh Nhựt Đình rừ mí mắt, không đáp.

“Nương nương, vì sao người phải tự làm khó mình như vậy?”

Ninh Nhựt Đình xoay lưng về phía Lý Đăng, không muốn để cho hẩn thấy thần sắc của mình. Lấy nhảy bén của Lý Đăng mà nói, chắc chắn sẽ lập tức nhìn ra nàng không nguyện ý.

“Đây chính là bổn phận của ta, ta làm như vậy là vì chàng, vì Đại Khang. Bây giờ chàng nổi giận, vì chàng không hiểu tấm lòng của ta, nhưng rồi chàng sẽ hiểu.”

Lý Đăng thực sự thất vọng “Thần cứ nghĩ rằng, hoàng thượng tìm được nương nương, là đã tìm được tri kỷ... Xem ra, thần đã nhầm” Hẩn dừng lại một chút, lại tiếp “Hoàng hậu nương nương, người không hề hiểu hoàng thượng.”

Ninh Nhựt Đình vẫn giữ im lặng.

“Hoàng thượng tức giận, không phải vì người không hiểu tâm ý của nương nương, mà bởi vì, nương nương không hề hiểu hoàng thượng... Nương nương biết rõ trong lòng hoàng thượng chỉ có người, nhưng lại tự mình tìm nữ nhân khác đến, người không tin hoàng thượng, cũng không hiểu tâm tư hoàng thượng.” Lý Đăng trầm mặc một lát, Ninh Nhựt Đình nghĩ rằng hẩn đã rời đi, thì thanh âm lại vang lên sau lưng nàng.

“Thần... thay hoàng thượng cảm thấy hối tiếc.”

Dứt lời, hấn xoay người rời đi.

Một câu này, đã hoàn toàn đánh gục Ninh Nhực Đình, con đau đớn trong lòng hoàn toàn bùng phát, dày vò nàng đến hít thở không thông.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Hoàng Thượng Xuất Quan

Lôi Thừa Vũ bế quan, tính đến nay đã mười lăm ngày.

“Nàng ấy vẫn không đến?”

Đây không biết là lần thứ bao nhiêu, Lôi Thừa Vũ hỏi câu này.

“Hoàng thượng, có lẽ nương nương quá bận chăm sóc cho tiểu hoàng tử.” Lý Đăng do dự hồi lâu, mới lên tiếng, đây cũng không biết là lần thứ bao nhiêu hấn lặp lại câu trả lời này. Trong suốt mười lăm ngày hoàng thượng bế quan, hoàng hậu nương nương không hề đến thăm hỏi, dù chỉ một lần.

Bên trong vách không có thanh âm gì nữa.

Những ngày qua, có rất nhiều người tới: Âm Nhi, Trạch, đại huynh, các triều thần đều đã tới, nhưng người hấn chờ mong nhất, chưa hề xuất hiện. Hấn không gặp mặt một ai, bởi hấn luôn đợi Nhực Đình, nếu như người đến là nàng, Lôi Thừa Vũ sẽ không chần chừ mà cho nàng là ngoại lệ.

Lý thống lĩnh thông cáo, sáng ngày hôm nay hoàng thượng xuất quan, từ ngày hôm sau tiếp tục thượng triều.

Ninh Nhực Đình vừa nghe tin, nàng muốn ôm Dật nhi đến gặp hấn, nhưng lại kìm lòng, đưa Lôi Dật cho Tiểu Thanh ôm.

“Ngươi đem Dật nhi đi gặp hoàng thượng.”

Tiểu Thanh đỡ lấy Lôi Dật, nàng xót xa nhìn hoàng hậu, nương nương nửa tháng nay đã tiêu tụy đi nhiều, vẻ sắc sảo thường ngày giờ trở thành xanh xao yếu đuối.

“Nương nương, chi bằng người tự mình đi gặp hoàng thượng?”

Ninh Nhực Đình mím môi, khoát tay “Ngươi đi đi.”

“Sao người phải tự làm khổ mình như vậy?” Tiểu Thanh không kiềm chế nổi nữa, nhìn nương nương như vậy, trong lòng nàng khó chịu vô cùng. “Nếu nương nương kiên quyết không đáp ứng, ai dám tuyển tú nữ chứ?”

“Tiểu Thanh, ngươi không hiểu đâu.” Nàng thở dài, ra hiệu cho Tiểu Thanh ngồi xuống đối diện. “Tiểu Thanh, ngươi đã bao giờ nhận thấy rằng, từ sau khi ta thoát chết ở Đồ Châu, ta đã thay đổi rất nhiều?”

“Tiểu Thanh đã nhận thấy tính cách nương nương đại biến, có điều Tiểu Thanh cho rằng đó là chuyện tốt, trước kia nương nương nhu nhực yếu đuối, sau đó lại cơ trí sắc sảo, có như vậy, mới không ai dám khi dễ nương nương. Tâm cung hung hiểm, nếu nương nương còn hiền lành như trước, chắc chắn sẽ bị người hại chết.”

Ninh Nhực Đình bây giờ mới biết được, Doãn Kiều Ninh là người như thế nào. Phải, nếu nàng ấy thật là người nhu nhực, dù lần đó tự vẫn không chết, thì vào đến hậu cung cũng bị hãm hại mà chết. Nàng xuyên qua, lại thay đổi tất cả.

“Ta... thực ra không phải người của thời đại này...”

“Nương nương, ý người là...” Tiểu Thanh khó hiểu, không phải nương nương đã đau lòng đến mức hồ ngôn loạn ngữ đấy chứ?

“Tiểu Thanh, thực ra tiểu thư của ngươi lần đó tự vẫn đã chết đi rồi. Ta là một linh hồn xuyên không, mượn thân xác này để sống.” Nàng ngừng lại một chút, để Tiểu Thanh từ tiếp nhận câu chuyện hoang đường này. “Thừa Vũ cũng biết chuyện ta xuyên qua, nhưng chàng không biết chuyện ta phải trở lại thời đại của ta.”

Tiểu Thanh nghe những lời này, cảm thấy như nghe một truyện thuyết vậy, nhưng nương nương rất nghiêm túc mà nói với nàng, hơn nữa nương nương không phải người đem chuyện một người chết ra mà nói bừa.

“Nương nương, người từ nơi nào đến?”

“Sau thời đại này một ngàn năm, đó là nơi ta sống.” Sau đó, Ninh Nhựt Đình đem biến cố nàng gặp phải trong hăm mộ cổ thuật lại.

Lúc này, nàng chợt nhớ đến bức tranh mình nhìn thấy trong hăm mộ đó, bức tranh vẽ một nữ tử giống nàng như đúc. Ninh Nhựt Đình nhớ ra, đó là bức tranh mà Lôi Thừa Vũ đã mời một họa sĩ nổi tiếng tới vẽ, khi thánh chỉ sắc phong hậu vừa ban xuống. Không ngờ trải qua ngàn năm, bức tranh ấy vẫn không hư hao bao nhiêu.

Tiểu Thanh sau khi suy nghĩ những lời nàng nói, xâu chuỗi với những việc làm của nương nương bây giờ, liền hiểu ra “Nương nương, người sắp phải rời đi? Cho nên người mới muốn tuyển tú nữ?”

“Đúng vậy.” Ninh Nhựt Đình khó khăn trả lời, nàng nắm chặt lấy bàn tay Tiểu Thanh, giọng nói trở nên tha thiết khẩn cầu “Sau khi ta đi, người phải chăm sóc thật tốt cho Dật nhi.”

Hai mắt Tiểu Thanh đã đỏ hoe, dù đây không phải chủ tử thực sự, nhưng nương nương là người đã coi nàng như muội muội, đối xử với nàng thật tốt.

“Tiểu Thanh xin hứa, sẽ chăm sóc hoàng tử thật tốt, để bảo vệ hoàng tử, ngay cả mạng này cũng không tiếc.”

“Như vậy ta yên lòng rồi.” Ninh Nhựt Đình buông lỏng bàn tay Tiểu Thanh.

“Nương nương, khi nào người phải rời đi?”

“Không sai biệt lắm, chín tháng nữa.” Nàng thực lưu luyến nơi đây, ở đây có trượng phu của nàng, có con trai của nàng, có những bằng hữu tốt của nàng, nhưng ở hiện đại, vẫn còn có người mẹ một tay nuôi dưỡng nàng khôn lớn, người đã thương yêu chăm sóc nàng bằng tình thương của cả cha và mẹ.

“Người mau đi đi, Dật nhi rất nhớ chàng.” Ninh Nhựt Đình khoé mắt cũng đã nóng lên, nàng vội giục Tiểu Thanh rời đi, không muốn nàng nhìn thấy mình khóc.

“Nương nương...”

“Mau đi đi.”

Lôi Thừa Vũ xuất quan, hẩn ở trong thư phòng gặp Diệp thừa tướng, đúng lúc ấy lại nghe tin Lôi Dật đang ở tẩm cung chờ hẩn, trong lòng liền nóng như lửa đốt, nửa tháng qua không gặp mặt, hẩn thật sự rất nhớ nhưng mẩu tử nàng.

Mặc dù hẩn đối với Ninh Nhựt Đình, vẫn là giận dữ vô cùng, nhưng vẫn không kiềm được lòng mình mà nhớ nàng, muốn được gặp nàng.

Diệp Chính nhìn ra hẩn nóng lòng, ông quả thực rất hiểu ý Lôi Thừa Vũ, liền chủ động lên tiếng.

“Hoàng thượng, không nên để nương nương và tiểu hoàng tử chờ đợi lâu, vì thần xin cáo lui.”

Lôi Thừa Vũ hơi giật mình: “Diệp ái khanh, chẳng lẽ tâm tư của trẫm rất dễ nhìn ra?”

Lôi Thừa Vũ nghi hoặc hỏi, chẳng lẽ nhưng nhớ của hẩn thể hiện rõ như vậy?

Trên gương mặt già nua của Diệp Chính hiếm hoi hiện lên nét cười

“Hoàng thượng, tình cảm của người với hoàng hậu nương nương và tiểu hoàng tử, có ai không biết?”

“Được, ái khanh, khi khác trẫm triệu khanh tiến cung.”

“Lão thần xin cáo lui.” Diệp Chính cáo biệt, chậm rãi xoay người ra ngoài.

Lôi Thừa Vũ nhanh chóng trở lại tẩm cung, hẩn ôm lấy Dật nhi, ánh mắt nhìn xung quanh một lượt, nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy bóng dáng của nàng.

Tiểu Thanh do dự, cuối cùng vẫn quyết định không nói ra, nàng không thể bội ước với nương nương. Dù có nói ra, cũng không thay đổi được điều gì.

Lôi Thừa Vũ im lặng ôm lấy Dật nhi, không bao lâu thì thái hậu đến, theo sau là Lý chiêu nghi.

Tâm tình của hẩn vốn đang phiền chán, thái hậu tìm đến càng khiến cho hẩn bức bối, nhưng cũng không trực tiếp đuổi người.

Lý chiêu nghi khuyu gối thỉnh an “Hoàng thượng cát tường!”

Lôi Thừa Vũ bế Dật nhi trong tay, chăm chú nhìn ngắm con trai mình, cơ hồ không để ý tới hai người vừa đến.

“Hoàng nhi, con xem, Lý chiêu nghi thật là một nữ tử ôn nhu xinh đẹp, lại tri thư đạt lễ, thật là vạn dặm khó tìm” Thái hậu vội vàng nói tốt cho Lý thị.

Lý chiêu nghi hai má ửng hồng, lén liếc nhìn hẩn, vừa nhìn, tim nàng liền đập thình thịch, nàng vừa nhìn thấy hẩn- một nam tử xuất chúng đứng trên vạn người liền đem lòng say mê.

Lôi Thừa Vũ lạnh nhạt đáp lại “Người từng nói như vậy về Triệu thị.”

Hắn chính là nhắc tới Triệu Uyển Nhi, sau khi âm mưu tạo phản bất thành, Triệu thừa tướng bị xử trảm, gia quyến bị đày ra biên ải khổ sai, mà Triệu Uyển Nhi trong lãnh cung cũng được ban cho cái chết.

Lời nói của hắn khiến cho thái hậu nhất thời á khẩu không nói được gì, mà Lý chiêu nghi càng bối rối. Xem ra trong mắt hắn, chỉ có mình ái hậu, những nữ nhân khác đều khiến cho hắn ghét bỏ.

Nhưng trong mắt nàng, vẫn không thể nào rời bỏ hình ảnh nam tử một thân hoàng bào cao cao tại thượng, ngũ quan tinh xảo như điêu khắc, một đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy khiến cho nàng mê muội.

Thái hậu chợt nhớ ra điều gì, hi vọng vừa bị dập tắt nhen nhóm lại “Hoàng nhi, Lý chiêu nghi là do đích thân hoàng hậu tiến cử.”

Lời vừa dứt, bóng dáng Lôi Thừa Vũ liền cứng đờ.

Thái hậu tiếp tục châm ngòi thổi gió “Vậy tối nay để chiêu nghi ở lại đây, có được không?”

Thái hậu vốn là không có nhiều hi vọng, bà biết tính cách Lôi Thừa Vũ xưa nay cố chấp.

“Được.” Hắn bình thản trả lời, dường như không suy nghĩ nhiều mà nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mộ Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Lý Chiêu Nghi Được Sủng

Sáng hôm sau.

Hạ nhân vào trong tẩm cung thu dọn, thấy được một vết hồng tươi trên tấm nệm, liền vội vàng đi bẩm báo với thái hậu.

“Chiêu nghi đã được sủng ái? Ha ha, tốt quá rồi!”

Cung nữ không quên xu nịnh

“Chúc mừng thái hậu, chúc mừng chiêu nghi!”

“Tốt lắm, để xem Doãn thị kia còn dám ngạo mạn nữa không!”

Trái ngược với vẻ hoan hỉ của thái hậu, Lý Huệ lại có vẻ thất thần, nàng gương gao nở nụ cười che đi tâm trạng buồn bã.

Thái hậu thân mật nắm lấy tay nàng “Lý Huệ, nếu như ngươi hoài thai, ta nhất định sẽ để hoàng thượng tấn phong ngươi làm phi!”

“Tạ ơn thái hậu.” Lý Huệ nhẹ nhàng đáp, những lời này làm cho tâm trạng của nàng càng chùng xuống, nàng biết ngày đó quá xa vời, có lẽ sẽ không bao giờ đến.

Cung Vĩnh Thụy.

Ninh Nhục Đình ngồi trên ghế, gương mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc, nàng cứ thế nhìn ra ngoài cửa, vô hồn như một pho tượng.

“Nương nương, người đừng thương tâm, có lẽ là hiểu lầm, Tiểu Thanh bây giờ sẽ đi hỏi lại!” Tiểu Thanh nhìn thấy bộ dáng của nương nương như vậy, nàng cũng rất đau lòng.

“Không!” Giọng nói của Ninh Nhục Đình khàn khàn, nghẹn lại, nước mắt nàng không kìm được nữa mà rơi xuống.” Ngươi quên rồi sao? Như vậy, mới là chuyện tốt.” Đã có một nữ nhân khác bước vào trong tim hắn, liệu có phải nàng rời đi rồi, hắn sẽ bớt đau lòng? Rồi một năm, hai năm qua đi, hắn sẽ hoàn toàn lãng quên nàng?

“Nương nương...”

Lôi Dật ở trong nôi ngơ ngác nhìn mẫu thân mình, bé chưa bao giờ nhìn thấy mẹ khóc. Dù còn nhỏ, nhưng dường như bé cũng hiểu được tâm trạng mẫu thân, cái miệng nhỏ a a lên mấy tiếng, hai bàn tay đưa lên quơ quơ, muốn được mẫu thân bế lên.

Ninh Nhục Đình gạt nước mắt, ôm Lôi Dật vào trong lòng, nàng âu yếm hôn lên hai má con, cọ cọ trán lên trán con, dịu dàng thủ thi “Dật nhi, con hãy

nhìn mẫu thân cho thật kỹ, ghi nhớ gương mặt của ta...”

Lôi Dật lại a a lên mấy tiếng, đôi mắt sáng mở to, hai bàn tay mềm mại nhỏ nhắn áp lên gương mặt đầm nước mắt của Ninh Nhược Đình.

“Con nhất định không được quên mẫu thân...”

Đây là kết tinh tình yêu của nàng và hấn, là sinh linh nàng hoài thai chín tháng mười ngày, trải qua bao nhiêu khó khăn mới có thể sinh hạ bình an, rồi bỏ bé, cũng giống như lấy đi của nàng một phần máu thịt, đau đớn vô cùng.

Lý Huệ rời cung Trường Thọ trở lại Ninh Vân các, bước chân nặng nề như đeo chì, nàng nhớ lại mọi việc đêm hôm qua.

“Ngươi! Rót rượu cho trẫm!” Lôi Thừa Vũ nhắc chén lên uống cạn, ra hiệu cho Lý Huệ lại gần.

Lý Huệ cố ý ăn mặc đẹp, lại trang điểm tỉ mỉ hơn mọi ngày, chuẩn bị kĩ lưỡng mới đến tẩm cung của hấn. Nhưng nàng vừa đến, Lôi Thừa Vũ đã say rồi, hấn cơ hồ không nhận ra nàng là ai nữa.

“Hoàng thượng, người đừng uống nữa!” Nàng cẩn trọng giữ lấy cánh tay hấn, muốn lấy chén đặt xuống.”

“Buông!” Lôi Thừa Vũ hung bạo xô nàng ra, khiến cho Lý Huệ ngã xuống đất. Nàng hoảng sợ nhìn gương mặt tức giận của hấn, lại chặt vật từ trên mặt đất đứng lên.

“Hoàng thượng xin bớt giận, là thần thiếp đáng trách.” Giọng nói nàng nhỏ nhẹ mềm mỏng, khiến cho người ta xót thương.

“Nhược Đình, nàng giỏi lắm, hấn lại rót thêm một chén “Rất tốt, rất tốt!” Lôi Thừa Vũ dường như đang độc thoại, lại như nói chuyện với một người trong tưởng tượng.

Lý Huệ ngẩn ngơ, Nhược Đình là ai?

“Nàng tự mình tuyển tú nữ, còn tự tiến cử người đến, giỏi lắm!”

Câu nói tiếp theo của hấn đã giúp nàng hiểu ra, Nhược Đình, là cách hoàng thượng gọi hoàng hậu hấn sủng ái nhất. Hai người tình nồng ý mật như vậy, còn có chỗ cho nàng chen vào sao?

Lôi Thừa Vũ bất ngờ đứng dậy, khiến cho Lý Huệ giật mình, nàng chợt nghĩ rằng, nhân lúc hấn say, chỉ bằng nàng tận dụng cơ hội này?

Lý Huệ lại gần Lôi Thừa Vũ, cánh tay vòng qua hông hấn, dìu hấn đến bên giường, để hấn tựa vào thành giường, hai cánh tay trắng nõn vươn ra, muốn thay hấn cởi ngoại bào.

Ai ngờ, Lôi Thừa Vũ vốn đang mê mang, lại đột nhiên thanh tỉnh lại, ánh mắt mơ hồ trở lại về lãnh tỉnh như thường, khiến đôi tay của Lý Huệ ngừng lại, hấn ý trong mắt hấn khiến nàng run rẩy.

“Cút!” Một từ duy nhất, lãnh khốc, vô cảm.

Lý Huệ rút tay lại, nàng bật khóc mà quỳ xuống.

“Thần thiếp không biết đã làm sai điều gì, khiến cho hoàng thượng tức giận?”

Lôi Thừa Vũ chợt im lặng, lạnh lùng nhìn xuống nữ tử phía đang quỳ trước mặt, hấn lạnh lùng ra lệnh “Đứng lên.”

Lý Huệ lao đảo đứng dậy, đầu cúi gằm.

“Ngươi nhìn cho rõ.” Lôi Thừa Vũ dùng chủy thủ cắt một đường mảnh trên ngón cái, máu tươi rỉ ra, hấn nhanh tay quệt xuống nệm một vết máu đỏ.

“Thần thiếp đã hiểu, xin người yên tâm.” Lý Huệ rũ mi mắt, nhẹ nhàng đáp lại.

“Trẫm không muốn nhìn thấy ngươi nữa, đi đi.”

Lôi Thừa Vũ ngồi trong thư phòng, tâm trạng vô cùng nặng nề. Hấn những tưởng Nhược Đình sẽ chạy ngay tới mà chất vấn hấn, hấn chỉ chờ có thể, rồi hấn sẽ nói cho nàng biết sự thật, để nàng hiểu được, trong lòng hấn chỉ có mình nàng, tuyệt đối không dung nạp bất kỳ ai khác.

Nhưng không, nàng vẫn coi như không có chuyện gì xảy ra. Nàng không hề đến gặp hấn.

Từ ngày đó, đêm nào Lý chiêu nghi cũng được triệu tới tẩm cung, nhưng không ai biết rằng, Lý Huệ chỉ có thể ở một bên nhìn hấn rót hết chén này tới chén khác.

Thái hậu tâm trạng rất tốt, sai thái y viện đưa thuốc bổ đến cho Lý Huệ, mong nàng có thể sớm mang thai. Lý Huệ nhận lấy, cũng không biết làm gì với số thuốc này, thì đúng lúc ấy, hoàng hậu cũng sai người đem thuốc bổ tới.

Tối hôm đó, tắm cung của hoàng thượng.

Lý Chiêu Nghi không dám lại gần hắn, chỉ dám đứng ở sau lưng, hắn lại đột ngột xoay người lại, lên tiếng.

“Nàng mang thuốc bỏ tới cho người?”

Lý Chiêu Nghi nhất thời không hiểu ý hắn.

“Hoàng hậu?”

Nàng nhớ ra chuyện lúc sáng, rụt rè gật đầu.

“Thật là có lòng...” Lôi Thừa Vũ ngà ngà say, lao đảo đứng dậy, mở cửa bước ra ngoài.

Lý Huệ ở đằng sau nhìn theo, trong lòng hắn chỉ có hoàng hậu nương nương, vì sao hai người lại phải làm khổ nhau như vậy? Nàng sẽ không có được chút cảm tình của hắn, trừ phi...

Trở thành một người giống như Doãn hoàng hậu vậy.

Hắn đến, chính là cung Vĩnh Thụy.

Ninh Nhưộc Đình đang nằm trên giường, không ngủ được, đột nhiên nghe cánh cửa “cạch” một tiếng, nàng vội ngồi dậy, dựa vào ánh nến mờ mờ mà nhìn, nhận ra một bóng dáng quen thuộc.

Trong lòng nàng là những cảm xúc phức tạp đan xen, vừa vui mừng vì lại nhìn thấy hắn, lại vừa đau lòng, nhưng rõ ràng là, đau lòng nhiều hơn.

Lôi Thừa Vũ thoáng cái đến bên giường, cả thân hình nặng nề đổ ập xuống, ôm choàng lấy Ninh Nhưộc Đình, mùi rượu nồng lập tức xông vào cánh mũi nàng.

Không phải hắn đã triệu Chiêu Nghi đến tắm cung rồi? Sao hắn lại ở đây?

“Nhưộc Đình...”

“Làm sao chàng uống nhiều rượu như vậy?” Nàng cố gắng dìu hắn nằm lên giường, muốn gọi người sắc canh giải rượu cho hắn, vừa mới đứng dậy, cổ tay đã bị nắm chặt, Lôi Thừa Vũ dùng sức kéo nàng vào trong lòng.

“Tại sao nàng phải đẩy ta ra xa?” Giọng nói của hắn khàn khàn vì men say, thanh âm nhỏ dần, mi mắt từ từ khép lại.

Hắn đã ngủ, cánh tay vẫn nặng nề ôm lấy thân mình nhỏ bé của nàng.

Ninh Nhưộc Đình nằm trong lòng hắn, nàng đưa tay lên, run run chạm vào mặt hắn, ngón tay thon dài tỉ mỉ lướt theo từng đường nét tinh xảo trên gương mặt hoàn mỹ, rất mực nghiêm cẩn, nàng muốn ghi tạc gương mặt này vào trong tâm trí, vĩnh viễn không bao giờ quên đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Rời Cung

Sáng hôm sau.

Lôi Thừa Vũ mở mắt, đầu óc có chút choáng váng, Lý Huệ thấy hắn tỉnh, vội vàng đem canh giải rượu dâng lên.

Hắn đứng dậy, cứ thế đi qua nàng, không có ý định nhận lấy bát canh.

Hắn mở cửa, nhìn thấy Vương Hàm bên ngoài, liền hỏi “Đêm qua có phải ta ra ngoài không?”

“Vâng, người uống say... không phân biệt được lối đi... hoàng hậu nương nương gọi nô tài tới đưa hoàng thượng về.” Vương Hàm thành thực thuật lại.

Vậy là hắn không nhớ làm, đêm qua hắn thật sự đã tới chỗ nàng, nhưng nàng lại cho người đưa hắn về? Nàng giận hắn chuyện Lý Chiêu Nghi? Hay một mực muốn đẩy hắn đến bên người khác, còn nàng, thì làm một hoàng hậu bao dung độ lượng được người người ca tụng?

“Đến Cung Vĩnh Thụy!” Lôi Thừa Vũ tức giận quát lên, lập tức đi tìm Ninh Nhưộc Đình.

Đến nơi, cánh cửa cung Vĩnh Thụy vẫn còn đóng, dường như nàng chưa tỉnh giấc, hần hung hăng mở cửa đi vào.

“Nhược Đình!”

Bên trong, chỉ có Lôi Dật nằm trong nôi bị tiếng động đánh thức, liền lớn tiếng khóc lên, không hề có bóng dáng Ninh Nhược Đình.

“Hoàng hậu đâu?”

Gương mặt Tiểu Thanh tái mét, lắp bắp nói “Hoàng hậu vẫn chưa rời khỏi phòng...”

Thực ra, ngay đêm qua sau khi hoàng thượng rời đi, hoàng hậu đã không còn ở đây rồi, nàng vẫn luôn túc trực bên ngoài, nếu như tiểu hoàng tử khóc, sẽ lập tức chạy vào.

“Người nói cái gì?” Lôi Thừa Vũ nghĩ đến nàng bị bắt cóc giống như lần đi Thanh Lâm tự cầu phúc, trong lòng liền hoảng sợ. “Lý Đăng, huy động toàn bộ Ngự lâm đi tìm nàng. Gọi Trình tướng quân đi tìm người trong thành!” Văn Giản đã xin nghỉ phép nghỉ dưỡng bệnh, Trình tướng quân liền tạm thời thay thế hắn.

Kết quả từ sáng tới đêm khuya, quân lính đem trong cung ngoài cung toàn bộ lật tung lên, không hề có tung tích của hoàng hậu.

Bên ngoài kinh thành một trăm dặm.

Một nam tử và một nữ tử dung mạo tầm thường khí chất phi thường, từ trên ngựa leo xuống, để tiểu nhị buộc ngựa, lần lượt tiến vào trong khách điếm.

“Văn huynh, đa tạ huynh đã đi cùng ta.”

“Ninh cô nương, cô không cần khách sáo. Cô đang ở trong thân thể của Ninh Nhi, ta không cho phép cô thương tổn nàng.” Văn Giản đặt kiếm xuống bàn, chậm rãi nói.

Ninh Nhược Đình đáp lại “Ta biết, dù sao vẫn cảm ơn huynh.”

“Ăn tối nhanh một chút, sau đó chúng ta phải đi ngay, nhanh chóng tới hội họp với sư phụ và sư bá của ta.”

Hai người ăn cơm xong, cũng không nghỉ ngơi mà đi ngay.

Trải qua một ngày đường đi liên tục nữa, mới đến bến cảng, lúc này Ninh Nhược Đình đã mệt mỏi không chịu nổi, đợi đến khi lên thuyền, mới được nghỉ ngơi một chút.

Mà lúc này trong cung, tình hình vô cùng hỗn loạn, Đại lý tự đã nhận lệnh tra xét tất cả cung nhân trong hai ngày, một người cũng không bỏ sót. Tra xét được nửa số, vẫn không có chút tin tức của hoàng hậu.

Trong cung, cũng chỉ có Tiểu Thanh biết chuyện, nàng cũng muốn theo bồi nương nương, nhưng tiểu hoàng tử cần có nàng chăm sóc. Ngay cả Đại vương phi Văn Thiên Nguyệt- muội muội của Văn Giản cũng không biết chuyện, Văn Giản lo nàng sẽ nói cho Lôi Thừa Văn biết.

Lôi Thừa Vũ hai ngày không thượng triều, cả ngày chỉ ở trong cung Vĩnh Thụy với Lôi Dật, ngoài ra còn đến Đại lý tự quan sát thăm vấn.

Một con người bằng xương bằng thịt, không lý nào biến mất vô tung vô ảnh như vậy được! Lôi Thừa Vũ lo lắng muốn điên rồi! Nếu nàng bị bắt cóc, thù kẻ bắt nàng hẳn là muốn gây sức ép với hắn, nếu như vậy thì phải liên lạc với hắn trao đổi điều kiện, nhưng đáng này, lại bất âm vô tín.

“Hoàng thượng, tìm được cái này trong hộp trang sức của nương nương!”

Tiểu Thanh thấy bộ dáng nổi điên của hắn hôm trước, liền do dự bây giờ mới đưa ra bức thư Ninh Nhược Đình để lại.

Nàng...nàng là cố ý bỏ đi!

“Lý Đăng, người đi Đồ Châu tìm nàng!” Lôi Thừa Vũ cho rằng nàng sẽ trở về nhà cha mẹ đẻ.

Mà lúc này, ở trên thuyền.

Lúc này đã là xế chiều, người đi Cửu Thiên đại lục không nhiều lắm, trong phòng khoảng mười mấy người, Ninh Nhược Đình và Văn Giản cũng ngồi ở trong phòng, duy trì trầm mặc.

Nàng lần này rời đi, là muốn tận dụng thời gian tìm kiếm Linh Y thảo. Ninh Nhược Đình đã sớm chuẩn bị kỹ càng, nhờ Văn Giản bán đi một ít đồ trang sức, cộng với bổng lộc toàn bộ đổi thành chi phiếu, cộng với một ít bạc vụn.

Ngoài ra, nàng cũng chỉ đem theo túi thơm uyên ương, và trâm hồng ngọc mà Lôi Thừa Vũ tặng.

Trời dần dần tối, Ninh Nhược Đình quá mệt mỏi thiếp đi, đầu tựa lên cửa sổ. Gương mặt đã tháo bỏ dịch dung rồi, lúc này được ánh trăng sáng bao phủ, nghiêng nghiêng trên khung cửa, toát lên vẻ đẹp lạ kỳ.

Văn Giản điểm huyết ngừ của nàng, cẩn thận vòng tay ra sau gáy Ninh Nhực Đình, để nàng tựa lên vai mình mà ngủ.

Lúc này, hãy xem như nàng là Ninh Nhi đi.

Sáng hôm sau, Ninh Nhực Đình mở mắt, phát hiện mình đang tựa lên khung cửa sổ, cả người có chút mỏi.

“Không đến nửa canh giờ nữa, chúng ta sẽ cập cảng của Cửu Thiên.” Giọng nói của Văn Giản vang lên bên cạnh.

Nàng ứng thanh một tiếng, tỏ ý đã biết, tự mình dùng một ít nước uống thấm vào khăn dùng lau mặt, cả người liền tỉnh táo trở lại.

Không lâu lắm, thuyền đã cập bến, mọi người lần lượt xuống thuyền, Ninh Nhực Đình và Văn Giản ngay lập tức đi mua hai con ngựa, cùng nhau đến Tinh Mộ quốc.

Cửu Thiên đại lục có bốn nước Nguyên Lăng, Tinh Mộ, Tây Lĩnh và Diên Hải, điểm dừng chân đầu tiên của hai người Văn Giản và Ninh Nhực Đình là Nguyên Lăng.

Thời điểm bọn họ tới, hoàng cung Nguyên Lăng đang cử hành đại hôn cho thái tử Lăng Minh Duật. Nghe nói thái tử cũng là người tài năng biết đem sức mình giúp đỡ dân chúng, được dân tin yêu, cho nên hôn sự của thái tử, toàn thành cũng chìm trong không khí náo nhiệt, trên đường nghe thấy trẻ con hát đồng dao ca ngợi đức độ của thái tử và tài mạo của thái tử phi Diên Tâm.

Nàng còn nhớ, khi còn ở Khang quốc, đôi khi Tiểu Thanh nghe được những câu ca đồng dao ca ngợi Thừa Vũ và nàng, cũng đem vào trong cung vui vẻ hát cho nàng nghe.

Không biết hẳn bây giờ thế nào?

Hắn đã đáp ứng nàng, đợi sau khi từ Hoàng Hạc thành trở về, hai người sẽ cùng xuất cung du sơn ngoạn thủy một lần, cuối cùng lại không thực hiện được.

Gần nửa tháng sau, hai người đã tới kinh đô Tinh Mộ quốc.

Xét về thời gian mà nói, hai người Mộ lão và Phương lão đã rời cung đi gần một tháng, việc tìm Linh Y thảo dù thành hay là bại, họ cũng phải trở về rồi. Hơn nữa, Ninh Nhực Đình và Văn Giản không nắm rõ tình hình ở U Minh cốc, cũng không thể đến đó tìm đám người Mộ lão được, chỉ có thể ở kinh thành Tinh Mộ quốc nghe ngóng tin tức từ Hiến vương phủ.

Hiên vương gia và Hiến vương phi vẫn chưa trở về, họ cũng chỉ còn cách chờ đợi.

Ninh Nhực Đình mặc váy dài màu vàng nhạt, mái tóc vấn cao dùng trăm hồng ngọc cài lên, toàn thân toát lên vẻ đẹp dịu dàng nhu nhực, nàng đi đằng trước ra khỏi khách điểm, theo sau là Văn Giản vẫn luôn luôn không rời nửa bước.

Ninh Nhực Đình đi xuống khu chợ, đơn giản đi dạo một chút giải khuây, nếu chỉ ở trong phòng, nàng quả thực sẽ bị nổi mụn nhọt nhớ dày vò chết mất.

Đang đi, trên đường xuất hiện một cỗ kiệu lớn, dừng trước mặt nàng, trên xe, một nam tử dung mạo ưa nhìn đi xuống, chắn trước mặt nàng.

“Cô nương này từ đâu tới đây? Thật là xinh đẹp!”

Giọng nói của hắn thô bỉ cực kì, trong lòng nàng âm thầm phỉ nhổ, nếu không phải e ngại thân thế hắn ta, nàng đã mắng hắn rồi. Không ngờ nàng lại gặp tình huống giống Băng Tuyền.

Hắn vừa xuất hiện, người dân hai bên lập tức tránh xa, xem ra là, thân phận hắn ta không nhỏ, hơn nữa đã trêu hoa ghẹo nguyệt thành thói.

Tên nam nhân kia đưa tay muốn nâng cầm nàng, ngay ngón tay hắn liền xuất hiện một lưỡi kiếm sắc bén, ngón tay bị cứa một đường, hắn ta liền hét lên “A! Đau chết bản hoàng tử rồi!”

Nghe tiếng thét giống như lợn bị chọc tiết của hắn, Ninh Nhực Đình rất muốn cười lớn lên, nhưng nghe ba chữ “bản hoàng tử”, nàng lại cảm thấy không xong rồi.

Văn Giản vừa thu kiếm lại, nghe thấy lời nói của tên kia, lòng mày hơi chau lại, sau đó lập tức dẫn ra. Lệnh bài Tà tướng hắn vẫn mang theo, không tin hoàng thất Tinh Mộ dám nặng tay với hắn. Chưa kể, người tên hoàng tử ngu ngốc kia phi lễ, chính là đương kim hoàng hậu Đại Khang, chưa truy cứu việc này đã để cho hắn mặt mũi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Ở Lại Tinh Mộ

”Bát đệ, đệ quá lộng hành rồi!”

Đằng sau tên hoàng tử kia, vang lên một giọng nói trầm thấp hữu lực, một nam tử cao lớn tiến đến đằng sau, tóm cổ áo hắn ta, hắn hoảng sợ quay lại “Thất, thất huynh...”

Một nữ tử phong hoa tuyết đại tiến lên, vẻ mặt chán ghét nhét một viên thuốc vào miệng hắn, mắng “Ngu ngốc!”

“Thất tẩu, cái gì vậy?” Bát hoàng tử hốt hoảng muốn nhổ viên thuốc ra, nhưng lại bị nam tử bóp cổ họng, buộc hắn nuốt xuống.

“Cũng không có gì, chỉ làm cho toàn thân ngươi ngứa ngáy suốt một ngày thôi.” Nữ tử kia thân nhiên nói, bắt ép bát hoàng tử lên kiệu đưa về phủ.

“Nương nương?” Mộ lão nhận ra Ninh Nhựt Đình, liền từ trong đám người tiến lên.

“Nương nương, Giản nhi, sao hai người lại ở đây?”

“Chuyện nói ra thì dài lắm, hai vị đây có phải là Hiến vương gia và Hiến vương phi?”

“Đúng là chúng ta.” Lãnh Vân Hiến đáp lại. “Hai vị đây là?”

“Vương gia, đây là hoàng hậu của Đại Khang, cùng với đồ nhi của ta.” Phương lão một bên thay hai người Ninh Nhựt Đình và Văn Giản trả lời.

“Hoàng hậu nương nương, bát đệ của ta lỡ mạng đắc tội, nương nương bỏ quá cho!” Lãnh Vân Hiến thực sự vì bát hoàng tử này mà hổ thẹn, hoàng thất lại có một kẻ như vậy, đúng là mất hết mặt mũi.

“Mọi người trước về vương phủ, nói chuyện ở đây không tiện.” Mộ Hoa Ảnh lên tiếng, mọi người đều cho là phải, liền một đường trở về vương phủ.

“Tỷ tỷ cũng là xuyên qua phải không?” Mộ Hoa Ảnh cũng đã nghe Mộ Ki kể về người giống như mình, liền cùng với Ninh Nhựt Đình trò chuyện, lại toàn những chuyện mà đám người Lãnh Vân Hiến không hiểu.

“Hoa Nhi, nói chính sự trước!” Lãnh Vân Hiến hắng giọng.

“Phải rồi, mọi người có tìm được Linh Y thảo không?” Ninh Nhựt Đình lo lắng hỏi.

“Không có thấy.” Mộ Hoa Ảnh lắc đầu tiếc nuối. “Ở đó thật là có gốc của Linh Y thảo, nhưng loài này mất đến mấy chục năm mới trưởng thành, cũng chỉ sinh trưởng ở thánh địa. Sắp tới, chúng ta sẽ đi thánh địa của Nguyên Lăng xem thử.”

“Thì ra là như vậy. Mọi chuyện ta đều trông cậy Hiến vương phi.”

“Gọi ta Hoa Ảnh là được rồi.”

“Hoa Ảnh, ta muốn hỏi một chuyện, cô vì sao mà xuyên tới đây?”

Mộ Hoa Ảnh nhớ lại chuyện cũ, giọng nói buồn buồn “Tôi lúc đó bị u não, phẫu thuật không thành công...”

“Còn tôi, là bị tai nạn... nhưng không lâu nữa, tôi sẽ phải trở lại.”

“Còn có chuyện trở lại?” Mộ Hoa Ảnh giật mình, Lãnh Vân Hiến cũng có chút khản trương. Hoa Nhi mà biến mất, thì hắn phải làm sao đây?

Những người ở đây đều biết chuyện xuyên qua, Ninh Nhựt Đình liền đem mọi chuyện thuật lại, bao gồm cả chuyện mình từ nay không trở lại hoàng cung nữa.

“Như vậy, cô ở lại Tinh Mộ quốc đi. Tôi giúp cô ở kinh thành mở hiệu buôn bán gì đó là được.”

Cứ như thế, hai tuần sau, Ninh Nhựt Đình ở kinh thành Tinh

Mộ mở một tiệm bán vải vóc y phục.

Đùng đùng đoàng đoàng!

Tiếng pháo nổ vang lên rộn ràng, cửa tiệm được khai trương, người làm chạy ra chạy vào tất bật, mọi vải người do Ninh Nhựt Đình tuyển từ bên ngoài, số còn lại là Mộ Hoa Ảnh đưa hạ nhân trong vương phủ đến giúp đỡ.

Cửa tiệm không lớn lắm, chính là có hai vị đại mỹ nhân ở trong tiệm, khách nhân tới là nam nhân còn nhiều hơn nữ nhân, Mộ Hoa Ảnh liền nhân cơ hội hét giá mỗi tấm vải cao hơn mấy chục lượng, cũng không ai ca thán gì, coi như là được nhìn mỹ nhân một cái, cũng đáng. Có vài cô nương đến, mua vài vóc, thỉnh thoảng lại lên nhìn Văn Giản mặt lạnh như tiền một cái, cười thẹn thùng, Ninh Nhựt Đình cũng không nương tay mà thu thêm bạc.

Ngày đầu tiên vô cùng bận rộn, Ninh Nhượng Đình bận đến tối tắm mặt mũi.

Nàng chợt nhận ra, từ khi đến đây, nàng đã thay đổi. Sống trong hoàng cung, nàng dần dần bớt đi tính cách tùy hứng, trở nên trầm ổn bình tĩnh hơn, không còn là tú nữ vô tư hành xử tùy tiện như xưa nữa, mà đã biết tính toán xoay sở.

Hoàng cung Đại Khang.

“Nàng ta dám trốn khỏi hoàng cung, tội này thật không thể tha, nhưng hoàng nhi, trước khi bắt nàng về quy án, con cũng phải sắc phong tước vị hoàng hậu, chấp chương chuyện nội cung.”

“Hoàng thượng, thái hậu nói phải.”

“Thái hậu nói có lý, thưa hoàng thượng.”

Lôi Thừa Vũ chau mày, vỗ án một tiếng, lạnh giọng quát “Các người muốn thay trăm quyết định chuyện hậu cung sao?”

“Chúng thần không dám, nhưng...”

“Nếu ai còn muốn nhắc đến chuyện này, thì từ nay không cần lên triều nữa.”

Lôi Thừa Vũ rời ngự thư phòng, về cung Vĩnh Thụy. Lôi Dật lúc này đã biết bỏ rồi, lúc Lôi Thừa Vũ đến, Lôi Ngọc Âm, Thiên Nguyệt và Tiểu Thanh đều đang ở trong phòng. Lôi Dật thì đang bò trên tấm thảm dạ.

Lôi Thừa Vũ đi vào, bế bổng Lôi Dật lên, bé phấn khích a a lên mấy tiếng, ôm lấy cổ phụ thân.

Lôi Ngọc Âm xót xa nhìn nhị huynh đã gầy đi nhiều lắm, nàng nắm lấy tay áo hắn “Nhị huynh, ngồi xuống đây.”

Lôi Thừa Vũ ngồi xuống, đặt Lôi Dật lên trên đùi, trò chuyện với con trai.

“Haiz...” Lôi Ngọc Âm thở dài, làm sao nhị tẩu lại đột nhiên nói chán ghét cuộc sống trong cung mà bỏ đi chứ? Ở đây có trượng phu, có nhi tử của tẩu ấy, tẩu ấy có thể đi đâu?

Hơn nữa, tẩu ấy một thân một mình, lại không có võ công, làm sao có thể vô tung vô ảnh rời đi? Về điểm này, hoàng huynh đã nghi ngờ Văn tướng quân giúp hoàng tẩu, vì cùng thời gian đó Văn tướng quân xin nghỉ dưỡng bệnh, mà bây giờ không ai tìm thấy Văn tướng quân.

Nhưng nói như vậy, không phải là hoàng tẩu và Văn Giản có gian tình? Vô lý, hết sức vô lý!

Gần hai tháng nay, hoàng huynh vẫn cho người đi tìm kiếm hoàng tẩu khắp nơi, bản thân huynh ấy cũng đích thân xuất cung, nhưng cái bóng của hoàng tẩu cũng không có thấy.

“Khụ...” Lôi Thừa Vũ đột nhiên ho khan mấy tiếng, mở bàn tay ra, lòng bàn tay toàn là máu tươi.

Tiểu Thanh nhìn thấy, hoảng sợ kêu “Đằng, chàng mau vào đây!”

Lý Đằng nghe tiếng của thê tử, hần vội vã xông vào, nhìn thấy máu trong lòng bàn tay Lôi Thừa Vũ, hần vội giúp Lôi Thừa Vũ thuận khí, hô hấp của Lôi Thừa Vũ dần ổn định lại, mớ tóc từ trong ngực áo ra một bình sứ nhỏ, hần đổ ra một viên thuốc màu đen, cho vào trong miệng nuốt xuống.

Đây là thuốc Mộ lão đưa cho hần, giúp cho thân thể hần cầm cự đến khi luyện thành Linh Tiên đan. Nhưng thuốc này đang dần dần mất đi công hiệu, khoảng cách giữa những lần phải uống thuốc càng ngày càng rút ngắn.

Lôi Ngọc Âm đã lo lắng tới mức khóc lên, Thiên Nguyệt liền ôm vai nàng “Công chúa, người đang mang thai, không nên xúc động!”

“Đúng vậy, công chúa đừng khóc.” Tiểu Thanh ở một bên cũng lo lắng.

“Âm Nhi, ta không sao.” Lôi Thừa Vũ dịu giọng trấn an.

“Nhị huynh, huynh không được uống rượu nữa, thân thể đã không tốt...”

Một lời này của nàng khiến cho tất cả mọi người giật mình, kể cả Lôi Thừa Vũ. Hần xưa nay không thích uống rượu, nhưng từ ngày xảy ra xích mích với hoàng hậu, đã uống rất nhiều, uống đến say khướt, ai cũng không can nỏi.

“Được, huynh không uống nữa.”

“Hoàng thượng, Mộ thái phó vừa rồi chuyển tin về, nói họ đi Diên Hải không có kết quả” Lý Đằng thực sự thất vọng “Sắp tới bọn họ sẽ đi thánh địa của Nguyên Lăng, chỉ cần tìm được Linh Y thảo...”

Lôi Thừa Vũ chợt cảm thấy có tia sáng loé lên trong tâm trí.

“ Sur phụ đang ở đâu?”

“ Hồi hoàng thượng, Mộ thái phó và Phương tiên sinh đều đang ở kinh thành Tinh Mộ quốc.”

“ Người chuẩn bị đi, ba ngày sau chúng ta đi Tinh Mộ!”

“ Hoàng thượng, tại sao người...” Lý Đăng chợt hiểu ra “ Có thể hoàng hậu nương nương đang ở đó?”

“ Đúng vậy!” Lôi Thừa Vũ có một tia hi vọng, tâm trạng liền phấn chấn lên. “ Trước đây nàng từng đề cập với ta, muốn đi tìm Linh Y thảo, nhưng ta không đồng ý. Hơn nữa lần này Văn Giản cũng biến mất, khả năng cao nhất là họ đã đến chỗ sư phụ và Phương tiên sinh.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mộ Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Đi Nguyên Lăng Quốc

Ở hậu viện của tiệm vải, chính là đây phòng nghỉ dành cho chương quỹ và người làm, phía Tây là kho hàng và phòng nhuộm vải, Ninh Nhượng Đình ở trong phòng cùng với vài người nữa, cùng nhau xem xét cách tạo ra màu sắc mới.

Xong việc ở phòng nhuộm, nàng lại về phòng riêng vẽ hoa văn cho hạ nhân thêu lên y phục, đây cũng là điểm khiến cho tiệm vải này thu hút khách nhân, bởi hoa văn ở đây độc đáo mới lạ, không đâu có được. Ninh Nhượng Đình bây giờ không còn là thành viên hoàng thất cao cao tại thượng như trước nữa, mà bận rộn làm nhĩ chương quỹ của tiệm vải.

Sở dĩ gọi nhĩ chương quỹ, bởi đại chương quỹ chính là Mộ Hoa Ảnh, nàng muốn mượn danh nghĩa vương phủ để bảo vệ cho Ninh Nhượng Đình mới tới đây buôn bán, mặt khác, Ninh Nhượng Đình bây giờ đang lấy danh nghĩa đường muội của Mộ Hoa Ảnh.

“ Nhĩ chương quỹ, tín sử* của vương phủ đưa thư tới!”

Ninh Nhượng Đình vươn ra bàn tay trắng nõn, cầm lấy bức thư, ra hiệu cho hạ nhân vừa rồi đi ra ngoài, nàng xé mở phong thư, hướng về phía ánh sáng đọc.

“ Nhượng Đình, chúng ta đã có tin tức ở Nguyên Lăng, ngày mai sẽ xuất phát ngay, bản thân ta nghĩ tỷ không nên đi, bởi có quá nhiều nguy hiểm, nhưng ta biết tỷ cũng rất lo lắng nòng lòng, cho nên viết thư này hỏi ý của tỷ, tỷ có muốn đi Nguyên Lăng cùng chúng ta không?”

Ninh Nhượng Đình đọc xong, lập tức đi chuẩn bị đồ đạc, chuẩn bị một ít ngân phiếu, sáng sớm ngày hôm sau nàng đã cùng đoàn người Mộ Hoa Ảnh hội họp, cùng đi Nguyên Lăng.

Mà lúc này, Lôi Thừa Vũ và cũng đã đến phụ cận kinh thành Tinh Mộ rồi.

Hắn vào trong thành, liền trước tới một khách điểm, bây giờ đến Hiến vương phủ không tiện, nếu như không có thân phận đặc thù, cư nhiên không được phép tiến vương phủ. Nếu như mượn thân phận của bọn hắn, không cần nói là hoàng đế, chỉ cần là người Đại Khang vô duyên vô cớ đến báỉ phỏng, sẽ sinh ra những hiểu lầm tổn hại đến Hiến vương gia.

Trong tửu lâu dưới lầu, có một nam tử ngân y dung mạo bất phàm, khí chất cao quý lãnh tĩnh, xung quanh hắn là vài nam nhân khác, cũng khí chất hơn người, bao quang hắn giống như sao vậy quanh trăng.

Đoàn người Lôi Thừa Vũ ngồi ở trong tửu lâu phía dưới khách điểm, lại nghe thấy những chuyện trà dư tửu hậu.

“ Người đã đến tiệm vải mới mở phía Đông thành chưa?”

“ Chưa có dịp, thế nào?”

“ Tiệm vải đó là do Hiến vương phi mở ra, ngày thường do đường muội của vương phi quản lý, rất nhiều hàng thượng phẩm, gần đây còn cung cấp vải cho hoàng thất sử dụng.” Nam nhân kia cười hi hi, lại tiếp “ Còn nữa, đường muội của vương phi là một trang tuyệt sắc giai nhân.”

“ Ta nhất định phải tới!”

“ Đi ngay đi.”

Hai nam tử bàn bên nói xong, liền đi ra khỏi cửa, Lôi Thừa Vũ dẫn đầu đứng dậy, theo sát phía sau.

“ Công tử, người đã nghe ra điểm khả nghi?”

“Người trong hoàng thất, nhất là địa vị cao như Hiền vương, hiếm khi tham gia vào việc kinh doanh, thế nhưng Hiền vương phi không sớm không muộn lại ngay lúc này mở tiệm vải, hơn nữa đích thân ra mặt, ta nghĩ có thể Nhượng Đình ở đó, nếu không, chúng ta có thể tìm hiểu mọi chút thông tin của vương phủ.” Lôi Thừa Vũ không nhanh không chậm đáp lời.

Lúc bọn họ tới tiệm vải, mới biết Hiền vương gia, Hiền vương phi và nhị chương quỹ đều rời đi rồi, không biết bao giờ mới trở lại.

Tĩnh Mộ và Nguyên Lăng gặp nhau, đoàn người Lãnh Vân Hiền đi trong bốn ngày, đã tới phụ cận thánh địa.

Riêng Ninh Nhượng Đình và Văn Giản tự mình tìm nơi gần đó nghỉ lại, còn Lãnh Vân Hiền, Mộ Hoa Ảnh cùng hai người Mộ lão và Phương lão tiến vào thánh địa Nguyên Lăng.

Trải qua ba ngày, hôm nay là ngày Mộ Hoa Ảnh hẹn sẽ trở về, Ninh Nhượng Đình ngồi bó gối bên cạnh cửa sổ, tùy tiện đọc sách, muốn chờ đến khi bọn họ trở lại.

Nàng lật vài trang sách, chữ được chữ không ngủ gật, quyển sách “bộ” một tiếng rơi xuống đất, Ninh Nhượng Đình gục đầu vào cửa sổ mà ngủ.

Văn Giản ở phòng bên nghe động, lo lắng chạy sang, hần bất đắc dĩ nhìn nàng bộ dáng mệt mỏi tựa vào cửa, chần chừ một lúc, liền ôm ngang nàng nhẹ nhàng đặt lên giường.

Ninh Nhượng Đình mơ mơ màng màng ngủ, mơ hồ cảm nhận mình nằm an ổn trên giường, liền yên tâm ngủ say, nàng mất ngủ đã quá nhiều đêm, quả thật vô cùng mệt mỏi.

“Nhượng Đình, Nhượng Đình?”

Văn Giản đang ngồi cạnh bàn nhắm mắt dưỡng thần, hần mở mắt ra, thanh âm này không sai là của Hiền vương phi.

Ninh Nhượng Đình mơ màng thức dậy, trời đã hừng sáng, nàng ngủ quên lúc nào?

Mộ Hoa Ảnh đẩy cửa bước vào “Mau lên, chúng ta phải rời đi ngay, hoàng đế Nguyên Lăng đã biết có người xâm nhập thánh địa!”

Ninh Nhượng Đình và Văn Giản vội cầm đồ đạc chạy ra ngoài, tất cả mọi người tung mình lên lưng ngựa, lao đi như bay.

“Mau đuổi theo!”

Đội kỵ binh hoàng gia đuổi theo ráo riết, bọn họ nhân mã không hề ít, có đến không dưới năm mươi binh lính tinh nhuệ, trong khi bọn họ trừ bỏ Ninh Nhượng Đình còn có năm người biết võ công, thật sự lạnh ít dữ nhiều.

Ninh Nhượng Đình ngồi ở trước ngực Văn Giản, gắt gao nắm lấy dây cương, nàng lo lắng bọn họ bị bắt được, dựa vào thân phận của họ sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng Linh Y thảo dù sao cũng thuộc về thánh địa, chắc chắn sẽ bị đoạt đi.

“Cung tiễn thủ, chuẩn bị!”

Viên tướng giơ bàn tay ra hiệu cho kỵ binh phía sau nhất tề lắp tên giương cung lên, chỉ cần ông ta ra lệnh, đoàn người Lãnh Vân Hiền sẽ bị bắn thành con nhím.

Tình thế lúc này vô cùng cấp bách.

Lãnh Vân Hiền đột nhiên quát lớn “Đi!”

Hần dứt lời, liền ôm Mộ Hoa Ảnh dùng khinh công phi thân lên trên không, phía sau là Mộ Kì, Phương lão và Văn Giản ôm theo Ninh Nhượng Đình lần lượt bỏ ngựa lại thi triển khinh công thoát đi.

Văn Giản ôm ngang lưng Ninh Nhượng Đình, cảm thấy có chút quá phận, nhưng lúc này không còn cách nào khác, còn Ninh Nhượng Đình lúc này cũng không còn tâm tư mà nghĩ đến việc này.

“Bắn!”

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, hàng loạt trường tên xé gió lao đến, bao vây sáu người bọn họ, thoáng nhìn thấy mưa tên tập kích đến, cơ hồ một đường lui cũng không có.

Mấy người ra sức múa kiếm cản tên, nhưng vẫn không tránh thoát được toàn bộ.

“A!” Ninh Nhượng Đình bị một mũi tên sắc bén sượt qua đầu vai, máu tươi bắn ra, nàng không nhận được mà kêu lên thành tiếng.

Mộ Kì, Phương lão và Văn Giản cũng có vài vết thương, nhưng họ là người luyện võ, lại quen chinh chiến xông xáo nhiều nơi, cốt yếu nữa đều là nam nhân, tổn hại chính là không thể so sánh với Ninh Nhượng Đình.

Bọn họ miễn cưỡng tránh thoát mưa tên, men theo những mái nhà rồi đi hướng khác, thoát khỏi tầm mắt của kỵ binh Nguyên Lăng.

“Chúng ta phải mau đi thôi, nếu như chậm trễ, e là quanh thành sẽ bị bao vây một giọt nước không lọt.” Lãnh Vân Hiến không chậm trễ, thân thể lao đi càng nhanh.”

Mộ Hoa Ảnh lo lắng nhìn “Nhưng thương thế của Đình tỷ...”

“Ta không sao!” Ninh Nhượng Đình nén đau gạt đi, không muốn ảnh hưởng đến đại cục.

Lãnh Vân Hiến đoán không sai, bọn họ vừa rời đi biên cảnh, toàn bộ toà thành liền bị binh lính bao vây tám hướng, ai muốn xuất nhập đều phải qua truy vấn kĩ càng.

Bên ngoài thành, đã có sẵn xe ngựa do người của Lãnh Vân Hiến chuẩn bị sẵn, mọi người liền một đường trở về Tĩnh Mộ.

“Hoa Ảnh, mọi người có thuận lợi tìm được Linh Y thảo không? Có đủ dùng không?”

Ninh Nhượng Đình lúc này đã đau tới mức trán lấm tấm mồ hôi, máu thấm ướt đầm một bên tay áo, nhưng nàng vẫn quan tâm chuyện của Thừa Vũ trước tiên.

“Linh Y thảo cũng vừa đủ luyện thành năm viên Linh Tiên đan muối bỏ dở, tỷ yên tâm, ta sẽ đưa cho tỷ một viên cứu Khang đế.” Mộ Hoa Ảnh vừa nói vừa mở vạt áo Ninh Nhượng Đình, nhanh nhẹn cầm máu vết thương.

“Cảm tạ muối.” Lo lắng trong lòng Ninh Nhượng Đình nhất thời buông xuống, trong giọng nói không giấu được vui mừng và nhẹ nhõm.

“Tỷ không cần khách sáo!” Mộ Hoa Ảnh thoa thuốc trị thương, Ninh Nhượng Đình bị xót, mày liễu thoáng nhíu lại.

Mộ Hoa Ảnh băng lại vết thương, đưa cho nàng một bộ y phục mới, giúp nàng thay y phục sạch sẽ. Không lâu lắm, đoàn người tới một tiểu điểm, liền dừng lại đó nghỉ chân.

* người đưa thư

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mộ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Trâm Ngọc Rạn Vỡ

Về đến Hiến vương phủ, Mộ Hoa Ảnh và Phương lão hai người tinh thông dụng được liền giam mình trong biệt viện tập trung luyện đan, những người còn lại cũng chia ra nghỉ ngơi, bản thân Ninh Nhượng Đình cũng không trở lại tiệm vải nữa, mà ở lại Hiến vương phủ chờ đợi.

“Vương gia, có thư đưa tới!” Lão quản gia đưa cho Lãnh Vân Hiến một phong thư dán kín.

Lãnh Vân Hiến chau mày “Là ai đưa thư?”

“Hồi vương gia, là một người lạ mặt dặn dò đưa tận tay người, thoát nhìn người này thân thể không tầm thường.”

Người quản gia vương phủ đang nhắc tới, không ai khác chính là Lý Đăng.

Lãnh Vân Hiến khoát tay, để cho quản gia lui xuống, hẩn mở thư, chau mày, bái thiếp này, chính là vì Khang hậu mà đến. Khang đế xem ra đã có tám phần mười nắm chắc.

“Mời đường muối của vương phi đến gặp ta.”

Ninh Nhượng Đình từ thiên thánh* đi đến tiền viện, Lãnh Vân Hiến gật đầu với nàng một cái coi như chào hỏi, đưa bức thư cho nàng “Nương nương tự mình xem đi.”

Ninh Nhượng Đình nhận lấy bức thư, nhận ra nét chữ quen thuộc, trong lòng lập bộp rơi xuống, nếu như Thừa Vũ phát hiện ra nàng, nàng phải đối mặt với hấn thế nào đây?

Trong lòng nàng là cảm xúc đan xen hỗn độn, nàng nhớ hấn vô cùng, nhưng vẫn là dằn lòng mình, chỉ còn có hai tháng, nhất định phải kiên trì.

Thái dương lại đau nhói lên, Ninh Nhượng Đình che miệng ho nẩy tiếng, lo lắng nghĩ nghĩ, theo như bái thiếp trên tay nàng, chiều nay hấn sẽ đến.

Lãnh Vân Hiến không biết đây là bút tích do chính tay hoàng đế Đại Khang hạ bút, chỉ cho rằng đó là sứ giả của Đại Khang, hấn thấy nàng lo lắng, liền

gợi ý “Nương nương tạm lánh vào thiên đình là được, tin rằng sứ giả cũng không dám lơ đãng lục soát?”

“Điện hạ, chuyện không đơn giản như vậy đâu.” Nàng không hoàn toàn tin tưởng Lãnh Vân Hiên, cho nên không nói ra việc Thừa Vũ đích thân tới vương phủ. “Ta nên trở lại tiệm vải thì hơn.”

“Như vậy cũng được.” Lãnh Vân Hiên đồng tình, cho người đưa nàng trở lại tiệm vải.

Lôi Thừa Vũ đang ở đây, Ninh Nhựt Đình liền không dám khinh suất, nàng đeo sa che mặt, sau đó trở lại tiệm vải.

Xe ngựa dừng ở tiệm vải, nàng vén màn bước xuống, vịn tay của nha hoàn, vô tình đụng đến vết thương trên vai, nàng đau đớn nhíu mày lại, bước chân có phần lảo đảo, trăm hồng ngọc trên đầu rơi xuống đất “cách” một tiếng. Ninh Nhựt Đình hốt hoảng nhặt lên, lại phát hiện trên mặt hồng ngọc có vết nứt, khiến cho nàng bỗng cảm thấy bất an, dường như có điều chẳng lành đang xảy ra.

Cùng lúc đó, khách điểm phía Nam thành.

Lôi Thừa Vũ đột ngột cúi gập người, tay trái chống lên bàn, máu tươi bên khoé miệng tràn ra, gương mặt tuấn tú tái nhợt không chút huyết sắc, Lý Đăng nghe thấy, vội từ phòng bên chạy sang, giúp hắn lấy thuốc uống. Thuốc này đang dần dần mất đi công hiệu, những lần hoàng thượng thổ huyết càng ngày càng nhiều.

Lý Đăng liên lạc được với Mộ lão, ông nói Linh Tiên đan đang trong quá trình luyện chế, còn nói sơ qua quá trình họ lấy được Linh Y thảo, chỉ có điều tuyệt nhiên không đề cập đến hoàng hậu, lẽ nào hoàng thượng đã phán đoán sai? Hay là do Mộ thái phó bao che cho hoàng hậu? Nhưng khả năng này cũng quá hoang đường. Mộ thái phó chẳng có nguyên do gì để làm như vậy.

“Lễ vật đã chuẩn bị tốt chưa?” Lôi Thừa Vũ tạm thời ổn định lại hô hấp.

“Công tử, đã chuẩn bị đầy đủ rồi.”

“Được, giờ Mùi xuất phát.”

Lý Đăng đi rồi, Lôi Thừa Vũ thay ra ngoại bào dính máu, mặc một cảm bào màu bạc lên người, toàn thân toát lên quý khí lãnh tinh, nhưng vẫn như cũ không che giấu được vẻ tiêu tụy mệt mỏi. Gương mặt hắn gầy guộc hơn trước, cằm lún phún râu, hai hốc mắt có phần sâu hơn, vừa nhìn đã biết sức khỏe không tốt.

Lôi Thừa Vũ mở ra hộp tử, mở bức họa cuộn tròn trải lên bàn, nhìn ngắm nó lâu thật lâu.

Trong họa là nữ tử một thân phượng bào kiều sa, mắt hạnh hữu thần lấp lánh, sống mũi cao nhỏ,

hai má ửng hồng, đôi môi đỏ mọng khẽ mỉm cười, nụ cười thân thuộc vô cùng, nàng không ai khác, chính là ái hậu của hắn.

Lôi Thừa Vũ lúc này rất lo lắng- hắn sợ dù có tìm đến vương phủ, cũng không thấy được nàng.

“Lý Đăng, chúng ta ngay bây giờ đi Hiến vương phủ!” Hắn không thể đợi thêm nữa.

Ninh Nhựt Đình về tới tiệm vải, cũng là lúc xe ngựa của hắn đi qua, cứ thế, hai người vô tình lướt qua nhau.

Nàng vừa cúi xuống nhặt trâm, ngẩng lên, lại thấy một cỗ xe ngang qua, ánh mắt thốt nhiên nhìn theo không rời, đến khi cỗ xe khuất hẳn.

Hắn dĩ nhiên không tìm được nàng trong vương phủ, chỉ có thể xã giao với Lãnh Vân Hiên mấy câu, gặp sư phụ và sư thúc một chút, sau đó liền cáo từ. Lôi Thừa Vũ nghỉ đến tiệm vải lần trước, liền đến đó dò hỏi lần nữa.

Ninh Nhựt Đình ở trong sương phòng, nàng nằm trên giường chợp mắt một lát, đã ba ngày đêm không có lúc nào yên giấc, cơ thể thật sự có chút quá sức, thân hình vốn mảnh mai nay gầy yếu đi nhiều.

Trong mơ, lại là tiên bà đưa nàng xuyên qua, một tháng nay, nàng mơ thấy bà ấy rất nhiều lần, bà ấy không nói gì, chỉ là đứng lặng nhìn nàng thật lâu, rồi cứ thế biến mất.

Cộc cộc!

“Nhị chương quý? Nhị chương quý, có khách nhân muốn gặp ngài!” Nha hoàn bên ngoài gõ cửa vài lần không có động tĩnh, đã bắt đầu sốt ruột.

“Ta ra ngay.” Ninh Nhựt Đình rời giường, chải lại đầu tóc có chút lộn xộn, sửa sang xiêm y, nàng mở cửa, hỏi “Ai tìm ta vậy?”

Sau ngày khai trương, nàng không ra mặt đứng quầy, vị khách nhân này bỗng nhiên muốn gặp, nàng vẫn là nên hỏi nguyên do trước.

“Nhị chương quý!” Văn Giản đi vào, sắc mặt trầm trọng, hắn khoát tay cho nha hoàn lui, nói khẽ vào tai nàng “Hoàng thượng tới đây!”

“Cái gì?” Ninh Nhựt Đình hoảng hốt, thiếu chút nữa là hét lớn lên, nàng nghĩ nghĩ, liền chỉ một nha hoàn thường ngày phụ trách kiểm kê, thông minh lanh lợi “A Lam, người tới đây!”

Nha hoàn A Lam tiến lại gần, nghe nàng nói xong, vội vàng xua xua tay “Chưong quý, ngài nói gì vậy? Sao nô tì có thể?”

Ninh Nhực Đình cứng rắn bắt ép nàng “Được, nhất định được!”

Mà Lôi Thừa Vũ ngồi bên ngoài chờ đợi, trong lòng đã giống như kiến bò trên chảo nóng, ánh mắt hần chăm chăm nhìn vào cánh cửa thông với hậu viện.

Từ bên trong, một nữ tử ăn mặc khá sang trọng đi ra, dung mạo thanh tú, nành gật đầu chào “Ta chính là Nhị chưong quý tiem này, danh xưng Mộ Lam, khách nhân xin hỏi có chuyện gì?”

Lôi Thừa Vũ thất vọng, không ngờ, người hần đặt hi vọng nhất, cuối cùng chỉ là một người xa lạ không hơn không kém

Mà lúc này, Ninh Nhực Đình ngồi ở trong phòng, nàng thật rất muốn chạy ngay ra ngoài gặp hần, nhưng đã đâm lao thì phải theo lao, chuyện đã đến nước này, nàng không thể quay đầu được nữa rồi, thay vì dây dưa không dứt, chỉ bằng dứt khoát một lần.

Văn Giản thấy bộ dáng thất thần của nàng, cũng đoán biết được nàng suy nghĩ điều gì, hần ngồi xuống đối diện nàng “Dù sao thì, sau này hoàng thượng sẽ hiểu tấm lòng của nương nương.”

Nàng chớp chớp mi, hỏi hần “Vừa rồi huynh nhìn thấy Thừa Vũ?”

“Phải.”

“Có thể tả lại cho ta được không?” Con đầu bên thái dương lại ần ần truyền đến, khiến cho hô hấp khó khăn hơn.

Văn Giản không dối nàng “Hoàng thượng người gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng tiêu tụy hơn trước.”

Ninh Nhực Đình rừ mi mắt, chính nàng cũng tin tưởng tuyệt đối tình cảm của hần, lại có thể mâu thuẫn với bản thân như vậy, cho rằng sẽ có một nữ nhân khác thay thế mình trong lòng hần. Nếu đã nghĩ Lôi Thừa Vũ thực sự là một nam nhân thay lòng đổi dạ, liệu nàng có vì hần mà hi sinh?

Trên gương mặt u buồn của Ninh Nhực Đình phá lệ nở nụ cười, phải, nàng là đang cười nhạo chính mình quá mức ấu trĩ.

“Linh Tiên đan sắp luyện thành rồi, chàng sẽ nhanh chóng mạnh khoẻ như trước, thậm chí hơn trước. Không sao nữa rồi...” Nàng tự mình thì thào những lời lừa mình dối người, nàng nhất định phải đi, cho nên, hãy để nàng dành mọi điều tốt đẹp nhất có thể cho Thừa Vũ, coi như một kỉ vật tiễn biệt.

* phòng nghỉ cho khách

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Mắc Bệnh Lạ

Nửa đêm, Ninh Nhực Đình mệt mỏi vô cùng, hai mi mắt rũ xuống nặng nề, nhưng con ho dai dẳng không cho phép nàng nghỉ ngơi, Ninh Nhực Đình ho đến rất bóng cổ họng.

Nha hoàn phòng bên nghe được, chạy tới “Nhị chưong quý, nô tì ngay bây giờ đi tìm đại phu, người cố gắng một chút!” Tiếng ho của Ninh Nhực Đình khiến cho nàng không khỏi sốt ruột.

“Không cần, sắc thuốc vương phi kê cho ta là được.” Ninh Nhực Đình yếu ớt nói.

“Nô tì đi ngay!” Nha hoàn kia vội vàng xoay người rời đi.

Ninh Nhực Đình vô lực tựa lên nhuyển ý* tay vuốt vuốt ngực thuận khí, mời đại phu cũng vô ích, bệnh lạ nàng mắc phải sơ qua giống như thương hàn, nhưng thực sự căn nguyên của nó, chỉ có nàng và Hoa Ánh mới hiểu. Ninh Nhực Đình rót một tách trà, nhấp một ngụm cho cổ họng dịu lại, nhưng nước trà lạnh ngắt vừa vào trong miệng, nàng đánh rơi tách xuống đất “xoảng” một tiếng, ho đến cúi gập người.

Không đến nửa canh giờ sau, nha hoàn trở lại, bưng bát thuốc bằng sứ toả khói nghi ngút lên, lại đem áo lông khoác thêm cho Ninh Nhực Đình, sau đó thu dọn mảnh vỡ trên mặt đất. Nàng như cũ dựa trên đệm, thông thả dùng thìa bạc uống đến hết chén thuốc, đợi uống thuốc vào một lát, con ho ngừng hẳn, Ninh Nhực Đình liền thiếp đi.

Hoàng cung Đại Khang.

Lôi Thừa Vũ ngồi sau án thư, chậm rãi lật giờ tấu chương, bên cạnh là văn phòng tứ bảo** sắp xếp ngay ngắn, ngọn đèn mờ mờ soi bóng hần hắt lên vách tường, cô quạnh mà âm đạm.

“Hoàng thượng, chiều nghỉ cầu kiến.” Vương tổng quản thông truyền, nhưng trong lòng đã biết trước đáp án, Lý Chiêu nghi đến tìm hoàng thượng không phải lần đầu.

Bên trong không truyền đến thanh âm, Lôi Thừa Vũ coi như không nghe thấy, tiếp tục duyệt tấu chương.

“Chiều nghỉ, thỉnh rời đi!” Vương Hàm khó xử nhìn Lý Huệ còn đang cầm hộp điểm tâm trên tay, nàng là tự tay làm cho Lôi Thừa Vũ.

“Tổng quản, nhờ ngài đem tới cho hoàng thượng, ta nghe nói người thích nhất là bánh nếp quế hoa, cho nên đã tự tay làm một ít.” Lý Huệ buồn buồn nói.

Vương Hàm bất đắc dĩ khuyên bảo nàng “Đúng là hoàng thượng thích loại điểm tâm này, chỉ có điều...” Chỉ có điều, phải do hoàng hậu nương nương làm ra.

“Ta biết.” Lý Huệ nhọt nhọt cười, chuyện hoàng thượng hoàng hậu ân ái sâu nặng đã sớm truyền thành giai thoại, nàng lại một lần nữa làm chuyện dư thừa.

Lôi Thừa Vũ ngồi trong thư phòng, tầm mắt lại chạm tới bức họa kia, ánh mắt phá lệ trở nên ôn hoà vô cùng, không biết tâm phúc ở Tĩnh Mộ đợi tin tức thế nào rồi. Linh Tiên đan còn chưa có luyện thành, nhất định nàng vẫn đang ở đó. Chỉ có điều, nàng là cố ý trốn tránh hắn, mà Lôi Thừa Vũ cũng không rõ nguyên nhân. Nàng đang nghĩ hắn thực phát sinh quan hệ với Lý Chiêu nghi, cho nên mới tức giận? Nàng đối với hắn không hề có tin tưởng sao? Hay bởi vì nàng lo lắng hắn sẽ trách cứ nàng không từ mà biệt, tự ý bỏ đi dán thân vào nguy hiểm như vậy?

Không phải Ninh Nhượng Đình không tin tưởng hắn, thực ra những điều phơi bày ra trước mắt làm cho con người ta khó có thể không tin, mà nàng mặc dù không nguyện ý tin tưởng giữa hắn và Chiêu nghi phát sinh cái gì, lại ép buộc mình tin tưởng, có thể nàng mới có thể rời đi.

Tĩnh Mộ.

Ninh Nhượng Đình trở dậy, rời giường khoác thêm áo lông dày, nha hoàn tiến vào bồi nàng rửa mặt chải đầu xong, Ninh Nhượng Đình muốn đi thiện phòng dùng điểm tâm với mọi người trong tiệm, vừa mới ra ngoài, đúng lúc tuyết bắt đầu rơi, nàng nhìn một trời tuyết trắng, bỗng dưng ngậm ngẫn cả người.

Nàng còn nhớ, lần đầu thấy tuyết rơi, là lúc nàng cùng với Lôi Thừa Vũ ra biên cương, lúc ấy nàng cũng giống như bây giờ, đưa tay đón lấy những bông tuyết, Thừa Vũ trách nàng không biết giữ sức khoẻ, còn lấy áo lông choàng cho nàng. Trên dung mạo tuyết mỹ hiện lên tia tiếc hận, rồi nhanh chóng tan biến đi.

“Nhị chương quý!” Nha hoàn chạy lại, đem ô che trên đầu nàng, vội vàng phủi đi tuyết rơi trên y phục nàng.” Nô tì chậm trễ, thỉnh chương quý trách tội.”

“Không sao.” Ninh Nhượng Đình đứng giữa trời lạnh giá, tâm cũng lạnh theo, lúc này nàng hẳn là nên ở bên trượng phu cùng nhi tử, sum họp đầm ấm, nhưng nàng bây giờ còn không biết tình trạng của Lôi Thừa Vũ và Dật nhi như thế nào, người làm vợ, làm mẹ này cũng quá tắc trách rồi.

“Nhị chương quý!” Hạ nhân trong thiện phòng hướng nàng cúi đầu chào hỏi, họ cực kỳ yêu kính vị chương quý này, nàng cùng hạ nhân cùng dùng bữa, không hề phân biệt thân phận với bọn họ.

“Nhị chương quý, chậm rãi dùng!” Đầu bếp mang ra một đĩa sủi cảo, cùng với một bình trà nóng đặt lên bàn, khách khách khí nói với Ninh Nhượng Đình.

“Cảm ơn.” Nàng ngồi ở vị trí chủ vị trên bàn ăn dài, hướng những người ngồi cùng nói “Mọi người cứ tự nhiên.” Nhớ ra điều gì, lại hỏi “Tam chương quý đâu?”

“Tam trưởng quý từ sáng sớm đã dùng thiện trước rồi, ngài ấy giờ đang ở trong phòng.” Một nha hoàn trả lời, Ninh Nhượng Đình cũng không để ý nhiều.

Nàng như mọi ngày dùng điểm tâm, lúc sau trở ra muốn về thư phòng xem xét sổ sách, chỉ có điều, vừa rời khỏi thiện phòng mấy bước, lại lao đảo đứng không vững, Ninh Nhượng Đình dần thấy mọi thứ trước mắt mờ đi, không còn thấy gì nữa.

“Nhị chương quý, ngài làm sao vậy?”

“Ngài mau tỉnh!”

“Nhị chương quý!”

Nha hoàn trong tiệm vội vàng tới dìu nàng, trong tiệm nhất thời ồn ào hỗn loạn.

Văn Giản thấy động, từ bên trong sương phòng của mình đi ra, hoảng hốt ôm ngang Ninh Nhượng Đình mang về phòng.

“Mau đi tìm đại phu!” Hắn gấp giọng phân phó.

“Vâng!” Nha hoàn vội vàng xoay người hướng cửa tiệm muốn đi tìm đại phu. Thế nhưng vừa chạy tới cửa, đã bị một giọng nói ngăn lại.

“Không cần tìm nữa, ta đã tới rồi.” Thanh âm của trầm ỗn dứt khoát vang lên, một nam tử nhẹ nhàng từ trên mái đặt chân xuống mặt đất, hai tay ôm quyền thi lễ “Văn tướng quân.”

Văn Giản có chút giật mình, lại khôi phục bình tĩnh, là vì mấy ngày nay đã phát hiện ra người này luôn ẩn nấp xung quanh tiệm. Văn Giản gật đầu một cái xem như chào hỏi, lập tức tập trung vào chuyện cấp bách bây giờ, chính là cứu tinh Ninh Nhượng Đình.

Một canh giờ sau.

Ninh Nhượng Đình mơ mơ màng màng tỉnh lại, khó khăn ngồi dậy, thân mình có chút cứng nhắc tựa vào thành giường, nàng nhớ mình lúc ấy ngất đi, xem ra bệnh tình đã trở nặng hơn.

Cạch!

“Nương nương, người tỉnh.” Một nam tử đẩy cửa bước vào, gương mặt quen thuộc trước mắt khiến cho nàng cảm thấy ngoài ý muốn.

“Sao người lại ở đây?” Trong lòng Ninh Nhượng Đình lo lắng, không phải Thừa Vũ đã trở về Khang quốc rồi?

Lý Đăng mặc dù biết nàng có tâm ý tốt, muốn đi tìm Linh Tiên đan cho hoàng thượng, nhưng nhìn thấy hoàng thượng khổ sở thế nào trong thời gian qua, hẳn không khỏi đối với Ninh Nhượng Đình sinh ra ác cảm.

“Câu này hẳn là do thần hỏi mới đúng, tại sao nương nương ở đây?”

Nghe ra trong giọng nói của hắn không có hảo ý, Ninh Nhượng Đình cũng hoàn toàn hiểu được, nàng duy trì trầm mặc không trả lời.

“Nương nương ngay ngày mai hãy theo thần trở về, hoàng thượng đang đợi người.” Lý Đăng đứng lý hợp tình nói, dù sao hoàng thượng quá mức dung túng hoàng hậu, hơn nữa từ lâu trong tay hoàng hậu có kim bài miễn tử, nếu không, theo lẽ thường phải xử chết, hơn nữa còn liên lụy ngoại thích.

Ninh Nhượng Đình vẫn nửa chữ không nói, dù sao cũng không có sự lựa chọn, nàng không đảm bảo mình có thể sống đến khi trở về Đại Khang, nhưng thật lòng nàng muốn tự tay trao cho hắn Linh Tiên đan, thấy hắn khỏe lại, nàng còn muốn nghe Dật nhi gọi một tiếng mẫu thân. Nhưng như vậy, có lẽ là quá tham lam, nàng chỉ cầu gặp mặt họ lần cuối là mãn nguyện rồi.

*ghế mềm

** giấy, mực, bút, nghiên

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: cơ Hội Sống Chỉ Có Một

Ninh Nhượng Đình và Lý Đăng duy trì trầm mặc, cuối cùng, nàng lại lên tiếng trước, phá vỡ không khí tĩnh lặng.

“Dù sao ta cũng là người sắp chết, chỉ bằng đề ta chết ở đây, người cùng Mộ thái phó và Phương tiên sinh đem Linh Tiên đan trở lại, như thế, chàng cũng không phải khó xử. Dù sao, có một hoàng hậu không hiểu phép tắc như ta, lại phạm tử tội, cũng là vết nhơ của hoàng thất. Nếu như ta chết ở đây rồi, trong gia phả có thể vĩnh viễn xóa đi tên của ta, coi một hoàng hậu danh bất chính, ngôn bất thuận như ta chưa từng tồn tại.”

Lý Đăng bị những lời này của nàng dao động, quả thật nếu đem nàng trở lại, sẽ lại đẩy hoàng thượng đến đầu sóng ngọn gió, chịu sự chất vấn phản đối của triều thần.

“Người hẳn cũng biết rõ, bệnh tình của ta thế nào. Ta sống, cũng chỉ tính theo giờ, được lúc nào hay lúc ấy.” Nàng dừng lại một chút, lại tiếp “Lý Đăng, đây là Linh Tiên đan, người hãy thay ta giao cho chàng.” Ninh Nhượng Đình lấy ra một hộp gỗ vừa nhỏ vừa cứng chắc, đưa cho Lý Đăng. “Mong người hãy thành toàn ta.”

Hắn cảm động chân tình của nàng dành cho hoàng thượng, phải, hắn tự nhận mình bất tài, không cách nào trị khỏi bệnh cho nàng, cũng biết tính mạng của hoàng hậu không kéo dài lâu nữa, thế nhưng hoàng hậu một chút cũng không lo lắng cho bản thân, chỉ một mực muốn trị khỏi cho hoàng thượng. Loại tâm tình này, hẳn hiểu được, nếu như một ngày hắn và Tiểu Thanh rơi vào tình huống tương tự, hẳn cũng sẽ lo lắng Tiểu Thanh trước tiên. Lý Đăng đưa tay muốn nhận lấy hộp gỗ, ngón tay sắp chạm đến, hắn lại bắt ngừng tay lại, giọng nói lạnh nhạt.

“Hoàng hậu nương nương, nên là người tự mình trao cho hoàng thượng.” Lý Đăng nói xong, không cho nàng có cơ hội phản bác, cất bước rời đi. Thực ra, hoàng hậu lén lút rời khỏi hậu cung, về lý mà nói, nàng đã không còn là hoàng hậu của Khang quốc, nàng hoàn toàn có thể dùng viên Linh Tiên đan kia để bảo hộ tính mệnh cho mình, nhưng nàng đã lựa chọn, nếu như cơ hội sống chỉ có một, nhất định sẽ đem nó trao cho hoàng thượng. Lý Đăng vì vậy mà cảm phục nàng, chân chính cảm phục, trên đời này có biết bao nhiêu nữ nhân sẵn sàng ngã vào lòng hoàng thượng, nhưng nàng, là người duy nhất

khiến cho chủ nhân của hân nguyên ý đánh đổi tất cả, mà cũng vì hân hi sinh không hối tiếc.

Ninh Nhực Đình mê man, đến khi tỉnh lại, mới biết mình đã mê man một ngày một đêm, Lý Đăng trong một ngày một đêm ấy thúc ngựa không ngừng vó câu, hiện tại đã đi đến Nguyên Lăng quốc. Đợi đi qua Nguyên Lăng, đến bến cảng đi thuyền, đã trở lại địa phận Khang quốc.

Chiều tối, xe ngựa dừng ở một khách điểm nhỏ, Lý Đăng vốn muốn đi suốt ngày đêm không nghỉ, nhưng hân lo lắng sức khỏe Ninh Nhực Đình chống đỡ không nổi, cho nên mới dừng chân nghỉ ngơi.

“Lý Đăng, không cần dừng lại, chúng ta nên gấp rút quay về.” Ninh Nhực Đình từ trong xe bước xuống, yếu nhược nói.

Lý Đăng do dự một chút, cuối cùng vẫn nói với lão bản khách điểm “Ta đặt một phòng chữ Thiên, mau chuẩn bị đi.” Hân biết, đối với chủ nhân, an nguy của nàng so với Linh Tiên đan còn quan trọng hơn bội phần. Dù không trị khỏi bệnh của nàng, hân cũng nhất định đem nàng, dù chỉ còn một hơi thở- trở lại hoàng cung gặp hoàng thượng.

Lão bản lệnh cho một tiểu nhị dẫn hai người lên phòng, Lý Đăng để cho Ninh Nhực Đình vào trong phòng nghỉ ngơi, bản thân đứng canh giữ ngoài cửa, vô cùng nghiêm cẩn.

Ngày hôm sau, hai người lại tiếp tục lên đường, bốn ngày sau về đến Khang quốc.

Trên đường đi, còn cách hoàng cung một trăm dặm, Lý Đăng nghe thấy hơi thở bên trong, biết rằng nàng lần nữa mê man, không khỏi càng lo lắng nóng lòng, roi ngựa trong tay càng quất mạnh xuống, giục ngựa không ngừng chạy về hoàng cung.

Mà Lôi Thừa Vũ lúc này, trong lòng như có lửa đốt, hân không hề nhận được tin tức của Lý Đăng, hiển nhiên, Lý Đăng là cố ý không chuyển tin tức, hân biết rõ chủ nhân sẽ vội vã rời cung đến gặp hoàng hậu.

Lúc Ninh Nhực Đình tỉnh lại, thấy trước mắt là khung cảnh vừa xa lạ vừa quen thuộc, phải, trước mắt nàng là nơi nàng đã rời xa hơn ba tháng- cung Vĩnh Thụy. Bàn tay cảm nhận được ấm áp, nàng cúi đầu nhìn xuống- không sai, là nam nhân nàng ngày đêm nhớ bấy lâu, Thừa Vũ của nàng.

Hân lúc này nắm lấy bàn tay Ninh Nhực Đình, toàn thân bất động, đầu cúi gục xuống đầy ưu phiền, ngón tay cái thô ráp vuốt ve da thịt non mịn trên mu bàn tay nàng, lập đi lập lại, vô vàn ôn nhu, tựa như đang nâng niu trân bảo.

Cảm nhận được hơi thở nàng biến động, Lôi Thừa Vũ ngẩng đầu, nàng và hân bốn mắt chạm nhau, khiến cho cả hai nhất thời xúc động không nói nên lời, cứ nhìn nhau thật lâu như vậy, thời gian dường như ngừng lại, chỉ còn bọn họ, trầm luân trong ánh mắt của nhau.

Ninh Nhực Đình vừa muốn nhắc mình khỏi giường, cả thân mình đã được một vòng tay vững vàng nâng lên, ôm vào trong ngực, Lôi Thừa Vũ tay đỡ lấy eo nhỏ của nàng, gương mặt vui vào cổ nàng, hai cánh tay siết chặt lấy thân mình mềm mại trong ngực, chỉ sợ vừa buông tay, nàng sẽ lập tức tan biến đi.

Nước mắt như chuỗi trân châu nối tiếp rơi xuống trên má Ninh Nhực Đình, bàn tay tinh tế đưa lên, ôm lấy tấm lưng rộng lớn của hân. Trên đời này rất nhiều người có duyên với nhau, nhưng đáng tiếc đoạn tình duyên ấy lại dở dang, đành dứt bỏ không cách nào nối lại. Có được một người để nắm tay đi đến cuối đời, mặc kệ nhân dật hay gian lao, cũng là phúc phận. Đáng tiếc, nàng và hân, kiếp này, hữu duyên vô phận.

“Linh Tiên đan, nàng ngay lập tức uống vào!” Lôi Thừa Vũ không hề thương lượng, mà trực tiếp ra lệnh “Nàng đã là người của ta, mệnh liền do ta định đoạt, ta không cho phép nàng chết.” Gương mặt hân rời khỏi vai nàng, cùng Ninh Nhực Đình đối diện.

Ninh Nhực Đình biết ý nghĩ của hân, hân nghĩ rằng sau khi cứu nàng, vẫn có thể trị khỏi hân nội thương cho mình, vì Linh Tiên đan không chỉ có một, cho dù Linh Tiên đan thực sự chỉ có một viên, nàng cũng tin rằng hân sẽ đem mạng sống nhường cho mình. Mặc dù Hoa Ảnh đã từng đề nghị đưa cho nàng thêm một viên, như thế có thể cứu cả nàng và hân, nhưng Ninh Nhực Đình một mực từ chối. Nàng không thể trả Hoa Ảnh một cái nhân tình, lại càng không thể nhận lần nữa, trước sau gì nàng cũng phải trở về hiện đại, không cần lãng phí một viên, chưa kể, căn bệnh này chính là do tiên bà gây ra- tạo một cái cớ khiến cho nàng chết đi, linh hồn thoát xác. Điều này Hoa Ảnh cũng hiểu, cho nên mới kê cho nàng mấy loại thuốc giảm đi đau đớn.

“Đan dược này, chàng nhất định phải uống.”

Lôi Thừa Vũ nóng nảy, lúc này đang muốn dùng vũ lực bức ép nàng uống Linh Tiên đan vào, đúng lúc ánh mắt mờ đi, bất tỉnh nhân sự.

Thừa Vũ, thực xin lỗi chàng.

Không sai, nàng và Lý Đăng đã trao đổi trước khi về đây, Lôi Thừa Vũ hôn mê, là do nàng hạ hân mê hương. Lôi Thừa Vũ đối với nàng không chút đề phòng, cho nên mới hít phải mê hương tỏa trên người nàng.

Thần trí hân không hề mất đi hoàn toàn, hân cảm nhận được, một vật mềm mại ấm áp đặt lên môi mình, sau đó, một cảm giác mát lạnh trong khoang miệng từ từ tan chảy, toàn thân truyền đến cảm giác thư sướng. Lôi Thừa Vũ mơ màng, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Ninh Nhực Đình vừa truyền đan dược vào trong miệng hân, lưu luyến hôn lên đôi môi mọng của Lôi Thừa Vũ, không nỡ rời đi. Nàng thật sâu ngắm nhìn hân, nhẹ giọng “Vào đi.”

Lý Đăng bước vào trong phòng, nhìn đến chủ nhân nằm trên giường, hân hoàn toàn hiểu được, lập tức quỳ xuống dưới chân Ninh Nhực Đình, dập đầu xuống đất không dám ngẩng lên.

“Hoàng hậu nương nương, tội thần bất tài!”

“Đứng lên đi.” Thanh âm của nàng yếu nhược, cơ hồ là khó khăn mới nói ra được.

Một bên, Tiểu Thanh và Lôi Ngọc Âm, Phong Trạch, Lôi Thừa Vân và Thiển Nguyệt biết tin tức, cũng nối tiếp đi vào, chỉ thấy nàng ngồi ở bên giường sắc mặt tái nhợt vô hồn, sau lưng là Lôi Thừa Vũ hôn mê, mà Lý Đăng như cũ vẫn quỳ dưới đất, mọi người đều hiểu được, không ai nói được một lời.

Nhìn thấy Lôi Dật trên tay Tiểu Thanh, thần sắc của Ninh Nhượng Đình lộ ra vui mừng tột độ.

“Tiểu hoàng tử, mau gọi mẫu thân, đó là mẫu thân của người.” Tiểu Thanh nghẹn ngào nói, bế Lôi Dật đi về phía Ninh Nhượng Đình.

“Mẫu thân...” Lôi Dật mở to đôi mắt, ngây ngô gọi, khiến cho Ninh Nhượng Đình kinh hãi, nàng muốn đứng dậy ôm con vào lòng, nhưng chân vừa động đầu óc liền choáng váng, lập tức ngã đi.

Đêm khuya, mặt trăng dần dần nhiễm sắc đỏ, đẹp đẽ mà thê lương.

Ninh Nhượng Đình mở mắt, trước mắt là khung cảnh vừa xa lạ vừa quen thuộc, trần màu trắng và mùi thuốc sát trùng nồng đậm, nàng đã trở về hiện đại.

Hai tháng sau.

“Nhượng Đình, hôm nay trường mời một doanh nhân thành đạt đến nói chuyện với sinh viên đây! Mày biết là ai chưa? Nghe nói là soái ca! “Khánh Huyền vui vẻ nói, sự kiện này được các sinh viên nữ mong đợi vô cùng.

“Ừm.” Ninh Nhượng Đình đối với mấy chuyện bát quái như vậy không để tâm, muốn rời khỏi hội trường.

“Kia kia! Đến rồi!” Khánh Huyền níu tay cô lại, không cho đi. “Nhìn một chút đã!”

Trên sân khấu, Lưu Tuấn Nghĩa chậm rãi bước ra, Âu phục Armani vừa vặn tôn lên thân hình cao lớn, phong thái điềm đạm xa cách, ánh mắt lãnh tĩnh chuyển xuống hội trường. Mà Ninh Nhượng Đình, đã sớm thất thần.

Khoảnh khắc ánh mắt hai người giao nhau, thời gian như ngừng lại, hết thảy đều tan biến vô hình, chỉ còn bọn họ, trầm luân trong ánh mắt của nhau.

~CHÍNH VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Phiên Ngoại I

Hai mươi năm sau, hoàng cung Đại Khang.

“Thái thượng hoàng đã trở lại rồi? Không phải nói sẽ ở hành cung đến tháng sau sao?” Hoàng đế trẻ tuổi ngồi ở sau án thư từ tốn gấp tấu chương đang xem lại, đi đến cung Vĩnh Thụy.

“Phụ hoàng!” Lôi Dật ra hiệu cho hạ nhân lui, một mình đi vào trong phòng.

“Dật nhi, đến đây.” Lôi Thừa Vũ ngẩng đầu, ánh mắt đầy ý cười, ôn nhu dào dạt, bút lông trên tay chậm rãi đưa từng nét, tỉ mỉ say mê.

“Phụ hoàng lại vẽ mẫu hậu?” Lôi Dật thoáng cái đã đứng bên cạnh Lôi Thừa Vũ, hai phụ tử đứng cạnh nhau, dễ dàng nhìn thấy, dung mạo của bọn họ như từ một khuôn đúc ra, chỉ khác là, gương mặt của Lôi Thừa Vũ, nhiều thêm vẻ chín chắn, cương nghị từng trải, lại thêm một phần ưu thương khó nói rõ.

“Ừ, lúc nàng đi, con còn nhỏ quá.” Mỗi lần nhắc đến Ninh Nhượng Đình, giọng nói hần lại đầy sùng nịch. “Xem, phụ hoàng vẫn vẽ rất giống.” Gương mặt này, đáng người này vẫn luôn khắc sâu trong tâm khảm hần suốt hai mươi năm, làm sao có thể không giống?

Lôi Dật âm thầm thở dài, hai mươi năm nay, phụ hoàng lúc nào cũng tưởng niệm mẫu hậu, sau khi hần đầy hai mươi, phụ hoàng liền nhường ngôi cho hần, từ đó lấy việc du sơn ngoạn thủy, vẽ tranh ngâm thơ làm thú vui. Mà những bài thơ hay tranh vẽ của người, đa phần đều là về mẫu hậu. Trong đó, đều chất chứa tình cảm sâu nặng của phụ hoàng.

Trong phòng, treo đầy những bức tranh vẽ mẫu hậu, nếu hần đếm không lầm, thì bức phụ hoàng đang vẽ, không sai biệt lắm là bức thứ một trăm, hầu hết là tranh vẽ mẫu hậu đang cười, lúc mẫu hậu cười thật sự rất đẹp, nụ cười ấm áp rạng rỡ như nắng mùa xuân.

“Dặt nhí, con có nhớ chút gì về mẫu thân không?” Lôi Thừa Vũ đột nhiên hỏi.

Lôi Dật buồn bã đáp lại “Con thực sự không còn nhớ nữa.”

“Không thể trách được.” Lôi Thừa Vũ thở dài, đoạn lấy ra một hộp gỗ “Trong này là cây trầm ta từng tặng cho mẫu hậu con, con hãy giữ lấy, sau này trao cho hoàng hậu của con.”

Lôi Dật nhận lấy, hẳn nhất định sẽ giống như phụ hoàng, cả đời chỉ yêu thương trân trọng một người, mà cũng không mắc sai lầm như phụ hoàng, nếu cưới được nữ tử hẳn coi trọng, nhất định bằng mọi giá giữ nàng bên mình cả đời, đến lúc đầu bạc răng long.

Năm 2015, văn phòng công ty A.

Trong phòng làm việc của Lưu Tuấn Nghĩa ở tầng hai mươi, Ninh Nhược Đình ngồi ở trên bàn làm việc, hai bàn chân trần tùy ý duỗi xuống, trên tay cầm một cuốn tiểu thuyết, rất thoải mái đọc, còn anh ngồi bên cạnh, chuyên chú nghiên cứu tài liệu trên bàn, đầu tựa vào cánh tay Ninh Nhược Đình, một đôi vợ chồng nhìn vào vô cùng đường nhân.

Cộc cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên khiến cho Lưu Tuấn Nghĩa khó chịu, hẳn không muốn bất cứ điều gì xen vào những lúc hai người ở cạnh nhau. Ninh Nhược Đình mắt hứng đặt tiểu thuyết xuống, đứng dậy, nhấn cái nút trên bàn, cửa liền “cách” một tiếng mở ra.

Một cô gái xinh đẹp, vóc người mảnh mai đi vào, tươi cười nói “Từ hôm nay, tôi là thư kí mới của tổng giám đốc.” Vừa nói, ánh mắt vừa chuyển đến trên người Lưu Tuấn Nghĩa, đây về quyền rũ, không hề để ý Ninh Nhược Đình ngồi trên sofa.

Lưu Tuấn Nghĩa không quan tâm “Ừm” một tiếng, quay về phía Ninh Nhược Đình “Trưa nay em muốn ăn gì?” Giọng nói đầy yêu chiều sủng nịch không che giấu.

Lúc này cô thư kí mới để ý thấy có một người phụ nữ ở trong phòng, liền lúng túng nói “Tổng giám đốc, anh muốn tới nhà hàng nào, tôi sẽ giúp anh đặt chỗ.”

“Cứ hỏi ý phu nhân đi.” Lưu Tuấn Nghĩa đem quyền quyết định giao cho Ninh Nhược Đình, bản thân lại vui đầu nghiên cứu tài liệu.

Cô gái kia trong lòng kêu thảm, không biết tổng giám đốc đã kết hôn, mình mới vừa rồi nhìn tổng giám đốc lộ rõ ý đồ như vậy, lại xui xẻo gặp ngay phu nhân “Phu nhân muốn tới nhà hàng nào ạ?”

“Tùy tiện đi, gần đây là được.”

Cô thư kí đi ra ngoài rồi, trong phòng im lặng đến kì quái, Lưu Tuấn Nghĩa cảm nhận được, ngẩng đầu lên, liền bắt gặp ánh mắt quý dị của bà xã.

“Em có chuyện gì à?”

Ninh Nhược Đình trả lời một câu không liên quan “Cô gái vừa rồi rất đẹp.”

Lưu Tuấn Nghĩa lập tức hiểu ra, bà xã của anh đang ghen!

“Nhợc Đình, đó không phải anh tuyển!” Lưu Tuấn Nghĩa vô tội nói “Đó là do phòng nhân sự điều tới.”

Ninh Nhược Đình lại thản nhiên “Ngày mai em sẽ nhận sinh viên nam” Công việc của cô bây giờ là làm giáo viên hướng dẫn ở trường đại học

“Em thử xem! Ai dám tìm em đăng ký học, anh đánh hắn!” Lưu Tuấn Nghĩa nghiêng răng nghiêng lợi.

“Thế thì anh chuẩn bị đánh ba mươi người đi.” Ninh Nhược Đình vẫn không mặn không nhạt nói, sinh viên nam năm cuối muốn bảo vệ luận án hầu như tất cả đều tìm cô đăng ký.

Lưu Tuấn Nghĩa : “...”

Ninh Nhược Đình vẫn chăm chú đọc tiểu thuyết, không hề chú ý đến người chồng đang trưng ra bộ mặt oán hận kia.

“Nhợc Đình...” Lưu Tuấn Nghĩa ngồi xuống bên cạnh, ôm lấy vợ yêu, dụi dụi mặt vào vai cô “Nào, đừng giận.”

Ninh Nhược Đình vì hành động làm nũng này mà mềm lòng, đặt cuốn tiểu thuyết xuống, bàn tay thanh mảnh lùa vào mái tóc ngắn của anh “Nếu dám tái phạm,...” Nói đến đây, cô cố ý dừng lại, giọng nói đầy vẻ cảnh cáo.

Lưu Tuấn Nghĩa lập tức chỉ tay lên trời mà thề, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc “Anh xin hứa, không bao giờ có chuyện tái phạm” Sau đó, lại nở nụ cười tà tử, gương mặt ghé sát vào cô “Trước đây, cả hậu cung em còn đối phó được, bây giờ sao lại lo lắng lung tung?”

“Bây giờ anh cũng có thể lập hậu cung.” Ninh Nhược Đình chậm rãi nói ra từng chữ, trên gương mặt viết rõ dòng chữ “Anh cứ thử xem”

Lưu Tuấn Nghĩa lập tức lắc đầu như trống bỏi “Anh không dám.” Cho thêm mười lá gan cũng không dám.

“Biết thế là tốt.” Ninh Nhựt Đình gật gù đầu, thoải mái tựa vào Lưu Tuấn Nghĩa, cho hai chân lên sofa, tiếp tục đọc tiểu thuyết. Lưu Tuấn Nghĩa nhất thời cảm thấy tự ti, chẳng lẽ sức hút của anh còn không bằng cuốn sách kia? Nghĩ vậy, anh nhìn nhìn qua vai cô, xem Ninh Nhựt Đình đang đọc cái gì, vừa hay cô đang đọc tới đoạn nam chính và nữ chính ôm hôn, anh lập tức tà mị cười, hơi thờ phả vào tai Ninh Nhựt Đình “Em có muốn thử nghiệm một chút?”

“Thử nghiệm cái gì?” Ninh Nhựt Đình hoàn toàn không biết mình sắp vào móng vuốt của sắc lang, không hiểu hỏi lại.

“Tình tiết trong truyện.” Không để cho tiểu bạch thỏ kịp phản ứng, sói gian ác đã vô tội, đem thỏ trắng ăn sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Phiên Ngoại II

Rời khỏi công ty, hai người liền đi ăn trưa, buổi chiều Lưu Tuấn Nghĩa liền đưa Ninh Nhựt Đình đến trường đại học. Sau đó, năm giờ chiều, anh đến đón cô, hai người ra ngoài ăn tối, đến mười giờ mới trở về.

“Cậu chủ, cậu đi ngủ đi, ông bà chủ sẽ về muộn.”

“Cháu sẽ chờ bằng được.” Một cậu bé bộ dáng khôi ngô, tám phần giống Lưu Tuấn Nghĩa khoanh tay dậm chân, rất bực bội.

Cánh cổng sắt lớn chậm rãi mở ra, một chiếc ô tô màu đen sang trọng tiến vào trong sân, cậu nhóc vừa thấy, liền vội vàng chạy ra đứng ở trước hiên.

Lưu Tuấn Dương hậm hực ra cửa chờ sẵn, bố mẹ vừa bước ra khỏi xe, bé đã trưng ra bộ mặt ai oán “Bố, mẹ, hai người lại bỏ con ở nhà một mình ra ngoài ăn tối!”

Lưu Tuấn Nghĩa làm như không hiểu nhìn quanh, vừa nhìn vừa làm bộ đếm những người giúp việc trong nhà, nói “Rõ ràng có ít nhất bốn người, con vẫn còn chưa biết đếm?”

“Con cũng muốn đi nhà hàng!”

Anh nhướn mày “Bố mẹ là đi bồi dưỡng tình cảm, con không thể đi theo!”

“Con cũng muốn bồi dưỡng tình cảm!” Lưu Tuấn Dương chém đinh chặt sắt nói.

“Thôi, tối nay cho con ngủ với mẹ, coi như mẹ đền!” Ninh Nhựt Đình ôm con trai cưng vào lòng, đi vào trong nhà.

“Không được, con trai bốn tuổi lớn rồi, phải ngủ riêng!” Vừa nói, anh vừa xách con trai đi vào phòng ngủ “Không được làm nũng mẹ!”

Lưu Tuấn Dương uất ức phản bác “Bố, con thực là con ruột sao?” Thế nào cũng cảm thấy mình bị đối xử tệ bạc, rất đau lòng nha.

“Đĩ nhiên!” Lôi Thừa Vũ vừa nói xong, khựng lại, trừng mắt nhìn con trai “Bớt nói nhảm đi!”

“Ngoài bố ra, có rất nhiều chú theo đuổi mẹ... con sẽ chọn bố mới!” Lưu Tuấn Dương phụng phịu phản bác.

“Con dám sao?” Anh tiếp tục trừng mắt.

“Dạ không...” Hoàn toàn bị dọa sợ. Nghĩ lại, đồ ăn, đồ chơi, quần áo, đều do bố chu cấp, làm sao dám chống đối đây?

Đến lúc Lưu Tuấn Nghĩa tổng con trai vào phòng ngủ rồi, quay lại muốn vào phòng ngủ với vợ yêu, lại phát hiện cửa đã bị chốt bên trong.

“Nhựt Đình, mở cửa cho anh!”

Ninh Nhựt Đình ngồi trong phòng nhếch môi cười, giọng nói đầy chế nhạo “Không được, con trai ba mươi tuổi lớn rồi, phải ngủ riêng!”

Trên trán anh nhất thời rơi xuống mấy hắc tuyến, bà xã lại dùng đúng câu nói lúc nãy ném trả lại, thế này có được gọi là tự lấy đá đập vào chân mình không?

“Nhựt Đình, anh là chồng em!” Ngân vạn lần không cần châm chọc anh như vậy có được hay không?

Giọng nói bên trong lại nhiều thêm mấy phần khiêu khích “Anh không tính là con trai sao?”

Lưu Tuấn Nghĩa “... Anh có phải không, trong lòng em biết rõ.” Nói xong, lại muốn xoay người đi tìm chìa khoá dự phòng, chưa kịp rời đi, giọng nói trong phòng lại truyền đến “Không cần đi, chìa dự phòng em đang cầm” Câu nói ngụ ý, anh muốn vào, hoặc đợi đến sáng mai, hoặc là, phá cửa.

Lưu Tuấn Nghĩa trên đầu lại nhiều thêm mấy cái hắc tuyến, sang gõ cửa phòng con trai “Tuấn Dương, hôm nay bố ngủ chung với con, có thích không?”

Bên trong truyền ra giọng nói non nớt nhưng quyết liệt “Không ạ!” Bố à, con cũng không phải người nhanh quên như vậy, mới vừa rồi bố nhéo tai con vẫn còn đau.

Lưu Tuấn Nghĩa trên mặt cơ hồ biến thành màu đen, không ngờ anh làm người lại thất bại như vậy, trở thành một người cha vợ không yêu con không thương, hoàn toàn bị hất hủi.

Vì vậy, tổng giám đốc Lưu Tuấn Nghĩa đau lòng quay lại trước cửa phòng ngủ, tiếp tục năn nỉ bà xã.

“Nhược Đình, em mở cửa đi.”

Ninh Nhược Đình cười cười, mở cửa phòng, Lưu Tuấn Nghĩa vẻ mặt giống như phạm nhân được đặc xá, nhanh chóng đi vào trong phòng, vui vẻ ôm bà xã đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

“Tuấn Dương, đổi màu này.”

“Chưa đủ rực rỡ, mẹ còn màu khác không?” Lưu Tuấn Dương chau chau mày, vẻ mặt nghiêm túc, giống như đang tạo ra “

Ninh Nhược Đình nhìn nhìn, lại cảm thối son khác đưa cho Lưu Tuấn Dương “Thử cái này.”

Lưu Tuấn Nghĩa mơ màng nghe được đoạn đối thoại kì lạ của mẹ con hai người, lại cảm thấy trên mặt mình có cái gì động đậy, mở mắt ra, liền thấy con trai và vợ đều đang nhìn mặt mình chăm chú, hai vai rung rung lên, rõ ràng là đang nén cười.

“Bố, bố thật sự...thật sự...” Lưu Tuấn Dương cố gắng nhịn cười “Quá xinh đẹp.”

Lưu Tuấn Nghĩa chột dạ nhìn đồng mỹ phẩm của Ninh Nhược Đình ở trên giường, dùng tốc độ gió lốc bay vào nhà tắm tìm gương, không nhìn thì thôi, vừa nhìn, anh bị chính mình dọa sợ, lông mày bị kẻ vẽ kéo dài đến tận thái dương, hai mắt bị tô thâm như gấu trúc, đáng sợ nhất là, đôi môi đỏ chót...

“Lưu-Tuấn-Dương!” Lưu Tuấn Nghĩa rít lên từng chữ một thoát ra khỏi kẽ răng, lần này nhất định là con trai ghi thù, bây giờ đến tính với anh.

“Nghĩa, anh ở trong đó tẩy trang đi, bây giờ không thể ra ngoài dọa người!” Ninh Nhược Đình khúc khích cười, mà bên kia, con trai cũng đã sớm cười lăn cười bò.

Lưu Tuấn Nghĩa “...” Anh làm người càng lúc càng thất bại, cư nhiên lại bị vợ và con trai lừa nhau khi dễ, về một bộ mặt kinh khủng không nỡ nhìn thế này.

Ninh Nhược Đình mở điện thoại, đưa cho con trai xem “Này, lấy cái ảnh này uy hiếp bố.” Dĩ nhiên, đó là ảnh lúc mới “hoá trang” của Lưu Tuấn Nghĩa. Lưu Tuấn Nghĩa đáng thương không hề biết mình bị vợ và con trai tính kế, cái ảnh đó sau này thỉnh thoảng lại bị lấy ra, đùa giỡn một phen, khiến anh dở khóc dở cười.

Hồi lâu, Lưu Tuấn Nghĩa mới rửa mặt sạch sẽ, xong xuôi, anh đi ra khỏi nhà tắm, mặt hằm hằm nhìn cậu con trai. Lưu Tuấn Dương le lưỡi, núp đằng sau lưng mẹ. Một nhà ba người nô đùa, trong phòng ngập tràn tiếng cười rộn rã.

Một gia đình vui vẻ hạnh phúc như vậy, chính là mãn nguyện của anh, kiếp này và kiếp trước, cô gái cho anh, sinh con cho anh, là phúc phận lớn nhất của anh.

~TOÀN VĂN HOÀN~

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng Mỹ Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.